

**NATSUO
KIRINO**

„SZENZÁCIÓS!”
Time Out, NY

**K
í
r
i
n**

KELLY KIADO

K
KELLY

Natsuo Kirino

KÍN

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: Natsuo Kirino, Out,

English translation by Stephen Snyder, Vintage, New York, 2003

Fordította Komáromy Rudolf Szerkesztette Dezsényi Katalin Kiadványmenedzser Kelly Kata Borító Picasso Stúdió Tördelés Gosler Lenke

ISBN 978 963 9943 22 3

© Natsuo Kirino, 1997 © Hungarian edition Kelly Kft. © Hungarian translation Komáromy Rudolf

Kiadja a Kelly Kft. 1161 Budapest, Baross utca 158 Telefon: 06 30 948 1080

Felelős kiadó: Kelly Juli Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 291126

ÉJSZAKAIMŰSZAK

1

Katori Maszako a szokásosnál előbb állt be a parkolóba. Ahogy kiszállt a kocsiból, elborította a sűrű, párás júliusi sötétség. Talán a fülledt hőség miatt, de különösen sötétnek és nyomasztónak tűnt az éjszaka. Az asszony kissé kifulladásra nézett föl a csillagtalanul feketéllő égboltra. A légkondicionált kocsiban még hűvös és száraz bőre mostanra nyirkosán tapadóssá vált. A Sinoume gyorsforgalmi út felől terjengő kipufogógázhoz sütőolaj bágyadt aromája vegyült; az ételszag abból az ebédcsomagoló üzemből áradt, ahová Maszako éppen dolgozni indult.

Haza akarok menni – ötlöttek agyába a szavak abban a pillanatban, ahogy a szag megcsapta az orrát. Nem tudta, pontosan miféle otthonba kívánczik, semmiképpen sem abba, amelyikből éppen eltávozott. De oda miért is nem akart menni? És ha oda nem, akkor hová? Tanácstalan volt.

Éjfélről fél hatig szünet nélkül a dobozott ebédek gyártó futószalag mellett állt. Részidős foglalkoztatáshoz képest jól fizették, de ezért robotmunkát kellett végeznie. Nemelegyszer előfordult már itt, a parkolóban, hogy megtorpanásra készítette a rá váró kemény műszak gondolata, és rosszullet fogta el. Ez a mostani, a céltalanság érzése azonban más volt. Mint ilyenkor mindig, most is rágyújtott, és csak ma este döbbsent rá végre, hogy a gyár szagát igyekszik elnyomni ezzel.

Az ebédcsomagoló üzem a Muszasimurajama negyed közepén, egy nagy autógyár szürke kerítésfalával átellenben állt. A területet egyébként poros mezők mellett néhány kis autójavító műhely töltötte ki. A sík tájon körös-körül látszott az ég alja. A parkolót háromperces gyalogút választotta el Maszako munkahelyétől, amelyhez egy másik, bezárt gyár mellett kellett elmennie. Nem is gyár volt az, inkább csak úgy-ahogy elegyengetett, üres telek. A parkolóhelyeket eredetileg ragasztószalagcsíkokkal jelölték ki, de a por mára majdhogynem láthatatlanná tette a jelzéseket. A dolgozók autói össze-vissza, különféle szögben álltak a parkolóban. Errefelé aligha vették volna észre, ha a gyom közt vagy az egyik kocsni mögött rejtőzik valaki. Mindez valahogy baljós összhatást keltett, és Maszako idegesen pillantott körül, ahogy bezárta a kocsit.

Fékcsikorgást hallott, és a térséget szegélyező, magasra nőtt gazt egy pillanatra sárga reflektorfény világította meg. Lehajtott tetejű, zöld Volkswagen Golf kabrió fordult be a parkolóba, és a volán mögül dundi kolléganője, Dzsonoucsi Kuniko biccentett Maszakónak.

– Bocs, hogy késtem! – mondta, ahogy bekanyarodott a Maszako napszitta piros Corollája melletti helyre. Láthatólag elővigyázatlanul vezetett, és szükségtelen zajjal húzta be a kéziféket, majd csapta be a kocsiajtót. Mindenben otromba és rikító feltűnősködés jellemezte. Maszako az edzőcipője sarkával elnyomta a cigarettát.

– Szép kocsni – jegyezte meg.

Kuniko autója sokszor szóba került már az üzemben.

– Tényleg tetszik? – kérdezte Kuniko, és az elismerés fölötti örömeben kidugta a nyelve hegyét. – Nyakig eladósodtam miatta.

Maszako diplomatikusan nevetett. Úgy látszott, Kuniko eladósodottsága nem csupán az autóból ered. Nyilvánvalóan drága ruhákat, és csakis márkás kiegészítőket hordott.

– Gyerünk! – mondta Maszako.

Valamivel újév után hallott először a különös férfiről, aki a parkolótól az üzemhez vezető

útnál ólálkodik. Azóta a félállásban dolgozók közül többen is jelentették, hogy a pasas berántotta őket az árnyékba, és erőszakoskodott velük, alig tudtak elmenekülni. A cég emiatt figyelmeztetést adott ki, hogy a nők csoportosan járjanak.

Maszakóék elindultak a nyári estében a gyéren világított földúton. Jobb kéz felé zezzugos vonalban lakótömbök és nagy kerttel övezett családi házak sorakoztak – nem különösebben vonzó látvány, de legalább némi élet jelét mutatták a környéken. Balra, egy gyommal fölvert árkon túl elhagyott épületek árválkodtak: egy régebbi ebédcsomagoló üzem, egy omladozó tekecsarnok. A sértettek azt vallották, hogy támadójuk a gazdátlan épületek közé hurcolta őket, így Maszako most éberén figyelt, miközben Kunikóval végigsiettek az úton.

Az egyik jobb oldali emeletes bérházban egy férfi meg egy nő portugálul veszekedett; több mint valószínű, hogy a gyár dolgozói. Az üzem a félállást vállaló háziasszonyok mellett nagy számban alkalmazott brazilokat, mind tősgyökereseket, mind pedig japán származásúakat, sok esetben házaspárokat.

– Azt beszélnek, hogy a szatír alighanem brazil – ráncolta Kuniko homlokát a sötétben.

Maszako szótlanul gyalogolt tovább. Úgy gondolta, nem nagyon számít, honnét való a férfi, semmi sem segít azon, hogy ebben az üzemben dolgozni nyomasztó. A nőknek tőlük telhetőleg meg kell védeniük magukat.

– Állítólag nagydarab, erős ember, szó nélkül kapja el és szorongatja a nőket.

Kuniko hangja mintha sóvárgásról árulkodott volna. Maszako úgy érezte, Kunikót valahogy bezárja, elrekeszti valami, akár egy vastag felhőréteg, amely eltakarja a csillagokat. A hátuk mögött kerékpárfék visított, és amikor idegesen odanéztek, látták, hogy egy idősebb nő ül a bicikli nyergében.

– Hát ti vagytok? Szervusztok! – üdvözölte őket Azuma Josie. A hatvanhoz közeledő, füрге kezű özvegyasszony a leggyorsabb munkás volt a futószalagnál. A többiek irigységgel vegyes tiszteletből Muternak nevezték.

– Á, a Muter. Jó estét! – köszönt megkönnyebbülten Maszako. Kuniko nem szólt semmit, de lemaradt egy lépéssel.

– Nehogy már te is így hívj! – mondta Josie, de úgy látszott, titkon tetszik neki a megszólítás. Leszállt a kerékpárjáról, és társnőivel együtt lépkedett tovább. A kicsi, de szívós asszonyka alkata ideálisnak tűnt a fizikai munkához. Finom vonású, halovány arca azonban szinte csábítóan fehérlett a sötétben. Talán ellentmondásos külseje sugárzott boldogtalan, valahogy szerencsétlen benyomást. – Gondolom, a hűhó miatt jártok párban, amit a körül a szatír körül csapnak.

– Igen – felelte Maszako. – Kuniko fiatal, még veszélyben van.

A huszonkilenc éves Kuniko kuncogott. Josie kikerült egy pocsolját, amely csillogott a félhomályban, és Maszakóra nézett.

– Még te is megjáród – mondta. – Mennyi is vagy, negyvenhárom?

– Ne bolondozz! – fojtott el egy kacajt Maszako. A hízelgő megjegyzés feszélyezte, pedig mostanában vajmi ritkán jött zavarba.

– Miért, talán már elfonnyadtál? Kihűltél és elfonnyadtál? – évődött Josie, de Maszako úgy látta, hogy fején találta a szöveget. Csakugyan szinte hüllőszerűen hidegnek és aszottnak érezte magát, ahogy az úton vánszorgott.

– De mintha kicsit később jöttél volna a szokottnál – váltott témát.

– Jaj, kicsit meggyűlt a bajom a nagyival – vont össze a szemöldökét Josie, és elhallgatott.

Maszako maga elé meredt, úgy döntött, tartózkodik a további kérdezősködéstől. Tudta,

hogy Josie otthon ágyhoz kötött anyósát ápolja.

Ahogy bal felől elhagyták a néptelen épületek sorát, fehér teherautók mellé értek, amelyek a városbeli vegyesboltokba szállították az előrecsomagolt, friss készételt, a teherautókon túl pedig neonfényben derengett maga az üzem, mint egy sohasem alvó város.

Megvárták, amíg Josie letette a kerékpárját a bejárat melletti állványnál, azután fölmentek a zöld műfüvel borított lépcsőn, amely az épület oldalán vezetett. A bejárat az emeletről nyílt. Jobbra volt az iroda, a folyosó végén pedig a munkások öltözője és pihenőhelyisége. Maga az üzem a földszinten működött, tehát átöltözés után le kellett menniük. A lábbelijüket előírás szerint levették az üzem bejáratánál, a vörös műanyag szőnyegen, amely a neonfénytől kifakult, így az előtér sivár hangulatot árasztott. Ebben a közegben a nők arca is komorabbnak tetszett, és ahogy Maszako fáradt társnőire nézett, eltűnődött, vajon maga is ilyen elnyűtt-e. Komada asszony, a vállalat szófukar egészségügyi ellenőre a cipőtartó rekeszek előtt állomásozott, és ahogy a munkásnők egyenként elhaladtak mellette, tapadós hengerrel végigdörzsölte a hátukat, hogy eltávolítson minden port, piszkot, amit esetleg behoznának.

Beléptek a tatamival burkolt helyiségbe, amely az alkalmazottak társalgójául szolgált. Az emberek itt-ott kis csoportokban tereferéltek, volt, aki már fehér formaruhába öltözött. Műszakkezdésig teát szürcsölgettek vagy rágcsálnivalót majszoltak, némelyek a sarokba húzódtak, hogy gyorsan szundítsanak egyet. Az éjszakai műszak csaknem száz dolgozójának körülbelül egyharmada volt brazil, azoknak pedig nagyjából a fele férfi. Mivel a nyári szünidő közepén jártak, a diák munkavállalók létszáma valamelyest megnőtt, de az alkalmazottak nagy többségét így is részmunkaidősök, negyvenes-ötvenes háziasszonyok tették ki.

Az öltöző felé tartó három nő biccentett az ismerősöknek, azután észrevették, hogy Jamamoto Jajoi egyedül gubbaszt a sarokban. Az asszony fölnézett rájuk, ahogy közeledtek, de továbbra is szenttelen arccal, magába roskadva ült a gyékényszőnyegen.

– Szia! – köszönt neki Maszako, és Jajoi egy pillanatra végre tétován elmosolyodott. – Kimerültnek látszol.

Jajoi erőtlenül bólintott, és leverten nézett rájuk, de nem válaszolt. Ő volt négyük közül a legcsinosabb – sőt az egész éjszakai műszakból a legvonzóbb – nő: az arca szinte tökéletes, homloka széles, szeme és szemöldöke harmonikus egységet alkotott, az orra fitos, az ajka telt. Törekenysége dacára alakja is hibátlan volt. Külseje annyira feltűnést keltett az üzemben, hogy sok nő belékötött, bár mások kedvesen bántak vele. Maszako az oltalmába vette, talán mert oly sok tekintetben különböztek. Míg Maszako minden tőle telhetőt elkövetett, hogy józanul és ésszerűen éljen, Jajoi mintha rengeteg érzelmi terhet cipelt volna magával. Szinte tudtán kívül őrizgette szívében a tegnapi bánatot, játszotta az illékony érzelmek zűrzavarának kiszolgáltatott csinos nő szerepét.

– Mi újság? – kérdezte Josie, és kivörösödött, érdes kezével megpaskolta az asszony vállát.

– Rossz bőrben vagy.

Jajoi vadul megrázkódott, Josie erre Maszako felé fordult, aki intett két társnőjének, hogy menjenek tovább nélküle, és leült Jajoi elé.

– Rosszul vagy?

– Nem, semmi bajom.

– Megint összevesztél a férjeddal?

– Annak is jobban örülnék, ha legalább még veszekedni hajlandó lenne velem – mondta az asszony rosszkedvűen, és ködös tekintettel bámult valahová Maszako háta mögé. Maszako ráeszmélt, hogy mindjárt kezdődik a munka, és nekilátott, hogy kontyba fogja a haját.

- Mi történt? – kérdezte.
- Később elmesélem – mondta Jajoi.
- Miért nem most? – unszolta Maszako a faliorára pillantva.
- Majd később. Hosszú história – vált egy röpke pillanatra haragossá Jajoi arca. Maszako nem erőltette tovább.
- Rendben – mondta, fölállt és elindult.

Besietett az öltözőhelyiségbe, hogy fölvegye a munkaruháját. Az öltözőrész csak névlegesen számított helyiségnek, valójában mindössze függöny választotta el a társalgótól. A falat végig robusztus ruhaállványok szegélyezték, mint egy áruházi leértékelésnél. A nappalosok részlegében piszkosfehér munkaruhák lógtak szorosan egymás mellett, az éjszakai műszaknak fenntartott szakasz utcai ruháktól tarkállott.

- Lent találkozunk – mondta Josie, ahogy Kunikóval kiment.

Ideje volt blokkolni. Szabály szerint háromnegyed tizenkettő és éjfél között kellett bejelentkezni a bélyegzőóránál, azután a földszinten várakozni az üzemterületre lépésre.

Maszako levette a vállfáját a nádról. A munkaruha elöl végig cipzáros fehér köpenyből és gumis derekú nadrágból állt. Fölkapta a köpenyt, megnézte, merre tartózkodnak férfiak a helyiségben, lehúzta a farmerjét, majd belebújt a munkanadrágba. A férfiak nem kaptak külön öltözőt, és bár az asszony már csaknem két esztendeje dolgozott itt, még nem tudta megszokni ezt az elrendezést.

Kontycsattal már összefogott hajára fekete hálót csúsztatott, majd beborította a fejét a mindenki számára kötelező papírkalappal. A valójában inkább zuhanysapkához hasonló fejfedő rovarszerű megjelenést kölcsönzött a munkásoknak, emiatt ragasztotta rájuk valaki a „sáskák” csúfnevet. Elvett egy tiszta műanyag kötényt, és kilépett az öltözőből.

Jajoi még most is ott üldögélt, ahol az előbb hagyta, mint akinek nincs jobb dolga.

- Csipkedd magad! – szólt rá, de amikor látta, milyen nehézkesen kel föl, inkább aggódott, semmint bosszankodott. A többek már majdnem mind elhagyták a társalgót; csak néhány brazil férfi lebzelt még a tatamin. A falnak támaszkodva, nagy lábukat kinyújtva dohányoztak.

- Jó estét! – köszönt az egyik, és fölemelte a kezét, amelyben még a csikket szorongatta. Maszako hűvös mosollyal biccentett. A férfi mellén „Mijamori Kazuo” névkitűző díszlett, de Maszako önkéntelenül arra gondolt, mennyire idegen a kinézete, barnás bőre, beesett arca és domború homloka. Úgy képzelte, hogy a férfi valami nehezebb fizikai munkát végez, például rizst lapátol az automata adagolóba. – Jó estét! – köszönt Kazuo ezúttal Jajoinak, de az szórakozottan másfelé nézett. A férfi csalódott képet vágott, pedig ezen a rideg, barátságatlan munkahelyen elég gyakran előfordult ilyesmi.

Mielőtt magukra öltötték volna az orr- és szájvédőt meg a kötényt, egy pillanatra kimentek a mosdóba. Súrolókefével alaposan ledörgölték a kezüket, azután fertőtlenítették. Lebélyegezték a kártyájukat, beleléptek a fehér munkacipőbe, azután még egyszer megvizsgálta őket az egészségügyi ellenőr, aki közben a földszintre vezető lépcsőhöz tette át a székhelyét. Komadáné újra végigdörzsölte a hátukat a tapadós hengerrel, majd tüzetesen megsejmlélte a körmüket és a kezüket.

- Vágás nincs?

Az ujjakon a legkisebb karcolás is kizárt minden olyan munkakört, amelyben élelmiszerral érintkezett a dolgozó. Maszako és Jajoi megmutatták a kezüket. Amíg Jajoi várta, hogy befejeződjön a vizsgálat, úgy tűnt, mintha össze akarna esni.

- Jól érzed magad? – kérdezte Maszako.

- Igen, azt hiszem - felelte Jajoi.
- A gyerekekkel minden rendben?
- Ühüm - hangzott a bizonytalan válasz.

Maszako újra a kolléganőjére nézett, de a sapka és a maszk alól csak a fásult szempár látszott ki. Jajoi tudomást sem vett Maszako fürkész pillantásáról.

Amikor leértek az üzemszintre, mintha óriási hűtőtérbe léptek volna: hirtelen megcsapta őket a hideg levegő, amelybe különféle élelmiszerek illata keveredett. Borzongató hűvösség kúszott a betonpadlóból a munkacipőn át a lábukba. A gyárban még nyáron is dermesztő hőmérséklet uralkodott.

A lépcső tövében csatlakoztak a belépésre váró többi munkáshoz. Josie meg Kuniko, akik előrébb álltak a sorban, hátrafordultak, és integettek nekik. A négy nő mindig együtt dolgozott, igyekeztek segíteni egymásnak, különben még cudarabb lett volna a munka.

Kinyílt az ajtó, a munkások betódultak. Könyékig újra megmosakodtak, és fertőtlenítették a bokáig érő kötényt. Mire Jajoi meg Maszako végeztek a bemosakodással és az üzembe léptek, a többi nő már megkezdte az előkészületeket a futószalagnál.

- Igyekezz már! - pirított rá Maszakóra Josie. - Jön Nakajama. Nakajama volt az éjszakai műszak művezetője. Fiatal férfi, alig több harmincnál, mocskos szájú, és a normák megszállottja, mely utóbbi tulajdonságával kiérdemelte a részmunkaidősök gyűlöletét.

- Bocs! - felelte Maszako, elvette az egyszer használatos kesztyűt meg a steril törlőt, és Jajoinak is vitt egy készletet. Ahogy a kezébe nyomta, Jajoi úgy nézett le a holmira, mint aki csak most eszmél rá, hogy munkába jött.

- Szedd össze magad! - mondta neki Maszako.

- Kösz! - motyogta Jajoi.

Miközben elfoglalták helyüket a szalag elején, Josie kiadta az aznapi instrukciókat.

- Curryvel kezdünk. Ezerkétszáz adaggal. Enyém a rizsezés, te dobozozol, rendben?

A „rizsezés” a szalag elején álló munkást, az egész folyamat mozgatórugóját jelentette, aki meghatározta a haladás ütemét. Josie, aki különösen értett ehhez, mindig szívesen vállalta a rizses posztot, Maszako pedig adogatta neki a tartókat. Ahogy rendezgetni kezdte a műanyag dobozokat, Jajoi nézett, aki lassan mozdult, így lemaradt a legkönnyebb feladatról, a curry rákanalazásáról. Kuniko, akinek sikerült megcsípnie az egyik ilyen posztot, visszapillantott rá, és vállat vont. Mintha azt mondta volna, hogy ők megpróbálhatnak ugyan vigyázni rá, de hiába, ha ennyit sem képes megtenni önmagáért.

- Mi baja? - kérdezte Jajoi felé sandítva Josie. - Beteg?

Maszako a fejét rázta, de nem szólt semmit. Jajoi valóban szokatlanul szétszórtnak látszott. Maszako figyelte, ahogy elballag a szalag azon szakaszától, ahol már nem maradt hely, és egy különösen fárasztó terület, a rizssimítás felé veszi az irányt. Leküzdötte a készletet, hogy élesebb hangon beszéljen, odasúgta a közeledő Jajoinak:

- Az nehéz munka.

- Tudom.

- Nyomás, fogjanak hozzá! - harsogta a művezető. Sietős léptekkel tartott feléjük. - Mit szarakodnak?

Arcát eltakarta munkasapkájának ellenzője, de apró szeme rosszindulatúan csillogott a szemüveg mögött.

- Nicsak, ki van itt! - mormolta Josie.

- A seggfej - sziszegte Maszako, akit felbőszített Nakajama hanghordozása. Ki nem állhatta

a hatalmaskodó művezetőt.

– Nekem azt mondták, simítsam a rizst – szólalt meg félénken egy kezdőnek látszó nő. – Hogyan csináljam?

– Ideállsz, és miután beleteszem, elegyengeted – magyarázta Josie önmagához képest kedves hangon. – Aztán továbbadod a currysnek. Ő is ugyanazt csinálja – mutatott a szalag túloldalán álló Jajoi-ra –, úgyhogy csak figyeld őt!

– Értem – mondta az újonc, de szemlátomást semmit sem fogott föl az egészből, és továbbra is zavarodottan bámészkodott.

Josie azonban nem teketóriázott, fölhattintotta a futószalag kapcsolóját. Ahogy a berendezés nyöszörögve életre kelt, Maszako észrevette, hogy Josie a szokottnál kissé gyorsabbra állította a sebességet. Talán, mert ma mindenki lomhának tűnt, Josie elhatározta, hogy felpörgeti a tempót.

Maszako gyakorlott kézzel kezdte adogatni Josiének a dobozokat. A rizsadagoló szájából szabályos rizskocka bukkant elő, és a dobozba pottyant, amelyet Josie a gép alá tartott. Azután a mellette lévő mérlegen gyorsan lemért minden adagot, majd lendületesen továbbküldte a szalagon.

Josie mögött munkások hosszú sora helyezkedett el: egy elegyengette a rizst, egy hozzáadta a currymártást, egy szeletelte az olajban sült csirkét, egy másik a curryre tette. Ezután valaki a tálkába mérte a savanyúságot, valaki rányomta a műanyag fedelet, valaki kanalat celluxozott rá, végül valaki légmentesen lezárta a dobozt. Mindegyik készletporció végighaladt a soron, sok kis alkotórészből állt össze, míg végül elkészült a curryebéd.

Minden műszak így kezdődött. Maszako a faliórára pillantott. Alig öt perccel múlt tizenkettő. Még öt és fél órát kell állniuk a hideg betonpadlón. Felváltva, egyenként mehetek ki a mosdóba, és addig helyettest állítottak a szalaghoz. Előre jelentkezniük kellett, azután kivárniuk a sorukat, ami akár két órába is telhetett. Régen rájöttek, hogy ha elviselhetővé akarják tenni a munkát, nem elég saját magukkal törődniük: csapatban kell dolgozniuk. Ez a titka annak, hogy valaki az egészsége aláásása nélkül megmaradjon efféle helyen.

Nagyjából egy órája folyt a műszak, amikor az új lány elgyötörten sóhajtozni kezdett. A szalag termelékenységére szinte azonnal visszaesett, mérsékelni kellett a tempót. Maszako észrevette, hogy Jajoi segíteni próbál, át-átvesz néhány dobozt a jövevénytől, holott ma láthatólag a magáéval is nehezen boldogul. A veterán szalagosok mind tudták, hogy a rizs simítása különösen komisz munka, mert mire az anyag kikerül a gépből, lehül. A csukló és az ujjak nem csekély erőfelfejtése szükséges ahhoz, hogy a hideg rizs tömör kis kockája lelapuljon abban a néhány másodpercben, amíg a doboz tovább nem siklik, az előregörnyedő testtartás pedig az ember hátát is alaposan igénybe veszi. Körülbelül egy óra elteltével sajogni kezd a gerinctája, a fájdalom átsugárzik a vállára, és alig bírja fölemelni a karját. Pontosan ezért löcsölték ezt a feladatot sokszor a gyanútlan kezdőkre – bár pillanatnyilag mogorva, de beletörődő arckifejezéssel a kezdőnek semmiképpen sem nevezhető Jajoi is ezzel kínlódott.

Végre elkészültek az ezerkétszáz curryebéddel. A szalagon dolgozó asszonyok letisztogatták a munkahelyet, és gyorsan elfoglalták új pozíciójukat a következő tételhez: kétezer különleges „Bajnokok ebédje” dobozhoz. A „Bajnokok ebédje” több tételből állt, mint a curryebéd, ezért a sor is hosszabbra nyúlt, számos brazil töltötte fel.

Josie és Maszako szokás szerint a rizsezést végezte. Kuniko, aki mindig hamar fölmérte a helyzetet, megszerezte Jajoinak a legkönnyebb munkát, a sertéssült szószozását. Az ember két kezébe fogott egy-egy szelet húst, a mártásba tunkolta, majd az ekként bevont felével

egymásnak fordítva a dobozba helyezte. Ez jó poszt volt, a szalag tébolyult iramától valamelyest védett, így még Jajoi is megbirkózott vele.

Ám alighogy végeztek ezzel a tétellel, és hozzáfogtak a szalag letakarításához, iszonyatos csattanással fölborult egy súlyos tárgy, és mindenki odakapta a fejét. Jajoi belebotlott a mártással teli üstbe, és hanyatt esett. A nehéz fedő éktelen csörömpöléssel a szomszédos futószalaghoz gurult, miközben ragacsos kulimász terített be mindent. Az üzem padlója egyébként is állandóan csúszott a kifröccsent zsiradéktól és ételmaradéktól, de a munkások megszokták a síkos aljzatot, és szinte sosem történt efféle baleset.

– Mi az istent művelnek maguk? – jött le hozzájuk dühtől sápadt arccal üvöltve Nakajama.

– Hogy bírták kidönteni ezt az egészet?

– Elnézést! – mondta Jajoi, miközben néhány férfi szaladt oda nyeles felmosóval. – Elcsúsztam.

Meg sem mozdult, hogy föltápáskodjon, a döbbenettől szinte bénultan feküdt a mártástócsában.

– Gyere! – hajolt le hozzá Maszako. – Elázol.

Ahogy fölsegítette, nagy, sötét véraláfutást fedezett fel az asszony hasán, ahol fölcsúszott a munkaruha. Vajon emiatt ilyen szétszórt? A lila folt olyan feltűnő volt halvány bőréen, akár Káin bélyege. Maszako rosszállóan csettintett a nyelvével, de gyorsan megigazította Jajoi munkaruháját, hogy eltakarja szem elől a zúzódást. Tartalék munkaruhát nem kaptak, így Jajoi kénytelen volt úgy folytatni a munkát, hogy ruhájának hátát és ujját bevonta a mártás. A sűrű anyag hamarosan barna kéreggé száradt, így a köpeny nem szívta magába, de penetráns szagot árasztott.

Reggel fél hat. Mivel aznap nem túlóráztak, a munkások visszaindultak az emeletre. Miután a négy nő átöltözött utcai ruhába, rendszerint innivalót vettek a társalgói büféautomatából, és hazaindulás előtt egy jó negyedórát csevegtek.

– Ma rád sem lehetett ismerni – fordult Jajoihoz Josie. – Mi a baj?

A keményen átdolgozott éjszaka után még nyilvánvalóbban kiütöztek Josie arcán a kor és a kimerültség nyomai. Jajoi kortyolt egy kis kávé a papírpohárból.

– Tegnap veszekedtünk a férjemmel – válaszolt elgondolkodva.

– Na ez nem különlegesség – nevetett Josie, és cinkos pillantást vetett Kunikóra.

Kuniko hunyorítva csúsztatott a szájába egy szál vékony, mentolos cigarettát.

– Hát nem jöttök ki jól Kendzsivel? – kérdezte óvatosan. – Mintha azt mondtad volna, hogy folyton ide-oda hordja a gyerekeket.

– Mostanában nem – motyogta Jajoi.

Maszako szótlánul fürkészte Jajoi arcát. Amint az ember leült, és néhány percig semmit sem csinált, mintha az egész testét elárasztotta volna a kimerültség.

– Az élet hosszú, egyszer fenn, egyszer lenn, és még sok ilyen adódik majd – próbálta közhelyekkel elütni a dolgot Josie, aki maga már megözvegyült, Jajoi azonban fölcsattant.

– De hát elköltötte az összes spórolt pénzünket! – bökte ki. A többiek a váratlan közléstől meghökkenve némultak el. Maszako rágyújtott, szippantott egyet, majd megtörte a csendet.

– Mire költötte?

– Elkártyázta – mondta Jajoi. – Azt hiszem, bakkarázik, vagy mi.

– Jé, úgy tudtam, a férjed egészen megbízható pasi. Hogy keveredhetett hazardjátékba? – ámuldozott Josie.

– Tőlem hiába kérdezed – sóhajtotta fejcsóválva Jajoi. – Azt hiszem, van valami hely, ahová

játszani jár, de nem sokat tudok róla.

– Mennyit vert el? – kérdezte Kuniko, aki nem bírta leplezni kíváncsiságát.

– Vagy ötmilliót – felelte Jajoi suttogóra fogott hangon.

Kuniko nagyot nyelt, és egy pillanatig szinte mintha irigykedett volna.

– Ez borzasztó! – mormolta.

– Tegnap este ráadásul megütött.

Jajoi fölhúzta a pólóját, és megmutatta a véraláfutást. Josie meg Kuniko egymásra néztek.

– Azóta biztosan megbánta – mondta békítő hangon Josie. – A férjemmel mi is folyton civakodtunk, igazi vadállat volt. De ugye a tiéd nem olyan?

– Már nem is tudom – dörzsölgette a hasát Jajoi.

Odakint már kivilágosodott. Ugyanolyan idő ígérkezett, mint előző nap: fülledt hőség. Josié és Jajoi, akik biciklivel jártak dolgozni, az üzem előtt elkészöntek a parkolóhoz induló Maszakótól meg Kunikótól.

– Idén nem nagyon esett – mondta Maszako menet közben.

– Alighanem vízhiány lesz – felelte Kuniko, és fölnézett az ólomszürke égre. Az arca zsírosan fénylett az éjszakai munkától.

– Ha így megy tovább – helyeselt Maszako.

– Mit gondolsz, mihez kezd most Jajoi? – kérdezte Kuniko, és ásított. Maszako vállat vont.

– Én a helyében elválnék. Senki sem kérdezne semmit azok után, hogy a férfi elköltötte a megtakarított pénzüket.

– Igaz – dünnyögte Maszako, aztán eszébe jutott, hogy Jajoi gyerekei még kicsik, úgyhogy nem olyan egyszerű a helyzet, amilyennek Kuniko beállítja. Mindannyian hazafelé tartottak, de talán nemcsak Maszako volt bizonytalan, hol az otthona, illetve mit is jelent az. Némán ballagtak tovább a parkolóhoz.

– Szép álmokat! – búcsúzott Kuniko, ahogy kinyitotta kocsija ajtaját.

– Neked is – felelte Maszako, bár sosem volt meggyőződve arról, helyénvaló-e ilyet mondani reggel.

Ahogy berogyott a kocsiba, erőt vett rajta a fáradtság. Tenyerével beárnyékolta a szemét az éles reggeli fényben.

2

Kuniko elfordította az indítókulcsot, és a Golf motorjának robaja megnyugtatóan visszhangzott a parkolóban. Ilyen helyen kellemes dolog egy megbízható autó, bár az elmúlt évben több mint kétszázézetet költött szervizre.

– Na szia! – integetett sietve Maszako, azzal sebességbe tette a kocsiját, és kihajtott a parkolóból. Bár a többieknél tapasztaltabb lévén, jobbára hallgattak rá, Kuniko kissé ridegnek látta. Kuniko finoman meghajolt, és figyelte, ahogy elmegy. Ők ketten nagyon különböztek, és megkönnyebbült, amikor Maszako eltűnt a képből. Miután az üzemnél elkészönt a barátnőitől, általában úgy érezte, mintha nyomasztó fátyol hullott volna le róla, hogy feltárulhasson igazi énje.

Maszako mindjárt a parkoló előtt megállt a piros lámpánál. Kuniko a parkolóból bámulta a viharvert Corolla hátulját, és eltűnődött, hogyan bír az asszony ezzel a vén tragaccsal. A piros lakkozás kopottsága arra utalt, hogy már jóval több mint százezer kilométert futott – és a balesetmentes vezetésre buzdító matrica végképp snasszá tette. Kuniko maga is használt kocsival járt, de éppen azért, mert másodkézből vette, ügyelt arra, hogy mutatós legyen.

Máskülönben miért nem vásárol az ember hitelből újat? Maszako a korához képest se arcra, se alakra nem nézett ki rosszul, de kicsit többet törődhetett volna azzal, hogy milyen benyomást kelt.

Kuniko bedugta a rádiómagnóba a férje egyik kazettáját, és valami negédes slágert rikoltozó női hang töltötte be a kocsit. Egyből meleg lett, kinyomta a kazettát. Egyébként még jó kedvében sem nagyon rajongott a zenéit, most is csak azért tette föl, hogy hangsúlyozza a munkától való megszabadulását, és próbálgassa a kocsija ketyeréit. Maga felé fordította a klímaberendezés légterelőit, leengedte a kabriolet tetejét, figyelte, ahogy lassan hátrahúzódik, akár a levedlett kígyóbőr. Imádta az efféle pillanatokot, amikor valami hétköznapi dolog izgalmasan látványossá válik. Bárcsak az egész élete ilyen lett volna!

Gondolatai visszakanyarodtak Maszakohoz. Vajon miért jár mindig farmerben meg a fia régi pólóiban? Télen melegítőfelsőt vagy valami kinyúlt pulóvert vesz föl, arra pedig – még rémesebb – agyonhordott pufidzsekit, amit ragtapasszal foltozott meg, hogy ne szóródjon ki belőle a pehely. Ez már tényleg nagyon durva! Olyan benne, mint egy lehullott karácsonyfa: girhes alak, sötétes árnyalatú bőr, átható tekintetű szem, vékony ajkak és keskeny orr – sehol egy gramm fölösleg. Ha egy kicsit kifestené magát, és valami drágább holmit venne föl, olyasmit, mint ő, Kuniko, akkor öt évet letagadhatna, és egész mutatóssá válna. Igazán kár érte!

Kuniko bonyolult érzelmekkel, részben irigységgel, részben ellenszenvvel viseltetett iránta. Lényegében azért, mert saját magát csúnyának találta. Csúnyának és kövérnek. Ahogy a visszapillantó tükörbe sandított, rátört az a csüggedtség, ami máskor is elborította. Széles, húsos arcához mélyen ülő szem, vaskos, kiálló orrához kicsi, lebiggyedő száj társult. Semmi sem illett össze rajta, és az éjszakai műszak után ijesztően festett az egész. Prada sminktasakjából arctörőlt vett elő, és a fényes területekre nyomkodta a papírt.

Tudta, mitől döglük a légy. Ha egy nő nem csinos, nem számíthat jól fizető állásra. Különben miért gürcölne éjszakai műszakban egy ilyen üzemben? Csakhogy a munkával járó idegfeszültség miatt még többet evett. És minél többet evett, annál inkább elhízott. Hirtelen mindenre és mindenkire megharagudott, sebességbe tette a kocsit, fölengedte a féket, és beletaposott a gázba. Miközben a Golf kilőtt a parkolóból, Kuniko a visszapillantóba nézett, és elégedetten nyugtázta, hogy egy kis porfelhőt hagyott maga után.

Ráfordult a Sinoume gyorsforgalmi útra, és néhány percig a város irányában haladt, majd jobbra kanyarodott Kunitacsi felé. A bal oldali költéseken túl szorosan egymás mellé épített régi bérházak tűntek föl. Az a hely, amelyet Kuniko az otthonának nevezett.

Utált ott lakni, szívből utált, de végeredményben ennél jobbat nem engedhettek meg maguknak abból, amit ő meg a férje, Tecuja keresett. Hirtelen elfogta a vágy, hogy más nővé váljon, másként, máshol, más férfival éljen. „Más” alatt természetesen a ranglétrán több fokkal magasabbat értett. Ezek a létrafokok Kuniko számára mindennél többet jelentettek, és csak olykor gondolkodott el, vajon nem helytelen-e, hogy szüntelenül erről a „más” életről ábrándozik.

Beállt a Golfal a parkolóban megjelölt helyére. Az övén kívül csupa hazai gyártmányú, kiskategóriás kocsit látott. Saját importautójával rendkívül elégedetten, jó hangosan csapta be az ajtót. Úgy kell annak, aki fölébred! Persze tudta, hogy ha valamelyik szomszéd ordibálni kezd, kénytelen lesz elnézést kérni. Egyelőre be kellett érnie ezzel a lakóhelyivel. A telefirkált liften fölment a negyedik emeletre, majd a folyosón háromkerekű bicikliket és sztiropordobozokat kerülgetve jutott el a lakásához. Ahogy kinyitotta az ajtót, és belépett az

elsötétített helyiségbe, hangos horkolás ütötte meg a fülét, mintha valami állat aludt volna odabent, de már annyira megszokta ezt a zajt, hogy szinte észre sem vette.

Kihúzta a levélszekrényből a reggeli hírlapot, és a részletre vásárolt étkezőasztalra helyezte. A tévéműsoron kívül soha nem olvasta az újságot. Pénzkidobásnak tartotta, és nemegyszer megfordult a fejében, hogy lemondja az előfizetést, de az apróhirdetésekre szüksége volt. Az ingatlanhirdetések tömkelegéből kiemelte az állásajánlatokat, pontosabban a női munkaerőt keresőket, és félretette, hogy később alaposan áttanulmányozza.

A helyiségben fülledt meleg uralkodott. Kuniko bekapcsolta a légkondicionálót, és kinyitotta a hűtőszekrényt. Ilyen éhesen nem tudott lefeküdni, de semmi ennivalót nem talált. Este burgonyasalátát meg rizsgombócot vásárolt a szupermarketben, de most színét sem látta. Tecuja nyilván gondolkodás nélkül befalta az egészet. Kuniko dühösen rántotta meg egy doboz sör nyitógyűrűjét. Kibontott egy zacskó kekszet, bekapcsolta a televíziót, átváltott valami reggeli magazinműsorra, és leült sztárpletykákat hallgatni, amíg arra várt, hogy hasson a sör.

– Kapcsold ki! – ordította Tecuja szinte azonnal a hálósobából.

– Miért? Úgyis ideje fölkelned.

– Még van tíz percem! – ordított ismét a férfi, és Kuniko érezte, hogy valami a karjához csapódik. Lenézett, és egy reklámöngyújtót látott, amit nyilván Tecuja vágott hozzá. A karján kipirult a bőr. Fölvette az öngyújtót, és az ágyhoz lépett, ahol Tecuja hevert.

– Tudod, milyen fáradt vagyok, te barom?

– Micsoda? – kérdezte rosszat sejtve a férfi. – Én vagyok fáradt.

– És azt hiszed, akkor jogodban áll, hogy hozzám vágd ezt a szart? – kattintotta föl az öngyújtót Kuniko, és a férje arcához dugta.

– Állítsd le magad! – üvöltött a férfi, és ellökte a kezét. Az öngyújtó átrepült a szobán, és továbbgurult a tatamin, miközben Kuniko rásózott Tecuja kezére.

– Idehallgass, te seggfej! Kezd nagyon elegem lenni... Rám nézz, ha hozzád beszélek!

– Eredj a picsába! Korán van.

– Pofa be! Még a salátámat is megzabáltad.

– Vegyél vissza magadból, jó? – mérgelődött Tecuja.

Kisebb termetű, és sokkal gyöngébb volt a feleségénél. Tavalyelőtt, amikor végre rendes állást talált egy kórházban, kénytelen volt leváгатni vállig érő haját, de ettől csak még nyápicabbnak látszott. Ez egyáltalán nem tetszett Kunikónak. Az a srác, aki annak idején a Sibuja negyed utcáin csavargott, semmivel sem volt okosabb, de legalább helyes fiú volt. Kuniko akkoriban egy sibujai videojáték-teremben dolgozott. Az akkor még sokkal karcsúbb lányon könnyen megakadt az olyan férfi szeme, mint Tecuja, bár a ruhákra és divatkellékekre fordított hitelszámla jóvoltából az asszony még most is dekoratívnak számított.

– Megetted. Valld be, és kérj bocsánatot!

Kuniko figyelmeztetés nélkül a férfira ugrott, és ránehezedve az ágyhoz szegezte.

– Mondtam már, hogy állítsd le magad! – óbégatott Tecuja.

– Valld be, és elengedlek.

– Igen, megettem, ne haragudj, de amikor hazajöttem, nem találtam semmi mást.

– Akkor miért nem vettél magadnak?

– Jó, jó, ne morogj már!

A férfi elfordította a fejét, ahogy Kuniko a lába közé csúsztatta a kezét, de csak petyhüdtséget érzett.

– Na mi van, még reggeli merevedésed sincs? – piszkálódott.

- Szállj le rólam! *Szállj már le!* Nehéz vagy. Tudod, mennyit nyomsz?

- Hogy merészeled? - visította Kuniko, és combja közé szorította a férfi vékony nyakát.

Tecuja kiabálni, mentegetődzni akart, de nem jött ki hang a torkán. Az asszony morgott, és végül lehemperedett róla. Nemi életük az utóbbi időben kizárólag csalódást okozott. Bár a férfi fiatalabb volt nála, használhatatlannak bizonyult. Miközben Kuniko visszament a másik szobába, látta, hogy Tecuja nehézkesen fölül.

- El fogsz késni - kiáltotta.

Épp rágyújtott, amikor a férfi pólóban és csiricsaré bokszeralsóban, nyakát dörzsölgetve kilépett a hálószobából. Kivett egy szálat a konyhaasztalon lévő csomagból, az asszony mentolos cigarettájából.

- Hagyd békén, az az enyém - szólt rá Kuniko.

- Csak egy szálat akarok - motyogta a férfi.

- Jó, az húsz jen - mondta az asszony, és kinyújtotta a kezét. Tecuja sóhajtott, az asszony hangjából tudta, hogy nem tréfál. Kuniko fél szemmel figyelte, de visszaült a tévé elé. A férfi negyed óra múlva szó nélkül elment munkába, Kuniko pedig végignyúlt az ágyon, testesebb alakjával belefészkelődött a keskeny bemélyedésbe, amelyet Tecuja hagyott a fekhelyen.

Majdnem két órakor ébredt. Bekapcsolta a televíziót, rágyújtott, és a beszélgető műsorokat nézegetve várta, hogy a szervezete is fölédjen. A délutáni műsorok szinte semmiben sem különböztek a reggeliektől, amelyeket lefekvés előtt nézett, de nem bánta. Megéhezett, úgyhogy elment venni valamit, még az arcát sem mosta meg. A bérház bejárata melletti kis élelmiszerboltban az ő üzemében gyártott friss készételeket árusították. Az asszony a kezébe vett egy „Bajnokok ebédje” dobozt, és megnézte a címkét: „Mijosi Élelmiszergyár, Higasijamatói Üzem, kiszállítva 07.00”. Semmi kétség, az ő szalagjukról került le. Neki az egyik legkönnyebb munkafázis jutott, a rántottát lapátolta be, de Nakajama még így is cirkuszolt, hogy csökkentse az adagot. Tényleg seggfej! Legszívesebben fasírtot csinált volna belőle. De a legutóbbi műszak szokatlanul lazára sikerült. Kuncogva gondolt arra, hogy Josie és Maszako mellé csapódva a legtutibb melókat csípte meg magának.

Hazatérve a tévé előtt ebédelt, és vulung teát ivott hozzá. Ahogy a barnamártással ízesített sertéshúsba harapott, eszébe jutott, hogyan borította föl Jajoi az edényt. Ma tiszta zűrös volt az a nő, annyira szórakozott, hogy semmi hasznát sem lehetett venni. Az az igazság, hogy kolonc a brigád nyakán. Megverte a férje? Hát aztán? Kuniko simán visszaütött volna. Miután eltüntette a sertésbordát, egy kis szójamártást locsolt egy csomag fagyasztott gombócra, és nyakon öntötte mustárral. Ahogy nekilátott, azon kapta magát, hogy ismét Jajoi jár a fejében. Lenne csak ő is olyan csinos, nem bányaműszakozna gyárban, állást szerezne egy bárban, sörözőben, vagy akár kissé kétes hírű helyen - a fene se bánja, ha jól megfizetik. Csak az a bibi, hogy nem olyan csinibaba, mint Jajoi, és semmi önbizalma sincs.

Középiskolás lányokról készült összeállítás kezdődött a tévében, Kuniko letette az evőpálcikát, és a műsorra figyelt. Egy hosszú, festett barna hajú lány beszélt. Az arcát digitálisan elmosódottá tették, a hangját is eltorzították, de Kuniko így is meg tudta állapítani, hogy bájos és csinos.

- A férfiak pénztárcák, egyszerűen pénztárcák - mondta a lány. - Hogy én mit kaptam tőlük? Egy kosztümöt, egy négyszázötvenezer jenes kosztümöt.

- A francba! - ordított a tévére Kuniko. - Kis hülye picca. - Ha egy kosztüm ennyibe kerül, akkor biztosan Chanel vagy Armani. Ő szeretett volna egy eredeti Chanelt, de ha egy ilyen kis cafka semmiért hozzájuthat, akkor mi a pláne az egészben? - Az isten verje meg! - hajtogatta.

Egy falat hideg rizst rágcsálva arra gondolt, hogy az üzemből összesen annyi jó sült ki, hogy megismerkedett Maszakóval. Úgy hallotta, Maszako régebben valami jó vállalatnál dolgozott, de átszervezés miatt leépítették. Sejtette, hogy ez az asszony nem az a fajta, aki időtlen időig éjszakai műszakban fog gályázni. Véglegesíthetik, talán még vezető beosztásba is helyezik. Akkor pedig okvetlenül jó világ köszönt azokra, akik közel állnak hozzá. Csak annyi hibádzott a tervben, hogy Kuniko Úgy érezte, Maszako nem bízik benne.

Miután az utolsó morzsáig kiürítette, és gyakorlatilag tisztára nyalta a műanyag dobozt, a mosogató melletti szemetesbe dobta. Ezután megszemlélte az újságból félretett állásrovatot. A mostani gyári fizetése mellett nem remélhette, hogy lebonthatja a fölhalmozott adóssághegyet, egyelőre annak is örült, hogy a kamatot törleszteni bírta. A nappali munkát viszont még annál is rosszabbul fizették, amennyit most kapott. Nyolc órát kellett volna dolgoznia, hogy annyit keressen, mint most öt és fél alatt, úgyhogy nem lett volna értelme földadnia az éjszakai műszakot. Igaz, hogy így meg átaludta a napot. Ördögi kör. A lényeg: Kuniko nem akarta bevallani, hogy világ lustája, ugyanakkor azt is képtelen volt elismerni, milyen hatalmasra rúg az adóssága. Maga a kamat akkora terhet jelentett, hogy fogalma sem volt, visszafizeti-e valaha a tőkét, sőt azt sem tudta, egyáltalán mi az a tőke.

Este kifestette magát, fölvette Chanel-utánzat koztümjét, és elment otthonról. Valami félállást keresett, olyan munkát, amivel végez este fél tizenkettőre, amikor a gyárba kell indulnia. A szomszédban lakó háziasszony éppen bekanyarodott a kerékpártárolóhoz, amikor Kuniko a biciklijéért ment. A másik nő olcsó nyári ruhát viselt, olyasfélét, amelyet a szupermarketben árulnak, és bevásárlószatyrokat cipelt. Fáradtnak látszott. Biztos nagyon kell hajtani a gyárban – gondolta Kuniko, kissé meghajolt, a nő visszamosolygott, és elhaladtában a levegőbe szimatolt. Valószínűleg érzi a parfümömet – gondolta –, most épp Cocót, bár képtelen, hogy konyítana a drága illatszerekhez. Az üzemben nem engedték, hogy parfümöt használjanak, de Kuniko munkába menés előtt meg akart fürdeni.

Nyeregbe pattant, és nehézkesen elindult a szűk, forgalmas utcán. A söröző a következő állomás, a higasijamatói mellett volt. Kuniko úgy vélte, valószínűleg nincs parkoló, úgyhogy biciklivel kell járnia, ami hátrány. Mihez kezd esős időben? Mindegy, akkor is jobb, mint egészen az állomásig gyalogolni. Ha minden jól megy, és megkapja az állást, majd fontolóra veszi a lakáscserét.

Húsz perc múlva a söröző előtt állt. „Bel Fiore” – hirdette a cégtábla. Eredetileg úgy gondolta, nincs sok esélye az állás elnyerésére, de látván, mennyire eldugott és lepukkant a hely, megváltozott a véleménye. Érezte, hogy jó kedve kerekedik, hosszú idő óta először repes a szíve.

„Vendégkísérő, 18-30 éves, 3600 jen/óra, bérelhető munkaruha, munkaidő 17.00-01.00. Alkohol fogyasztás nem kötelező.”

Földézte magában a hirdetés részleteit, és arra gondolt, ha megkapja az állást, esetleg ott is hagyhatja a gyárat. Egész éjszakai fáradságos ebéddobozolással keresett annyit, amennyit itt két óra alatt keresne. Bár csak a minap határozta el, hogy ha törik, ha szakad, kitart Maszako mellett, máris érezte, hogy irányt vált.

Flancos öltönyös fiatal emberek csoportja ácsorgott a bejáratnál egy miniszoknyás lánnyal, aki szemlátomást a helyet reklámozta.

- Az állás ügyében telefonáltam – mondta az egyik férfinak Kuniko.
- Hátulról menjen be! – felelte az illető, és meglepetten bámult rá.
- Köszönöm!

Ahogy Kuniko elindult, érezte, hogy figyelik, sőt mintha nevetést is hallott volna. Amikor odaért, ahová a férfi mutatott, befordult egy sikátorba, ott pedig vasajtót talált kis „Bel Fiore” felirattal.

– Elnézést! – szólalt meg, ahogy kinyitotta az ajtót, és belesett. – Telefonon érdeklődtem.

Egy feketébe öltözött, középkorú férfi éppen letette a telefont. Megdörzsölgette mélyen barázdált homlokát, és egy pillanatig Kunikót fürkészte.

– Á, igen. Jöjjön be! – mondta végül. A külseje kissé ijesztő volt, de a hangja halk és kedves.

– Foglaljon helyet! – mutatott az íróasztala előtti ülőgarnitúrára.

Kuniko igyekezett magabiztosnak látszani, egyenes derékkal ült le. A férfi névjegyet nyújtott át, amelyről kiderült, hogy üzletvezető. Kissé meghajolt, de amint fölemelte a fejét, világosan látszott, hogy hamar végigmérte Kunikót, aki rettentően feszengett, de belevágott.

– Szeretnék jelentkezni a meghirdetett vendégkísérői állásra.

– Értem. Akkor talán beszéljünk egy kicsit – mondta a férfi nyájasan, és a kanapéval szemközti egyik fotelba telepedett. – Mondja csak: hány éves?

– Huszonkilenc.

– Értem – mondta ismét. – És tud mutatni valami okmányt, ami igazolja a korát?

– Jaj, most nem hoztam magammal. A férfi egy csapásra hangot váltott.

– Jó. Végzett már hasonló munkát? – kérdezte nyersen.

– Nem, sosem.

Kuniko nem tudta, mit felelne, ha a férfi közölné, hogy háziasszonyokat nem alkalmaznak, de nem tett föl több kérdést.

– Az a helyzet – állt föl a fotelból –, hogy abban a pillanatban, amikor a hirdetés megjelent, hat lány futott be, mind tizenkilenc körüli. Szeretjük az ilyen kis hamvasakat, úgy látszik, a vendégek ezt igénylik.

– Értem – mondta Kuniko, de úgy gondolta, nemcsak a kora a baj, és a hangulata zuhanórepülésbe kezdett. Ha bájos és jó alakú, aligha számítana, mennyi idős. Itt egyáltalán nem a korával van baj.

Mindinkább elbizonytalanodott.

– Köszönöm, hogy idefáradt – mondta az üzletvezető –, de sajnós a jelen pillanatban...

– Világos – bólogatott Kuniko.

– Megkérdezhetem, hogy most mivel foglalkozik?

– Részmunkaidőben dolgozom a környéken.

– Az valószínűleg jobb is – vélte a férfi. – Ez itt nem könnyű munka. A vendégek óránként tíz-húszezret költenek, úgyhogy nem óhajtanak üres kézzel távozni. Maga elég nagy lány, érti, miről beszélek. Szeretnének „lazítani”. Ugye nem ilyesféle munkára gondolt? – A férfi érdes hangon fölnevetett. – Sajnálom, hogy hiába fáradt – mondta, és egy vékony borítékot csúsztatott az asszony kezébe. – Tessék, taxira. – Kuniko úgy becsülte, ezer jen lehet. – De a rend kedvéért – tette hozzá az üzletvezető –, ugye valójában több harmincnál?

– Nem, nem vagyok több.

– Nekem nyolc – fintorgott a férfi, és már nem is leplezte bosszúságát. Kuniko teljesen lehangoltan a söröző hátsó kijáratán kullogott ki, mert nem akart újra találkozni a felhajtókkal. Egy mellékutcán visszajutott az étteremhez, ahol a kerékpárját hagyta, és mivel éhes is volt, meg rosszkedvű is, úgy döntött, hogy bemegy, és vacsorára költi a pénzét.

Rizses marhahúst rendelt, azután körbepillantott, és szembetalálta magát egy nagy tükörrel. Saját vastag nyaka fölött saját jellegtelen, közönséges arca bámult vissza rá. Gyorsan

elfordult, ráeszmélt, hogy a tükör alighanem tényleges életkorát, a harminchárom esztendőöt mutatja. Az üzemben a barátnőinek is hazudott a koráról.

Sóhajtva nyitotta ki a borítékot. Kétezer. Nem rossz! Végül is kit érdekel? Rágyújtott, és a szája sarkába dugta a cigarettát. Még így is maradt egy kis ideje, mielőtt az üzembe kellett indulnia.

3

Ahogy Josie kinyitotta az ajtót, megérezte a fertőtlenítőszer gőzével elegyedő, enyhe hűgyszagot. Bármennyit szellőztette a házat, bármilyen elszántan sikálta a padlót, ettől a szagtól nem bírt szabadulni. Megdörzsölte a szemét, hogy elmulassza a viszketést, a kialvatlanság következményét. Az áhított néhány órányi pihenésre további órákat kellett várnia.

A keskeny, földes padlójú előtér után egy háromtatamis, azaz öt-hat négyzetméteres helyiség következett, amelyben egy régi, alacsony asztalka, egy komód, a televízió és más berendezési tárgyak szorongtak. Josie meg a lánya, Miki ebben a kis szobában étkeztek és tévéztek. Mivel a szoba közvetlenül a pitvarból nyílt, az ajtajukhoz érkező bármely látogatónak azonnal a szeme elé tárult, és télen szinte kibírhatatlan hideg és huzat uralkodott benne. Miki azt mondta, szégyen-nyalázat ez a lyuk, de ilyen pici házban Josie nem sokat tehetett.

Josie hazahozta a munkaruháját kimosni. Ahogy a szennyessel teli szatyrot a sarokba tette, a nyitott tolóajtón át bepillantott a hattatamis szobába. A függöny be volt húzva, de az asszony a félhomályban is érzékelt valami motoszkálást a földre terített futonon. Több mint hat éve ágyhoz kötött anyósa nyilván ébren volt, Josie azonban nem szólt semmit, mozdulatlanul állt a helyiség közepén. Az üzemben senki sem dolgozott nála keményebben, és mire hazaért, úgy érezte magát, mint egy kifacsart felmosórongy. Mit nem adott volna, hogy legalább egy óráckára ledőlhessen aludni! Megmasszírozta elgémberedett, húsos vállát, és körülnézett a sötét, szegényes házban.

A jobb oldali kis szoba tolóajtóját szorosan becsukták, mintha mindent és mindenkit ki akarnának rekeszteni. Ez volt Miki szobája. Kilencedikes koráig Miki a nagymamájával, a hattatamis szobában hált, ám ahogy fölcseperedett, nem lehetett tovább rákényszeríteni ezt a megoldást. Ezután Josie költözött be az öregasszonyhoz, de mellette nem tudta kialudni magát, és az utóbbi időben elviselhetetlenné vált a helyzet. Talán ő is öregszik. A zsúfolt elülső szobában egyetlen kis tatamifelület maradt szabadon, és most oda ült le.

Fölemelte az asztalkán álló teáskanna fedelét, és látta, hogy még ott a tealevél, amelynek forrázatát munkába indulás előtt itta. Fontolgatta, mekkora fáradságába kerülne kidobni, azután kimosni a kannát, és úgy döntött, nem érdemes vesződni vele. Másokért készséggel megerőltette magát, de a maga kedvéért nemigen. A forralóból langymeleg vizet töltött a kannába, azután egy ideig kortyolgatta az íztelen teát, és a semmibe meredt. Valami járt a fejében, valami fontosabb, mint a szokásos problémái.

A háziúr közölte vele, hogy le akarja bontatni a régi deszkaépületet, és a helyén szép, többszintes bérházat emeltet, amelyben komfortosabban lakhatnak, de Josie attól tartott, ez csak ürügy, hogy kitegye őket. Ha ez bekövetkezik, nincs hová menniük. És ha az új épületbe visszatérhetnek, ott majd óhatatlanul magasabb lakbért kell fizetniük. Ha költözésre kényszerülnek, irtózatosan sokba kerül, hogy berendezkedjenek az új lakásban, holott így is alig tudnak megélni, és egyáltalán nem futja ilyen rendkívüli kiadásokra.

Szinte megszállottjává vált a gondolatnak, hogy pénz kéne. A férje életbiztosítása után

kapott szerény összeget az anyósa ápolására költötte, és mostanára a megtakarított pénzük is szinte teljesen elfogyott. Ő maga csak kilenc osztályt végzett, és elhatározta, hogy Mikit legalább főiskolára járattja, de nem látta, miből telik majd rá. Az már szóba sem jöhetett, hogy a nyugalomba vonulására tegyen félre. Bármilyen keményen kellett dolgoznia az éjszakai műszakban, föl sem merült, hogy kilépjen az üzemből. Sőt éppen mostanában döntötte el, hogy nappalra másodállást keres, ehhez viszont találnia kellett valakit, aki az öregasszonyt gondozza. Általában leleményes megoldásokkal szokott előrukkolni, ezúttal azonban minél jobban törte a fejét, annál inkább elakadt.

Mindezek miatt hangos sóhaj szakadt ki belőle, s ez gyors választ gerjesztett a betegszobából.

– Te vagy az, Josie? – kérdezte egy erőtlen hang.

– Igen, megjöttem.

– Nedves a pelenkám – mondta a hang udvarias tétovázással, mégis félreérthetetlen utasításként.

– Jól van – mondta Josie.

Még egy utolsót kortyolt a gyöngye, langyos teából, és föltápáskodott. Már rég elfelejtette, milyen undokul bánt vele házassága első éveiben az anyósa. Most szánalmas öregasszony, aki nem boldogul nélküle.

Senki sem boldogult nélküle – ha jobban belegondolt, ez adott értelmet az életének. Ez vonatkozott az üzemre is. Muternak nevezték, és valóban anyáskodott az egész szalaggal. Ez a szerep hajtott előre, ez segített kibírnia a rettenetes munkát; ebből merített büszkeséget. De szembe kellett néznie a fájdalmas igazsággal, hogy *neki* senki sem segít. Nem kapaszkodhatott másba, csak a saját büszkeségébe, az serkentette további teljesítményre, bármilyen neheze esett is. Josie szorosán összegyömöszölt mindent, ami neki fontos, jól eltette szem elől, és egyetlen dologgal helyettesítette: a szorgoskodással. Ez volt a túlélés fortélyja.

Szó nélkül bement a hattatamis szobába, ahol átható székletbűz fogadta. Leküzdötte undorát, csendben elhúzta a függönyt, és kinyitotta az ablakot, kiengedte a fekáliaszagot. Szemből, nem egészen egyméternyiről egy másik ugyanolyan vén faház konyhaablaka nézett rá. A konyhában tartózkodó háziasszony mintha tudta volna, mi következik, ingerült mozdulattal becsapta az ablakot. Josie dühöngött, ugyanakkor együtt érzett az asszonnal, aki bizonyára már hajnal óta szagolhatta a magatehetetlen beteg ürülékét.

– Siess, kedvesem! – motyogta az öregasszony, aki izgett-mozgott a futonon, nyilvánvalóan nem volt tudatában a tényleges helyzetnek.

– Maradj veszteg! – intette Josie. – Mindent összerondítasz.

– De hát kényelmetlen.

– Persze hogy az.

Ahogy fölhajtotta a vékony nyári takarót, és hozzáfogott, hogy fölhúzza az anyósa hálóingét, arra gondolt, mennyivel jobb lenne, ha csecsemőn cserélne pelenkát. Visszaemlékezett, hogy akkor is bepizkolta a kezét, amikor a kislányát tette tisztába, vagy amikor a pelenka tartalma a baba ruhájába szivárgott, de az sosem zavarta. Akkor ez most miért tűnik olyan mocskosnak?

Hirtelen Jamamoto Jajoi jutott eszébe. Neki még kicsik a gyerekei, a minap ujjongott, hogy a kisebbik végre kikerült a pelenkából. Josie emlékezett, mennyire örült a fiatalasszony. Mindazonáltal Jajoi az utóbbi időben furcsán viselkedett. A férje hasba vágta, de Josie el tudta képzelni, hogy valamiképp az idegeire mehetett a nő. Tapasztalatból tudta, hogy míg a férfi

számára kényelmes lehet a serény feleség, a lusta ember ezt is nyugnek találhatja. A saját urával ez volt a helyzet. Öt éve vitte el a májzsugorodás. Bármennyit cselédkedett Josie az anyósának, vagy vállalt alkalmi munkákat, hogy kiegészítse a család jövedelmét, a férje csak egyre búskomorabb lett.

Jajoi férje valószínűleg pontosan azt unta el, hogy az asszony annyira törte magát. Alighanem éppen olyan önző disznó, mint a saját ura volt. Ez valahogy így működik: a leglustább férfiak láthatólag mindig a legtevékenyebb nők mellett kötnek ki. Hiába, nincs mit tenni, ebbe bele kell törődni. Josie arra jutott, hogy ebben hasonlítanak Jajoiival.

Gyakorlott kézzel cserélte ki a pelenkát, hogy azután a vécében kiöblítse, majd a fürdőszobában a mosógépbe rakja. Tudta, hogy használhatna eldobható pelenkát is, de azt megfizethetetlenül drágának találta.

– Izzadok – mondta az öregasszony, mielőtt Josie elhagyta a helyiséget. Ilyenformán kérte a menyét, hogy adjon rá tiszta hálóinget, de azzal most várnia kellett.

– Tudom – mondta Josie.

– De kényelmetlen – panaszkodott az öregasszony. – Meg fogok fájni.

– Majd elintézem, ha ezzel végzek.

– Szerintem szándékosan váratsz.

– Tudod, hogy nem.

Kulturáltan válaszolt, de egy röpke pillanatra legszívesebben megfojtotta volna a vén szipirtyót. Bárcsak *tényleg* megfáznál! – gondolta. Bárcsak tüdőgyulladást kapnál, és belehálnál! Micsoda megkönnyebbülés lenne! De gyorsan elhessentette az ötletet. Mik jutnak eszébe? Hogy kívánhatja a vesztét valakinek, aki rászorul? Az ilyesmi szerencsétlenséget hoz az ember fejére.

A szomszéd szobában megszólalt az ébresztőóra. Ez jelezte, hogy mindjárt hét, Mikinek ideje fölkelnie és elkészülnie. A lány a közeli önkormányzati középiskolába járt.

– Miki! Ébresztő! – szólt be az asszony, és kinyitotta a tolóajtót.

A pólóban és rövidnadrágban fekvő lány morcosan nézett föl, majd undorodva fordította el a fejét.

– Hallom – morogta –, de ne nyisd ki az ajtót azzal a kezeden!

Josie elnézést kért, majd a konyha melletti kis fürdőszobába indult, de fölháborította, hogy Mikiből ennyire hiányzik a megértés. Régen aranyos kislány volt, még segített is a nagymamája ápolásában. Josie persze tudta, hogy Miki most, idősebb fejjel már barátnőinek helyzetéhez hasonlítja a sajátját, és bizonyára röstelkedik. Azt is tudta, hogy nincs szíve leszidni a lányát, amiért így érez, hiszen voltaképpen ő maga is szégyelli a körülményeiket.

De hát mit tehet? Ki húzná ki őket ebből a csávából? Élni kell tovább, még ha rabszolgának érzi is magát, még ha úgy tűnik is, hogy mindig ő fogja végezni a piszkos munkát, ki másra számíthat? Tovább kell próbálkoznia, különben mindennek vége. Ki kell eszelnie valami tervet, valami kiutat... de addig is muszáj folytatnia a munkát.

Miki közben belépett a fürdőszobába, és újfajta arclemosóval tisztálkodott: Josie az illatából rögtön tudta. A lány a délutáni munkájával keresett pénzből vette, ahogy a kontaktlencsét meg a hajhabot is. A reggeli fényben barnásán csillogott a haja.

Miután Josie végzett a pelenka kimosásával, és fertőtlenítette a kezét, fölnézett Mikire, aki épp a haját kefélte, és elmélyülten tanulmányozta magát a tükörben.

– Te befestetted a hajadat? – kérdezte.

– Egy kicsit – felelte a lány, és tovább fésülködött.

– Úgy nézel ki tőle, mint egy huligán.

- Senki sem használja a „huligán” szót - mondta Miki a hahotázástól a hasát fogva. - Egyedül te. Különben is mindenki bemossa a haját.

- Képzelem - morogta az anyja. Aggasztotta, hogy Miki mostanában nagyhangúvá változott, és az ízlése is ordenáré. - Mi a terved a nyári munkával? - kérdezte, hogy témát váltson.

- Már találtam - mondta Miki, és befújta a haját valamivel.

- Hol?

- Az állomással szemben egy gyorsbüfében.

- Mennyit fizetnek?

- Középiskolásoknak óránként nyolcszáz jent. - Az asszony egy pillanatra meghökkent, némán próbálta fölfogni a tényt, hogy ez óránként hetven jennel több, mint amennyit az üzemből a nappali műszakosok keresnek. Egyszerűen a fiatalság teszi ennyire értékké az embert? - Mi a baj? - kérdezte Miki az anyja arcát fürkésztve.

- Semmi, semmi. Az éjjel minden rendben volt a nagyival? - érdeklődött, hogy ismét témát váltson.

- Rosszat álmodott. A Nagypapit szólongatta, sokat kiabált.

Josie emlékezett, hogy mielőtt munkába ment, az öregasszony feltűnően nyugóskodott, úgy nyafogott, mint egy kisbaba, és nem akarta elengedni. Panaszkodott, hogy egyedül hagyják a házban, pedig milyen tehetetlen. Amióta szélütést kapott, és a jobb oldala megbénult, jóval jámborabbá, csöndesebbé vált, de a legutóbbi időben megint felszínre törtek önző, gyermekes hajlamai.

- Furcsa - mondta Josie. - Nem gondolod, hogy kezd szenilis lenni?

- Fú, remélem, nem. Semmi kedvem pátyolgatni.

- Ne mondj ilyet! Muszáj neked is gondot viselned rá, segítened az ellátásában.

- Kizárt dolog - vetette oda Miki. - Ne fárassz!

Dobozos italt vett elő a hűtőből, szívószálat dugott bele, és szürcsölni kezdte. Eltartott egykét pillanatig, míg Josie rájött, hogy reggelipótló, amit a lány a vegyesboltban vett, a jelek szerint a barátnői is mind ezt isszák. Pedig tökéletesen bereggelizhetett volna a rizsből és miszolevesből, amelynek az elkészítésével tegnap vesződtem - gondolta Josie. Elszorult a szíve az értelmetlen pazarlás gondolatától. És Miki láthatólag az ebéd terén is ugyanebbe a hibába esett. Régebben azt az elemőzsiát ette, amit Josie otthon csomagolt neki, de mostanában gyorsbüfébe járt a barátnőivel. Honnan szedi rá a pénzt? Josie észre sem vette, hogy gyanakodva bámulja a lányát.

- Mit nézel? - kérdezte Miki, és homlokráncolva elfordította a fejét.

- Semmit - felelte Josie.

- Nem felejtetted el, hogy holnap be kell fizetni az osztálykirándulást? - kérdezte Miki.

Josie hátrahőkölt, mert teljesen kiment a fejéből a kirándulás.

- Az mennyi? - kérdezte.

- Nyolcvanháromezer. Az asszony nagyot nyelt.

- Olyan sok?

- De hát mondtam! - csattant föl dühösen Miki.

Josie némán tanakodott, honnét teremtsen elő ekkora summát, Miki pedig gyorsan felöltözködött, és elment az iskolába. Semmi kétség, gondolta egyre elkecseregtebben, hogy több pénz kell.

- Josie! - hívta türelmetlenül az anyósa.

Josie összeszedte a frissen kimosott pelenkát, és visszament a hátsó szobába. Miután nagy nehezen levette az öregasszonyról a piszkos hálóinget, és tisztát adott rá, megreggeliztette, majd újra kicserélte a pelenkáját. Majdnem kilenc óra lett, mire elkészült a hegynyi mosnivalóval, és végre elnyúlhatott az anyósáé mellett leterített futonon. Tudta, hogy körülbelül délig pihenhet, akkor az öregasszony fölébred, és nem hagyja békén, amíg ebédet nem készít neki.

Naponta mindössze néhány órát alhatott. Délutánonként csupán elelszenderedett az ápolási teendők között, azután este még szundított egyet, mielőtt az üzembe indult. Részletekben legfeljebb hatórányi alvás jutott neki, ezzel éppen csak kibírta. Így ment nap nap után, de attól félt, hogy hamarosan kikészül.

Bár csak a hónap végén volt fizetésnap, úgy döntött, fölhívja a gyári bérelszámolást, hátha kap előleget.

– Sajnálom, senkivel sem kivételezhetünk – közölte fagyosan a főkönyvelő.

– Tudom – mondta Josie –, de én már jó ideje dolgozom itt.

– Hiába, a szabály, az szabály – utasította el ridegen a férfi. – És ha már itt tartunk, Azumáné, most már legalább heti egy szabadnapot ki kell vennie, különben meggyűlik a bajunk a munkaügyi hivatallal.

– Értem – mondta Josie.

Az utóbbi időben heti hét napot dolgozott a túlórapénz miatt.

– Maga szociális segílyt is kap, ugye? Ha túllépi a jogosultsági jövedelemhatárt, beszüntetik a folyósítást.

Josie váratlanul azon vette észre magát, hogy hajlongva mentegetődzik, miközben letette a kagylót. Most már egyetlen mentsvára maradt: Maszako. Hányszor kért már tőle segítséget vészhelyzetben?

– Halló? – jelentkezett a vonal végén egy rekedt hang. Mintha Maszako csak most ébredt volna.

– Én vagyok – mondta Josie. – Fölkeltettek?

– Á, a Muter. Nem, épp most kelek fel – felelte Maszako.

– Szívességet szeretnék kérni, de légy szíves, mondd meg, ha nem megy.

– Jó, megmondom. Miről van szó?

Josie habozott, nem tudta, hogy a barátnője tényleg őszintén válaszol-e. Pedig Maszako az üzemben már nemegyszer elkápráztatta nyíltságával, semmi sem állt tőle távolabb, mint a színlelés.

– Arra gondoltam, hátha kölcsön tudsz adni egy kis pénzt – mondta végül.

– Mennyit?

– Nyolcvanháromezret. Miki osztálykirándulására kell, és teljesen le vagyok égve.

– Nem gond – mondta Maszako.

Bár Josie biztosra vette, hogy Maszako sem dúskál a pénzben, örült, amiért ilyen készségesen segít neki.

– Köszönöm szépen! Nem is tudod, milyen hálás vagyok.

– Beugrom a bankba, és este viszem a pénzt – ígérte Maszako. Josie elgyöngült a megkönnyebbüléstől. Megalázónak érezte a kölcsönkérést, de jólesett a tudat, hogy van egy barátnője, akire számíthat.

Fejét az asztalkán nyugtatva éppen elbóbiskolt, amikor csöngettek. Maszako állt az ajtóban, arcát sötétbe borította a hátulról jövő alkonyfény.

– Szia! – köszönt Maszako. – Gondolkoztam a dolgon, és rájöttem, hogy nem jó, ha az üzemben, az öltözőben hagyod a pénzt, úgyhogy inkább elhoztam.

Átnyújtotta a banki borítékot. Nyilván akkor jutott eszébe, amikor fölvette az összeget, és nem sajnálta a fáradságot, hogy házhoz jöjjön vele. Ez a körültekintés Maszakóra vallott. Sőt, Josie ráeszmélt, hogy ez figyelmesség is, mert Maszako megértette, Josiének nem hiányzik, hogy a munkahelyén lássák, amikor pénzt kap kölcsön.

– Köszönöm! A hónap végén megadom.

– Ráér.

– Dehogyan, tudom, hogy te is hitelt törlesztesz.

– Amiatt ne fájjon a fejed – mondta halvány mosollyal az arcán Maszako.

Josie szinte ámulva nézett rá, olyan ritkán látta mosolyogni.

– De hát... – hebegte.

– Nyugi, Muter! – zárta le a témát Maszako.

Arckifejezése hirtelen komolyra vált, és jobb szemöldöke mellett egy kis függőleges vonal, talán sebhely tűnt fel. Josie tudta, ez annak a jele, hogy Maszako is aggódik, és ez a gondolat feszélyezte. Fogalma sem volt, mi járhat a barátnője fejében, és attól félt, még ha kitalálná, egy magafajta egyszerű asszonynak akkor is nehezebb esne megértenie.

– Te miért dolgozol ilyen helyen? – kérdezte váratlanul.

– Ne légy ostoba! – mondta Maszako. – Este találkozunk! – köszönt el integetve, sarkon fordult, és visszaindult a piros Corollához, amelyet a főutcán hagyott.

Alig tűnt el, amikor Miki megjelent, éppen hazaért az iskolából. Ahogy belépett az ajtón, Josie a kezébe nyomta a borítékot.

– Itt a pénz.

Miki magától értetődő természetességgel vette el, és gyorsan belekukkantott.

– Mennyi? – kérdezte.

– Nyolcvanháromezer.

– Kösz! –

Hanyagul belegyúrta a borítékot fekete hátizsákja zsebébe. Elégedett arca láttán Josiének hirtelen az az érzése támadt, hogy felültették, a kirándulás valójában kevesebbe kerül a borítékban található összegnél. Szokás szerint azonban ösztönösen óvakodott attól, hogy szembenézzen a tényekkel. Mikinek semmi oka, hogy hazudjon neki, hiszen tudja, mennyit küszködik. Hogy is csaphatná be?

4

Szatake Micujosi a mozgásban lévő ezüstgolyócskákra szegezte tekintetét. Úgy hírlett, új gépeket hoznak, ezért korán kelt, hogy sorba álljon az egyikhez. Most már három órája játszott, tehát közeledett a nyeres pillanata. Csak türelem kellett hozzá. Ahogy a tarkabarka gépet bámulta, égett a szeme, talán a kialvatlanságtól. A könyöklőn előtte fekvő olasz bőr autóstáskából szemcseppes flakont halászott ki, egy pillanatra megpihentette lövő kezét, és egy-egy cseppet pötytyentett a szeme sarkába. Ahogy a gyógyszer beivódott kitikkadt szemébe, eleredt a könnye, és Szatake, aki kisfiú kora óta nemigen sírt, némi élvezetet lelt abban, hogy a meleg folyadék lecsordogált az arcán. Hagyta folyni a könnyeit, ellenállt a készítésnek, hogy letörölgesse.

A szomszédos gépnél egy hátizsákos nő ült. A férfi könnyáztatta arcára pillantott, és tekintetében Szatake egyrészt kíváncsiságot látott, másrészt őszinte idegenkedést attól, hogy

bármi köze legyen ilyen hivalkodóan öltözött férfihoz. Szatake a könnyein át meg szemlélte üde arcát, és úgy vélte, nincs több húszévesnél. Szokása volt még akkor is ilyenformán fölmérni a nőket, ha nem akart kapcsolatot kezdeményezni velük.

Ő maga negyvenhárom éves volt. Robusztus alkatával, vastag nyakával, rövidre nyírt hajával általában véve gengszteres benyomást keltett, de hangsúlyozottan ferde metszésű szeme intelligensen csillogott, az orra formás, a keze pedig kifejezetten szép volt. Az erőteljes test és a finom arc meg kéz közötti ellentét enyhén szólva furcsának hatott.

Szatake a szép kezével márkás zsebkendőt vett elő jól szabott fekete pantallója zsebéből, és megnyomkodta vele a szemét. Észrevette, hogy a könnyek kis foltokat hagytak csináltatott inge fekete selymén, és azokat is fölitatta. A divatbábhöz illő szerelés, amelyet zokni nélkül viselt Gucci papucscipő egészített ki, egyszerűen a munkaruhája volt, az ő esetében olyan sűrű hivatali öltönynek felelt meg, amilyen mellett a szomszédos játékautomatánál ülő nő fesztelenebbül érezte volna magát.

Színarany Rolex karórájára pillantott. Láta, hogy mindjárt kettő, ideje indulnia. Ám amint lenézett a tálcáján maradt golyókra, és szedelődzködni kezdett, rámosolygott a szerencse: pacsinkogolyók özönlöttek a gépből, azonnal megtöltötték a perselyt, és túlcordulva a tálcára zúdultak.

– Basszus! – fakadt ki az időzítés fölötti dühében. Oldalba bökte szomszédnőjét, aki kissé riadtan kapta föl a fejét. – Mennem kell – mondta. – Ez itt a magáé, ha kéri.

– Köszönöm! – motyogta a nő látható örömmel, de óvatosan. Nyilván nem akart a golyókhoz nyúlni, amíg nem biztos benne, hogy a férfi elmegy. Szatake bánatosan mosolygott, fogta a táskáját, és fölállt. Ahogy végigballagott a kétfelől sorakozó pacsinkomasinák között, amelyeknek fülsiketítő csattogását-kattogását a hangszórókból áradó rapmuzsika dübögő basszusa árnyalta, eltűnődött, vajon milyenek láthatják őt a mai lányok.

Kinn, az utcán, a fotocellás ajtón túl másfajta lárma fogadta: a következő mozielőadást reklámozó hangosbeszélő, a sarkon olcsó holmikat kínáló árusok zshivajgása, karaokestúdióból bömbölő slágerdallam. Bár némi megnyugvással merült bele a Kabukicsó vigalmi negyed ismerős légkörébe, bizonytalan érzés fogta el, hogy nem itt lenne a helye. Fölnézett a borús égre, azaz a piszkosszürke épületek között látszó keskeny sávjára, és arra gondolt, vajon meddig folytatódik még ez a párás, fojtogató hőség.

Hóna alá szorította a táskáját, és megszorította lépteit, de ahogy a Koma Színház előtt haladt el, rájött, hogy rágógumi tapadt a cipője bőrtalpára. Egy pillanatra megállt, a járdaszegélyen próbálta lekaparni, de a forróságban ragacsossá vált rágógumi nem akart lejönni. Szatake most már igazán dühbe gurult. Az egész járda ragadt a kosztól, sötét foltok őrizték a környéken esténként összeseregülő fiatalok által elfogyasztott enni- és innivaló eldobált maradékának emlékét. Szatake a szemetet kerülgetve kis híján belebotlott a színház bejáratánál hangversenyre várakozó idős hölgyek csoportjába. Fölemelt kézzel próbált átfurakodni közöttük, de annyira beszélgetésbe feledkeztek, hogy észre sem vették. Egy másodpercig hitetlenkedve állt, azután elmosolyodott, és megkerülte őket. Semmi értelme idegenekkel összerúgni a port. Egyelőre nagyobb gondot jelentett a rágógumi.

Egy szórólapokat osztogató férfi, egy sztriptízműsort reklámozó másik, meg egy csapat középiskolás korú, kétes erkölcsű lányka akadt az útjába, helyesebben mind sietve félrehúzódtak. Elégé ismerték az utcákat ahhoz, hogy meglássák a veszély jeleit, amelyeket sugárzott. Szatake zsebre dugott kézzel, morcos arccal fordult be egy mellékutcába.

A kerületi előjáróságához vezető utca egyik oldalsikátorára nézett az épület, amelyben a

Szatake tulajdonában lévő szórakozóhely, a „Mika” működött. A férfi fölszaladt a lépcsőn, és az első emeleti folyosó végén belökte a hátsó ajtót. A teljesen kivilágított helyiség a tejüveg ablakon át kintről beszűrődő sápadt derengéshez képest természetellenes fényárban úszott. Az ablaküvegbe némileg görögös jellegű mintát martak. Az ajtó melletti asztalnál ülő nő Szatakéra várt. Korábban jött, mert tudta, mennyire utálja a főnök, ha megvárakoztatják.

– Köszönöm, hogy eljöttél! – mondta Szatake.

– Nincs mit – felelte a nő.

Csó Reika olykor kissé furcsa hanglejtése árulkodott tajvani származásáról, de egyébként kifogástalanul beszélt japánul, többek között ezért bízta meg Szatake az üzletvezetéssel. Bár a nő már negyven felé járt, büszkén mutogatta selymes fehér bőrét mélyen kivágott blúzaikban. Sminkje az ajakrúzs vérvörös vonalára korlátozódott. Karcsú, fehér nyakában vastag aranyláncot és finom mívű jádefüggőt viselt. Láthatólag az imént gyújtott rá, és most hosszú füstkigyót lehelt ki, ahogy kissé meghajolt a tulajdonos felé.

– Elnézést, hogy idefárasztottalak, tudom, milyen elfoglalt vagy – mondta a férfi.

– Egyáltalán nem fáradtság. Mi lehetne fontosabb annál, hogy találkozzak Szatake úrral? A nő hangjában kacérság rezgett, de Szatake nem törődött vele, és helyet foglalt az asztal túloldalán. Elégedett képpel tekintett körül a lokáljában. Az intenzív rózsaszínben tartott helyiséget rokokó stílbútorral rendezték be. A bejáratnál karaokegép állt, a fehér zongorát négy asztal vette körül. A hátsó, alacsonyabb térrészen további tizenkét asztalt helyeztek el, a mindent egybevéve méretes vendéglátó létesítmény békebeli sanghaji hangulatot árasztott.

Reika összekulcsolta halovány, hosszú ujjait, és a férfira nézett. Egyik ujját jókora jádegyűrű ékesítette. Szatake, mintha meglepetésszerűen le akarta volna rohanni, a megbeszélni kívánt téma felvezetése helyett a köröskörül található virágvázákra mutatott.

– Ejnye, Reika, nem gondoltam volna, hogy elfelejtetted friss vízbe tenni a virágokat.

A vázákban liliomból, rózsából és orchideából kötött pazar csokrok álltak, de a víz zavarossá vált, a virág hervadozott. A nő követte a főnök tekintetét. – Jaj, tényleg. Bocsánat!

– Legalább ennyit elvárnék tőled – tette hozzá a férfi tréfás hangon, bár magában tényleg rosszalotta a dolgot. Egyébként azonban Reika eredményesen vezette a bárt.

– De miért hívatott? – kérdezte a nő derűs mosollyal, és láthatólag igyekezett témát váltani.

– A számlákról van szó?

– Nem, egy vendégről. Mostanában nem akadt probléma?

– Milyen jellegű probléma? – tudakolta Reika. A férfi látni vélte, ahogy a fogaskerekek forognak a fejében.

– Annától hallottam valamit – mondta Szatake, és előrehajolt, amint észrevette, hogy a nő kissé feszeng.

Reika tudta, hogy Szatake megkülönböztetett figyelmet szentel Anna Rinek, a Mika első számú vendégkísérőjének, egyben legfőbb csáberejének, és hallgat a sanghaji lányra.

– És mit hallott? – kérdezte.

– Ismersz egy Jamamoto nevű vendéget?

– Többet is... Á, várjunk csak, tudom, kire gondolsz – bólintott Reika, mint akinek hirtelen eszébe jutott. – Azt hiszem, lelkes rajongója Annának.

– A lány szerint is. Ez rendben is van, amíg fizeti a cechet, de állítólag munka után megvárja, és koslat utána.

– Tényleg? – hőkölt hátra meglepetten Reika.

– Anna tegnap fölhívott, hogy a pasi valahogy kiderítette, hol lakik, és fölbukkant a

lakásánál – tette hozzá Szatake.

– Most, hogy említi, újabban kicsit nehézkesen egyenlíti ki a számlát – mondta Reika mindinkább megörökönyödve.

– Figyelmeztettelek, hogy ezeknek a görényeknek néha nagyobb a szemük, mint a bukszájuk. Ha legközelebb idetolja a képét, találj ki valamit, hogy elhúzzon, mint a vadlibák. Nem hiányzik, hogy Anna egy ilyen gyökénél kavarjon.

– Értem – mondta a nő. – De mit mondjak neki?

– Az a te dolgod. A munkádhoz tartozik.

A letorkolás mintha nagyobb igyekezetre ösztönözte volna a nőt, arckifejezése megváltozott, összeszorította az ajkát.

– Értem – mondta ismét. – Szigorú utasítást adok a teremfőnöknek.

A szóban forgó tajvani fiatalember meghűlés miatt már második napja nem jött dolgozni.

– És ha Annának nincs vendége, küldd haza taxival!

– Ezt fogom tenni – bólogatott Reika.

A társalgás végeztével Szatake morogva fölállt. A nő kikísérte, mint valami vendéget.

– És ne feledkezzen meg a virágokról, Csó kisasszony! – váltott magázásra Szatake.

Válaszul tétova mosolyt kapott, és ráeszmélt, hogy lassanként új üzletvezető után nézhetne.

A hoszteszlányokkal másként állt a helyzet, Szatake mindannyiukat a külsejük meg a fiatalságuk miatt vette föl, hogy emeljék a hely színvonalát. Eleven árucikknek tekintette őket. Az értékesítés feladata azonban az üzletvezetőre hárult.

Miután kilépett a Mikából, egy emelettel följebb ment, egy másik szórakozóhelyre. Ezt „Játszóternek” nevezték, és bakkaraasztalokat kínált. Szatake itt is főállású üzletvezetőt foglalkoztatott, és ő maga, mint tulajdonos csupán hetente néhány alkalommal mutatkozott. Körülbelül egy évvel azelőtt csődbe ment a Mika fölötti madzsongterem. Szatake kibérelte azt a szintet, és éjszakai bakkaraklubot nyitott a Mika vendégeinek. Szerencsejáték-engedély hiányában nem hirdethette, és nem is szánta járulékos attrakciónál többnek. Ám valahogy híre terjedt, és felkapták. Szatake visszafogottan, két mini bakkaraasztallal kezdte, de ahogy szaporodtak a kuncsaftok, fölvelt két hivatásos krupiét, beszerzett egy normál méretű kártyaasztalt, és minden este kilenctől hajnalig nyitva tartott. Dőlt is a pénz rendesen.

Szatake gondosan föltekerte a fehér reklámtábla szabadon lifegő zsinórját, és zsebkendőjével kifényesítette a sárgaréz kilincset, de ellenállt a kísértésnek, hogy teljes terepszemlét végezzen, mint a Mikában. Elvégre ez szerencsejáték-barlang volt, az egyik dédelgetett vállalkozása, ráadásul aranybánya. A hóna alá csapott autóstáskában megszólalt a telefon.

– Miért nem jössz már, édes? Meg kell csináltatnom a frizumat.

Anna nem mindig fogalmazott helyesen japánul, de ez más szempontból csak még *helyesebb*tette. Senki sem tanította erre a beszédmódra, magától jött a dolog, és egyértelműen nagyszerű eszköznek bizonyult a férfiak megpuhítására.

– Bocs – felelte Szatake. – Várd ki a sorodat, egykettőre ott vagyok. Majdnem harminc kínai hoszteszt dolgoztatott, de Anna a külsejével és az eszével kitűnt közülük. Szatake már épp ott tartott, hogy tökéletes palit találjon neki. A lány eddig csakis válogatott ügyfélkörrel foglalkozott, és a főnök nem óhajtotta megengedni, hogy valami üres zsebű, nyomulós seggfej beleköpjön a levesébe.

Othagyta Kabukicsót, visszament a közelben leparkolt fehér Mercedes-hez. Kocsival tíz perc alatt Anna ókubói lakásához ért. Bár a ház nemrég épült, portás nem volt a földszinten.

Belátta, hogy ha az a pasas tényleg Anna után mászkál, akkor valószínűleg el kell költöztetni a lányt. Az ötödiken megnyomta a csengőt.

- Én vagyok - szólt be a házitelefonon.

- Nyitva - válaszolt egy vékony, bájos hang.

Ahogy Szatake kitárta az ajtót, csenevésznek látszó törpeuszkár ugrálta körbe csaholva. Nyilván hallotta, hogy jön, és lesben állt. Szatake nem bírta a kis dögöt, de Anna ajnározta, úgyhogy a férfi legalább úgy tett, mintha kedvelné. Cipője orrával lökte el magától.

- Nem gondolod, hogy kicsit lajtosán bánsz az ajtózárral? - kérdezte.

- Mit jelent az, hogy „lajtosán”? - kiabálta Anna a hálószobából. Szatake úgy döntött, válasz nélkül hagyja a kérdést. A kutyus kéjesen dörgölődött a lábához, úgyhogy amíg a lányra várt, a cipőjével birizgálta. Az előszobát megtöltötték a különféle színű és fazonú cipők hosszú sorai. Szatake teremtette meg köztük valamiféle rend látszatát, hogy amikor a lánynak el kell mennie otthonról, keresgélés nélkül megtalálja a párokat.

Anna végül szokás szerint fölcicomázva jelent meg. Hosszú, hullámos fekete haját lófarokba kötötte, szemét Chanel napszemüveg mögé rejtette. Fémszálas hímzésű óriáspólót és leopárdmintás macskanadrágot viselt. Még a hatalmas napszemüvegben is jól látszott, hogy hibátlan bőrének nincs szüksége sminkre. Szatake az arcát fürkészte, újfent megnézte magának a lány telt, finoman ívelt ajkát, amely a legtöbb férfira oly csábítóan hatott.

- A szokott helyre? - kérdezte.

- Aha.

A lány harisnya nélküli lábát lakkbőr papucsba bújtatta, amelynek kivágott orrán kipiroslott a körömlakkja. A kutya most kapott észbe, hogy egyedül akarják hagyni, hátsó lábára ágaskodott, és tébolyult ugatásba kezdett.

- Nyughass, Bizsu, ne haszontalankodj! - szidta le a lány, mint egy gyereket.

Kiléptek a lakásból, fölhívták a liftet. Anna általában valamikor késő déltájban kelt, és vásárolni vagy kozmetikushoz ment. Azután útba ejtette a fodrászt, bekapott pár falatot, és indult a Mikába. Amikor Szatake szabaddá tudta tenni magát, személyesen sofírozta, nehogy valaki lekapcsolja a lányt, amíg ő nem figyel rá. Ahogy beszálltak a liftbe, ismét csengett a telefonja.

- Szatake úr?

- Te vagy az, Kunimacu?

A Játszótér üzletvezetője hívta. Szatake Annára pillantott, egy másodpercre találkozott a tekintetük, majd a lány látszólag közönyösen másfelé nézett, és egy üveg körömlakkal foglalta el magát, ugyanolyan árnyalatúval, amelyet a lábán viselt.

- Mi újság? - kérdezte Szatake.

- A tanácsát szeretném kérni. Tudna rám időt szakítani a nap folyamán? Kunimacu sipító hangja visszhangzott a felvonószekrény szűk terében, Szatake eltartotta a fülétől a telefont, miközben hallgatta.

- Hogyne - mondta. - Éppen fodrászhoz viszem Annát, úgyhogy amíg elkészül, ráérek.

- Hol lesz? - kérdezte Kunimacu.

- Nakanóban. Találkozzunk ott!

Megbeszélték a helyet és az időpontot, majd Szatake letette. A lift leért a földszintre, Anna szállt ki elsőnek, hátrafordult, és félénken nézett rá.

- Beszéltél Csóvál arról a kis problémáról, édes? - kérdezte.

- Megmondtam neki, hogy ne engedjék be többet a pasast. Te csak tedd a dolgodat, és ne

parázz!

– Jó – mondta a lány, és a napszemüveg fölött sandított rá. – De ha a Mikába nem jön, attól ide még jöhet – tette hozzá.

– Ne parázz! – ismételte Szatake. – Szemmel tartom.

– De én asszem, akkor is szeretnék elköltözni.

– Jó, ha nem száll le rólad, majd megondolom.

– Köszike!

– Egyébként milyen a pasas? – érdeklődött Szatake. Nem sűrűn járt a Mikába.

– Bepipul, ha másik lányt akarnak rátukmálni – grimaszolt a lány. – Mindig arénázik, a múltkor meg nem fizette ki a számláját, és hitelt kért. Ezt úgy utálok! Mindenki tudja, hogy az ilyesmiben vannak bizonyos szabályok, még olyan helyen is, mint a miénk.

Ahogy a lány becsüccsent a Mercedesbe, befejezte a kiselőadást. Még ha ránézésre cicababának látszott is, belül életerős fiatal nő volt Sanghajból. Négy esztendeje japánnyelvtanulás céljából érkezett a szigetországba, és a tartózkodási engedélye szerint azóta is nyelvleckéket vett.

Miután Annát kitette a fodrásznál, Szatake a kávéházba indult, ahol találkoztól beszéltek meg. Kunimacu már megérkezett, és diszkréten intett neki az egyik hátsó asztaltól.

– Köszönöm, hogy eljött! – fogadta behízelt mosollyal, ahogy Szatake a süppedős kanapéra telepedett. A még negyvenen inneni Kunimacu galléros pólóban és vászonnadrágban inkább látszott szabadidőklub sportoktatójának, mint játékkaszinó üzletvezetőjének. Pedig nem tegnap kezdte az ipart. Szatake egy ginzai madzsongszalonból verbuválta, ahol Kunimacu éveket dolgozott az üzletvezető segédjeként.

– Szóval mi a pálya? – kérdezte Szatake cigarettára gyújtva.

– Talán nem olyan fontos – kezdte Kunimacu –, de kicsit aggódom az egyik vendég miatt.

– Mennyiben aggódsz? Gondolod, hogy zsaru?

Ebben a szakmában kétszeresen is érvényes volt a japán közmondás, miszerint „a kiálló szöveget bekalapálják”. Ha híre terjed, hogy a Játszóter jól jövedelmez, a rendőrség könnyen kipécézheti magának a többi játékbarlang helyett is.

– Nem, nem arról van szó – ingatta fejét hosszú ujjait rebegtetve Kunimacu. – Egy pasas mostanában majdnem minden este jön, és sokat veszít.

– Minden este bakkarát játszani eleve nem nyerő – nevetett Szatake. Kunimacu is nevetve kavargatta a szalmaszállal a narancslevét. Egyikük sem ihatott. Szatake kortyolt egyet az előtte álló jeges tejeskávéból.

– Na és mennyit veszített?

– Az elmúlt két hónapban négy-ötmilliót. Végül is nem olyan rengeteget, de ha egyszer elkezd, rendszerint nem bírja abbahagyni.

– De hát kis tétekben megy a játék, nem? Akkor meg mit izgulsz? – kérdezte Szatake.

– Hát a múltkor egyszer csak kitalálta, hogy kölcsön akar kérni a háztól.

Szatake cége általában szigorú készpénztétes alapon működött, olykor egy-egy törzsvendégnek ritka kivételként megelőlegeztek néhány százezer jent, többet azonban semmiképpen sem. A pasas bizonyára látta, amikor valaki igénybe vette ezt a szolgáltatást.

– Akkor ne cicizzetek velem! – mondta Szatake. – Dobjátok ki!

– Pontosan azt tettem. Udvariasan, de félreérthetetlenül a tudára adtam, hogy nem látjuk szívesen. Eszméletlen balhét rendezett, mielőtt elkotródott.

– Micsoda fatökű – mondta Szatake. – Egyébként mivel foglalkozik?

- Valami kisvállalatnál dolgozik. Tulajdonképpen nem is zaklattam volna ezzel Szatake urat, de gondoltam, hátha bejár a Mikába is, úgyhogy föl hívtam Csó kisasszonyt. Azt mondja, náluk is feketelistára tették.

- Ez Jamamoto. Nők és pénz – sóhajtotta Szatake, és elnyomta a cigarettáját. Számtalan pasas habarodott bele az ő csini, fiatal kínai hoszteszeibe, de mikor elfogyott a pénzüik, rendszerint észhez tértek, és lemondtak a lányokról. Ez a fazon azonban láthatólag bakkarán próbált nyerni, hogy megtarthassa Annát. Vagy talán hirtelen rádöbbsent, mennyit költött a lányra, és megkísérelt valamennyit visszanyerni belőle. Akárhogy is, Jamamoto bekattant, és Szatake épp elég efféle esetet látott, hogy tudja, ennek már se a nő, se a hazardjáték nem szerez örömet. Valószínűleg nem is akart ennyi bajt keverni, de Szatake érzékelte a mind Annára, mind az üzletre leselkedő veszélyt.

- Ha újra fölbukkan, megmondhatom neki, hogy a tulaj szeretne beszélni vele? – kérdezte Kunimacu.

- Meg. Hívj föl, ha előkerül, de nem biztos, hogy ért a szóból, még ha az én számból hallja is.

- Á, én lefogadom, ha látja, hogy a tulaj úgy néz ki, mint egy jakuza, akkor végleg elpályázik. – Szatake heherészett az élcen, de a szeme változatlanul sötétlett. – Tudja, főnök, tényleg nagyon ijesztő tud lenni – folytatta Kunimacu látszólag meggondolatlanul.

- Igazán? – kérdezte Szatake.

- A ruhája, a nézése... attól tutira elszalad.

- Mi olyan ijesztő rajtam?

- Nem mondom, hogy nem kellemes a megjelenése, de egy kicsit valahogy... nyugtalanító.

Ebben a pillanatban Szatake táskájában megszólalt a telefon, mintegy azért, hogy elfojtsa Kunimacu vihogását. Anna jelentkezett.

- Szia, édes! Kész vagyok – mondta.

A szavak, pontosan ezek a szavak hirtelen fölidéztek valamit.

A nő zihált a súlyos test alatt. A férfi hozzádörgölődött, bőrüket síkossá tette a meleg, iszamós folyadék, ám ahogy a nő teste lassanként kihűlt, a férfi úgy érezte, mintha összeragadtak volna. A nő láthatólag kín és mámor között csapongott, de Szatake végül ajkára tapasztotta az ajkát, hogy elnémítsa a – fájdalmas vagy gyönyörteli – nyöszörgést, amely a nő szájából szivárgott. Megkereste a nő oldalán ütött lyukat, és mélyen a nyílásba fúrta az ujját. Lüktetve bugyogott a sebből a vér, visszataszító karmazsinvörösbe mocskolta üzekedésüket. A férfi még mélyebbre kívánt hatolni, bele akart olvadni a másikba. Amikor már-már elélezett, elválasztotta ajkát a nőétől, aki azt suttogta a fülébe: „Kész vagyok... kész vagyok.”

„Tudom” – felelte akkor, és most is pontosan úgy hallotta a saját hangját.

Szatake valaha meggyilkolt egy nőt.

Középiskolás korában összeveszett az apjával, és végleg elköltözött otthonról. Egy ideig madzsongspílerként dolgozott, amíg egy jakuzacsalád tagja a szárnyai alá nem vette. Pártfogója prostitúción meg drogüzérkedésen szedte meg magát Sindzsukuban, és Szatake azt a melót kapta, hogy vigyázzon, nehogy valamelyik lánynak eszébe jusson lelécelni. Egyszer azonban baj történt. A banda megtudta, hogy egy bizonyos nő egy másik banda számára toborozza a csajaikat, és Szatakéra bízták, hogy ossza ki a tyúkot, ő viszont mindjárt haza is vágta. Huszonhat éves volt akkor, és a gyilkosságért hét évet ült, amiről még Anna sem tudott, nemhogy Kunimacu és Csó kisasszony. A priusza készítette arra, hogy a vállalkozásaiban meghúzza magát, Csót és a tajvani teremfőnököt vegye föl a Mikába, Kunimacut a kaszinóba.

Most, csaknem húsz év múltán is teljes részletességgel emlékezett az esetre – a nő hangjának rezdülésére, arckifejezésére a halála pillanatában, arra az érzésre, ahogy a hátába vájta a körmét, a gerincén végigfutó jeges borzongásra. Az az igazság, hogy az ember nem ismerheti tényleges korlátait, amíg nem öl meg valakit – semmi sem hasonlítható ehhez. Tény, hogy valahol mélyen büntudat mardosta, de Szatake ugyanakkor hajlamot fedezett föl önmagában a fájdalomkózos élvezetére, és teljesen fölajzotta maga a halál közelsége.

„Hát ezt túlsziláztad.” A banda tagjai undorodva néztek rá, miután látták, mit művelt, pedig maguk is hozzászóltak az erőszakhoz. Holtáig nem felejtette a viszolygást az arcukon, de végül arra jutott magában, hogy úgysem értheti meg senki, ami kettejük között történt.

A sitten nem hagyta nyugodni az emlék, hogy agyonkínózta a nőt – de valójában nem annyira a lelkiismeret-furdalás gyötörte, mint inkább a vágy, hogy újra megtegye. A sors fintora, hogy mire kiszabadult, teljesen impotenssé vált. Csak néhány esztendeje jött rá, hogy a gyilkosság pillanatának felfokozott élménye valamiképp elzárta a hétköznapi örömtől. Úgy tetszett, hogy korlátainak felfedezésével az ember elzárja, lepecsételi azt a tudást, és Szatake azóta is nagyon vigyázott, nehogy feltörje a pecsétet. Senki más nem tudhatta igazán, mekkora önfegyelmet követelt ez, milyen magányt idézett elő. Mivel azonban nem láthatták rejtett énjét, a nők a legcsekélyebb félelem nélkül közeledtek hozzá, és a játékszereivé váltak. Minthogy pedig hiányzott belőlük az erő, hogy fölbolygassák féltve őrzött álmát, mindvégig bájos játékszerek maradtak.

Szatake tudta, hogy egyetlen nő értette meg őt valaha is, egyetlen nő tudta elcsábítani – mennybe vagy pokolba –, az az egy, akit meggyilkolt, így tehát csupán álmában tudott együtt lenni nővel, csupán álmában lelhetette meg ismét azt az elragadtatást. De beérte ezzel. És mivel csak az álmaiban élt, nem létezett nála figyelmesebb futtató. Magába zárva tartotta az általa megölt nő arcát, azt az arcot, amelyet aznap látott először és utoljára. Ez a megoldás azonban végeredményben keserű emberré tette. És bár sosem vágyott fölnyitni a fedelet, amelyet egyszemélyes poklára zárt, most Anna két szavára föl pattant a fedél. Szatake gyorsan letörölgette homlokáról az izzadságot, és remélte, hogy Kunimacu nem vette észre.

Mire a fodrászathoz ért, Anna az üzlet előtt állt. Szatake kinyitotta a kocsiajtót, és várta, hogy beszálljon. Anna fölbodorított frizurája láttán, amely az 1970-es éveket idézte, hangosan fölnevetett.

– Ez visszaröpít a múltba – mondta. – Fiatalkoromban a nők mind így hordták a hajukat.

– Az rég lehetett.

– Több mint húsz éve, még a megszületésem előtt.

Egy pillanatig tanulmányozta a lányt. Kész csodának tűnt, hogy egy nő mesés szép, emellett agyas, és ráadásul beleváló. Az utóbbi időben önérzetet, valamiféle kikezdheterlen nyugalmat is mutatott, ami abból a tudatból eredt, hogy ő az első számú csaja. Szatake titkon szinte rokonszenvezett a férfiakkal, akiket Anna magába bolondított. Ahogy elindult a Mercedessel, azon vette észre magát, hogy a harisnya szegélyét bámulja, ahol a lány combjába, a luxusélet egyértelmű jeleként puha, mégis ruganyos testébe mélyed.

– Mindig maradj ilyen gyönyörű! – mondta végül. – A többiről majd én gondoskodom.

Tudta, milyen kérészerű a szépség, és hogy amint a lány idősödik, ő kénytelen új Anna után nézni. A megjegyzés éppen ezt nyomatékosította.

– Akkor legalább egyszer feküdj le velem! – biztatta Anna csábító, egyszersmind majdhogynem komoly hangon.

Szatake tudta, hogy az alkalmazottai, nem ismervén az előéletét, halvérűnek tartják.

- Azt már nem - mondta. - Drága portéka vagy te ahhoz.

- Portéka?

- Az. Gyönyörű, álomszép játékszer. - A „játékszer” szó valamiért a másik nőt juttatta eszébe, de egy pillanatra elvonta a figyelmét az előttük haladó autó féklámpája, és a gondolat elillant. - Méregdrága játékszer, amellyel csak gazdag bácsik játszhatnak.

- De ha szerelmes leszek, akkor esetleg valaki más megkaphat.

- Nem leszel - mondta Szatake, és az új, öntudatosabbá vált Annára sandított.

- De leszek - replikázott a lány, Szatake felé nyújtotta a kezét, és megfogta a volánon nyugvó jobbját. A férfi azonnal visszatette Anna kezét a lány combjának puha felületére. Szatake élete egy sötét emlék titkos ölelésében zajlott, és az egyetlen nő, akire szüksége volt, már nem élt. Kielégülésének fő forrását most az jelentette, hogy mutatós játékszerek sorát bocsátotta az azokat igénylő férfiak rendelkezésére. Ebből fakadt két üzletének sikere fölött aggodalma, és ugyancsak ebből az a szükséglet, hogy megoldja a terítékre került ügyet: megszabaduljon ettől a Jamamoto nevű férfitől.

Aznap este, ahogy Szatake távozni készült saját nyugat-sindzsukui lakásából, Kunimacu hívta.

- Itt van Jamamoto - tájékoztatta. - Játsszani akar, úgy húsz-harmincezerért. Mit csináljak? Kirúgjam?

- Ne, hadd játsszon! Mindjárt ott vagyok.

Szatake a napokban varratott, sötét műselyem öltönyt vett föl gallér nélküli inggel, és kilépett a lakásból. Miután a kocsit egy sindzsukui baseball-gyakorlópályánál hagyta, először a Mikába nézett be. Anna fölpillantott hátsó asztalától, és intett neki. A munkához izgató, mégis végtelenül ártatlan arcát öltötte föl. Mintha senki sem akart volna lemaradni Anna mögött, a többi lány is fantasztikusan nézett ki. Szatake elégedetten nyugtázta, hogy átmentek a mustrán, és hívatta Csót. A nő a helyiségen áthaladva diszkréten üdvözölte a vendégeket, és megállt a főnöke mellett- Kösz, hogy fölvilágosítottad Kunimacut arról a pasából!

- Kérem. Korábban nem vettem észre, hogy az illető föntre is jár.

- És oda sem több szerencsével - mondta Szatake.

Csó kuncogott. Kínai szabású, halványzöld ruhájában fiatalabbnak, mégis valahogy megbízhatóbbnak tűnt, mint máskor. Ám amikor Szatake a vázákra pillantott, észrevette, hogy a víz továbbra is zavaros, a virágok pedig még hervadtabbak. Mindazonáltal szó nélkül távozott, alig várta, hogy megnézze magának Jamamotót.

Fölment a második emeletre, és megállt a Játzóter bejáratánál. Szólt Kunimacunak, hogy hagyja kivilágítatlanul a reklámtáblát, nehogy fölkeltsse a zsaruk figyelmét, de mihelyt valaki kinyitotta az ajtót, semmi sem leplezte a kaszinó lármaját és izgatott nyüzsgését. Körülbelül hetven négyzetméteren sikerült elhelyeznie két kis, egyenként hétszemélyes bakkaraasztalt, valamint egy normál méretűt, amelynél tizennégyen játszhattak nagyobb tétekben. Pillanatnyilag mindhárom tömeg vette körül. Három fekete öltönyös férfi volt szolgálatban, köztük Kunimacu, valamint három nyuszijelmezes lány tüsténkedett a helyiségben, italt és rágcslálnivalót kínált a vendégeknek.

Az egyik kisebb asztal krupiéja észrevette Szatake érkezését, és biccentett neki, de a keze egy pillanatra sem hagyta abba az előtte fekvő zsetonok rendezgetését. Szatake visszabiccentett a fiatalembernek. Még a madzsongos időkől ismerte ezt a fegyelmezett, szakszerűen dolgozó típust. Mindent egybevetve a kaszinó pontosan megfelelt az elképzelésének.

A bakkara egyszerű játék. A vendégek vagy a játékosra, vagy a bankra fogadnak, hogy

melyik nyeri meg a leosztást, és a bankra tippelők nyereségéből a krupié ötszázalékos jutalékot vesz le, mint a ház részesedését. Ennyiből áll az egész. A jó krupié képes elérni, hogy a vendégek egymással versengjenek, de a játék jellegénél fogva a legtöbben különösebb csábítás nélkül is belesodródhatnak.

A játékos és a bank egyaránt két lapot kap, mint a huszonegyben, de a bankra célja az, hogy a lapok pontértéke kilencet tegyen ki, vagy minél közelebb essen ahhoz. Az első leosztás összpontszámától függően a játékos vagy a bank harmadik lapot is húzhat. Ha a játékosnak nyolc vagy kilenc pont összértékű lapot osztanak, azt „természetes kéznek” nevezik, és vagy győz, vagy döntetlent ér el, a bank pedig nem húzhat újabb lapot. Ha a játékos pontértéke hat vagy hét, akkor „megáll”, és kivárja a bank lapjait. Ötig harmadik lapot húz. Ezenkívül csak néhány egyszerű szabályt kell tudni az egyes lapértékekre vonatkozóan.

A játék népszerűségének titka abban rejlett, hogy bárki szinte azonnal megtanulhatta, így a munkából hazafelé tartó, jól szituált megjelenésű fiatal üzletemberek és irodistalányok mintha folyamatosan megtöltötték volna a Játszóteret. Szatake azonban tudta, mi a helyzet a vendégeivel. Noha a Játszóteret a hagyományos kaszinóknál divatosabb légkört árasztott, így is mágnesként vonzotta a balfékeket és szemétládákat. Szatake persze boldogan nézte, hogy két kézzel szórják a pénzüket.

– Ott a pasas – súgta a fülébe Kunimacu, és az egyik asztalnál ülő férfira mutatott, aki az italát szűrőcsölgelve figyelte, hogyan játszik a többi vendég. – Ma este már körülbelül százezret eltapsolt.

Szatake a helyiség egyik sarkába vonult, ahonnét észrevétlenül leshette Jamamoto.

A férfi harmincöt körülinek látszott. Rövid ujjú fehér ing, jellegtelen nyakkendő, szürke nadrág. Felejthető ember, felejthető arc. Észre sem veszik a többi irodai dolgozó végtelen tömegében. Mégis mit akar ez a senki Annától? A lány még csak huszonhárom éves, a legcsinosabb lány a Mikában, pedig az dugig van csinos lányokkal. Mi több, Anna a legjobb is, az első a sorban – Jamamoto messze nincs egy súlycsoportban vele. Helyesen mondta Anna: ahogy a szerencsejátékokra vonatkoznak szabályok, úgy erre a játékokra is.

A részletekre kínosan ügyelő Szatakét dühítette, hogy Jamamoto fittyet hány ezekre a szabályokra.

Jamamoto asztalánál éppen végéhez közeledett a játszma. A talonban még egy vagy két leosztásra való lap feküdt. Jamamoto határozottnak próbált látszani, fogta megmaradt néhány zsetonját, és mindet föltette a játékos kezére. Az asztal körül ülők szinte kivétel nélkül azonnal a bankra fogadtak, óvakodtak attól, hogy Jamamoto példáját kövessék. A krupié úgy tett, mintha nem venné észre a tülekedést a bank oldalán, és gyorsan osztott. A játékos két figurás lapot, vagyis nullát húzott. Lúzer – gondolta Szatake. A bank keze három pontot ért, így mindkét félnek harmadik lapot kellett húznia. A játékos elvette a neki osztott lapot, és előbb szokás szerint mindkét szélét fölhajtotta, majd megnézte. Azután undorodva dobta le. Újabb figura. A kaszinó alkalmazottja megkönnyebbült mosolyt villantott föl, és négy pontos lapot mutatott. 0:7, a bank nyert, a játék befejeződött.

– Ráfázott a nagy zsugás – dörmögte Szatake, és a közelben álló Kunimacu halkan kuncogott. Egy fiatal női krupié vette át az asztalt, és több vendég is helyet cserélt, de Jamamoto, noha kifogyott a zsetonokból, morcos képpel ült tovább. Egy – öltözete alapján bárhosztesznek látszó – fiatal nő, aki a székre várt, fölháborodottan pillantott Kunimacura. Szatake intett, hogy majd ő intézkedik, és Jamamoto mögé lépett.

– Elnézést! – szólította meg.

– Mi az?

Jamamoto bizonyára megdöbbsent, amikor hátrafordulva meglátta a kemény test és lány arc együttesét, amely ebben a szerelésben csakis egyetlen foglalkozást sugallhatott. Sikerült palástolnia érzelmeit, de hirtelen valószínűleg azt se tudta, fiú-e vagy lány.

– Ha nem óhajt játszani, legyen szíves, engedje át a helyét ennek a vendégnek! – mondta Szatake.

– Miért engedném?

– Mert mások várnak – felelte továbbra is udvariasan Szatake.

– Ki mondta, hogy nem ülhetek itt?

Jamamoto szemlátomást a kelleténél többet fogyasztott az ingyenes italválasztékból, és cigarettájáról az asztalra pöccintette a hamut. Szatake szólt egy alkalmazottnak, hogy takarítsa el a piszkot.

– Sajnálom, de szeretnék szót váltani önnel. Kérem, fáradjon velem!

– Itt is elmondhatja, amit akar – motyogta Jamamoto.

Az asztalnál tartózkodó többi vendég megvetően figyelte, néhányan pedig, látván, hogy Szatake áll mögötte, ijedten elfordították a fejüket.

– Nem, azt hiszem, jobb, ha kijön velem. – Jamamoto adta a sértődöttet, de Szatakének sikerült az ajtóhoz kísérnie. Amint kiléptek a félhomályos folyosóra, szembefordult a férfival.

– Úgy értesültem, hogy pénzkölcsönt kért a háztól, és szeretném tájékoztatni, hogy ez ellentétes a szokásainkkal. Ha anyagi eszközöket igényel a játékhoz, legyen szíves másutt gondoskodni azokról.

– Ez üzleti vállalkozás, nem? – Jamamoto kezdett úgy viselkedni, mint egy durcás gyerek.

– Az emberek folyton kölcsönkérnek.

– Pontosan ezért nem adunk – mondta Szatake. – És még valamire meg kell kérnem: ne zaklassa Annát! Az a lány még fiatal, megijeszti őt.

– Lassan a testtel! Ki mondta, hogy dirigálhat nekem, mit csinálhatok a lánnyal? – méltatlankodott Jamamoto. – Talán már nem vagyok vendég? Az biztos, hogy épp elég pénzt költöttem a lányra.

– Ezt értékeljük is, de ne járkáljon utána! A házon kívül nem lehet találkozni a lányokkal.

– Ki mondta? – fortyant föl Jamamoto. – Ez egy prosti, nem?

– Túl jó a magadfajtanak – kezdett kijönni a sodrából Szatake. – Szépen megmondtuk, hogy kívül tágasabb, de most már húzzál innét a picsába!

– Ki a fasznak képzeled magad?! – ordította Jamamoto, és váratlanul meglendítette az öklét.

Szatake a jobb karjával hárított, és elkapta a férfi grabancát. Az ágyékába térdelt, falhoz szorította, úgyhogy moccanni sem bírt, csak hápogott.

– Tűnés haza, különben megbánod! – sziszegte Szatake.

Ebben a pillanatban öltönyös fazonok jöttek föl a lépcsőn, meglátták őket, és besiettek a Játzóter ajtaján. Pontosan az ilyesmi gerjesztett olyan szóbeszédet, hogy a maffia üzemelteti a kócerájt, ami semmiképpen sem tett jót az üzletnek. Szatake enyhített a szorításon. Jamamoto kihasználta a helyzetet, vadul behúzott egyet, és állon találta. Szatake káromkodott, azután a férfi hasába könyökölt, és miután összecsuklott, lerúgta a lépcsőn. Figyelte, ahogy a lépcsőfordulóig gurul, és ott felül. Egy pillanatra érezte az adrenalinfröccsöt, mint hajdanában a verekedéstől, de csak egy pillanatra, mert gondosan karbantartott önfegyelme újra átvette az irányítást.

- Ha még egyszer meglátalak, kinyírlak, seggfej! - kiáltotta le Jamamotónak.

Jamamoto kábán ült, a vért törölgette a szájáról. Talán meg sem hallotta a fenyegetést. Fiatal nők tartottak csoportosan fölfelé, megtorpantak, és sikoltozva szaladtak le. A francba! - gondolta Szatake. Még csak az hiányzott, hogy elriasszák a csajokat.

Ahogy megigazította a ruháját, és visszament a kaszinóba, meg sem fordult a fejében, mi más történhet még Jamamotóval aznap este.

5

Gyűlöletnek hívják ezt az érzést. Erre gondolt Jamamoto Jajoi, ahogy harmincnégy éves, ruhátlan testét szemlélte az egész alakos tükörben. Rögtön a gyomorszájánál egy feltűnő lila folt sötétlett. Ott ütötte meg a férje előző este, és az ütés nyomán újfajta érzés ébredt benne. Illetve nem egészen. Az az érzés már régebben ott motoszkált. Megrázta a fejét, és a tükörben látható meztelen nő ugyanúgy tett. Igen, bizonyosan régebben is megvolt az érzés, csak nem tudott nevet adni neki. Mihelyt ráeszmélt, hogy ez a „gyűlölet”, sötét felhőként gomolyogva vette birtokba, úgyhogy mostanra nem is maradt benne semmi más.

- Ehhez nincs joga - mondta hangosan a férjéről, és mindjárt el is sírta magát.

A könnyek végiggördültek arcán, a kicsi, de formás melle közötti bevágásba hullottak. Amikor elérték a véraláfutást, új fájdalom nyilallt belé, és a tatamira kuporodott. Annyira érzékennyé vált az a felület, hogy még a folyadék vagy léghuzat is fájdalmat okozott, és Jajoi úgy érezte, többé senki sem teheti jóvá a dolgot.

A közelben pici futonokon alvó gyerekek mintha ébredezni kezdtek volna, talán megneszelték a mozgolódását. Jajoi fölugrott, letörölgette a könnyeit és törölközőt csavart magára. Nem akarta, hogy a gyerekek meglássák a zúzódást, a könnyeket. Attól a felismeréstől azonban, hogy ezzel egyedül kell megbirkóznia, annyira rátört a magány, hogy ismét sírva fakadt, és ami a legrosszabb, ebbe a fájdalomba a hozzá legközelebb álló személy taszította. Fogalma sem volt, hogyan szabadulhatna ebből a pokolból, de pillanatnyilag azon küszködött, hogy ne bőgjön, mint egy kisbaba.

Nagyobbik csemetéje, egy ötéves fiúcska álmában a homlokát ráncolta, és hasra fordult, azután háromesztendős öccse hanyatt vetette magát. Ha Jajoi fölébreszti őket, nem tudott volna elmenni az üzembe, úgyhogy elosont a tükörtől, ki a hálósobából. A lehető legnesztelenebbül becsukta a tolóajtót, eloltotta a villanyt, és reménykedett, hogy reggelig alszanak.

Kilopakodott a tenyéryni konyhával egybenyíló nappaliba, és az étkezőasztalra szórt mosott ruha halmából előtúrta az alsóneműjét - bugyit meg szimpla, olcsó melltartót, amit a szupermarketben árultak. Eszébe jutott, hogy mielőtt férjhez ment, szebbnél szebb csipkés fehérneműt hordott, mert Kendzsinek az nagyon tetszett. Akkoriban el sem tudta volna képzelni, hogy ilyen jövő vár rájuk: egy pipogya alak, aki belegárgyult egy elérhetetlen nőcibe, a felesége, aki megveti, és kettejük között az áthidalhatatlan szakadék. Soha többé nem állhatnak ugyanazon az oldalon, mert nem tud megbocsátani a férjének.

Valószínűnek tűnt, hogy Kendzsi ma este már nem jön haza, mielőtt neki munkába kell mennie, de még ha megjön is, az asszony akkor sem hagyta volna nyugodtan otthon a gyerekeit egy ilyen megbízhatatlan pasassal. Különösen a nagyobbik fiú vált nagyon érzékennyé, és könnyen megbántódott. Mindennek a tetejébe Kendzsi már három hónapja nem adta haza a fizetését, így Jajoinak abból a kevésből kellett a mindennapi betevőt biztosítania magának meg a gyerekeknek, amit az üzemben keresett. Nem bírta már ezt a csúszómászót, aki éjjel somfordált haza és dőlt ágyba, amíg ő dolgozott, reggel pedig, amikor Jajoi kimerülten

megjött, vég nélkül veszekedett vele. Ezenkívül csak metsző, jeges pillantásokra méltatták egymást. Jajoi halálosan unta az egészszet. Sóhajtva lehajolt, hogy fölhúzza a bugyiját, de újra kétrét görnyedt a zúzódás okozta fájdalomtól. Ahogy önkéntelenül fölajdult és a díványra rogyott, Miruku – vagyis Tej –, a macska fülét hegyezve nézett rá. Az állat panaszos nyávogással a dívány alatt töltötte az elmúlt éjszakát.

A tegnap este emlékétől Jajoinak borsódzott a háta. Azelőtt sosem akadt oka arra, hogy gyűlöljön valakit, de az indulatok szennyes felhője, amely most elborította, nem állt másból, csak gyűlöletből, hamisítatlan gyűlöletből. Álmos vidéki városban, lassú észjárású, de jómódú szülők egyetlen gyermekeként nőtt fel. Jamanasi prefektúrában főiskolát végzett, majd Tokióban helyezkedett el egy jól ismert csempegyár értékesítési asszisztenseként. Csinos fiatal nő lévén, magára vonta a cég férfi alkalmazottainak figyelmét, és hogy most visszatekintett, alighanem az jelentette élete legszebb időszakát. Kedvére válogathatott volna, de Kendzsibe lett szerelmes, aki egy másodrangú építőanyag-ellátó vállalat képviselőjeként gyakran fordult meg az irodában.

Jajoi választása azért órá esett, mert a férfi mindenkinél rámenősebben udvarolt neki, és az esküvőjük napjáig minden olyannak tűnt, mint egy szerelmes álom, amely örökké fog tartani. Ám mihelyt összeházasodtak, Jajoi ábrándjai foszladozni kezdtek. Kendzsi folyton inni meg kártyázni járt, és az asszony nemsokára ideje java részében egyedül búslakodott otthon. Arra persze csak viszonylag nemrég jött rá, hogy a férje alapvetően olyan ember, aki mindig csak arra áhítozik, ami a másé. Ő is azért kellett neki, mert a vállalat körülrajongott üdvöskéjét látta benne, de mihelyt megkapta, kihunyt benne az érdeklődés. Kendzsi végeredményben boldogtalan volt, örökösen illúziókat kergetett.

Tegnap este Kendzsi isten tudja, miért, de már tíz óra előtt hazaállított. A gyerekek végre épp elaludtak, Jajoi néma csöndben mosogatott a konyhában, amikor érezni vélt valamit, és megfordult. A férfi közvetlenül mögötte állt, úgy bámulta, mintha a hátának látványa undorral töltötte volna el. Jajoi meg hökkenten ejtette a mosogatóba a habos szivacsot.

– Megijesztettél – mondta.

– Hogyhogy? Talán valaki mást vártál?

A férfi kivételesen nem rúgott be, de látszott, hogy nincs jó kedvében. Jajoi persze ehhez már hozzászólt.

– Miért is ne? – fogta újra kezébe a szivacsot. – Mikor vetődtél haza legutóbb ilyen korán?

– tette hozzá, nem állhatta meg a szurkálódást. Őszintén szólva, jobban örült volna, ha a férfi nem jön haza. – Mit keresel máris itthon?

– Nincs pénzem – mondta Kendzsi.

– Az meg hogy lehet? Hónapok óta nem adsz haza semmit.

Bár Jajoi ismét hátat fordított, tudta, hogy a férje kínjában vigyorog.

– Leégtem. És az összes spórolt pénzünket is elköltöttem.

– Micsoda? – csuklott el az asszony hangja. Ketten több mint ötmillió jent tettek félre, csaknem elegendőt ahhoz, hogy befizessenek egy öröklakásra. Mi másért gürcölt volna az üzemben? – Hogy tehetted ilyet? Hiszen megtartottad az egész fizetésedet, hogy voltál képes a megtakarított pénzünket is elverni?

– Kártyán – mondta a férfi. – Egy bakkara nevű játékkal.

– Ugye csak viccelsz? – kérdezte Jajoi, mert annyira megdöbbsent, hogy nem jutott eszébe más.

– Komolyan beszélek.

- De hát az a pénz nem mind volt a tiéd.

- Nem is mind a tiéd.

Kendzsinek sokszor nem volt mondanivalója a számára, ezúttal azonban mindenre megfelelt.

- Talán az lesz a legjobb, ha elhagylak. Mit gondolsz?

Miért akart az idegeire menni? Mi ütött belé? Máskor nem fárasztotta magát azzal, hogy a családját is bevonja a szenvedéseibe, hát most mi változott?

- Az nem oldaná meg a problémát - felelte fagyos hangon Jajoi.

- Szerinted mégis mi oldaná meg? Na mi? - nézett rá sunyi tekintettel a férfi, mintha sarokba szorította volna a feleségét.

- Például az, ha az a ribanc lepasszolna - dühödött fel az asszony. - Ő tehet mindenről. Szinte abban a pillanatban súlyos ökölcsapást érzett a hasán, és összeesett, majdnem elájult a fájdalomtól. Fogalma sem volt, mi történt vele, csak azt tudta, hogy nem kap levegőt, görcsösen összeszorul a mellkasa. Nyögve kuporodott össze, azután a hátán újabb ökölcsapás érte. Fölsikoltott.

- Hülye kurva! - üvöltötte Kendzsi.

Az asszony a szeme sarkából látta, hogy az öklét dörzsölgetve megy ki a fürdőszobába.

Egy darabig a földön nyöszörgött, hallotta, hogy a fürdőszobában csobog a víz. Miután végre kezdett kicsit észhez térni, ráeszmélt, hogy habos kezében még a szivacsot szorongatja. Fölhúzta a pólóját, és közvetlenül a melle alatt lila véraláfutást talált. A látvány mintha végleg megpecsételte volna a házasságukat. Mélyet sóhajtott. Eközben félrecsúszott a hálószoba ajtaja, és Takasi, a nagyobbik fiú ijedten nézett ki.

- Mi baj, anyu? - kérdezte.

- Semmi, angyalom - nyögte ki az asszony. - Anyu elesett, de már jól van. Feküdj vissza! A fiú becsukta az ajtót, mint aki megértette. Jajoi tudta, hogy félti a szomszéd futonon alvó öccse álmát. Ha még egy kisgyerek is képes tekintettel lenni ilyesmire, akkor mi lelte Kendzsit? Igaz, az ember változik. Vagy talán Kendzsi mindig is ilyen volt.

Kezét a hasára szorítva vánszorgott az asztalhoz, és leült. Mélyen, egyenletesen lélegzett, hogy erőt vegyen a fájdalmán. A fürdőszobából műanyag vödör csattanása hallatszott. Jajoi halkán fölnevetett, és tenyerébe temette az arcát. Rettenetes volt ilyen emberrel élni.

Hirtelen rádöbrent, hogy még alsóneműben álldogál. Pólót és farmert vett föl. Az utóbbi időben annyira lefogyott, hogy a farmer lecsúszott a csípőjére, ezért övet keresett. Tudta, hogy nemsokára indulnia kell az üzembe. Nem sok kedve volt hozzá, de ha nem jelenik meg, Maszako és a többiek aggódtak volna miatta. Különösen Maszako figyelmét nem kerülhették el a problémáról árulkodó jelek. Ez kissé elbátortalanította Jajoit, ugyanakkor határozottan arra készítette, hogy megnyíljon barátnője előtt. Talán, mert ösztönösen érezte, hogy Maszakóban megbízhat, és ha valami baj éri, valószínűleg senki máshoz nem fordulhat. Ez a halvány reménység már is erőt adott neki, gyorsabban tett-vett tőle a házban.

Zajt hallott az előszoba felől, és megdermedt. Kendzsi már megint korán jön haza? De miután senki sem lépett be a nappaliba, arra gondolt, hogy talán valaki más az, és az ajtóhoz sietett. Ott találta Kendzsit, aki neki háttal a földön ült. Görnyedten meredt maga elé, és az inge háta piszkos volt. Láthatólag észre sem vette, hogy a felesége ott van. Ahogy az asszonyban földidéződött az előző este, az utálat hulláma öntötte el. Az ilyen ember inkább haza se jönne többet, hogy ne kelljen látnia a képét.

- Nahát, te még nem mentél el? - fordult végre hátra Kendzsi. Látszott rajta, hogy

verekedett, az ajka fölrepedt, szivárgott belőle a vér. Jajoi nem szólt semmit, de földbe gyökeredzett a lába, próbálta megfékezni a benne tomboló haragot. – Mi a hézag? – morogta Kendzsi, aki nyilvánvalóan nem érzékelte az asszony dühét. – Nem bírnál a változatosság kedvéért rendesen viselkedni?

Ebben a pillanatban vége szakadt Jajoi türelmének. Villámgyorsan, letépte az övét, és a férfi nyaka köré tekerte.

Kendzsi fuldokló hangokat hallatott, próbált az asszony felé fordulni, de Jajoi fölfelé és hátra rángatta, egyszersmind megszorította rajta az övet. A férfi levegő után kapkodva igyekezett a bőrszík alá feszíteni az ujjait, de az már a nyakába mélyedt. Jajoi feszülten nézte, ahogy a férje az övet kaparássza, azután még erősebben megrántotta. A férfi nyaka fura szögben hátrabicsaklott, ujjai tehetetlenül markolászták a levegőt. *Csak hadd szenvedjen még?* – gondolta az asszony. *Nincs joga, hogy így éljen tovább!* Bal lábát megvetette, a jobbat a férfi hátának nyomta. Kendzsi torkát brekegésszerű hang hagyta el. Milyen jó érzés – állapította meg magában Jajoi. Különös, eddig nem is tudta, hogy effajta kegyetlenség lakozik benne, s most mégis izgatónak találta.

Kendzsi teste közben elernyedtt. Esetlenül ült a lépcsőn, a cipője még a lábán. Törzse a térdére borult, a nyaka viszont hátragörbült.

– Még nem! – morogta Jajoi, és tovább húzta az övet. – Még most sem bocsátok meg.

Nem annyira megölni akarta, mint inkább gondoskodni arról, hogy soha többé ne kelljen látnia a férfi arcát, hallania a hangját.

Meddig maradtak így? A férfi már teljesen mozdulatlanul, hanyatt feküdt, úgyhogy Jajoi lenyúlt a nyakához, kitapintotta a pulzusát. Semmi. A férfi nadrágján elől kis nedves folt sötétlett. Amint az asszony ráésmélt, hogy Kendzsi a végső pillanatban összepisálta magát, nevetnékje támadt.

– Nem bírnál a változatosság kedvéért rendesen viselkedni? Fogalma sem volt, mennyi ideig állt még ott, de végül magához tért, ráésmélt, hogy Miruku nyávog.

– Most mihez kezdjünk, Miruku? – motyogta az asszony. – Megöltem. A macska halk sikolyra emlékeztető hangot adott, Jajoi hasonlóval válaszolt. Jóvátehetetlen dolgot művelt, de szemernyi megbánást sem érzett.

– Hát legyen! – suttogta. Nem maradt más választása.

Visszament a nappaliba, nyugodtan a faliórára nézett, amely éppen tizenegyet mutatott. Lassacskán indulnia kell az üzembe. Fölhívta Maszako otthoni számát.

– Halló?

Szerencsére Maszako szólt bele. Jajoi mély lélegzetet vett.

– Én vagyok, Jajoi – mondta.

– Szia! Mizújs? Szabadnapot veszel ki?

– Nem, csak nem tudom, mit csináljak.

– Mivel kapcsolatban? – A barátnője őszintén aggódott. – Történt valami?

– Történt. – *Essünk túl rajta?* – Megöltem Kendzsit.

– Ez komoly? – kérdezte rövid hallgatás után, továbbra is higgadtan Maszako.

– Halál komoly – mondta Jajoi. – Megfojtottam.

Újabb csönd támadt, most talán félperces, de Jajoi valahogy tudta, Maszako nem annyira megdöbbsent, mint inkább átgondolja a helyzetet. Amikor megszólalt, kiderült, hogy Jajoi nem tévedett.

– De mit akarsz tenni? – kérdezte Maszako. Jajoi egy pillanatig hallgatott, nem egészen

értette, mit kérdez a barátnője. – Úgy értem, mondd el, hogy te mit tennél. Szívesen segíték.

– Hogy én mit tennék? Azt szeretném, ha minden úgy menne tovább, ahogy eddig. A gyerekeim még kicsik, és...

Ahogy Jajoi beszélt, könnybe lábadt a szeme, és végül fölfogta, milyen iszonyatos helyzetbe került.

– Értem – mondta Maszako. – Mindjárt odamegyek. Láttá valaki, mi történt?

– Nem tudom – felelte Jajoi. Ahogy körülnézett, pillantása a dívány alatt lapító Mirukura esett. – Csak a macska.

– Rendben – mondta Maszako árnyalatnyi jóindulatú derültséggel a hangjában. – Várj meg!

– Köszönöm! – mondta Jajoi, és letette a telefont.

Ahogy várakozón lekuporodott, térde a hasához súrlódott, de már nem fáj semmije.

6

Amikor Maszako letette a telefont, feltűnt neki, hogy az orra előtt a falra akasztott naptár feliratai egybemosódnak. Emlékezete szerint először fordult elő, hogy a megrázkódtatástól szédült. Tegnap este is tudta, hogy valami nincs rendjén Jajoval, de nem akart mások magánéletébe avatkozni. Tessék, most még is belekeveredett. Magának kereste a bajt?

A falnak támaszkodott, várta, hogy a látása kitisztuljon, azután hirtelen eszébe jutott, hogy Nobuki, a fia az imént még a kanapén heverve tévézett. Hátraperdült, de nem látta a gyereket. Nyilván fölment a szobájába, amíg ő Jajoval beszélgetett. A férje, Josiki vacsora után ivott egy pohárral, aztán korán lefeküdt, tehát a jelek szerint a házban senki sem hallotta, amit a telefonba mondott. Valamelyest megkönnyebbült, és a további teendőkön kezdte törni a fejét. Rájött azonban, hogy nincs idő elmélkedésre: cselekednie kell. Majd a kocsiban kitalál valamit.

Fölkapta a kulcsát, és fölkiabált az emeletre:

– Munkába mentem. Ne felejtsetd el lekapcsolni a gázt!

Nem kapott választ. Tudta, hogy Nobuki mostanában dohányzik és iszik, ha ő nincs otthon, de azt is tudta, hogy nem sokat tehet ellene. A fiú tizenhetedik évének nyara felé tartott, és szemlátomást fogalma sem volt, mihez akar kezdeni, mi akar lenni, nem hajtotta se remény, se lelkesedés.

Tizedikes középiskolásként elkapták néhány ravebulira szóló jeggyel, amiket valaki rászózott. Azzal vádolták, hogy üzérkedni próbált, és kicsapták a suliból. A drákói büntetéssel egyértelműen példát akartak statuálni, ám bármiféle szándék vezette is őket, az élettől kapott jókora pofon megviselte a fiú idegeit, és egyik napról a másikra mintha megnémult volna. Maszako egy ideig kétségbeesetten próbált közelebb férkőzni hozzá, de úgy tűnt, mindenki tehetetlen, és az asszony gyanította, hogy maga Nobuki is beletörődött a helyzetébe. Mindenesetre a megoldáskereséssel töltött idő elmúlt. Maszakónak be kellett érnie azzal, hogy a fia naponta eljár dolgozni, mint részmunkaidős vakoló. Az asszony úgy gondolta, az ember nem fordulhat el a gyerekeitől, ha a dolgok nem a tervei szerint alakulnak.

Megállt az előtérből nyíló kis szoba előtt, hallgatta a vékony ajtón kiszűrődő halk neszt, a férje szuszogását. A helyiséget eredetileg kamrának szánták, de a férje egyszer csak birtokba vette hálófülkének. Az asszony egy pillanatig elgondolkodva időzött az ajtónál. Valójában már a házba költözésük előtt külön szobában aludtak, amikor Maszako még irodában dolgozott. Mostanára megszokta, hogy mindhárman más-más szobában háltnak, már nem érezte magát magányosnak, s a helyzetet sem találta rendellenesnek.

Josiki egy építőipari vállalatnál dolgozott, amely az egyik nagy ingatlankonzernhez

tartozott. A vállalat neve elég megnyerően csengett, de a férfi egyszer megemlítette, hogy amikor pénzügyi nehézségeik támadtak, az anyacég nem valami jól bánt velük. Ezen túlmenően azonban nem sokat mesélt a munkájáról, és nem szerette, ha az asszony szóba hozta a témát. Maszakónak fogalma sem volt, miféle tisztséget visel a férje, mit csinál a munkahelyén.

A férfi két évvel fölötte járt a középiskolában, ott ismerkedtek meg. Maszakót vonzotta, hogy talpig becsületesnek látszott, és erkölcsi tartása révén elütött a környezetétől, de tagadhatatlan, hogy éppen tisztességes mivolta, a megtévesztésre vagy kozmetikázásra való képtelensége tette sajátosan alkalmatlanná egy olyan versenyszakra, mint az építőipar. Ezt bizonyította, hogy immár igencsak messze sodródott a sikeres karriertől. Josikinak minden valószínűség szerint megvolt a maga keresztje. Egyedül cipelte, senki másra nem háríthatta át. Maszako tudta, hogy a fia, aki teljesen megszakította az érintkezést a világgal, nem kis mértékben hasonlít a férjére, aki gyűlöli az üzleti szférát, és szabad idejében begubózik a kamrájába, mint valami hegyi remete. Az asszony a maga részéről úgy látta, egyikükért sem sokat tehet.

Nem mindennapi hármast alkottak: a fiú, aki a tanulást és a beszédet egyaránt beszüntette, a depresszió markában vergődő férj, valamint Maszako, aki az éjszakai műszak mellett határozott, miután az eredeti munkahelyén leépítették. Ahogy eldöntötték, hogy külön szobában alszanak, úgy azt is ők választották, hogy ki-ki a saját külön terhét hordozza, és a maga társtalan valóságában éljen.

Josiki egy szót sem szólt, amikor Maszako képtelen volt másik állást találni, és végül a dobozebédgyár éjszakai műszakjánál lyukadt ki. Az asszony azonban sejtette, hogy ez a hallgatás nem annyira a fásultság jele, mint inkább arra utal, hogy Josiki már föl hagyott a meddő küzdelemmel, és építgetni kezdte saját elefántcsonttoronyát, ahová előle is elzárkózott. A férje keze, amely neki már nem segített, őt nem érintette többé, most a torony megalkotásán fáradozott. Maszakót és a fiukat valahogy beszennyezte a külvilág, így minden mással együtt ők is kirekesztődtek, bármilyen fájdalmat okozott ez nekik.

Ha tehát még a saját családjá dolgait sem képes rendbe tenni, miért ártja magát Yajoi ügyeibe? Nem talált választ, kinyitotta a rozoga bejárati ajtót, és kilépett. A levegő sokkal hűvösebbnek érzett, mint előző este. Maszako föl nézett, megpillantotta a háztető fölé sápadt vörösesen úszó holdat. Baljós jelnek vélte, elkapta a tekintetét. Ámbár Jajoi most gyilkolta meg a férjét. Mi lehetne vészterhesebb ennél?

A Corollája a ház előtti szűk parkolóhelyre beprésselve állt. A bal oldali ajtót csak résnyire lehetett nyitni, de Maszako be tudott csusszanni. Beindította a kocsit, kikanyarodott az utcára, és nekiiramodott. A csendes lakónegyed utcái és a környező mezők mintha visszhangozták volna a motorzúgást. Félreeső, békés környék volt ez, de még senki sem panaszkodott a késő esti zaj miatt. Viszont amikor elhelyezkedett az üzemben, a szomszédok vallatóra fogták, hová járkal ilyen kései órán.

Jajoi háza az üzemhez eléggé közel, Muszasimurajamában állt. Munka előtt oda készült, de máris tudatára ébredt, hogy vigyáznia kell, nehogy meglássák. Hirtelen eszébe jutott a Kunikóval kötött megállapodása, hogy minden este fél tizenkettőkor a parkolóban találkoznak, és együtt gyalognak az üzembe. Lehet, hogy most nem fog odaérni. Kuniko mindig gyanakszik, ha valami közbejön, ezért most ki kell találnia valamit, hogy elaltassa az éberségét.

Alkalmasint így is hiába minden igyekezete. Valaki a szomszédságban már minden bizonnyal kitalálta, hogy valami történt Jamamotoéknál. Vagy talán maga Jajoi fordult a

rendőrséghez. Még az is lehetséges, hogy az egész ügy csak fantáziálás, Jajoi agyszüleménye. Maszako hirtelen elveszítette a türelmét, beletaposott a gázba. Az út menti gardéniasövényen nyíló virágok illata beáradt a nyitott ablakon. Egy pillanatra betöltötte az autót, azután tovaszállt a sötétségben. Mintha ugyanígy illant volna el az asszony Jajoi iránti együttérzése is. Mit akar tőle ez a nő? Micsoda nyűg ez az egész! Úgy határozott, kivárja, hogy személyesen beszéljenek, azután dönti el, segít-e neki.

A Jajoiék utcácskájának egyik oldalán végigfutó, kohósalakblokkból rakott kerítésfal sarkán fehér alak állt. Maszako a fékre lépett.

– Maszako!

Jajoi zavarodottnak tűnt. Fehér pólót és bő farmert viselt. Láttára Maszako nagyot nyelt, megindította a sötétségben lebegő sápadt árnyalak védtelensége.

– Mit csinálsz itt? – kérdezte.

– A macska elszökött – mondta Jajoi, és sírva fakadt a kocsi mellett. – A gyerekek imádják, de látta, mit tettem, és megrémült.

Maszako az ajka elé tette az ujját, hogy elhallgattassa a barátnőjét. Eltartott egy másodpercig, de végül Jajoi mintha megértette volna, mit jelez neki, és idegesen pillantott körül. A letekert autóablak szélébe kapaszkodott, és amint Maszako észrevette, hogy egészen finoman remeg a keze, úgy döntött, minden tőle telhető eszközzel segíteni fog.

Ahogy lépésben végighajtott a mellékutcán, fölneézett a szomszédos házak ablakaira. Hétköznap este tizenegykor csak a hálószoabaablakokban derengett fény. Mindenütt másutt csönd és sötétség honolt. Mivel hűvösebbre fordult az idő, lekapcsolták a légkondicionálókat, kinyitották az ablakokat. Ügyelniük kellett a zajokra. Az asszony hirtelen fölfigyelt Jajoi szandálcsattogására.

Jamamotoék az utca legvégén béreltek házat, amely körülbelül tizenöt esztendeje többedmagával, előre gyártott elemekből épült. Bár az efféle helyekért viszonylag magas bért kértek, a ház kicsi és kényelmetlen volt, a házaspár takarékoskodott, hogy kijusson innét. Most azonban az a pénz mind odalett. Az emberek folyton ostobaságokba hajszolják magukat. Mi vihette rá Jajoit, hogy ilyet műveljen? Vagy inkább mibe ártotta magát a férje, hogy ennyire felbőszítette Jajoit? Ezek a kérdések kavarogtak Maszako elméjében, ahogy a lehető leg halkabban kimászott a kocsiból. Jajoi az utcán futott felé.

– Ne döbbenj meg! – figyelmeztette, de láthatólag maga is habozott, mielőtt benyitott a házba.

Maszako azonnal fölfogta, hogy Jajoi nem arra utalt, amit művelt, hanem a látványra, amely fogadta, mihelyt kitárult az ajtó: közvetlenül előtte, a padlón ernyedten kiterülve feküdt Kendzsi. Lerítt róla, hogy meghalt, a barna bőröv még a nyakára volt tekerve, a szeme félig nyitva, a nyelve hegye kitüremkedett az ajka között, az arca nem kivörösödött, hanem sápadt, vértelen.

Maszako megdöbbenésre készült, de most, hogy ténylegesen a holttestre meredt, úgy találta, hogy meglepően higgadt. Talán, mert egyáltalán nem ismerte Kendzsit, a hulla nem tűnt egyébnek, mint mozdulatlanul fekvő embernek, akinek az arca nevetségesen nyugodt. Azt a gondolatot azonban egyelőre nem tudta megszokni, hogy Jajoi, aki mindig is a tökéletes feleség és anya mintaképének tetszett, valójában gyilkos.

– Még meleg – mondta Jajoi.

Föltúrta Kendzsi nadrágját, megtapogatta a lábszárát. Keze ide-oda siklott a férfi bőrén, mintha meg kellene győződnie arról, hogy halott.

- Szóval tényleg megtörtént - mondta Maszako halk, gyászos hangon.

- Azt hitted, kitaláltam? - kérdezte Jajoi. - Tudod, hogy sosem tennék olyat.

Noha Maszako sötéten nézett rá, szinte mintha mosolygott volna, bár talán csak megvonaglott az arca.

- Szóval mihez kezdesz? Nem mész a rendőrségre?

- Nem én - rázta meg határozottan a fejét Jajoi. - Talán azt hiszed, megőrültem, de szerintem semmi rosszat sem követtem el. Megérdemelte a sorsát, ezért úgy döntöttem, úgy teszek, mintha ma este haza se jött volna, elkódorgott volna valahová.

Maszako az órájára pillantott, a fogaskerekek forogni kezdtek a fejében. Már 11.20. Legkésőbb háromnegyed tizenkettőre az üzembe kellett érniük.

- Igen, gondolom, *tényleg sokan* elkészálnak, és többé senki sem hall felőlük. De vajon az állomásról jövet nem látta valaki?

- Erősen kétlem. Ilyen későn este rendszerint senkivel sem találkozik az ember.

- Ha útközben telefonált valakinek, akkor vége - mondta Maszako.

- Akkor is mondhatom, hogy nem ért haza - kezdett ráhangolódni a szerepre Jajoi.

- Lehet. De ha a rendőrök kikérdeznek, meg tudod játszani, hogy sejtelled sincs semmiről?

- Persze, egész biztosan - bólogatott Jajoi tágra nyílt szemmel.

Az ártatlanul bájos asszony sokkal fiatalabbnak látszott harmincnégy évesnél. Ilyen arcocska láttán nemigen gyanúsíthatta őt senki. Még is kockázatosnak ígérkezett az egész.

- Akkor mit akarsz csinálni? - kérdezte óvatos hangon Maszako.

- Betesszük a csomagtartódba, azután...

- Azután?

- Holnap elmegyünk valahová, és megszabadulunk tőle - fejezte be Jajoi.

Maszako tudta, hogy valószínűleg ez az egyetlen választásuk, és igen hamar maga is egyetértésének adott hangot.

- Rendben, de sietnünk kell. Vigyük ki a kocsihoz!

- Nem tudom, hogy háláljam meg, de majd kitalálom. Fizethetek neked - mondta Jajoi.

- Nem kell a pénzed.

- Miért nem? Miért vállalod mindezt? - firtatta, miközben a karjánál fogva fölemelte Kendzsit.

- Nem is tudom - mondta Maszako, és megragadta Jajoi néhai férjének lábát. - De majd kitalálom.

Kendzsi 168 centi magas volt, nagyjából ugyanakkora, mint Maszako, de a férfiak súlyosabbak, nagyobb csontúak, így ketten is csak ügyel-bajjal bírták fölemelni és kivinni az ajtón. Ha valaki meglátja őket, alighanem olybá tűnt volna, hogy két nő cipel egy hullarészeg férfit. Leszámítva a még most is a nyakára csavart övet, amelynek lelógó vége a földet söpörte. Maszako némán figyelte, ahogy Jajoi lerántja, és a saját derekára csatolja.

- Nem felejtettél valamit a zsebeiben? - kérdezte.

- Nem, semmi sem volt nála.

A férfi kezét-lábát behajlították, és a csomagtartóba gyömöszölték.

- Ma nem hiányozhatunk a munkahelyünkről - mondta Maszako, miután végeztek. - Már csak azért sem, mert hozzá kell látnunk, hogy alibit gyártsunk neked. Úgyhogy muszáj éjszakára a parkolóban hagynunk. Majd az üzemben átgondoljuk, mit csináljunk vele.

- Azt hiszem, jobb, ha biciklivel megyek, ahogy szoktam.

- Helyes. Tégy úgy, mintha mi sem történt volna!

- Rendben. Kedves Maszako, hálás vagyok, hogy így segítesz megoldani.

Most, hogy a holttest kikerült a házból, Jajoi hirtelen egészen gyakorlatiasan viszonyult a kérdéshez. Még árnyalatnyi megkönnyebbülés is látszott az arcán, úgy festett, mint aki épp befejezett valami különösen bonyolult munkát. Vagy talán máris bebeszélte magának, hogy Kendzsi valójában egyszerűen eltűnt a föld színéről? Maszako e változástól kissé meghökkenve ment előre a vezetőüléshez, és szállt be a kocsiba.

- Elárulod magad, ha túlságosan vidám vagy - dünnyögte, miközben becsatolta a biztonsági övet.

Jajoi szeme elkerekedett, és a szájához kapta a kezét, mintha fékezni próbálná izgatottságát.

- Annak látszom? - kérdezte.

- Egy kicsit.

- Rendben. De mi legyen a macskával? Gondot okozhat, ha a gyerekek felhajtást rendeznek miatta.

- Majd hazajön - vélte Maszako, de Jajoi a fejét rázta, mint aki jobban tudja.

- Gondot okozhat - ismételte. - Mit csináljunk?

Maszako elindult a kocsival, és kikanyarodott az utcácskából. Ahogy vezetett, a csomagtartóban fekvő holttest tolakodott a gondolataiba. Mi lesz, ha valamilyen okból megállítják és átkutatják? És ha hátulról belerohannak? De míg az efféle gondolatok a legtöbb embert óvatosságra készítetik, Maszako úgy száguldott végig a sötétbe borult utcákon, mint akit üldöznek, és csakugyan üldözte is valaki - a hulla a csomagtartóban. Rádöbbsent, hogy jó lesz vigyázni.

Amikor végre a parkolóba ért, Kuniko Golfja már a szokott helyen állt. Az asszony alighanem félt, hogy elkésik, és előrement. Maszako kikászálódott a kocsiból, rágyújtott, és körbepillantott a parkolóban. Ma este tapasztalta először, hogy nyoma sincs a sütőolaj és kipufogógáz szokásos bűzének, bár talán csak idegességében nem érezte. Hátrament, és a csomagtartóra meredt. Egy holttest rejtőzik odabent, és holnap majd azon fog agyalni, hogyan szabaduljon meg tőle. Tessék, olyasmit művel, amiket néhány órája elképzelni sem tudott volna. A gondolattól ráeszmélt, hogy talán érthető, ha Jajoi felszabadultnak érzi magát.

Még egyszer ellenőrizte, hogy bezárta-e a csomagtartót, majd cigarettával a kezében elindult a sötét úton. Nem sok ideje maradt, és ma este végképp szeretett volna elkerülni minden rendellenességet, amivel magára vonhatja a figyelmet. Ám ahogy az út egyik oldalát szegélyező, elhagyott gyárhoz ért, egy sapkás férfi ugrott elő a bal oldali árnyékból, és megragadta a karját. Maszako megdöbbsent, de ura akart maradni a helyzetnek, rájött, hogy teljesen elfeledkezett a hírekről, amelyek szerint valami perverz alak ólálkodik a környéken. Mielőtt akár csak kiálthatott volna, a férfi az üres épület felé kezdte ráncigálni.

- Állj! - hasított Maszako sikolya végre a sötétségbe.

A váratlan hangtól a férfi pánikba esett. Az asszony szájára tapasztotta a kezét, és megpróbálta lehúzni az út szélén dúsan növény, térdig érő fűbe. Maszako azonban magasságának köszönhetően el tudta fordítani a vállát, elkapta a férfi karját, és kissé elmozdította a tenyerét a szájáról. Amíg a férfi küszködött, hogy újra elnémítsa, Maszako meglendítette a retiküljét, és sikerült kiszabadítania a száját. A másik kéz azonban továbbra is fogva tartotta a karját, és a földre rángatta volna. Pontosan úgy, ahogy Kuniko mondta, a férfi keménykötésű volt, ha nagydarab nem is, és sajátos kolniillat áradt belőle.

- Mit akar tőlem? - kiabált Maszako. - Rendeteg nálam fiatalabb nő szaladgál.

Ezúttal érezte, hogy a hangjától kissé enyhül a férfi szorítása. Most már szinte bizonyosra vette, hogy az illető a gyárban dolgozik, legalább látásból ismeri, és kétségbeesetten próbált kiszabadulni, visszajutni az útra. A férfi azonban gyorsabb volt, átsiklott a másik oldalára, és megint a romos gyár felé taszigálta. Az asszony emlékezett, hogy ezen a részen vízlevezető árok húzódik az út mentén, és az azt burkoló betonlapokon nyílásokat hagytak. Óvatosan lépkedve kerülgette a lyukakat, hátrált a férfitől, közben le sem vette a tekintetét az arcáról. Nem látta tisztán, de a vöröses holdfényben váratlanul megpillantotta a sapka ellenzője alól kibámuló szempárt.

- Maga Kazuo, igaz? - vetette be az eszébe ötlő első nevet. A férfi reakciójából látta, hogy ráhibázott. - Hát persze, Mijamori Kazuo - sietett kihasználni a helyzeti előnyt. - Ha elenged, nem árulom el senkinek. Ma este nem szeretnék elkésni, de megígérem, hogy máskor találkozom magával. - A férfi elámult, de nem szólt semmit a váratlan felajánlkozásra. - Most engedjen el, és majd újra találkozunk. Kettesben.

- Tényleg? - kérdezte végre a férfi, és erős akcentusából Maszako biztosan tudta, hogy Mijamori az. - Mikor?

- Holnap este. Ugyanitt.

- Hánykor?

- Kilenckor.

Válasz helyett a férfi hirtelen átölelte, és Maszako ajkára tapasztotta a száját. Az asszony úgy érezte, hogy Mijamori kemény mellkasa kiszorítja belőle a szuszt. Ahogy dulakodtak, a lábuk összeakadt, és hangos csattanással a régi gyár beöntőaknájának rozsdás vas csapóajtajára zuhantak. A férfi meghökkenésében mozdulatlaná dermedt, majd idegesen nézett körül, Maszako pedig eközben ellökte magától, fogta a táskáját, és fölállt. Siettében azonban megbotlott egy halom üres bádogdobozban.

- Keressen magának valami fiatalabbat, azzal szórakozzon! - ordított a férfira hirtelen feldühödve.

A férfi leejtett kézzel feküdt, és kábán nézett rá. Maszako a keze fejével letörölte ajkáról a férfi nyálát, és kigázolt a sűrű fűből.

- Holnap várni fogom! - szólt utána halk, esengő hangon a férfi.

Maszako hátra sem nézve lépkedett át a betoncsatornán, és nekiiramodott az úton. Hogy történhetett vele ilyesmi éppen ma, amikor annyira óvatosnak hitte magát? Jó ideje először öntötte el vad düh, amelyhez a saját hebehurgyasága miatti ingerültség vegyült. De hát ki gondolta volna, hogy ez a szatír olyasvalaki, mint Mijamori Kazuo? Eszébe jutott, hogy a legutóbbi műszak előtt még fogadta is a férfi köszönését. A gondolattól fölforrt a vére.

Ahogy fölrohant a lépcsőn az üzem bejáratához, ujjaival végigszántott kócos haján, és mire belépett, az egészségügyi ellenőr épp elindult volna a földszintre.

- Jó estét! - köszönt lihegve Maszako, mire Komadáné hátrafordult.

- Igyekezzen - mondta -, maga az utolsó! - Amíg a tapadós henger végiggördült Maszako hátán, időtlen idők óta először hallotta nevetni az ellenőrt. - Hát maga meg miben hempergett? - kérdezte Komadáné. - Csupa föld meg fű mindene.

- Siettem, és elestem.

- Hanyatt? A kezét nem sértette meg?

A legkisebb karcolás esetén a dolgozó nem nyúlhatott élelmiszerhez. Maszako sietve megvizsgálta az ujjait, a körme alá kosz került, de egyébként nem érte baj. Megkönnyebbülten rázta a fejét.

Örömeben, hogy a támadással kapcsolatos minden gyanút sikerült elkerülnie, könnyedén fölnevetett, és az öltözőbe indult. A már elnéptelenedett helyiségben magára kapta a munkaruháját, fogta a műanyag kötenyt meg a sapkát, és szaladt a mosdóba. Ahogy megnézte magát a tükörben, látta, hogy egy kis vér szivárgott az ajkából, és szétkenődött az arcán.

– A francba! – mormolta, miközben leöblítette.

Az alkarján véraláfutás éktelenkedett, talán akkor szerezte, amikor a fűben vonszolták. Szerette volna föl kutatni az összes nyomot, amit az a férfi hagyott rajta, azonnal levetkőzni, és átvizsgálni magát, de tudta, hogy akkor elkésik, és ezt a bélyegzőkártyája rögzíti majd. Igyekezett féken tartani haragját, amikor azonban eszébe jutott, hogy Mijamori azt mondta, holnap várni fogja, kis híján elveszítette a fejét, mert ráeszmélt: nem tartóztattathatja le a pasast, még csak be sem panaszolhatja.

Alaposan kezet mosott, majd leszaladt a lépcsőn az üzemszintre. A bélyegzőóra 11.59-et mutatott. Maszako éppen idejében ért le, de a szokásosnál később blokkolt – és volt már jobb estéje is.

– Késtél – mondta alig hallható hangon Jajoi. – Aggódtam.

– Ne haragudj! – motyogta Maszako.

– Történt valami? – nézett rá a másik asszony.

– Nem, semmi. Veled mi a helyzet? Ugye nem sérült meg a kezed? Mert ha igen, azt jegyzőkönyvezik.

– Semmi gond – felelte Jajoi, és a dermesztően tátongó üzembe bámult. – Olyan érzésem van, mintha megerősödtem volna – tette hozzá, de Maszako figyelmét nem kerülte el, hogy kissé remeg a hangja.

– Szükséged is lesz arra az erőre – mondta. – De legalább magad döntöttél.

– Igaz – helyeselt Jajoi.

Beálltak a sor végére a fertőtlenítő lemosásnál. Josie, aki már elfoglalta helyét a szalag elejénél, ismét rájuk pillantott, hogy siessenek.

– Hogyan tervezed? – suttogta Maszako, miközben az erős vízszugár alatt kezét és alkarját sikálta.

– Nem tudom – motyogta Jajoi.

Beesett szemén hirtelen feltűnővé vált a fáradtság.

– A te problémád, neked kell kiokoskodnod rá valamit – jelentette ki Maszako, majd elindult a szalag elejéhez, ahol Josie várakozott.

Ahogy átvágott a helyiségen, a kék sapkás brazil alkalmazottak között Mijamori Kazuót kereste tekintetével, de nyomát sem látta. Most már bizonyosra vette, hogy vele találkozott.

– Még egyszer köszönöm! – mondta Josie, ahogy odaértek.

– Miért? – nézett rá értetlenül Maszako.

– Ne viccelj! Természetesen a pénzért, meg azért, hogy elhoztad. Tényleg megmentetted az irhámát. Fizetéskor megadom.

Josie oldalba bökte, ahogy továbbította a nyolcszázötven adag rostos sült marhára szóló ebédmegrendelést. Maszako grimaszt vágott, el sem akarta hinni, hogy ennyire régmúlnak tűnik az, ami csak ma este történt. Hosszúra nyúlt ez a nap.

– Hiába vártalak – mondta Kuniko, aki Maszako késése miatt nem átallotta elfoglalni a Josie melletti dobozadóga posztot.

– Elnézést! Valami közbejött, és későn tudtam elszabadulni.

– Igazán? – kérdezte Kuniko. – Mielőtt elindultam, hívtalak, hogy biztosan odaérsz-e.

- És senki sem vette föl a telefont? Gondolom, akkor már nem voltam otthon.

- Na igen, de ha olyan korán elindultál, miért értél ide ilyen későn?

- Valamit vásárolnom kellett, és föltartottak - válaszolta Maszako olyan hangon, hogy elvegye a kedvet a további kérdezősködéstől.

Kuniko elhallgatott, de Maszako sejtette, hogy nincs megelégedve. Jól sejtette, hogy óvakodnia kell Kuniko megérzéseitől.

Maszako észrevette, hogy miközben Josie a rizsgép beindításához készül, folyton a szalagot lesi. Követte a tekintetét, és meglátta, hogy Jajoi félrehúzódva áll, mint aki eltévedt a ködben. Meglehetősen feltűnő látványt nyújtott, köpenye hátát a tegnap este óta rászáradt mártás jókora barna foltja borította.

- Történt valami kettőtökkel? - érdeklődött Maszakótól Josie.

- Miért kérdezed?

- Jajoi zavartnak látszik, te meg későn jöttél.

- Tegnap este is zavartnak látszott - emlékeztette Maszako. - Ne miattunk izgulj, Muter, inkább Nakajamára figyelj. Bármelyik pillanatban itt lehet, indítsd el a szalagot!

Már csak nehéz posztok maradtak: a hús kiporciózása. Maszako elfoglalta az egyiket, Josie pedig biccentéssel vette tudomásul, hogy vége a faggatódzásnak, és megnyomta a kapcsolót. Először magát a munkalapot küldték végig, hogy a dolgozók elolvashassák, azután tompa puffanással megindult a rizsadagoló rendszer, és a Kuniko által Josiének nyújtott dobozba huppant az első négyzögletes rizstömb.

Miközben Maszako a hullámos, hideg hússzeletek szétválasztásával bíbelődött, érezte, hogy valaki figyeli, és fölnézett. Jajoi a vele szemközti posztot foglalta el.

- Mi az? - suttogta Maszako.

- Ha így végezné - súgta vissza Jajoi, és zavaros tekintete a szalagon haladó, föltranszírozott húsrá tévedt -, soha nem jönnének rá, kicsoda volt.

- Fogd be! - piszegett Maszako, és jobbra-balra sandított.

A többi asszony szerencsére nem figyelt rájuk. Szemrehányó pillantást vetett a szalag túloldalára, és Jajoi lesütötte a szemét. Hol indokolatlanul vidámnak mutatkozott, hol meg sírva fakadt. Maszakónak hirtelen komoly kételyei támadtak, hogy Jajoi képes-e megbirkózni az előtte álló nehézségekkel. Minthogy azonban bűnrészessé vált, Jajoi problémája immár őt is érintette.

7

A szinte rozsdamentes acéldobozként elszigetelt gyárban nem is sejthették, miféle idő uralkodik odakint. Ahogy fél hatkor visszavonszolták magukat az emeletre, a legelöl vánszorgó felnyögött:

-Jaj, ne! Esik!

Maszako rögtön arra gondolt, hogy az eső a Corollája csomagtartóját veri. Hamarosan dönteniük kellett, mitévők legyenek.

- Sietsz ma valahová? - kérdezte Josie, amint levette a maszkját, majd előrehajolt, és letörölte vele a lábbelijéről a zsírt.

- Miért? - lepődött meg Maszako, és maga is a maszkkal tisztogatta a tornacipőt, amelyet az üzemben hordott.

- Miért? Mert úgy festesz, mint aki kísértetet látott, és szeretném tudni, mi a baj.

Az alacsonyabb, teltebb alkatú Josie fölpillantott magas, vékony barátnőjére, de Maszako

már berakta a cipőjét a rekeszébe, és kibámult az ablakon a borús reggeli égre. Zuhogó esőt képzelt, de látta, hogy csak szemerkél a túloldali autógyár próbapályájára.

– Csupa ránc az arcod az aggodástól – folytatta konok elszántsággal Josie.

– Valami fontos dolog adódott – mondta Maszako továbbra is elgondolkozva.

Eredetileg attól tartott, hogy Jajoi mindjárt Kendzsi holttestének eltüntetésével akarja kezdeni a napot, holott inkább haza kellene mennie, és az aggodó feleséget játszania. Csakhogy akkor viszont őrá, Maszakóra marad a hulla, és csak most kapott észbe, hogy egyedül a csomagtartóból sem képes kiemelni. Egy pillanatig Josie megnyerő arcát fürkészte, majd elhatározásra jutott.

– Szívességet szeretnék kérni, Muter.

– Tudod, hogy a kedvedért bármit megteszek – felelte az örökké segítőkész Josie. – Sokkal tartozom neked.

Maszako azonban még most is azon tűnődött, hogyan magyarázza el a helyzetet, miközben sorba állt a blokkoláshoz. Hirtelen eszébe jutott, hogy szemmel kellene tartania Jajoit, körülnézett, és látta, hogy az asszony a sor legvégén vergődik fölfelé a lépcsőn. Kuniko viszont már előresietett, és várt rájuk. Nyilvánvalóan megérezte, hogy valami történt Maszakóval meg Jajoiival, és nem szerette, ha kihagyták valamiből. Josie is beállt Maszakóhoz a sorba.

– Tudsz titkot tartani? – kérdezte rendkívül komoly hangon Maszako.

– Ugyan kinek fecsegnék? – nézett rá majd hógynem méltatlankodva Josie. – Miről van szó?

Maszakónak nehezebbre esett szavakba öntenie, mit tett Jajoi, lebélyegezte a kártyáját, és egy pillanatig karba tett kézzel, némán állt.

– Majd később elmesélem – felelte végül. – Négyszemközt.

– Rendben – mormolta Josie, az ablakhoz fordult, kinézett az égre. Maszako úgy gondolta, mivel kerékpárral jár munkába, alighanem az eső nyugtalanítja.

– De még Kunikónak sem szólhatsz róla! – figyelmeztette.

– Bízhatok bennem.

Josie a barátnője hangjából megértette, hogy ez valami fontos dolog, és pillanatnyilag beérte ennyivel. A folyosó végén épp be akartak fordulni a társalgóba, amikor meghallotta, hogy Komadáné, az egészségügyi ellenőr Jajoit korholja.

– Ma okvetlenül mossa ki a munkaruháját, Jamamotóné! Már csak az hiányzik, hogy harmadik éjszaka is szagolhassuk a mártást.

Jajoi elnézést kért, levette a sapkáját, és Maszako felé indult. A haja furcsán állt a hajhálótól, és karikák sötétlettek a szeme alatt, de egyébként még csinosabb volt a szokottnál. Egy festett szőke, részmunkaidős diákfiú, aki már szintén levette a maszkját meg a sapkáját, egyértelműen lenyűgözve bámulta.

Maszako félrevonta az asszonyt.

– Siess haza, és maradj otthon!

– De hát... – motyogta Jajoi.

– Majd a Muterral elintézem.

– A Muterral? – pillantott kétkedően az öltöző felé. – Elmondtad neki?

– Még nem, de egyedül nem bírom a cipelést. Ha a Muter nem vállalja, neked kell. De elsőként téged gyanúsítanak, úgyhogy lehetőleg tartózkodj otthon, és tégy úgy, mintha mi sem történt volna!

Jajoi sóhajtott, mint aki végre megértette, mi a szerepe.

– Igazad van – helyeselt.

– Eredj haza, és tedd azt, amit máskor – oktatta Maszako. – Dél körül azután telefonálj a férjed munkahelyére, és érdeklődj, ott van-e! Ha azt felelik, hogy nincs, mondd meg, hogy tegnap este nem jött haza, és nagyon aggódsz. Ha azt ajánlják, hogy jelentsd be az eltűnését, fogadd meg a tanácsot. Minden tőled telhető el kell követned, hogy eloszlasd a gyanút.

– Igyekezni fogok – mondta Jajoi.

– És ma ne hívj! Ha valami történik, majd én hívlak.

– Mire készülsz, Maszako?

– Arra, amit javasoltál – felelte fanyar mosollyal az asszony. – Ez a terv. Jajoi hápogott, arcából lefutott a vér.

– Komolyan?

Maszako egy pillanatig fürkészte sápadt arcát, mielőtt válaszolt.

– Igen. Legalábbis megpróbálom.

– Nem tudom, hogy köszönjem meg – mondta Jajoi könnyben úszó szemmel. – El sem akarom hinni, hogy megteszed értem.

– Még ne köszönd! – intette Maszako. – Majd elvállik, sikerül-e megoldanom, de azt hiszem, ez jobb, mint elásni a hegyekben. Nyomtalantul el kell tűnnie. Nem maradhat bizonyíték.

Miután az imént sorra került, Maszako kiment a mosdóba, és ott döntötte el, hogy Jajoi felvetése a helyes. Amint a mosdó ajtajánál álló nagy kék műanyag vödrökre pillantott, már tudta, hogy ez az egyetlen kivihető terv.

– De hát ez bűncselekmény – motyogta Jajoi, mint aki hirtelen jobban átgondolta a dolgot.

– Nem akarlak belerángatni.

– Tudom – mondta Maszako –, de megpróbálom úgy fölfogni, hogy csak egy újabb kellemetlen feladat. Azután pedig az a legjobb, ha a szeméttel együtt elviszik. Mármost ha téged nem zavar. A te férjedet fogjuk földarabolni és kidobni. Biztos, hogy kibírod?

– Igen. – Jajoi ajkán ismét halvány mosoly játszott. – Tulajdonképpen megérdemli.

– Ijesztő vagy – nézte merőn Maszako.

– Te is – vélte Jajoi.

– Nem, nálam nem ugyanaz a helyzet.

– Miért nem?

– Mert én egyszerűen feladatnak tekintem. Jajoi kissé értetlennek tűnt.

– Mielőtt idejöttél dolgozni, mivel foglalkoztál, Maszako?

– Ugyanazzal, amivel te. Volt férjem, gyerekeim és állásom. De egyedül éreztem magam.

Lenézett, talán azért, hogy elrejtse a könnyeit, és előregörnyedt.

– Most már ne pityeregj! – veregette gyöngéden hátba Maszako. – Túl vagy rajta, és te vetettél véget neki.

Jajoi bólogatott, ahogy a barátnője a társalgóba terelte. Josie és Kuniko már átöltöztek, és egymás mellett üldögélve kávéztak. Kuniko gyanakodva figyelte Maszakóékat, szája sarkában vékony cigaretta fityegett.

– Légy szíves, menj előre, Kuniko! Szeretnék megbeszélni valamit a Muterral – mondta neki Maszako.

Kuniko kérdő pillantást vetett Josiéra.

– Mi az, ami nem tartozik rám? – tűnődött hangosan.

– Adósság – felelte Josie. – Pénzkölcsön. Mondjuk, kölcsönkérek Maszakótól.

Kuniko erre a vállára kanyarította hamis Chanel táskáját, és fölállt. Maszako gyorsan búcsút intett, és bement az öltözőbe, Josie pedig a Kunikót lerázó cselével elégedetten hörgölgette a

papírpohárból az édes kávé.

Maszako egykettőre átöltözött, majd hanyag mozdulattal elvett két műanyag kötenyt, olyan asszonyokét, akik láthatólag más munkakörbe kerültek. A táskájába süllyesztette a kötevényeket. Ezenkívül néhány pár gumikesztyűt is zsebre dugott. Visszatért a társalgóba, és Josie mellé telepedett a tatamira. A gyékényszőnyeg még meleg volt Kuniko iménti helyén. Amint Maszako elővette a cigarettáját, a közben szintén átöltözött Jajoi is odalépett hozzájuk, és leült volna, de Maszako intett, hogy ne tegye.

– Akkor én megyek is – mondta Jajoi nyilvánvalóan vonakodva, és indult a kijáratához, bár többször is nyugtalanul hátrasandított Maszakóra.

– Mi ez az egész? – suttogta türelmetlenül Josie, miután Jajoi eltűnt a szemük elől. – Mondd már el, mert nem bírom cérnával.

– Hallgass végig, és ne mutasd, hogy megdöbbenél – nézett mélyen a szemébe Maszako. – Jajoi megölte a férjét.

Josie szája egy pillanatra tátva maradt, kicserepesedett ajka remegett.

– Ne mutassam, hogy megdöbbenem....? – rebegte végül.

– Tudom – mondta Maszako –, de ez az igazság, és nem lehet visszacsinálni. Úgy döntöttem, hogy megpróbálok segíteni Jajoinak, és szeretném tudni, hogy segítesz-e.

– Elment az eszed? – csattant föl Josie, azután észbe kapott, hogy nincsenek magukban, és halkabbra fogta a hangját. – Jajoinak azonnal önként jelentkeznie kellene a rendőrségen.

– Kisgyerekei vannak, és a férje verte. Önvédelemből cselekedett. Láthattad a megnyugvást az arcán.

– De hát megölte a férjét – hüledezett Josie.

– Hányszor gondoltál arra, hogy szeretnéd megölni az anyósodat? – kérdezte Maszako, és figyelte, ahogy a barátnője arca megfeszül.

– Rengetegszer – ismerte el Josie. Fölhajtotta a kávéját. – De egészen más dolog gondolni valamire, mint ténylegesen végrehajtani.

– Igaz, de Jajoi valami miatt átlépte a határvonalat. Szóval láthatod, hogy ez is előfordulhat, úgyhogy én mindent megteszek, hogy segítek.

– Ugyan mi mindent? – zengte be Josie hangja ezúttal a helyiséget, és szinte minden fej feléjük fordult. A szokott helyükön, a falnál tanyázó brazil férfiak csoportja kíváncsian lesett Josiéra. – *Semmit sem* tehetsz – folytatta szinte magába roskadva az asszony. – *Semmit.*

– Akkor is megpróbálok – makacskodott Maszako.

– Miért segítesz? És én miért segítenék? A hideg futkos a hátamon ettől az egészszől, hiszen bűntársak leszünk emberölésben.

– Nem bűntársak – ellenkezett Maszako. – Nem mi öltük meg a férfit.

– Szerintem azért is rács mögé dugják az embert, ha holttestet ás el.

– Igen, talán – mondta Maszako. – Ha elássa... vagy ha kicsit szétcincálja.

– Ezt meg hogy érted? – hökkent meg Josie, és megnyalogatta az ajkát, ahogy próbálta fölfogni az újabb rejtélyt.

– Földarabolom, és kidobom a darabokat. Jajoi pedig folytatja tovább az életét, mintha mi sem történt volna. Eltűntnek nyilvánítják a férjét, és ezzel vége.

– Felejtsd el! – rázta a fejét csökönyösen Josie. – Ez nekem nem megy.

– Jó – mondta Maszako, és előrenyújtotta a tenyerét. – Akkor azonnal fizesd vissza a pénzt, amit tegnap este adtam kölcsön!

Josie egy ideig némán, fájdalmas arckifejezéssel ült, amíg Maszako elnyomta a cigarettáját

a kiürült kávéspohárban.

Cukor, egy pillanatra cukor édessége, instant kávé aromája és hamu kellemetlen szaga csapott az orrukba, de Maszako nem vett róla tudomást, újabb cigarettára gyújtott.

– Hát jó – mondta végül Josie, miután láthatólag elhatározásra jutott. – Nem tudom megadni a pénzt, tehát azt hiszem, muszáj segítenem.

– Köszönöm! Tudtam, hogy számíthatok rád, Muter.

– De valamit el kell mondanod – nézett föl Maszakóra. – Én azért vállalom, mert kisegítettél, de te miért vagy hajlandó ilyesmit tenni Jajoinak?

– Magam sem tudom biztosan – felelte Maszako. – Csak annyit mondhatok, hogy ha te kerültél volna ilyen pácba, éned ugyanezt tettem volna.

Úgy tűnt, már nincs mit mondani, és Josie néma is maradt.

Szinte mindenki elhagyta az üzemet, mire Maszako és Josie a főbejáratnál lementek a lépcsőn. Szelíd kora reggeli eső esett, Josie magához vette az ernyőt, amelyet a bejárat melletti állványon hagyott. Maszako nem hozott magával ernyőt, így most a parkolóig ázhatott.

– Kilenckor otthon várlak – mondta.

– Ott leszek – ígérte Josie, fölült a biciklijére, és fáradtan elkerekezett az esőben. Maszako figyelte, ahogy távolodik, majd fürge léptekkel a parkolóba indult, de alig tett meg néhány lépést, amikor meglátta, hogy egy férfi áll az út menti juharfák alatt. Mijamori Kazuo most fehér pólót, farmert és fekete sapkát viselt. A cipőjét bámulta, és előrenyújtott kezében átlátszó műanyag esernyőt tartott, láthatólag nem törődött azzal, hogy közben a saját feje csuromvizes.

– Hogy mondják brazilul, hogy „eredj a pokolba”? – kérdezte Maszako, ahogy elhaladt mellette.

A férfi teljesen értetlenül pillantott föl, és az asszony után indult.

– Esernyő – ajánlotta föl, és meg is lóbálta.

– Nem kell – utasította vissza az asszony. – Magától nem.

Az esernyő a repedezett járdára esett, és ott is maradt. A néptelen út csöndjében visszhangzott a csattanás. Maszako érzékelte, hogy Kazuo hátrahőkölt. Emlékezett a férfi tegnapelőtt esti fájdalmas arcára, miután Jajoi nem fogadta a köszönését. Most arra gondolt, hogy ez az ember még gyerek. Ráeszmélt, hogy a nyomába szegődött, és amint most hátrafordult, eszébe jutott, hogy a férfi tanácstalan arckifejezése tovább bonyolítja a helyzetet. Ám a sapkaellenző alatt ugyanaz a sötét szempár csillogott, amelyet előző este a vörös holdfényben látott.

– Kopjon le! – kiáltott rá.

– Bocsánat! – mondta a férfi, gyorsan az asszony elébe került, és domború mellkasára tette a kezét.

Maszako tudta, ez azt akarja jelenteni, hogy „tisztá szívből” sajnálja, amit tett, de továbbra sem törődött vele, jobbra fordult, az elhagyott gyár mellett vezető útra, ahol este a férfi megtámadta. Sejtette, hogy továbbra is követi, de ez csak némi kellemetlen előérzetet ébresztett benne, és azt a vágyat, hogy kiverje a fejéből a támadás emlékét.

– Eljön ma este? – kérdezte a férfi.

– Álmodik a nyomor.

– De hát... – motyogta, és futásnak eredt.

Hamarosan feltűnt előttük a régi gyár beöntőaknájának fedele. A barna vas csapóajtó, amelyre a férfi rádöntötte, tovább rozsdásodott az esőben, nem látszott rajta horpadás. A menekülés közben letaposott fű nem mutatta dulakodás nyomát. Az asszonyt hirtelen elöntötte

az izzó harag, hogy minden zavartalanul folyhat tovább, mintha mi sem történt volna. Újra átélte az előző esti megaláztatást és önutálatot, s megállt, bevárta a férfit. Annyira feldühödött, hogy azt sem tudta, mit fog tenni, de Kazuo gyanútlanul közelített hozzá, ismét az ernyővel a kezében, megállt, és ránézett.

– Akkor most gyorsan tisztázzunk valamit! – sziszegte az asszony. – Ha még egyszer ilyesmivel próbálkozik, följelentem a rendőrségen, bepanaszolom az üzemigazgatóságon, és elbúcsúzhat az állásától.

– Értem – felelte a férfi, és mintha megkönnyebbülten bólintott volna, majd a sötét arc fölneézett Maszakóra.

Az asszony végre rájött: Kazuo eddig attól félt, hogy máris elárulta valakinek.

– Ne nagyon örüljön, mert semmit sem bocsátottam meg!

Sarkon fordult, és elvonult, de ezúttal tudta, hogy a férfi nem követi. Hátra sem nézett, csak amikor a parkoló bejáratához ért, akkor azonban látta, hogy Kazuo még ott áll, ahol faképnél hagyta.

Maszako legszívesebben ráordított volna, hogy mekkora idióta, de visszafogta magát, mivel nem tudhatta, mit váltana ki a férfiből. Tekintetével a Corolláját kereste, és persze ott találta, ahol leparkolt. Megpróbálta elképzelni a csomagtartóban fekvő hullát, és egyszerre hihetetlenül különösnek tűnt, hogy éppúgy megvirradt, mint máskor, s mindközönségesen esik az eső, noha az a teljesen élettelen valami még ott van. Azután ráeszmélt, hogy minden csak a csomagtartóban fekvő holttestre emlékezteti, még az a disznó fiatalember is, aki az előbb olyan szánalmasan kérte a bocsánatát, és ő valójában nem a Mijamori-fiút akarja megbüntetni, hanem az élettelen Kendzsit – meg önmagát, amiért belekeveredett ebbe az egészbe.

Résnyire kinyitotta a csomagtartót. Bekukucskált, és szürke nadrágot meg a hajtóka alatt néhány ujjnyira kilátszó szőrös lábszárat látott – pontosan ott, ahol Jajoi tegnap este megtapogatotta, hogy lássa, meleg-e még a holttest. A sápadt bőr a szőrzettől valahogy piszkosnak látszott, akár egy elhasznált rongy.

– Tárgy, ez csak egy tárgy – motyogta, és becsukta a csomagtartót.

A FÜRDŐSZOBA

1

Maszako a fürdőszoba ajtajában állt, az ablakon át hallgatta az eső zaját. Nobuki, aki láthatólag legutóbb használta a kádat, leengedte a vizet, és visszatette a műanyag fedőt. Bár a fal és a padlócsempe már megszáradt, a helyiséget még betöltötte a fürdővíz tiszta illata, a csendes, békés otthoné. Maszako készletét érezte, hogy kitarja az ablakot, beengedje a kinti nyirkos levegőt.

A kis ház mintha különféle követelményeket támasztott volna vele szemben: hogy egyik sarkától a másikig takarítsa végig, gyomláljon az elburjánzott kertben, szellőztesse ki a cigarettafüstöt, törlessze az ingatlanra terhelt, nem csekély összegű hitelt. Maszako azonban a sürgető igények dacára egyáltalán nem érezte otthonának ezt a helyet. Vajon miért nem tudott megállapodni, miért érezte csupán átmeneti szállásnak?

Amikor Kendzsi tetemével a csomagtartóban kiállt az üzemi parkolóból, már elhatározásra jutott. Mihelyt hazaért, egyenesen a fürdőszobába ment, és hozzálátott, hogy kifundálja, miként terítse ki a holttestet, végezze el a munkát. Valahogy fölviillanyozta a feladat nehézsége, még ha tudta is, hogy ez az érzés beteges gondolkodásról árulkodhat. Mezítláb a kádfürdőzés előtti mosakodásra szolgáló, padlócsempés területre lépett, és hanyatt feküdt. A vele nagyjából azonos magasságú Kendzsinek könnyedén el kellett férnie, ha ebben a szögben fektetik le. A sors szerencsés fintora, hogy Josiki annak idején mindenképpen a szokottnál tágasabbra akarta terveztetni a háznak ezt a részét.

A padlólapok hűsítették Maszako hátát, ahogy fektében kinézett az ablakon. A szürke égbolt sík táblának tetszett. Miközben az asszony föltúrta a blúza ujját, az esőben ácsorgó Mijamori Kazuo látványa jutott eszébe. Karján a véraláfutást egyértelműen a fiatalember vastag hüvelykujja hagyta. Hosszú ideje nem érzett ilyen erőt férfi kezétől.

– Mit csinálsz? – kérdezte egy hang az ajtónyílás félhomályából. Maszako fölült, és látta, hogy Josiki pizsamában bámulja a gardróbba. – Mit csinálsz itt? – kérdezte újra a férfi.

Maszako fölugrott, visszabámult a férfit, és lehajtotta a blúza ujját.

Josiki alig ébredt föl, meg sem fésülte bozontos haját, szemüveget sem vett, de ott állt, és savanyú képpel figyelte őt. Ahogy homlokráncolva meregette a szemét, Nobukira emlékeztetett.

– Semmit – felelte az asszony. – Csak arra gondoltam, hogy lezuhanyozom.

Josiki meghallgatta az ügyetlen hazugságot, és az asszony mellett kinézett az ablakon.

– Esik – mondta. – Ma nem lesz hőség.

– Tudom, de az üzemben teljesen kiizzadtam.

– Tégy, amit akarsz. De egy pillanatig azt hittem, meghibbantál.

– Ez meg miről jutott eszedbe?

– Te mit hinnél, ha azt látnád, hogy valaki a semmibe mered, azután váratlanul a fürdőszoba padlójára veti magát?

Maszako feszengve jött rá, hogy a férje már egy ideje figyelte a nyitott ajtóból. Ámbár mostanában úgy tűnt, hogy Josiki őt is, meg Nobukit is messziről szemléli, mintha a távolságtartással védekezne.

– Szólhattál volna, hogy ott állsz – mondta az asszony. A férfi válasz helyett vállat vont, és Maszako kifurakodott mellette a helyiségből. – Kérsz reggelit? – kiáltott vissza a konyha felé mentében, de nem hallotta a feleletet.

Babkávét szórt a zajos darálóba, és szokásuk szerint pirítóst meg rántottát készített. Reggelente már rég nem töltötte meg a házat az automata főzőben párolódó rizs illata. Miután a fiuk leszokott róla, hogy ebédet vigyen magával az iskolába, többé nem volt szükségük nagy lábas rizsre.

– Hát ez elég gyászos – mormolta Josiki, miután megmosta az arcát, és az asztalhoz ülve kinézett az ablakon.

Maszako rádöbben, hogy a megjegyzés éppúgy vonatkozhat a házukra, mint az időjárásra. Valahogy fojtogatta a légkör, ahogy ezen a borús reggelen a férjével szemben ült a reggeliző asztalnál, és még csak a tévé vagy a rádió kedélyes duruzsolása sem oldotta a hangulatot. Megdörzsölgette kimerültségtől lüktető halántékát. Josiki kortyolt a kávéjából. Ahogy belelapozott az újságba, kötegni reklám csúszott az asztalra. Maszako összeszedte a lapokat, és átnézte a vásárlási kuponokat.

– Mi történt a karoddal? – kérdezte váratlanul a férfi. Maszako meghökkent arccal nézett föl. – A karoddal – ismételte Josiki. – Ott egy véraláfutás – mutatott rá.

– Beütöttem az üzemben – mondta homlokát ráncolva az asszony. Akár elhitte Josiki, akár nem, ejtette a témát, Maszakónak azonban eszébe jutott, hogy amikor a foltot nézegette, Mijamori Kazuóra gondolt.

Tudta, hogy Josiki fogékony az ilyesmire, és kétségkívül gyanakszik is. A férfi mégsem kérdezősködött tovább, valószínűleg igazából nem is akart tudakozódni felőle. Maszako a férje közömbösségében bízva rágyújtott. A nem dohányos Josiki ingerülten fordult az ablak felé.

Egyszer csak hallották, hogy valaki lerobog a lépcsőn. Josiki nyilvánvalóan feszengett, amikor túlméretezett pólóba és lötyögő bermudába öltözve Nobuki jelent meg az ajtóban. Ahogy a helyiségbe lépett, Maszako látta a fiún, hogy visszafogta iménti zajos, ifjonti energiáját, és kifejezéstelenül bámuló maszk mögé rejtette az arcát. Nem leplezhette azonban maga körül mindennel elégedetlen tekintetét és ellenségesen összeszorított száját. Bizonyos szempontból Josiki fiatal korára emlékeztetett. Egyenesen a hűtőhöz lépett, és a szájához emelt egy palack ásványvizet.

– Pohárból igyál! – mondta Maszako, de a fiú rá se hederített, tovább ivott. Az asszony figyelte, amint mostanában kifejlődött ádámcsutkája föl-alá jár, és érezte, hogy kijön a sodrából. – Lehet, hogy nincs kedved beszélni – kelt föl az asztaltól –, de tudom, hogy hallasz.

Megpróbálta kicsavarni a kezéből a palackot, de Nobuki a könyökével félrelökte. Az ütés fájdalmat okozott – a fiú hirtelen igencsak megnyúlt és megerősödött –, Maszako a mosogatónak vágódott. Nobuki, mintha mi sem történt volna, komótosan visszacsavarta a kupakot, és visszatette a vizet a hűtőbe.

– Felőlem megkukulhatsz – mondta az asszony –, de nem viselkedhetsz így.

Nobuki megrökönyödött grimaszt vágott, és üres tekintettel nézett le az anyjára, aki eközben már nem először gondolt arra, mennyire idegennek tűnik a saját fia, ráadásul olyan idegennek, akit nem is nagyon kedvel. Hirtelen haragjában megpofozta. A fiú arcbőre, amelyhez egy röpke pillanatra hozzáért, simán feszült, nyoma sem maradt rajta a közelmúltban még érzékelhető, kisgyerekes pufókságnak. Maszako tenyere égett, ahol megütötte. A fiú egy pillanatig meghökkenve állt, majd kinyomult mellette, és szó nélkül eltűnt a fürdőszobában.

Az asszony nem tudta, mit remélt; bármit mondott vagy tett, olyan hiábavalónak tűnt, mint vizet locsolgatni a naptól perzselt sivatagban. Egy másodpercig a kivörösödött tenyerére meredt, azután Josikira, de a férfi nem mozdult, tekintete az újságra tapadt, mint akinek nincs

is fia, mintha egyáltalán nem létezne az életében Nobuki nevű fiú.

– Föladom – sóhajtotta Maszako. – Reménytelen.

Úgy tetszett, Josiki is lemondott már a fiúról, már amennyire egyáltalán tudomást vett róla. A jelek szerint valamiféle magasabb cél felé törekedő férfit csak bosszantották a kevésbé emelkedett lények. Ami Nobukit illeti, továbbra is neheztelt az apjára, aki nem állt mellé, amikor bajba került az iskolában. Végeredményben annyira elidegenedtek egymástól ők hárman, hogy szinte érthetlenné vált, miért élnek egyáltalán közös fedél alatt.

Maszako elgondolkozott, mit szólnának, ha elmondaná nekik, hogy halottat rejteget a kocsija csomagtartójában. Vajon Nobuki annyira megdöbbenne, hogy végül akár mondana is valamit? Josiki annyira dühbe gurulna, hogy megütné? Nem, valószínűleg nem is hinnének neki. Maszakóban megfogalmazódott a gyanú, hogy ő távolodott el a családjától, de emiatt nem érezte különösebben egyedül magát.

Kisvártatva a férje meg a fia egyaránt elmentek munkába, és ismét elcsöndesedett a ház. Maszako felhörpintette a kávéját, és a nappaliban a kanapéra feküdt, hogy szundítson egyet, de nehezen jött álom a szemére.

Csengettek.

– Én vagyok – szólt a kaputelefonba félénken Josie.

Maszako már-már azt hitte, egyáltalán nem jön, de Josiét keményebb fából faragták annál.

Amikor Maszako ajtót nyitott, látta, hogy a barátnője ugyanazt a ruhát viseli, amiben reggel hazament az üzemből: kifakult rózsaszín pólót és kitérdelt melegítőnadrágot. Láthatóan rémülten lesett be a házba.

– Még nincs itt – közölte Maszako, és a bejáratnál parkoló kocsira mutatott. – A csomagtartóban hagytam.

Josie megrettent.

– Ne haragudj, de egyszerűen nem bírom. Légy szíves, hagyj ki ebből!

Alighogy kimondta, benyomult az előszobába, és a földre vetette magát. Elterült, mint a béka, Maszako meg szórakozottan azon tűnődött, vajon mióta daueroltatja a haját Josie. Számított valami efféle viselkedésre, így nemigen lepődött meg.

– Ha nemet mondok, szaladsz a rendőrségre? – kérdezte végül.

– Nem – nézett föl sápadtan Josie. A fejét rázta. – Soha.

– De a pénzt akkor sem tudod visszafizetni. Más szóval osztálykirándulásra küldöd a lányodat, de amikor egyszer az életben szívességet kérek tőled, tojssz rám.

– De hát ez nem akármilyen szívesség, Maszako. Most arról van szó, hogy gyilkosságban segédkezzek.

– Mondtam, hogy „egyszer az életben”.

– De ez *gyilkosság* – ismételte a szót Josie.

– Miért, mit tennél, ha más lenne? Ha betörés vagy rablás lenne? Ez tényleg annyira más?

– kérdezte Maszako, mintha maga is fontolgatná a kérdést.

Kuncogva nyugtázta, hogy barátnője szeme elkerekedik megdöbbenésében.

– Igen, más – motyogta Josie.

– Ki mondta?

– Az mindegy. Egyszerűen más, ezt minden civilizált ember tudja. Maszako feszülten figyelte, hogy Josie továbbra is a padlót bámulva zilált hajába túr. Ez volt a szokása, ha valami fölzaklatta.

– Jó – mondta végül Maszako. – Akkor legalább segíts behozni a kocsiból! Egyedül nem

bírom a fürdőszobáig cipelni.

- Haza kell mennem. Az anyósom nemsokára fölébred.

- Nem tart sokáig - ígérte Maszako, belebújt Josiki szandáljába, és az ajtóhoz lépett.

Még esett, ez azonban azt jelentette, hogy egy lélek sem járt az utcán. Ráadásul Maszakóékkal átellenben üres telek terült el, ahol építkezésre készülve fölásták a vörös agyagot. Az utca házai szorosan egymás mellett sorakoztak, de mivel ők laktak a legvégén, a bejáratra nem nyílt rálátás.

A zsebébe nyúlt a kocsikulcsért, és körbepillantott. Sehol senki - tálcán kínálkozott az alkalom. Josie azonban még most sem lépett ki a házból.

- Segítesz vagy nem? - kérdezte ingerülten Maszako.

- Csak cipelni - motyogta Josie, és megjelent a küszöbön. Maszako fölemelte a bejáratnál hagyott, kék műanyag ponyvát. Josie tovább tétovázott, de Maszako a kocsihoz lépett, és kinyitotta a csomagtartót.

- Jaj! - ijedt meg Josie, ahogy barátnője válla fölött odalesett.

Kendzsi meredt rájuk. Félig lehunyt szemmel végtelenül nyugodt benyomást keltett, az arcára keresztben vékony vonalban rászáradt a nyál. A lába megmerevedett, a térde kissé behajlott, a keze dermedten mutatott a feje fölé. Természetellenesen hosszúra nyúlt nyaka körül kidörzsölődött vörös csík látszott. Maszako visszaemlékezett, hogy Jajoi tegnap este levette az övet, és a saját derekára csatolta. Ezután eszmélt rá, hogy Josie magyaráz valamit.

- Mit mondasz? - kérdezte.

Josie két tenyerét összetapasztva állt a háta mögött, és amint Maszako hátrafordult, kissé megemelte a hangját, így hallhatóvá vált az ima, amit kántált.

- Namu Amidabucu - ismételte újra meg újra.

- Nem gondolod, hogy ez kissé árulkodó? - paskolta meg gyöngéden Josie kezét Maszako.

- Hagyd abba, és segíts bevinni! - A szavait fogadó fancsali ábrázattal nem törődve, a holttest köré csavarta a ponyvát. Azután intett Josiének, hogy fogja meg az egyik végét, ő pedig a férfi hóna alá préselte a kezét. Josie vonakodva ragadta meg Kendzsi bokáját, és kiemelték a férfit a csomagtartóból. Valamicskét segített a tény, hogy a hulla már megmerevedett, de a nehéz tetemen nem könnyen találtak fogást, és tántorogtak a súlya alatt. A bejáratig azonban csak néhány lépést kellett tenniük, így hamarosan bejutottak vele a házba.

- Elbírjuk a fürdőszobáig, Muter? - lihegte.

- Mehetünk - felelte Josie, kilépett vászoncipőjéből, és be a házba. - Merre?

- Egészen hátra - mondta Maszako. Noha többször le kellett tenniük a férfit, végül sikerült egészen a gardróbig vergődniük vele. Mihelyt odaértek, Maszako levette a műanyag ponyvát, és a fürdőszobában a kád melletti padlócsempére terítette, mert rájött, hogy gondot okozhat, ha húscsapatok kerülnek a burkolólapok hézagáiba. - Segíts iderakni! - kérte.

Josie bólintott, ellenállása szemlátomást gyöngült, és ketten átlósan lefektették a holttestet a téglalap alakú helyiségben, pontosan úgy, ahogyan Maszako korábban eltervezte.

- Szánalmas dolog így végezni - mormolta Josie. - Nyilván nem is álmodta, hogy a saját felesége fogja kicsinálni. Remélem, egyenesen a mennyországba jut.

- Én nem vennék rá mérget.

- Érzéketlen vagy - mondta Josie. Maszako a szemrehányó hangsúly - ellenére látta, hogy a barátnője kezdi visszanyerni a lélekjelenlétét, ezért gyorsan rátért a következő kívánságára.

- Hozok ollót. Segítenél legalább a ruháját levágni?

- Azzal mihez kezdesz? - kérdezte Josie.

– Fölszabdalom és kidobom.

Josie mélyet sóhajtott, de nyilvánvalóan beadta a derekát.

– Kiürítetted a zsebeit? – kérdezte.

– Nem, még biztosan nála van a pénztárcája meg a bérlete. Légy szíves, nézd meg! – mondta Maszako, és a hálósobába ment az ollóért. Mire visszatért, Josie a küszöbre rakosgatta Kendzsi zsebeinek tartalmát: egy kopott fekete bőrtárcát, egy kulcstartót, egy közlekedési bérletet meg némi aprópénzt. Maszako átnézte a tárcát, és néhány hitelkártyán kívül csaknem harmincezer jen készpénzt talált benne. A kulcs a tartóban nyilván Jajoiék házáat nyitotta. – Ettől mind meg kell szabadulnunk – mondta.

– Mit csinálsz a pénzzel? – kérdezte Josie.

– Megtarthatod.

– De hát Jajoié. Ámbár – tette hozzá mintegy saját magával vitatkozva – furának tűnik, hogy a feleségének adjuk vissza, aki megölte.

– Pontosan. Tartsd csak meg a fáradozásodért! – mondta Maszako. Észrevette, hogy Josie arcán megkönnyebbülés suhan át. Úgy gondolta, a környéken sok a beépítetlen telek és mező. A kiürített tárcát a kulcstartóval, a hitelkártyákkal és a vasúti bérlettel együtt egy kis nejlonzacskóba gyömöszölte. Ha sikerül valahol elásnia, valószínűleg sosem kerül elő. Josie bocsánatkérő képpel dugta a nadrágzsebébe a pénzt.

– Valahogy mulatságos a nyakkendő olyan férfin, akit megfojtottak – vélte a nyakravalót bogozgatva.

A csomót azonban szorosra húzták, és Maszako egyre türelmetlenebbül figyelte a küszködést.

– Erre nincs időnk – mondta a barátnőjének. – Hamarosan hazajöhet valaki. Vágd csak le, és kész.

– Várj egy cseppet! – szólt rá mérgesen Josie. – Nincs benned tisztelet a halott iránt? Szégyellhetned magadat!

– Tisztelet a halott iránt – visszhangozta Maszako, miközben lehúzta Kendzsi cipőjét, és egy másik nejlonzacskóba tette. – Igyekszem úgy gondolni rá, mint élettelen tárgyra.

– Tárgyra? Miket beszélsz? Ez egy ember.

– Csak volt, most már tárgy. Úgy döntöttem, hogy annak tekintem.

– Akkor rosszul döntöttél – jelentette ki Josie túl szokatlan felháborodástól remegő hangon.

– Ha ez itt tárgy, akkor micsoda az öregasszony, akit ápolok?

– Természetesen eleven ember – mondta Maszako.

– Tévedés. Ha ez a fickó itt tárgy, akkor az anyósom is az. Akkor pedig mindannyian tárgyak vagyunk, élők és holtak egyaránt. Nincs különbség.

Alighanem igaza van – gondolta Maszako, akit meghökkentett a megjegyzés határozottsága. Eszébe jutott, ahogy aznap reggel a parkolóban kinyitotta a csomagtartót. Megvirradt, esett az eső, és ő eleven, hús-vér embernek érezte magát. A halottak azonban élettelenek, mozdulatlanok, és úgy döntött, inkább dologként, semmint emberként gondol Kendzsire. Akkor ez jó megoldásnak tűnt arra, hogy megbirkózzon a félelmével.

– De ez nem így van – folytatta Josie. – Az élő emberek valóban emberek, de a holttestek sem csak holmik. Közönséges pimaszság így gondolkodni.

– Azt hiszem, igazad van – mondta Maszako. – De könnyebb lenne, ha tárgyak volnának.

– Miért?

– Mert kevésbé hatna ijesztően. Ha úgy gondolnék rá, nem tudnám megtenni ezt.

- Mit?

- Földarabolni - felelte Maszako.

- Egyáltalán miért kell megtennünk? Nem értem, miért. - Josie majdhogynem kiabált. - Örökké kísérteni fog bennünket. Mindkettőnket megbüntet érte az ég.

- Nem érdekel - mondta Maszako.

- Miért nem? Miért nem érdekel?

Maszako ráeszmélt, hogy azért nem érdekli, mert alig várja, hogy valamiféle büntetés lesújtson rá, de tudta, hogy ezt nehezen magyarázhatná meg a barátnőjének. Válasz helyett nekilátott, hogy lehúzza Kendzsi fekete zokniját.

Ahogy végre a csupasz bőrhöz ért, megborzongott. A holttest hidegnek, idegen tapintásúnak érzett, és Maszako elbizonytalanodott, hogy tényleg képes lesz-e földarabolni, ahogyan tervezte. Valószínűleg rengeteg vér folyik majd, a zsigerek kibuggyannak. Az erőpróba miatti fölviányozottság korábbi érzése most lanyhult. Fölgyorsult az érverése, rosszullét környékezte. Hirtelen biztosra vette, hogy holttesthez nyúlni, sőt akár ránézni is minden emberi ösztönnel ellenkezik.

- Nem bírok hozzáérni - fakadt ki Josie, mintha olvasna a gondolataiban. - Nincs kesztyűd?

Maszako emlékezett, hogy hozott néhány párral az üzemből. Elment érte meg a két kötényért. Közben Josie szépen összehajtogatta a nyakkendőt, amelyet végre sikerült levennie, és már az inget gombolgatta. Maszako adott neki egy pár kesztyűt, föl húzott egy másikat, fogta az ollót, és a hajtókanál kezdve levagdosta a férfiről a nadrágot. Néhány perc múlva Kendzsi meztelenül feküdt a padlón. A vér szemlátomást abba a testfélbe gyűlt, amely a csomagtartóban lefelé nézett, és lila foltok jelentek meg a bőr alatt.

- A férjemmel is ezt csináltuk, miután meghalt - mormolta Josie az összezsugorodott péniszre pillantva. - Levetkőztettük és megmosdattuk a holttestet. Nem gondolod, hogy Jajoinak látnia kéne? Tényleg nem lenne szabad ezt művelnünk.

A köténnyel a kezében bámulta a hullát.

- Sokat aggodalmaskodsz - mondta Maszako, ráunva az érzelemnyilvánításra. - Jajoi mindenbe beleegyezett. Ha később megbánja, az az ő baja. - Josie sóhajtott, kicsit félve nézett Maszakóra, aki még mindig ingerülten tért át arra a témára, amelyről tudta, hogy a leginkább zavarja majd Josiét. - Először is vágjuk le a fejét! - mondta. - Frászt kapok attól, ahogy bámul.

- Most meg frászt kapsz tőle? - kérdezte Josie.

- Hát arról te beszéltél, hogy örökké kísérteni fog bennünket - vágott vissza Maszako.

- Azon már túl vagyok.

- Akkor csináld!

- Nem! - rettent meg Josie. - Mondtam már, hogy nem bírom. Maszako azonban tudta, hogy egymaga nem képes földarabolni a holttestet, és mindenáron segítséget akart szerezni. Ajánlathoz folyamodott.

- Jajoi azt mondta, fizetni szeretne nekünk ezért. Pénzért megtennéd? - Josie fölkapta a fejét, mintha dróton rángatnák. Beesett szeme értetlenül csillogott. - Azt mondtam neki, hogy nekem nem szükséges fizetnie, de most, hogy meggondolom, valószínűleg elfogadok valamennyit. Elvégre munkavégzésről van szó.

- Mennyit? - suttogta Josie, és émelyegve pillantott Kendzsi élettelen szemére.

- Te mennyit akarsz? Alkudhatok a nevedben.

- Százezret? - vetette föl Josie.

- Az kevés. Mit szólnál öthöz?

- Annyi pénzből kereshetnék magamnak másik lakást - motyogta. - Azt találtad ki, hogy megvásárolsz, mert tudod, hogy nem bírok ellenállni.

Maszako pontosan ezt gondolta, bár úgy tett, mintha nem is hallotta volna.

- Légy szíves, Muter! Szükségem van a segítségedre.

- Jó, rendben van, megkapod - mondta Josie, akinek ellenállását végre megtörte a kilátásba helyezett pénz. Kötényt kötött, lehúzta a fehér zokniját, és föltúrte melegítőnadrágja szarát. - Azt inkább vedd le! - mutatott Maszako farmerjére. - Csupa vér lesz.

Maszako engedelmesen átvonult a gardróbba, levette a farmert, és a szennyestartóból előhalászott egy sortot. Miközben belelépett, megpillantotta magát a tükörben. A saját arca nézett vissza rá, de olyan komoran, amilyennek még sohasem látta. Megfordult, és Josie állt mögötte, inkább zavarodottan, semmint fenyegetően.

Visszament a fürdőszobába, lehajolt, és megtapogatta Kendzsi nyakát, hogy eldöntse, hol érdemes hozzákezdeni a fűrészeléshez. A kiugró ádámcsutkára pillantott, és eszébe jutott, hogyan járt föl-alá reggel Nobukié. Ez a gondolat nem sok jót ígért, ezért kényszerítette magát, hogy a terítéken lévő feladatra összpontosítson.

- Mit gondolsz, egyből el tudjuk fűrészelni a nyakát? - kérdezte Josiét.

- A fűrész fölszakíthatja a bőrt, úgyhogy valószínűleg inkább késsel kéne kezdenünk. Ha azzal nem megy, akkor kiokoskodhatunk valami mást.

Most, hogy a dolog munkává vált, Josie ismét magához ragadta az irányítást, mintha a futószalag elején elfoglalt posztjáról dirigálná a műveleteket. Maszako kisietett a konyhába, és magával hozta a legélesebb nyershalszeletelő késeit meg a szerszámosládát, amiben a fűrész tartották. Az is eszébe jutott, hogy később szükségük lesz nejlonzacskókra a darabok kidobásához, tehát célszerű a kezük ügyébe készíteni, és ahogy haladnak, megtölteni azokat. Megszámolta, hány zacskója van: összesen csaknem száz. A helybeli élelmiszer-áruházban vette - a városi önkormányzat által ajánlott, szokványos fajtát, amelyet így különösen nehéz lenyomozni.

- Szerintem tegyük mindent dupla zacskóba, úgy körülbelül ötven pakkhoz elegendő a csomagolóanyag. Mit szólsz? - kérdezte.

- Akkor alighanem a nagy ízületekkel érdemes kezdeni, és később fölaprítani - vélte Josie a kése pengéjét próbálgatva. Kicsit remegett a keze. Maszako lehajolt, Kendzsi ádámcsutkája alá bökött az ujjával, kitapogatta a csigolyákat, azután gyorsan beszúrta a kését. Szinte azonnal csontot ért, úgyhogy elfordította a pengét, hogy kikerülje az akadályt, és eközben sötétvörös vér patakzott a sebből. A puszta mennyiségtől meglepődve, egy pillanatra megállt a keze.

- Biztosan átvágtam egy ütőeret.

- Biztosan - értett egyet Josie.

A műanyag ponyvát pillanatok alatt vértenger öntötte el, és Maszako némi kotorászás után kihúzta a padlóösszefolyó dugóját. A lefolyóba zúduló sűrű vér vastagon fölhabosodva kavargott, és Maszakonak ettől különös érzése támadt, elképzelte, amint a vér a csatornában elvegyül a tegnap esti fürdővízzel. Munka közben annyira ragacsossá vált a kesztyűje, hogy alig tudta mozgatni az ujjait. Megkereste a zuhanytömlőt, ráhúzta a vízcsapra, és leöblítette a kezét, de a helyiségben így is orrfacsaró vérszag terjengett.

Amint használatba vehette a fűrész, viszonylag könnyedén átvágta a nyakat, és miután tompa koppanással legurult a fej, Kendzsi teste egyszeriben átváltozott: nem volt többé egyéb, mint furcsa alakú tárgy. Maszako behúzott egy szatyrot egy másikba, bezacskózta a fejet, és a fürdőkád zárt fedelére tette.

– Gondolom, a többi vért le kéne eresztenünk – mondta Josie, és lábánál fogva fölemelte a holttestet.

A légcső tátongó nyílása körül látszott a hús, és az elmetszett artériákból folyamatosan ömlött a vér. Ahogy Maszako figyelte, tiszta libabőr lett, de bármennyire hátborzongatónak bizonyult is a látvány, az asszony valahogy sokkal nyugodtabbnak érezte magát, mint előzetesen képzelte. Legfőképpen azt akarta, hogy minél gyorsabban legyenek túl az egészen. Úgy találta, hogy ha a teendőkre koncentrálna, az valamelyest csillapítja spulnira tekert idegei feszültségét.

Következő lépésként a két csípőízületet vágta körül a késével. Figyelte, amint a penge átsiklik a sárga zsírrétegeken, és hallotta, hogy Josie azt dünnyögi, „éppen olyan, mint egy csirke”. Miután csontot ért, ráállt Kendzsi lábszárára, hogy a földhöz rögzítse, és ugyanúgy kezdte fűrészelni, mint egy farönköt. Bár eltartott egy kis ideig, végül a két láb is könnyen levált. A vállízület azonban több gondot okozott, Maszako nehezebben tudta eldönteni, hol ejtse a bemetszést. Ebben az esetben nem könnyítette meg a dolgát, hogy már beállt a hullamerevség. Izzadság gyöngyözött a homlokán, Josie pedig kezdte elveszíteni a türelmét.

– Az anyósom valószínűleg hamarosan fölébred. Be kell fejeznünk.

– Tudom – mondta Maszako. – Akkor talán segíts többet a vágásban!

– De hát nincs másik fűrészünk.

– Szólhattam volna, hogy te is hozz egyet magaddal.

– Csakhogy akkor el sem jöttem volna – felelte döbbenetesen Josie.

– Jogos – ismerte el Maszako, és hirtelen nevetnékje támadt. Rettentően képtelennek tűnt az egész helyzet, hogy ketten ilyen bárgyú társalgást folytatnak, miközben épp miszlikre vagdálnak egy Kendzsi nevű vadidegen pasast. Egy pillanatig álltak a holttest fölött, méregették egymást, ahogy ernyedten lelógatták véres kezüket. – Te mikor teszed ki a szemetet, Muter? – kérdezte végül.

– Holnap, csütörtökön...

– Mint itt, úgyhogy holnap reggelre az egésznek el kell készülnie. Még el is kell osztanunk.

– De hát nem bírok el ennyi csomagot – hangoztatta Josie.

– Elviszlek kocsival.

– Nem gondolod, hogy esetleg némi feltűnést kelt egy piros autó, amint odaállít egy halom kidobnivalóval? – kérdezte. – Tudod, mennyire figyelik az emberek a hulladékgyűjtőket.

– Igaz.

Maszako csak most kezdte fölfogni, hogy a holttesttől nehezebb lesz megszabadulni, mint képzelte. És Josie tovább türelmetlenkedett:

– Csak végezzünk már! A szeméten majd utána törjük a fejünket.

– Rendben – mondta Maszako, fölvette a fűrész, és munkához látott a vállon. Miután a karokat levágták, úgy döntöttek, hogy elintézik a zsigereket. Maszako kést fogott, és a torok tövétől az ágyékig mélyen behasította a törzset. Ahogy átvágta a beleket, a helyiség megtelt a Kendzsi hasában bomló táplálékmaradványok és az előző este fogyasztott szesz összekeveredett bűzével. A két nő befogta az orrát.

– Mossuk le a lefolyóba! – intett Josiének levegő után kapkodva Maszako.

De meggondolta magát, mert rájött, hogy gondot okozhat, ha eldugul a vezeték. Úgy döntött, hogy a béltartalmat is bezacskózzák. Ám épp csak hozzákezdett, amikor megszólalt a kapucsengő, és megdermedtek. Már fél tizenegy múlt.

– A férjed vagy a fiad? – suttogta idegesen Josie. Maszako a fejét rázta.

- Ők még nem lehetnek itthon - mondta.

- Jó, akkor ne nyiss ajtót!

A csengő még néhányat berregett, majd elhallgatott.

- Ki lehetett az? - sziszegte Josie.

- Valószínűleg csak valami házaló - mondta Maszako. - Ha később érdeklődnek, azt mondom, hogy aludtam.

Fölvette a fűrészt, amely már ragadt a zsírtól. Még mindig várt rájuk munka, de most már nem volt visszaút.

2

Mialatt Maszako és Josie hozzáfogtak a holttest eltüntetéséhez, Dzsonoucsi Kuniko céltalanul furikázott Tokió külvárosában, Higasija-matóban. Nem tudta, hová forduljon, mitévő legyen, és - pedig ez nála szokatlannak számított - kicsit kétségbe is esett. Az állomás előtti téren egy vadonatúj szökőkútnál megállt a kocsival. A szökőkút értelmetlensége ezen az esős délelőttön tökéletesen illett a hangulatához, ezt a realitásérzék egy ritka pillanatában végig is gondolta, de a felismerés csak még feszélyezettebbé tette.

Jó néhányszor idegesen pillantott egy építkezés kerítésfalánkra melletti telefonfülkére. Gyakorlatilag már el is határozta, hogy fölhívja Maszakót, és kölcsönkéri tőle a pénzt. Igaz, hogy kicsit tartott Maszakótól, és sohasem tudta, pontosan mit is gondolhat az asszony, ám most nem maradt más választása. Pénz kellett, még ma.

Kuniko kiszállt a kocsiból, és kinyitotta az esernyőjét, de közben egy mögötte álló busz rádudált. A sofőr letekerte az ablakot.

- Itt nem parkolhat! - harsogta.

Pofa be, seggfej! - gondolta Kuniko, de ma délelőtt még a kimondatlan szitokszó is bénának tűnt. Visszakecmergett lucskos-sáros Golfjába, beindította a motort, és ismét besorolt a forgalomba. Fogalma sem volt, hová tart, és hol talál egy nyilvános telefont. Ámbár ez nemigen számított, mert a közlekedés szinte teljesen megbénult.

Mihez kezdjen? Sóhajtva lesett ki a bepárásodott szélvédőn. Bosszantotta a lerobbant párátlanító, de korántsem annyira, mint a megoldás hiánya.

Ma reggel, amikor hazatért az üzemből, nyomát sem látta Tecujának, akinek még aludnia kellett volna a hálósobában. A férje nyilván annyira felbőszült a tegnapi veszekedéstől, hogy úgy döntött, máshol éjszakázik. Eh, kit érdekel? Jobban jár, ha egy ilyen lusta dög egyáltalán haza sem jön többé. Kuniko rögtön lefeküdt, és éppen elszenderedett, amikor csengett a telefon. Alig múlt hét óra, ezért kissé mérgesen vette föl.

- Ezer bocsánat, hogy ilyen korán zavarom - udvariaskodott a hang a vonal végén -, de Dzsonoucsi Kunikóval beszélek?

- Mit óhajt? - morogta Kuniko.

- A Millió Fogyasztó Központjából telefonálok - közölte a férfi. Kuniko szeméből azonnal kiröppent az álom. Hogy is feledkezhetett meg ilyen fontos dologról? - Úgy gondoltam, talán kiment a fejből, ezért jelentkezem, hogy emlékeztessen, hogy tegnap telt le a fizetési határidő - hadarta tovább a hívó a jól begyakorolt szöveget. - Azt hiszem, még nem érkezett meg az összeg. Biztosra veszem, hogy tisztában van a törlesztési ütemezéssel, eszerint az 55 200 jenes negyedik részlet huszadikán volt esedékes. Ha ma sem kapjuk meg, az különjárás díjat von maga után, és behajtót bízunk meg. Nagyra értékelnénk, ha azonnal intézkedne az ügyben.

A hívás egy helybeli uzsorástól érkezett. Kunikót évek óta szorongatták a hitelezők, tetemes

összegű gépkocsi-vásárlási hitelt és hitelkártya-tartozást halmozott föl. Valamikor az elmúlt év során rádöbbsent, hogy a tőke visszafizetéséről nem is álmodozhat, csak a kamatot próbálta továbbra is törleszteni. Később már ez is nehezen ment, és uzsorásokhoz fordult, hogy a fizetése terhére kölcsönt vegyen föl. Most pedig az uzsorások a nyakára szálltak, és nem maradt más, akihez forduljon. Az adóssága pillanatok alatt megduplázódott, és mind a rendes hitelezők, mind az uzsorások azzal fenyegették, hogy feketelistára teszik.

Még tovább súlyosbodott a helyzet, miután ostobán bedőlt egy környékbeli „hitelügynökség” hirdetéseinek. „Meghaladják az erejét a havi fizetnivalók? Sürgősen készpénzre van szüksége?” – kérdezte a csábszöveg, ő pedig határozott igennel válaszolt. Ezzel megtette az első lépést mostani szorult helyzete felé. Egy kellemes, idősebb hölgy kereste föl, aki pusztán a gépjármű-vezetői jogosítványa meg a férje vállalatának a neve alapján több mint háromszázezer jent adott át neki, akkora summát, amelyből rendezhette a hitelkártya-tartozása meg a fizetésére fölvelt kölcsönök kamatrészleteit. Kuniko olyannyira pillanatnyi gondjai megoldására összpontosított, hogy föl sem fogta, mekkora kamat terheli ezt az új adósságot: negyven százalék. Így miután kicsalta Tecujától a pénzt, hogy visszafizesse, a nő felvilágosította, hogy az összeg közben ötszázezer jentre duzzadt.

Ez azt jelentette, hogy még ma *muszaj* összekaparnia valamennyi készpénzt. A bádogdobozban, ahová a háztartási kiadásokra szánt pénzt tették, csak némi apró csörgött – a többi vajon mikor költötték el? Immár kissé remegő kézzel vette elő a retiküljéből hamis Gucci erszényét, de csak néhány ezer jent maradt benne, pedig a bérfizetéstől még napok választották el. Egyedül abban reménykedhetett, hogy előkeríti Tecuját, és újra megszerzi tőle a pénzt.

– Hová mehetett? – tanakodott hangosan, miközben a telefonnoteszát lapozgatta. Megtalálta a férfi munkahelyi számát, tárcsázta, de nem vették föl, hiszen még most is korán volt. Persze az is előfordulhatott, hogy a férje egyszerűen nem fogadja a hívását. Kuniko kezdett kétségbeesni. Tudta, hogy ha ma nem fizet, felkeresi valaki, minden valószínűség szerint egy jakuzaféle alak. Bármilyen tűzről pattantnak tűnt, Kuniko valójában igencsak félénk volt, és pillanatnyilag leginkább egy ilyen pasas gondolatától rettegett.

Bebotorkált a hálószobába, kihúzta a komód alsó fiókját, valami dugipénzt keresett, ami esetleg még a fehérenemű között rejtőzik, de hiába túrta föl a melltartókat és bugyikat, egy vasat sem talált. Ekkor iszonyú gyanúja támadt, sorra kihúzta a többi fiókot, és fölfedezte, hogy Tecuja összes holmija eltűnt. A férje a tegnapi veszekedés után bizonyára az utolsó jent is kisöpörte a házból, és lelépett.

Alvás most már szóba sem jöhetett. Kuniko beugrott a kocsijába, és az állomásnál működő bankjegy-automatához hajtott. Ellenőrizte a családi folyószámla-egyenleget. Nulla. A férje újabb ügyes húzása. Így már a lakbért sem bírta kifizetni. Szinte a haját tépte dühében, ahogy visszaindult a kocsijához.

Végre kiszabadult a forgalmi dugóból, egy lámpánál balra fordult, és régebbi, földszintes önkormányzati bérházak sorához ért. A lerobbant környezetből kirítt egy vadonatúj telefonfülke. Odakanyarodott, kiugrott a kocsiból, még az esernyőjével sem bajlódott, csak a fülkéhez rohant.

– Halló, Max Gyógyszeripari Vállalat? Dzsonoucsival szeretnék beszélni az értékesítési osztályról.

A válasz hideg zuhanyként érte.

– Dzsonoucsi a múlt hónapban kilépett – tájékoztatta a hang a vonal végén.

Kuniko mindig azt hitte Tecujáról, hogy szerencsétlen tökfej, de a férfi most jól felültette.

Dühében földhöz vágta az elhasznált telefonkönyvet, és elázott cipőjével összetaposta, csak úgy röpködtek a papírfoszlányok. Ettől sem enyhült meg, teljes erőből lecsapta a telefonkagylót. *A franc egye meg!* Mihez kezdjen? Ma idejönnek, és nincs hová bújni. Arra jutott, hogy *muszáj* Maszakótól kérnie. Hiszen Josie éppen ma reggel mondta, hogy tőle kér kölcsön! Akkor ő miért ne kérhetne? Ha Maszako visszautasítja, az csak azt bizonyítja, milyen lelketlen. A végtelenül énközpontú Kuniko természetesnek tartotta, hogy Maszako szívesen kölcsönöz neki is, ha másnak szívesen ad kölcsön.

Visszadugta a telefonkártyáját a részbe, és Maszako számát próbálta hívni, de úgy látszott, tönkrement a készülék. Akárhányszor csúsztotta be a telefonkártyát, mindig újra kicsúszott. Bosszúsan cicegve föladta, és úgy döntött, meglátogatja Maszakót, elvégre nincs messze a háza. Egyszer már járt ott, úgy gondolta, ismét odatalál. Beült a kocsijába, kitergetett egy nagy térképet, és fél kézzel tartotta, miközben visszakanyarodott a főútra.

Maszako kis családi házban, de újabb, egyedi megrendelésre épült otthonokból álló környéken lakott, ami önmagában véve irigységet ébresztett Kunikóban. Ámbár abból kiindulva, amilyen topisan öltözködött Maszako, úgy gondolta, a lakása sem lehet nagyon proccos. Ebben az elemzésben annak dacára lelt némi vigaszt, hogy kölcsönkérni jött. A túloldalon nemrég még szántóföldként használt területet készítettek elő építkezéshez. Kuniko egy agyagkupac előtt parkolt le, és Maszako házához gyalogolt. A bejáratnál ismerős kerékpár állt – a Mutéré. Kuniko aggódott, mert azonnal föltételezte, hogy Josie lekörözte a kölcsönkérésben. De talán Josiének nem ma kell fizetnie, és akkor nem bánja, ha ő kap előbb. Így akarta megfogalmazni a dolgot.

Becsöngetett, de nem nyitottak ajtót. Újra megnyomta a csengőt, a ház azonban némaságba burkolódzott. Azt gondolta, talán elmentek valahová, viszont Maszako Corollája a ház előtt parkolt, ahogy Josie biciklije is. Esetleg mindketten elaludtak – ez magától értetődően jutott eszébe, mivel ő maga alváshiányban szenvedett. Ám azután rájött, hogy Josie, aki rokkant anyósát gondozza, semmiképpen nem alhat valaki másnál.

Hirtelen gyanút fogott, és esernyővel a kezében a ház háta mögé került. A kertből belesett a csipkefüggönyön át, vélhetőleg a nappaliba, de ott sötétség és csönd honolt. A folyosó másik végén azonban égett a villany. Talán olyan messziről nem hallották meg a csengését.

Visszament az utcai oldalra, ezúttal a másik oldalról kerülte meg a házat, és egy olyan ablakhoz ért, amelyik mintha fürdőszobába nyílt volna. Ott is égett a villany, és Maszako meg Josie halkán beszélgettek. Ugyan mit művelhettek ott? Kuniko benyúlt a vasrácsra, és megkocogtatta az ablakot.

– Szevasztok, Kuniko vagyok! – kiáltott be. Odabent elhallgattak a hangok. – Bocs, de azért ugrottam be, mert szívességet szeretnék kérni. A Muter is itt van?

Rövid időre ismét csönd támadt, majd kitárult az ablak, és Maszako mérges arca kukucskált ki.

– Mit akarsz? – kérdezte.

– Szívességet szeretnék kérni – felelte legbehízelt hangján Kuniko, hogy megnyerje az ellenséges Maszakót, és legalább 55 200 jent csikarjon ki belőle, plusz remélhetőleg még valamennyit a megélhetésre.

– Miféle szívességet?

– Azt inkább nem részletezném idekint – sandított hátra Kuniko a néhány lépésnyire lévő szomszéd házra.

Közvetlenül egy kis, félig nyitott ablak előtt állt, amely valószínűleg fürdőszobához

tartozott.

– Pillanatnyilag kicsit elfoglalt vagyok – mondta Maszako, aki nem is próbálta leplezni ingerültségét. – Bökd már ki!

– Hát jó – kezdte Kuniko, de azután elhallgatott, hirtelen fölébredt benne a kíváncsiság, hogy mit művelhetnek Maszakóék a fürdőszobában.

Enyhe bomlásszag ütötte meg az orrát, hangosan a levegőbe szimatolt.

– Várj! – kiáltotta, mert Maszako becsapta az ablakot. Kétségbeesetten támaszkodott az ablakkeretnek, mindenképpen célt akart érni. – Bajba kerültem! – magyarázta.

– Jó – mondta halkán Maszako, mert nem akart jelenetet rendezni a szomszédok előtt. – Gyere előre! Mindjárt ott leszek.

Kuniko megkönnyebbült, hogy Maszako megadta magát, de fölpiszkálta az érdeklődését valami nagyon különös dolog, amit egy pillanatra látott, mielőtt az ablak becsukódott: szinte biztosan egy darab hús volt – és a gondolattól elszorult a szíve. Bármi volt is, hatalmas volt, de ha ezek egy fél marhát vagy disznót darabolnak, azt miért a fürdőszobában csinálják? Maszako furcsán viselkedett, Josie pedig nem mutatkozott, bár Kuniko biztosra vette, hogy ő is odabenn tartózkodik.

A bejárati ajtónál várakozott, de Maszako percekig nem jött. Elveszítette a türelmét, visszament a fürdőszobához. Most vízcsobogást hallott, mintha mostak volna valamit, és ismét fojtott hangon beszélgettek. Kuniko mostanra eltökélte magát, hogy kideríti, miben sántikálnak, annál is inkább, mert pénzszagot érzett.

Hallotta, hogy Maszako kilép a fürdőszobából, tehát visszasietett a bejárathoz, és ártatlan képpel várt. Végre kinyílt az ajtó, de csak résnyire, és Maszako lesett ki pólóban és sortban. A haját hevenyészve hátrakötötte, és valahogy még félelmetesebbnek tűnt, mint korábban az üzemben. Kuniko elbátortalanodott a jelenlétében.

– Miről van szó? – kérdezte Maszako.

– Bemehetnék egy percre?

– Mit akarsz? – reccsent rá.

– Jobb szeretném nem idekint elmondani – felelte a lehető legkedvesebben Kuniko.

Miután Maszako kénytelen-kelletlen beengedte, Kuniko körülnézett. A kicsi, de takaros előszobában várakozásának megfelelően semmiféle dísz, egy szál virágot vagy egy árva képet sem látott.

– Szóval mi az? – állta el a ház belsejébe vezető útját, és egyben a további belátást is Maszako.

Kuniko mindig utálta, ahogy Maszako bánt vele, a fennhéjázását, és most arra gondolt, hogy egy kicsit talán magát Maszakót is utálja.

– Hát nem is tudom, hogy mondjam el, de egy kis pénzt szeretnék kölcsönkérni. Megfeledeztem a tegnapi esedékes törlesztésről, és teljesen leégtem.

– Na és a férjed?

– Az összes pénzt elvitte otthonról, és elhagyott.

– Elhagyott? – visszhangozta Maszako.

Amint Kuniko meglátta a hír hallatán alig észrevehetően megennyhült arckifejezését, most már tényleg utálta. Pillanatnyilag mégsem mutathatta ki az érzéseit, így hát jámboran lesütötte a szemét.

– Igen, és fogalmam sincs, hová ment. Nem tudom, mitévő legyek.

– Értem – mondta Maszako. – Mennyi kellene?

- Ötvenezzer... de negyvennel is tudnék kezdeni valamit.
- Nem tartok itthon ennyi pénzt. A bankba kéne mennem.
- Megtennéd? – kérdezte Kuniko. – Nagyon hálás lennék.
- Most nem tehetem.

- De a Muternak megtetted, igaz? – erősködött Kuniko, mire Maszako idegesen ráncolta a homlokát.

- Még valamit tudnom kell. Van valami esély rá, hogy vissza tudod fizetni?
- Hát persze! – bizonygatta Kuniko. – Megígérem.

Maszako egy pillanatig hallgatott, mérlegelte a kérést, gondolkodás közben keze az állához tévedt. Kuniko meghökkent: mintha vért látott volna az asszony körme alatt.

- Ma semmi esetre sem tudom megoldani – felelte Maszako. – Ha holnapig vársz, valószínűleg tudok segíteni.

- Holnap késő. Ha ma nem fizetek, nyakamra küldik a gorillákat, hogy behajtsák.
- Az már a te bajod.

Kuniko erre nem válaszolt. Tudta, hogy igaza van Maszakónak, de az efféléről mindig ilyen érzéketlenül nyilatkozik.

- Tudom, hogy semmi közöm hozzá – szólalt meg ekkor a hátuk mögött Josie –, de szerintem adnod kéne neki. Ő is a brigádhoz tartozik, nem?

Maszako dühösen perdült hátra, de úgy tűnt, nem annyira a mondottak dühítették föl, mint inkább az a tény, hogy az asszony egyáltalán előbújt. Josie ugyanúgy volt öltözve, mint amikor hazamentek az üzemből, de a szeme alatt sötét karikák húzódtak, és még kimerültebbnek látszott. Kuniko immár biztosan tudta, hogy ezek ketten olyasmit csinálnak, amit el akarnak titkolni előle, és úgy érezte, itt a lehetőség, hogy elégtételt vegyen.

- Egyébként mit csináltok? – kérdezte. – Maszako nem szólt semmit, Josie büntudatosan fordította el a fejét. – Miben mesterkedtek a fürdőszobában?

- Mit képzelsz, mit csinálunk? – kérdezte Maszako hamisan csengő nevetéssel és olyan tekintettel, hogy Kunikónak borsódzott a háta.

- Nem tudom... – motyogta.
- Láttál valamit? – faggatta Maszako.
- Azt hiszem, igen. Talán egy darab húst.
- Mindjárt megmutatom, mi az – mondta váratlanul Maszako. – Gyere!

Josie mintha valami tiltakozásfélébe kezdett volna, de Maszako megragadta Kuniko csuklóját. A szorítás hatására Kuniko félénk fele legszívesebben elfutott volna, ahogy a lába bírja. Lényének másik fele azonban mindennél inkább szerette volna látni, mi zajlik a fürdőszobában, kivált azért, hátha pénzzel kapcsolatos a dolog, és most ez a vágya kerekedett felül.

- Mit művelsz? – kapaszkodott Maszako karjába Josie. – Szerinted ez jó ötlet?
- Ne izgulj, Kuniko segíthet nekünk.
- Én nem vagyok olyan biztos benne! – fordult fülsértőre az asszony tétovának indult hangja.

- Miben kéne segítenem, Muter? – riadt meg Kuniko, de Josie nem felelt, csak karba tett kézzel bámulta a padlót, miközben Maszako végigrángatta Kunikót a fürdőszobához vezető folyosón. Amikor az ajtóhoz értek, Kuniko megpillantott a padlón valamit, ami az éles fényben emberi karnak tűnt, és kis híján elájult. – Mi az? – hüledezett.

- Jajoi férje – mondta Maszako, azzal elengedte a karját, és rágyújtott. Kunikónak eszébe

jutott az alvadt vér Maszako körme alatt meg az ablakból terjengő bomlószag, és a szájához kapta a kezét, leküzdötte a hányingert.

– Miért? Miért? – hebegte.

Talán csak képzelte, amit látott. Talán csak megrendezték az egészet, hogy őt ijesztgessék.

– Jajoi megölte – sóhajtotta Josie.

– De ti mit csináltok vele? – kérdezte Kuniko.

– Földaraboljuk. Befejezzük a munkát – mondta Maszako, mint aki valami nyilvánvalót magyaráz egy gyereknek.

– Ez nem munka!

– Dehogynem! – közölte szenvtelenül Maszako. – És ha tényleg annyira kell a pénz, mint ahogy látom rajtad, akkor segíthetsz nekünk.

– Hogyan segítsek? – váltott hangot a pénz említésére Kuniko.

– Miután a darabokat zacskókba tesszük, segíthetsz megszabadulni tőlük – mondta Maszako.

– Csak megszabadulni?

– Igen.

– És mennyi pénzt kapok?

– Mennyit akarsz? Majd beszélek Jajoiival. De ez azt jelenti, hogy benne vagy az egészben, és senkinek sem szólhatsz róla.

– Értem.

Mihelyt Kuniko ajkát elhagyta a szó, elképedve eszmélt rá, hogy kelepcebe csalták, amelyet Maszako állított, hogy biztosítsa a hallgatását.

3

Ahogy Jamamoto Jajoi kilépett az üzemből és biciklire ült, kinyitotta ócska piros esernyőjét. Pedálozás közben észrevette, hogy az ernyőn átszűrődő fény élénk rózsásvörösre festi fedetlen alkarját. Eszébe jutott, hogy alighanem az arca is ilyen kislányosan pirosposzsgás. De a rózsásra színeződött világgal ellentétben, amely kerékpározása kényelmes ütemében haladt előre vele, a világ többi része komorabb árnyalatot öltött – az út nedves aszfaltja éppúgy, mint a kétoldalt idei lombruhájukban díszlő fák, a szorosan bezárt ajtajúablakú házak. Bár az ernyő derűs kis zugot teremtett, a környezet még baljósabbá és lehangolóbbá vált. Miután megölte Kendzsit, ez most mintha a saját életét jelképezte volna valahogy.

Jajoi a gyilkosság szinte minden részletét föl tudta idézni; elvégre a saját kezével követte el. Ugyanakkor kezdett gyökeret verni benne az az elmeszülemény is, hogy Kendzsi egyszerűen eltűnt valahová, pedig az asszony föl sem ismerte, mennyire önös érdekeket szolgál ez a beállítás. Kendzsi olyan rég nem volt már jelen testi valójában az otthonukban vele meg a gyerekekkel, hogy Jajoi könnyebben fogadta el a fantáziaképet, mint a tény, miszerint meggyilkolta a férjét.

A nejlonernyő megnehezedett a magába szívott sok víztől, és az asszony egy pillanatra leeresztette a karját. Látta, hogy ezáltal a rózsás világ eltűnik, az ismerős házak sora pedig visszanyeri szokott arculatát. Szemerkélő eső áztatta az arcát, haját. Jajoit az az érzés fogta el, hogy valamiképpen újjászületett, és némi bátorság kezdett ébredni benne.

Ahogy az utcájuk torkolatában az utat szegélyező kohósalakblokk kerítésfalhoz közeledett, eszébe jutott, hogyan várta ott előző este Maszakót. Sosem felejtette el, hogy a barátnője egyszerűen tudomásul vette, amit tett, és vállalta, hogy segít. Ő most bármit megtett volna

Maszakóért, annál is inkább, mert Maszako még a holttest eltüntetésének gyászos feladatát is vállalta.

Jajoi kinyitotta az ajtót, és belépett a házba. Talán a gyerekek miatt csapta meg az otthon jól ismert illata, mint egy napon sütkérezve alvó kiskutyáé. És mostantól a ház csak az övé meg a gyerekeié, senki másé. Kendzsi nem fog visszajönni – de mostantól vigyáznia kell, nehogy elárulja, hogy tudja. Kicsit feszengett, hogy vajon meggyőzően alakítja-e majd az aggódó feleség szerepét. Elvégre még most is megborzongott izgalmában, ahogy visszaemlékezett az ajtóban élettelenül összerogyott test látványára. *Úgy kellett a szemétládnak!* Még sosem használt ilyen szavakat, mint ahogy vadászni sem vadászott – akkor meg miért pezsdült föl úgy a vére, mintha vadat üldözött volna a rengetegben? Talán eleve ilyen személyiség, csak eddig nem nyílt rá alkalom, hogy kiderüljön.

Valamelyest megnyugodva nézett körül az előtérben Kendzsi nyomai után, és kibújt a cipőjéből. Eszébe jutott, hogy nem emlékszik, milyen cipőt viselt Kendzsi. Megnézte a cipős szekrényt, és megkönnyebbülten látta, hogy az új hiányzik: Maszakónak legalább nem kellett a piszkos régihez nyúlnia.

Bekukkantott a hálósobába, és elégedetten állapította meg, hogy még mindkét gyerek alszik. Ahogy megigazította a takarót, amit a kisebbik fiú lerúgott, egy pillanatra bűnbánó érzés fogta el, amiért megfosztotta őket az apjuktól.

– Csak hát apu már nem volt a régi – mormolta, ám elszörnyedve jött rá, hogy a nagyobbik fiú, az ötéves Takasi ébren van.

A fiú nyugtalanul pislogott, őt kereste a tekintetével. Jajoi odalépett hozzá, és gyöngéden megpaskolta a hátát.

– Hazajöttem – mondta halkán. – Minden rendben, aludj csak!

– Apu itthon van? – kérdezte a gyerek.

– Még nincs – felelte Jajoi.

A gyerek egy pillanatig idegesen forgatta a fejét, de az anyja tovább paskolgatta, amíg újra el nem bóbiskolt. A következő órákban rá váró teendők gondolata ráébresztette Jajoit, hogy alighanem neki is aludnia kellene valamicskét. Kétellette, hogy az adott körülmények között képes nyugodtan pihenni, de miközben a hasán keletkezett véraláfutást dörzsölgette, szinte azonnal elszenderedett.

– Anyu, hol van Miruku?

Jajoi arra riadt föl, hogy a kisebbik fia, Jukihiro az ő futonján ugrál. Nehezen tudott kiszakadni az álmából, visszatérni a valóságba. Erőlködve nyitotta ki a szemét, és az órára nézett. Majdnem elmúlt nyolc, kilencre pedig óvodába kellett vinnie a fiúkat. Felöltözve ugrott ki az ágyból, a ruhája nyirkos volt az izzadságtól.

– Anyu! Miruku nincs itt! – nyafogott tovább Jukihiro.

– Itt lesz valahol – mondta Jajoi, és ahogy föltekerte a futont, agyában újra lejátszódtak az előző este történetek. Végre visszaemlékezett, hogy miután megölte Kendzsit, a macska kiszökött az ajtó résén. Különösnek tűnt, hogy egyes részletek elhomályosodtak, mintha a régmúlt kódébe vesztek volna.

– Mondtam, hogy nincs itt! – sírdogált a gyerek.

A két testvér közül ő volt a szilajabb, fiúsabb, de szokatlanul kötődött a macskához. Az asszonynak eszébe jutott, hogy a nagyobbik gyerekre bízta az öccsét.

– Takasi! – hívta. – Keressétek meg az öcséddel Mirukut!

A következő pillanatban Takasi pizsamában, nyugtalan és bánatos tekintettel jelent meg.

– Apu már elment munkába? – kérdezte.

Kendzsi egy ideje az előszobából nyíló kis szobában aludt, ha későn jött haza a munkából.

Takasi nyilván ott kereste, miután fölébredt.

– Nem, valahol másutt töltötte az éjszakát. Tegnap este egyáltalán nem jött haza.

– Nem igaz! – ellenkezett Takasi. – Igenis hazajött.

Jajoi elszörnyedve meredt rá. Amikor a gyerek sápadt, finom vonású arcát aggodalom árnyékolta be, feltűnően hasonlított hozzá.

– Mikor? – kérdezte az asszony.

Remegő, elcsukló hangja hallatán rádöbbsent, hogy ez az első menet a hosszúnak ígérkező küzdelemben. Erőt gyűjtött a feladathoz, hogy megtévessze a fiát.

– Nem tudom, mikor – mondta Takasi egészen felnőttesen –, de hallottam, hogy bejött.

Jajoi föllélegzett.

– Hallottad? Valószínűleg azt hallottad, hogy anyu munkába ment. Na igyekezz, nehogy elkéssünk! – A fiú tiltakozott volna, de Jajoi nem törődött vele, Jukihirohoz fordult, aki előbb a dívány alatt, majd a konyhaszekrény mögött kutatott. – Majd én megkeresem a macskát – mondta az asszony. – Ti készülődjetek!

Összeütötte a reggelit abból, amit a konyhában talált, majd a fiúkra adta az esőpelerinjüket. Felültette őket a kerékpárjára, az egyiket előre, a másikat hátulra, elkarikázott velük az óvodába, és miután baj nélkül célba juttatta a gyerekeit, némi megnyugvást érzett. Kedve támadt, hogy azonnal fölhívja Maszakót, megtudakolja, miként alakult a helyzet, vagy akár elbiciklizzen hozzá, és a saját szemével nézze meg. Maszako azonban a lelkére kötötte, hogy várjon, amíg ő nem hallat magáról, így lemondott a telefonálásról, és hazasietett.

Amikor az utcájukhoz ért, egy középkorú szomszédasszony egyik kezében ernyővel a hulladékbegyűjtő hely takarításán szorgoskodott.

Munka közben zsémbelődött magában, hogy a közeli bérház lakói milyen rendetlenül rakják ki a szemetüket.

– Jó reggelt kívánok! – üdvözölte kényszeredetten Jajoi. – De jó, hogy ezzel is törődik.

Az asszony nem várt módon reagált.

– Az nem a magáé? – mutatott az egyik telefonpózna tövében bujkáló fehér macskára. Mirukura.

– De igen – felelte Jajoi. – Miruku! Cicc, cicc! Miruku! – hívogatta kinyújtott kézzel. A macska felgömbítette a hátát, és nyávogott. – Gyere be, elázol – magyarázott neki Jajoi, de Miruku elszaladt.

– Furcsa – jegyezte meg a szomszédasszony. – Mi ütött ebbe a macskába? Jajoi igyekezett türelmesnek mutatkozni a szomszéd előtt, tovább szölongatta a macskát. Arra gondolt, hogy valószínűleg soha többé nem jön vissza... éppen úgy, ahogyan Kendzsi sem. Kifejezéstelen tekintettel meredt arra a pontra, ahol a macska eltűnt.

Jajoi napi időbeosztása elütött a szokásoktól: miután reggelenként hazaért az éjszakai műszakból, először reggelit készített Kendzsinek meg a gyerekeknek, elvitte a fiúkat az óvodába, és csak azután jutott némi alváshoz. Eredetileg nem akart éjszakázást vállalni, de nem sok helyen foglalkoztattak kisgyermekes anyákat, akik kénytelenek váratlanul szabadnapokat kivenni. Mielőtt elhelyezkedett az ebédobozoló üzemben, részmunkaidős pénztárosként dolgozott egy élelmiszer-áruházban, de mivel nem volt hajlandó vasárnap bemenni, és sokszor maradt otthon beteg gyermekei miatt, nem sokáig volt maradása. Az éjszakai műszak fizikailag megviselte, de jobban fizették, mint a nappalit, és az üzembe indulás előtt le tudta

fektetni a gyerekeket. Meg abban is szerencsés volt, hogy olyan munkatársakra talált, mint Maszako és Josie;

Elgondolkozott, hogyan boldogul mostantól Kendzsi fizetése nélkül. Igaz, az elmúlt hónapokat is kibírták nélküle, ez semmiben sem fog különbözni azoktól. Majd kisütnek valamit. Úgy érezte, tegnap este óta valahogy megerősödött.

Szerette volna minél előbb fölhívni Kendzsi munkahelyét, de furcsán hathatott volna, ha nagyon korán telefonál. Úgy döntött, kitart a szokott napirend mellett, bevett egy fél altatót, és lefeküdt. Ezúttal nehezen aludt el, és amint lecsukódott a szeme, mindjárt föl is riadt: hideg verítékben úszott attól az egészen életszerű álomtól, hogy Kendzsi mellett feküdt. Megrázta magát, a másik oldalára fordult, és végre valóban elnyomta a buzgóság.

Valamivel később távoli telefoncsengésre ébredt. Azt hitte, talán Maszako az, fölpattant, de érezte, hogy még kótyagos az altatótól.

– Hiroszava vagyok – mutatkozott be a hang a telefonban. – A férje otthon van?

Az építőanyag-ellátó kisvállalattól, Kendzsi munkahelyéről hívták. Szóval kezdődik – gondolta Jajoi, és összeszedte magát.

– Nincs – mondta. – Hogyhogy, nem ment be?

– Még nem – felelte Hiroszava.

Az asszony habozott, mert nem tudta, hány óra. A falióra felé fordult, és látta, hogy már elmúlt egy.

– Tulajdonképpen a férjem tegnap este egyáltalán nem jött haza. Nem tudom, hol aludt, de azt hittem, mostanra bement dolgozni. Tudom, hogy haragszik érte, ha ott hívogatom, úgyhogy éppen azon törtem a fejem, mit csináljak.

– Értem... – dadogta a férfi, talán úgy érezte, illik férfiösszetartást mutatnia. – Bizonyára aggódik miatta.

– Még sosem fordult elő ilyesmi, úgyhogy nem tudtam, mit gondoljak. Éppen telefonálni akartam önöknek.

Jajoi emlékezett, hogy Hiroszava az értékesítési részleg vezetője, Kendzsi főnöke. Elképzelte a férfi sovány, nem valami vonzó arcát, és beleélte magát az aggódó, de kissé röstelkedő feleség szerepébe.

– Ne aggódjék! – nyugtatgatta Hiroszava. – Alighanem csak kialussza valahol a másnaposságát. Bocsánat, ettől nem feltétlenül érzi jobban magát, de a férje még sosem mulasztott ok nélkül, úgyhogy biztosra veszem, hogy egyszerű a magyarázat. Idegkimerültség... igen, valószínűleg az lesz. Úgy érzi, nyomás nehezedik rá, és valahol kieresztette a gőzt. Gyakran előfordul manapság.

– Úgy, hogy még haza sem telefonált? – vágott közbe Jajoi.

– Hát... – motyogta Hiroszava nyilvánvalóan tanácstalanul.

– Ön szerint most mit tegyek?

– Azt javaslom, várjunk ma estig, és ha addig sem kerül elő, akkor gondolkodhatunk azon, hogy bejelentsük az eltűnését.

– Azt hol kell? – kérdezte az asszony. – A rendőrségen?

– Nem, nem hiszem. Hadd nézzek utána, ön csak várjon, és lehetőleg ne nyugtalankodjék. A férfiak művelnek olykor szamárságokat, mi már csak ilyenek vagyunk. Ez még nem jelenti azt, hogy tényleg eltűnt a férje.

Miután letette a telefont, Jajoi körülnézett a néma szobában. Észrevette, hogy végre elállt az eső, azután hirtelen rájött, hogy éhes. Tegnap este óta egy falatot sem evett. Arra gondolt,

hogy megeszi, ami a fiúk reggelijéből maradt, és talán a főzőben akad egy kis rizs; de amint meglátta az ételt, tudta, hogy nem megy le a torkán. Ahogy piszkálgatta az evőpálcikával, újra csengett a telefon.

– Halló, itt Kuroszava.

– Á, köszönöm, hogy visszahívott! Megtudott valamit?

– A kollégáimmal beszélgettünk a dologról, és arra jutottunk, hogy esetleg várhatnánk holnap reggelig, mielőtt bárkinek telefonálnánk.

– Vagy úgy – sóhajtott a Jajoi. – Végül is megértem. Kínos a cégnek, ha nagy felhajtás után kiderül, hogy semmiség az egész.

– Nem, nem erről van szó. Csak úgy gondoltuk, talán jobb, ha várunk egy kicsit. Aztán, ha még holnap sem keveredik haza a férje, kénytelenek leszünk feltételezni, hogy történhetett vele valami, talán baleset érte, és akkor ajánlatos föl hívnia a rendőrséget.

– A rendőrséget? – kérdezte Jajoi.

– Igen, ha a férje addig nem megy haza, hívja a 911-et.

Vagyis holnap reggel hívom a rendőrséget, mert kizárt, hogy Kendzsi valaha is hazajön.

– De annyira aggódom – mondta. – Azt hiszem, inkább ma este telefonálok, ha még akkor sincs itthon.

– Úgy érte, értesíti a rendőrséget?

– Igen. Nem bírnám ki, ha baleset érte, és elszállították valahová. Ez az első alkalom, hogy ilyesmi történik, és egy kicsit föl vagyok zaklatva.

– Ez érthető – mondta a férfi. – Akkor tegye, amit jónak lát, de biztos vagyok benne, hogy a férje bármelyik percben betoppanhat, még hozzá igencsak röstelkedve.

Azt erősen kétlem – gondolta az asszony, és miközben letette a kagylót, úgy döntött, cselekedni fog, még a nap folyamán telefonál a rendőrségre. Az természetesebben hat, olyan, mintha őszintén aggódná. De mikor vált ilyen rideggé és számítóvá?

Nem sokkal négy után, amint arra készült, hogy elhozza a srácokat az óvodából, újra csengett a telefon.

– Én vagyok – szólt bele fojtott hangon Maszako.

– Jaj, de örülök! – mondta Jajoi a megkönnyebbülés és a szorongás között ingadozva. – Hogy ment?

– Kész, és nincs miért aggódnod, de kissé megváltozott a helyzet.

– Mennyiben?

– A Muter és Kuniko segítettek.

Jajoi tudta, hogy Maszako megkéri Josiét, Kunikóról azonban szó sem volt. Az üzemben mindannyian jól kijöttek egymással, mégis – vajon ebben a felvágós Kunikóban megbízhatnak? Hirtelen pánikba esett.

– Szerinted nem lesz baj Kunikóval? – kérdezte. – Ugye nem fog elárulni?

– Nem nagyon maradt választásunk. A munka kellős közepén állított be, és látta, mit csinálunk. De ha jobban meggondolod, eleve tudta, hogy a férjed megütött, és hogy eljátszotta az összes megtakarított pénzeteket. Ha bármelyikről említést tesz a rendőrségen, téged fognak gyanúsítani. – Jajoi belátta ezt, és megijedt. Úgy tűnt, hogy a végén minden elrendeződik, így vagy úgy, szépen megoldódik. Amikor elmesélte a barátnőinek, mi történt tegnapelőtt este, legvadabb álmában sem képzelte volna, hogy meg fogja ölni Kendzsit. De ezen most már nem segíthetett, és teljesen igazat adott Maszakónak. Tény, hogy Maszako általában jól elintézte a dolgokat, ebben számítani lehetett rá. – Beleegyezett, hogy segít, de van egy bökkenő. Ő meg

Josie pénzt akarnak. Mit gondolsz, össze tudsz szedni körülbelül ötszázezret?

Eddig meg sem fordult a fejében, hogy kifizessen valakit, de elhatározta, hogy pontosan úgy tesz, ahogyan Maszako tanácsolja.

– Az elég lesz kettőjüknek?

– Igen. Négy száz a Muternak és egy Kunikónak, aki csak a zacskók eltüntetésében segít. Azt hiszem, ennyivel megelégszenek. Úgy érzik, mivel te ölted meg a férjedet, fizetned kell, hogy az egész ügy elrendeződjön.

– Értem. Azonnal kérek pénzt a szüleimtől.

Jajoi jó módú, de vagyonosnak nem mondható szülei Jamanasi prefektúrában laktak. Vállalkozó édesapja már a nyugalomba vonulásra készült. Az asszony nem szívesen kuncsorgott tőlük, de mivel Kendzsi minden megtakarításukat elköltötte, a megélhetésre valója sem maradt. Előbb-utóbb egyébként is hozzájuk kellett fordulnia, hát akkor miért ne inkább előbb, mint utóbb?

– Jó – vágta rá Maszako tárgyyszerűen. – De eddig hogy telt a napod?

– Délben telefonáltak Kendzsi munkahelyéről, hogy nem ment be. Azt akarták, hogy csak holnap reggel jelentsem be az eltűnését, de megmondtam, hogy aggódom, és még ma este fölhívom a rendőrséget.

– Ez jól hangzik, elvégre ez nem mindennapi dolog a számodra. Ma kihagyod a műszakot?

– Azt hiszem, ki kéne.

– Alighanem az a legjobb. Helyes, akkor holnap megint hívlak – mondta Maszako, mint aki már le akarja tenni, mivel megbeszélték a lényegét.

– Maszako! – marasztalta még Jajoi.

– Mi az?

– Milyen volt?

– Ja, az? Iszonyú rumlis, de végül apró darabokra vágtuk. Hárman elosztottuk a csomagokat, és reggel kidobjuk őket. Holnap csütörtök, a legtöbb helyen akkor viszik el a szemetet. Nagyon erős zacskókat használtunk, nem hiszem, hogy bármelyik ereszteni fog.

– De hová teszitek őket? – kérdezte Jajoi.

– Nagyon messzire nem mehetünk. A környéken kell elintéznünk, bár az egy kicsit rázósnak tűnik. Igyekszünk feltűnés nélkül megoldani.

– Jó – mondta Jajoi. – És köszönöm!

Eszébe jutott a hangoskodó szomszédasszony, aki reggel a szemét körül matatott, és elrebegett egy rövid imát, hogy minden terv szerint sikerüljön.

Mihelyt letette, ismét fölkapta a kagylót, erőt gyűjtött, és tárcsázta a számot, amelyet még soha.

– Segélyhívó központ – jelentkezett jóformán azonnal egy férfihang.

– Miben segíthetek? Jajoi habozott.

– A férjem tegnap este nem jött haza.

Nem tudta, miféle reakciót vár, de a férfi válasza nagyon szakszerűnek tűnt. A nevét meg a lakcímét kérdezte, és megkérte, hogy maradjon vonalban.

– Családi főosztály – szólalt meg néhány pillanat múlva egy másik férfi.

– Azt mondja, a férje nem ment haza? Mióta?

– Tegnap este óta. A munkahelyén azt mondják, ma ott sem jelent meg.

– Volt valami problémájuk mostanában? – kérdezte a férfi.

– Nem, semmiről sem tudok.

- Akkor legyen szíves holnapig várni, és ha továbbra sem kerül elő a férje, befáradni és bejelentést tenni. Ez a muszijasimatói kapitányság; tudja, hol található?
- Nem hiszem, hogy tudok várni. Borzasztóan aggódok.
- Értem, de ha most jön ide, akkor is csak föl vesszük a bejelentést. Egyelőre senki sem fogja keresni a férjét - vált gyöngédebbre a férfi hangja.
- Nem tudom, mit csináljak - mondta Jajoi. - Még sosem fordult elő ilyesmi.
- Ha gyermekről vagy idős emberről lenne szó, az más, de ebben az esetben tényleg arra kérem, hogy várjon még egy napot.

- Értem - felelte Jajoi.

Mára elvégezte a kötelességét. Mély sóhajjal tette le a kagylót.

- Ma nem mész dolgozni, anyu? - kérdezte vacsora közben Takasi.

- Nem, itthon maradok - mondta neki Jajoi.

- Miért?

- Apátok még nem jött haza, és aggódok.

- Tényleg? Te is aggódsz?

Jajoi meghökkent, mennyire megkönnyebbültnek látszik a kisfiú attól a tudattól, hogy az anyja is osztozik a nyugtalanságában. Kezdett rájönni, hogy a gyerekek csak közönyösnek tűnnek, de valójában nagyon is világos képük van arról, ami az emberek között zajlik, és ez a gondolat megriasztotta. Talán Takasi ébren volt tegnapelőtt este, amikor Kendzsi hazajött, és tényleg hallott egyet-mást. Szorongva gondolt arra, hogy ha ez a helyzet, akkor ki kell találnia valamit, hogy elhallgattassa a fiút.

- Anyu! - szólalt meg ebben a pillanatban Jukihiro. - Miruku a kertben van, de hiába hívom, nem jön be.

- Kit érdekel! - kiabált rá Jajoi hirtelen dühbe gurulva. - Ki nem állhatom azt a macskát!

Annyira szokatlan volt ez a hang, hogy Jukihiro elejtette az evőpálcikáját, és döbbenet nézett föl az anyjára. Takasi elfordította a fejét, mint aki semmit sem akar látni. Reakciója láttán az asszony úgy vélte, minél előbb beszélnie kell Maszakóval Takasiról meg a macskáról. Már korábban elhatározta, hogy mindenben Maszakóra hagyatkozik. Az azonban eszébe sem jutott, hogy évekkel ezelőtt ugyanilyen meg gondolás vezette, amikor beleszeretett Kendzsibe.

4

Maszako egy másik műanyag ponyvát terített a fürdőkád fedelére, és arra halmozta a negyvenhárom zacskót. A fedő behajlott a teher - megközelítőleg egy felnőtt férfi súlya - alatt.

- Még vér nélkül is jó sokat nyom - mondta félig-meddig magának.

- Nem hiszek neked - mormolta Kuniko.

- Mit mondtál? - kérdezte Maszako.

- Azt mondtam, hogy nem hiszek neked, mert ez valójában egyáltalán nem zavar téged, ugye? - fintorgott undorodva Kuniko.

- Már hogyna zavarna! - vágott vissza Maszako. - Az azonban még sokkal jobban zavar, hogy valaki nyakig eladósodik, külföldi kocsival furikázik, azután van képe hozzám fordulni kölcsönért.

Kuniko apró szeme szinte azonnal könnybe lábadt. Rendszerint gondosan kifestette magát, de ma délelőtt nem jutott rá ideje. Kendőzetlen arca emiatt furcsa módon fiatalabbnak és ártatlanabbnak hatott.

- Igazán? - nyögte ki. - Annyira mégsem vagyok elvetemült, mint te. Te saját jószántadból

műveltetted ezt, engem pedig csellel rángattatok bele.

– Na ne mondd! Akkor nem is kell a pénz?

– De, kell. Anélkül cseszhetem.

– Így is cseszheted – mondta Maszako –, akár törlesztesz, akár nem. Tudom. Rengeteg magadfajta láttam már.

– Ugyan hol?

– A régi munkahelyemen – felelte Maszako, és nyugodtan Kuniko szemébe nézett.

Úgy gondolta, az ilyen nő megérdemli a sorsát.

– És mégis mi volt a régi munkád? – kérdezte Kuniko, akinek majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság.

– Az nem a te dolgod – rázta a fejét Maszako.

– Most meg hirtelen hogy titokzatoskodik valaki.

– Hanyagoljuk a témát! Ha kell a pénz, akkor vidd a zacskókat!

– Viszem, de ha érdekel a véleményem, mindennek van határa.

– Még te beszélsz? Ez szép! – nevetett Maszako. Kuniko mintha válaszolni akart volna, de valami – talán az a gondolat, hogy egy jakuza fogja fölkeresni – féket vetett a nyelvére. Elapadtak a könnyei, helyettük izzadság gyöngyözött az orrán. – Azért segítettél, mert pénzt akartál. Ezáltal éppolyan bűnös vagy, mint mi, többiek, úgyhogy ne játszd meg a bazári majmot!

Kuniko szólni akart, de ismét eleredtek a könnyei, és hallgatott.

– Bocs, hogy belekotyogok – mondta Josie kialvatlanságtól dagadt szemmel –, de haza kell mennem. Az anyósom már biztosan fölébredt, és még rengeteg a dolgom.

– Rendben, Muter – felelte Maszako, és a hússal meg csontokkal teli zacskókra mutatott. – Röstelltem, hogy erre kérlek, de nem tudsz néhányat magaddal vinni?

– De hát biciklivel jöttem – fintorgott Josie. – Nem pakolhatom csak úgy be ezeket a csomagtartó kosárba. És hogyan fogjam az esernyőmet?

Maszako kipillantott az ablakon. Az eső elállt, foltokban előkéklett az égbolt. Látszott, hogy pillanatokon belül visszatér a hőség, meg kell szabadulniuk a zacskóktól, mielőtt szagolni kezdenek. A belek már így is oszlásnak indultak.

– Már nem esik – mondta.

– Akkor sem bírom – ellenkezett Josie.

– Akkor hogyan tüntessük el őket? – kérdezte Maszako, s a karját összefonva a csempés falnak támaszkodott. Kunikóhoz fordult, aki még a gardróbrészben álldogált. – Te is vigyél el valamennyit! – mondta.

– Azt akarod, hogy rakjam a csomagtartómba? – háborgott Kuniko.

– Még szép. Talán megsértődik a puccos autód? – förmedt rá Maszako. Nem értette, hogy lehetnek ezek ilyen sötétek. – Ez most nem az üzem, ahol abban a pillanatban blokkolhatsz, hogy lejár a műszak. Itt addig nem végzel, amíg nem találsz helyet, ahol úgy megszabadulsz ezektől, hogy sose fedezzék fel őket. Akkor majd megkapod a pénzedet. És gondoskodnunk kell arról, hogy ha valaki rájuk bukkan, ne vezessenek hozzánk a nyomok.

– Nem tudom, bízhatunk-e benne, hogy Jajoi tartja a száját – mondta Josie.

– Ha nem, akkor azt mondhatjuk, hogy megszarolt bennünket.

– Jó, akkor én azt mondom, hogy ti zsaroltatok meg engem – mondta Kuniko, aki már megint föl akarta szítani a kedélyeket.

– Csak tessék! Akkor nem kell fizetnünk neked.

- Te tényleg rémes vagy, tudod? - Kunikozokogással küszködött, azután meggondolta magát, és témát váltott. - Szerintem nagyon szomorú ez a dolog ezzel a szegény emberrel. Téged meg mintha teljesen hidegen hagyna. Ez hihetetlen!

- Fogd már be! - bömbölte Maszako. - Ennek semmi köze hozzánk! Jajoi meg a férje között történt, és különben is vége.

- Folyton arra gondolok - szólt közbe elérzékenyülve Josie -, hogy az az ember még örülhet is, amiért így bántunk vele. Tudjátok, amikor arról olvastam, hogy földarabolnak holttesteket, borzasztónak találtam a dolgot, pedig ugye, hogy valójában nem is az? Ha valakit ilyen szépen, teljesen szétszednek, az már szinte olyan, mintha megadnák neki a végtisztességet.

Már megint az öngazolásával jön - gondolta Maszako. El kellett azonban ismernie, hogy volt valami takaros, rendezett, szinte megelégedést keltő abban, ahogy megtöltötték a negyvenhárom zacskót. Újra végignézte őket, ahogy szépen sorakoztak a fürdőkád fedelén.

Miután levágták a fejet, eltávolították a kezét-lábat, és az ízületeknél földarabolták. A lábfejet, a lábszárat és a combot egyaránt két-két részre vágták, így lábanként összesen hat zacskót töltöttek meg. A karokat öt-öt részre osztották. Bezacskózás közben Maszakónak eszébe jutott, hogy netán megtalálhatják a kezét, ezért az ujjlenyomat eltüntetésére Josiéval hajszálvékonyra metéltette az ujjbegyeket, mintha szasimit szeletelne. Végül csak a két kézből és két lábból huszonkét zacskót kaptak.

A törzs képviselte az igazi problémát, és ez vette igénybe a legtöbb időt. Először hosszában felhasították, és kiszedték a zsigereket. Ezek egymagukban további nyolc zacskót tettek ki. Ezután levagdosták a húst, és szétdarabolták, csinos karéjokra fűrészelték. Ez mindenestül húsz zacskó lett. A fejet is hozzávéve mindösszesen negyvenhárom zacskót készítettek. Ideális körülmények között még kisebb egységekre aprózták volna, de a szokatlan munka több mint három órát vett el. Délután egy múlt, és nemcsak idejük, de erejük végére is értek.

Mindent az önkormányzatilag jóváhagyott szemetes zacskókba raktak, amelyeket lekötöztek és a tetejüket visszahajtották, hogy megduplázzák a vastagságot, majd mindegyik zacskóra egy másikat húztak, hogy az áttetsző műanyagon keresztül se látsszon a tartalma. Ha senki sem jön rá, mi rejtőzik a zacskókban, a többi tokiói szeméttel együtt elégetik őket. Egyedül a zacskók súlya okozott gondot, mivel darabonként valamivel meghaladták az egy kilót. Nehogy a szokatlan tartalom feltűnést keltsen, óvatosságból összekeverték a különféle testrészeket: egy belső szervet egy darab lábszárral, egy lapockát az ujjakkal. Kuniko mindennek nagy feneket kerített, de Maszako ragaszkodott hozzá, hogy ő is segítsen a zacskózásnál. Josie fölvetette, hogy a darabokat előbb csomagolják újságpapírba, de azután rájöttek, hogy az újság kiadásából alighanem kinyomozható az adott lakónegyed vagy kerület, így elálltak az ötlettől. De még a teljes holttest bezacskózása után is megmaradt a probléma: hová dobják a zacskókat?

- Mivel te biciklivel vagy, ötöt viszel magaddal - mondta Maszako Josiének. - Kuniko, te tizenötöt, én pedig a fejjel együtt elintézem a többit. Húzzatok kesztyűt, nehogy ujjlenyomatot hagyjatok!

- Mit akarsz csinálni a fejjel? - nézett Josie feszengve a legnagyobb zacskóra.

Még a műanyagba bugyolálva is látszott, mi az, szinte trónolt a kád fedelén, ahol hagyták, miután levágták a testről.

- A fejjel? - utánozta Josie megilletődött hangját Maszako. - Majd később elásom valahol. Nem látok más módot, hogy megszabaduljunk tőle. Ha azt megtalálják, akkor megnézhetjük magunkat.

- Ha föloszlik, már nem számít - mondta Josie.

- De azonosítani tudják a fogászati karton vagy micsoda alapján - igyekezett hozzáértőnek mutatkozni Kuniko. - A repülőgép-szerencsétlenségeknél is úgy szokták.

- Mindenesetre ügyeljete arra, hogy vigyétek a zacskókat minél messzebb innét, és ne hagyjátok az összesét egy helyen! És vigyázzatok, nehogy meglásson valaki! - mondta Maszako.

- Akkor valószínűleg ma este, az üzembe menet a legjobb elintézni - vélte Josie.

- De ha egész éjjel ott állnak, a macskák és a varjak kikezdehetik őket - vetette ellen Kuniko.

- Nem lenne jobb holnap korán reggel csinálni?

- Tulajdonképpen mindegy, csak olyan helyet keressetek, ahol senki sem tartja szemmel a szemetet. És feltétlenül a lehető legmesszebb legyen innen! - ismételte Maszako.

- Csak még valami, Maszako - tette hozzá szinte félénken Kuniko. - Nem tudom, nem kaphatnánk-e meg ma a pénzünket, csak ötvenezret, vagy akár negyvenöt is megtenné. Hogy kifizethessem a törlesztő részletet. És azután, ha kölcsönözhetnék még egy kicsit, hogy pár napig megéljek...

- Rendben - egyezett bele Maszako. - Majd leveszem a részedből.

- És mennyi a részem? - csillant föl Kuniko könnyes szeme.

Josie rápillantott, és félszegen megütögette a zsebét. Csak Maszako tudta, hogy a Kendzsi tárcájában talált pénz lapul benne.

- Lássuk csak! - mondta Maszako. - Töltötted a zacskókat, de a piszkos munkában nem segítettél, úgyhogy szerintem százezer jen nagyjából megfelelő. A Muternak pedig négyszáz. Mármost akkor, ha Jajoi föl tud hajtani ennyi pénzt.

Josie és Kuniko kifejezetten csalódottan néztek egymásra. De talán mert Josie rájött, hogy ő kapja a nagyobb részt, és talán mert Kuniko belátta, hogy örülhet, hiszen megúszta az igazán förtelmes munkát - vagy talán mert mindketten nagyon is tartottak Maszakótól -, egyikük sem emelt kifogást.

- Ideje indulnom - mondta Josie, majd hátra sem nézve kilépett az ajtón.

- Találkozunk ma este a parkolóban? - kérdezte Kuniko.

- A parkolóban? Nem, most nem.

Kuniko gyanakodva figyelte, ahogy Maszako egy nagyobb műanyag zsákba rakta a szemetes zacskókat.

- Történt valami tegnap este? - kérdezte. - Rettentően későn érkezted.

- Nem, semmi.

- Tényleg? - nézte továbbra is kétkedőn.

Miután elmentek, Maszako kivitte a zacskóit, valamint Kendzsi szétszabdalt ruháját meg egyéb holmiját a kocsija csomagtartójába. Úgy tervezte, hogy munkába menet egy kis terepszemlét tart, azután vagy ma este, vagy holnap hazafelé jövet mindent kidob. Ezután fogott egy súrolókefét, és minden négyzetcentimétert lesikált a fürdőszobában. Amint azonban ezzel elkészült, továbbra is úgy érezte, hogy vér tapad a csempéhez. És hiába nyitotta ki az ablakot, kapcsolta be a ventilátort, határozottan bántotta az orrát a vér- és hullaszag.

Nyugtatgatta magát, hogy ez csak érzékcsalódás, a gyöngeség jele. Josie kézmosás után is úgy érezte, hogy vérszagú a keze, úgyhogy majdnem rongyosra áztatta krezolban. Kuniko pedig mást sem csinált, csak a zacskókat pakolta, de a darabok pusztá látványától rohant a vécébe okádni. Zacskózás közben nevetséges módon esküdözött, hogy soha többé nem eszik húst. Maszakónak ehhez képest könnyedén sikerült átvészelnie a dolgot, és most csak azért

sikálta csillogó-villogóra a fürdőszobát, mert aggódott, hogy abban a valószínűtlen esetben, ha rendőrségi házkutatásra kerül sor, netán vérnyomokat mutatnak ki. Ragaszkodott ahhoz, hogy mindent ésszerűen közelítsen meg, és szégyellte volna, ha kiderül, hogy őrá is hatnak az efféle téveszmék.

Hajszálat vett észre a fürdőszoba falán. Rövid volt és vastag, nyilvánvalóan férfié. Fölcsippentette, nem tudta, hogy a férjéé, a fiáé, vagy talán Kendzsié-e. De azután rádöbbsent, milyen butaság emiatt aggódni. DNS-vizsgálat nélkül megállapíthatatlan, kinek a fejről – élőéről vagy holtéről – származik. Minden teketória nélkül belemosta a lefolyóba, és vele együtt a saját káprázatait is.

Telefonált Jajoinak a pénz miatt, majd végre lefeküdt. Már négy óra múlt. Rendszerint reggel kilencre ágyban volt, és négy körül kelt föl; így bármennyire kimerült most a teste, az agya szokatlanul éberen működött, nehezebbre esett elaludnia. Újra fölkel, a hűtőhöz ment, és megivott egy sört. Azóta nem érezte magát ennyire feszültnek, hogy elveszítette az előző állását. Ismét ágyba bújt, de még ide-oda forgolódott a késő délutáni párás hőségben.

Csak körülbelül egy órát szándékozott aludni, de amikor kinyitotta a szemét, érezte, hogy esti levegő áramlik be a nyitott ablakon. Megnézte a karóráját, amelyet magán hagyott, és látta, hogy már nyolc múlt. Fölkel az ágyból. Pólója a hűvös este ellenére is izzadtan tapadt a bőréhez. Emlékezett, hogy mindenféle lidérces álmodást látott, de nem tudta fölidézni, miről. Hallotta, hogy nyílik a bejárati ajtó. Vagy Josiki, vagy Nobuki jött haza, ő pedig anélkül feküdt le, hogy vacsorát készített volna. Kivánszorgott a nappaliba.

A fia az étkezőasztalnál ült, és készételt evett, amelyet nyilván az utcájukbeli kis élelmiszerboltban vásárolt. Alighanem korábban ért haza, és mivel nem talált ennivalót, elment venni magának. Maszako megállt az asztal mellett. A fiú nem szólt hozzá, de az arcizmai kissé megfeszültek. Talán megérezte, hogy valami nem olyan a házban, mint máskor, mindenesetre zavartan meredt maga elé. Maszako figyelte, és arra gondolt, hogy Nobuki mindig is érzékeny gyerek volt.

– Nekem is hoztál valamit? – kérdezte.

Most, hogy megszólította, a fiú az előtte fekvő ételre nézett. Elhárított minden közeledést, mintha védelmeznie kellene valamit. De mit? Maszako a maga részéről már rég eldobott mindent, ami védelemre szorult.

– Finom? – kérdezte.

Nobuki továbbra sem válaszolt, letette az evőpálcikát, és az asztalra bámult. Maszako fölemelte a műanyag dobozfedelet, megnézte a gyártás helyét és időpontját: „Mijosi Élelmiszergyár, Higasijamatói Üzem, kiszállítva 15.00” Talán véletlenül, vagy talán Nobuki szándékosan választotta, de ez „Bajnokok ebédje” volt, és aznap délután Maszakoék üzemében készült. Mivel az étel látványa fájdalmasan érintette, az asszony körülnézett a rendezett nappaliban. Arra gondolt, amit ma délután csináltak itt a többiekkel, és az egész nagyon valószínűtlennek tetszett. Nobuki fölvette az evőpálcikáját, és szótlán folytatta a vacsorázást.

Maszako leült vele szemben, és kifejezéstelen tekintettel figyelte, amint hallgatag fia az étellel birkózott. Eszébe jutott, milyen érzése támadt ma Kunikót illetően, majdhogynem vad indulattal szeretett volna megszakítani minden felszínes, múlandó emberi kapcsolatot. Most viszont olyan kapcsolattal került szembe, amelyen nem tudott változtatni, és ettől a gondolattól végtelenül tehetetlennek érezte magát.

Fölkel az asztaltól, kiment a sötét fürdőszobába. Fölkapcsolta a villanyt, és ellenőrizte a padlócsempét, amelyet délután súrolt föl. Mostanára megszáradt, szinte képtelenül tisztának

tetszett. Megnyitotta a kádcsapot. Fél szemmel figyelte az emelkedő vízszintet, kibújt a ruhájából, és a kád melletti részen a zuhanytómlővel lemosta magát. Visszaemlékezett, mennyire igyekezett tegnap este az üzemben, hogy Mijamori Kazuo minden nyomát lemossa magáról. Azóta már bokáig gázolt Kendzsi vérében, és a férfi húsfoszlányai mélyen a körme alá kerültek, de valahogy mindezek után is a másik férfit akarta lemosni, miközben dörgölte a testét. Elgondolkodott azon, amit Josie mondott, hogy a halottak nem különböznek az élőktől, és a zuhany alatt állva bólogatott magában. Egy holttest undorító, de legalább nem mozog. Mijamori viszont még elkaphatta őt, és Maszako úgy érezte, hogy ettől Mijamori a rosszabb.

Maszako a szokásosnál két órával korábban hagyta el a házat, Kendzsi különféle darabjai, valamint a feje szépen a csomagtartóba rakva pihentek. Megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy a férje még nem jött haza. Arra gondolt, hogy a fiához fűződő kapcsolatával ellentétben a házasságán változtathat, ha akar; Kunikóval összefüggő érzéseit meg talán jobb nem bolygatnia.

Kikanyarodott a Sinoume gyorsforgalmi útra, és a város felé tartott. A befelé irányuló sávok már kiürültek, lassan hajtott, nézelődött. Eltökélte magát, hogy megfedkezik az előtte álló műszakról meg a mögötte, a csomagtartóban rejtőző hulláról, és megpróbálja friss szemmel nézni az ismerős látnivalókat. Az út egy nagy viadukton haladt át, balra szennyvíztisztító telep terült el. A völgyhíd tetejéről messzeségben csillogó, hatalmas pénzdarabként hatott a Szeibu vidámpark kivilágított óriáskereke. Maszako teljesen elfelejtette azt a helyet. Időtlen időkkel azelőtt, Nobuki pici korában ültek utoljára az óriáskeréken. Most pedig, hogy a fia idegenné vált, Maszako átlépte egy idegen föld határát.

Az utat jobbra egy ideig a Kodairai temető betonkerítése szegélyezte, azután egy irdatlan nagy gyakorló golfpálya következett, amely este gigantikus madárkalitkának tetszett. Maszako jobbra fordult, Tanasiba. Néhány percig családi házak suhantak el mellette, meg egy közbeékelődött mező, majd egy nagy kiterjedésű lakótelephez ért. Mivel előző vállalatának székhelye Tamásiban volt, Maszako kiismerte magát. Tudta, hogy az itteni soklakásos tömbházak eléggé elhanyagoltak, s emlékezett, hogy a mögöttük lévő hulladékbegyűjtő hely nyitott és könnyen hozzáférhető. A szeméttároló pavilon mellett állt meg, és gyorsan kivett a csomagtartóból öt zacskót. A pavilonban több nagy, kék hulladékgyűjtő konténer állt, rajtuk jókora betűs „Éghető”, illetve „Nem éghető” felirat, mellettük műanyag zacskókból rakott kupacok. Félretolt néhány zacskót, és mélyen begyömöszölte a kupacba a magával hozottakat. Kendzsi testének darabjai megkülönböztethetetlené váltak a háztartási hulladéktól, amellyel elvegyítették.

Folytatta körútját. Valahányszor nagy lakóházhoz ért, megnézte az elrendezést, és ha úgy látta, hogy feltűnés nélkül megteheti, kidobott néhány zacskót. A családi házas környékeken áthajtva pedig, ha magában álló hulladékbegyűjtő helyet talált, oda is belopott néhányat. Így Kendzsi holtteste és ruhája nemcsak hogy darabokra vágva végezte, de maguk a darabok is messzire szétszóródtak. Nem maradt más, csak a feje meg a zsebében talált néhány holmi.

Maszakónak most már indulnia kellett az üzembe, hogy műszakkezdésre odaérjen. Ahogy a csomagtartó ürült, ő egyre jobb kedvre derült. Kicsit aggódott, hogyan boldogult Josie autó nélkül, de mivel nem sok zacskót vitt el, valószínűleg sikerült leraknia. Mindenesetre tudta, hogy a Muterban megbízhat. Az igazi gondot Kuniko jelentette. Kockázatos dolog ilyen embernek tizenöt zacskót adni, és Maszakónak eszébe jutott, hogy alighanem magához kéne vennie azokat is, ha még Kuniko kocsijában lesznek, amikor az üzemhez érnek.

Iménti útvonalát visszafelé megtéve, fél óra alatt az üzemi parkolóhoz jutott. Kuniko még

nem érkezett meg, úgyhogy várt egy kicsit a Corollában. Mivel Kuniko puccos autója továbbra sem bukkant föl, arra gondolt, hogy az asszony talán úgy döntött, a délutáni megrázkódtatás után szabadnapot vesz ki. Maszako már-már dühbe gurult, de jobban megfontolva, rájött, hogy Kuniko munkahelyi hiányzása egyáltalán nem kelt gyanút.

A kinti levegő szárazabbnak és sokkal hűvösebbnek tetszett, mint napközben, s Maszako tisztán érezte az üzem felől terjengő sütőolajszagot. Emlékezetébe villant az út menti csatorna az elhagyott gyárnál, és a csatorna betonburkolatán hagyott nyílások, amelyeket tegnap este vett észre. Ha bedobja az egyikbe Kendzsi kulcstartóját meg a tárcáját, valószínűleg sosem kerülnek elő. Holnap pedig valahol a Szajamai-tónál keres helyet, hogy eltemesse a fejet.

Hirtelen heves vágy fogta el, hogy megszabaduljon Kendzsi holmijától, az egész ügytől. A csapóajtó meg a magasra nőtt fű látványa eszébe idézte, hogy Kazuo azt mondta, várni fogja, de ma reggeli találkozásuk után Maszako kétellette, hogy a férfi beváltja az ígéretét. Egy pillanatra mégis körülnézett, mielőtt a vízlevezető árokhoz lépett. Mereggette a szemét a sötétben, és több nyílást talált a betonon. Kivette táskájából a kulcstartót meg az üres levéltárcát, és belepottyantotta az egyikbe. Valahol maga alatt csobbanást hallott, ettől megkönnyebbült, és a gyár vibráló fényei felé indult. Egyáltalán nem vette észre, hogy Mijamori Kazuo a rozsdás csapóajtó mellett guggol, amelyre előző este leteperte.

5

Kuniko abban a pillanatban mély lélegzetet vett, ahogy kimenekült Maszako házából. Úgy tűnt, jobbra fordul az idő, itt-ott az ég kékje is kilátszott a felhők közül. A levegő nyirkos maradt, de kitisztult, és Kuniko mintha felfrissült, újjáéledt volna tőle. Csak az rontotta el a dolgot, hogy ezt a fekete zsákot cipelte magával, benne tizenöt zacskót a legiszonyatosabb tartalmával. A gondolattól öklendezés jött rá, az arca haragosan eltorzult. Még az imént oly tisztának tűnő levegő is émelyítően átmelegedett a tüdejében.

A földre tette a zsákot, és a Golf csomagtartójának zárjával bajlódott. Ahogy kinyitotta, porral kevert benzinszag csapott ki belőle, és újra azt hitte, hogy elhányja magát. De tudta, hogy amit oda betenni készül, az sokkal rosszabb, sokkal undorítóbb. Félrekotorta a szerszámokat, ernyőket meg a cipőket, hogy helyet szorítson a zsáknak, és ráeszmélt: még most is alig képes elhinni, amit az elmúlt órákban művelt. A véres húsdarabok idegesítő fogása a gumikesztyűn keresztül, a szétroncsolt fehér csontok, a szőrcsomós, sápadt bőrdarabok – a fölrémlő részletek hatására ismét megesküdött, hogy örökre leszokik a húsról.

Igyekezett Maszako kedvére tenni, ezért megígérte, hogy elővigyázatosan dobja ki a zacskókat, de most, ahogy ott állt velük, csupán le akarta rakni őket, amilyen gyorsan csak tudja. Sőt legszívesebben egy másodpercig sem tartotta volna a drágalátos kocsiában ezt a hátborzongató cuccot, ami valószínűleg máris oszlásnak indult, és mindent összebüdösít neki. A szag beleivódik a puha bőrülésbe, és nincs az a légfrissítő, ami elfedné. Örökre kísérteni fogja.

Annyira belelovalta magát ebbe az idegállapotba, hogy máris azt leste, nincs-e Maszako környékén valami hely, ahová egyszerűen bezúdíthatná az egész miskulanciát.

Kicsivel odébb egy mező csücskébe épült kis házcsoportot látott, amellet pedig betonfalat, amely szeméttároló helyet kerített körbe. Előbb megfordult, hogy lássa, Maszako biztosan nem figyel-e, majd abba az irányba cipelte a súlyos fekete zsákot. Tudta, hogy ha ott megtalálják, akkor a nyomok Maszakoéhoz vezethetnek, de már ezt sem bánta. Elvégre őt csak belekényszerítették ebbe, nemde? Bependerítette a zsákot a szépen felsöpört hulladékudvarba.

A külső zsák fölhasadt, ahogy földet ért, az egyik zacskó kikandikált, de Kuniko úgy döntött, ez sem érdekli, sarkon fordult, és futásnak eredt.

– Várjon! – kiáltotta egy hang, mire megtorpant. Munkaruhás, napbarnított arcú, idős férfi állt a tároló előtt. – Ugye maga nem itt lakik? – kérdezte mérgesen.

– Nem... – hebegte Kuniko.

– Ezt nem hagyhatja itt – közölte a férfi, fölemelte a zsákot, és odalökte az asszonynak. – Mindig mászkálnak erre magafajták, úgyhogy nyitva tartom a szememet odaát – biccentett diadalmasan a mező felé.

– Elnézést kérek – mondta Kuniko, aki hamar meghunyászkodott, ha bírálatba ütközött. Fogta a zsákot, visszamenekült vele a kocsijához, gondolkodás nélkül a csomagtartóba dobta, és beindította a motort. A visszapillantóban látta, hogy az öreg még mindig figyeli. – Vén hülye – morogta, miközben sebességbe tette a kocsit. – Dögölj meg!

Egy ideig céltalanul autózott, végül rádöbbsent, hogy nem egykönnyen talál olyan helyet, ahol észrevétlenül kidobhatja a cuccot. Komoran gondolt arra, miért is hagyta magát egyáltalán belekeverni ebbe. És miért vállalt *tizenöt* zacskót? Annyira nehezek, hogy valószínűleg már a cipekedéssel feltűnést kelt. Mindegy, most leginkább szabadulni akart tőlük. Tekintete jobbra-balra cikázott, miközben búslakodva szorongatta a volánt. Annyira szórakozottan vezetett, hogy többször nem vette észre, amikor a lámpa zöldre váltott, és a mögötte álló kocsifőrdő durván rádudált.

Amint ismét áthajtott egy kis önkormányzati lakótelepen, amelyet a nap folyamán már látott, kisgyermekes anyukákat vett észre, akik egy elhanyagolt parkban játszó csemetéiket figyelték. Meglátta, hogy az egyikük valami bolti édesség csomagolását hajítja a padja melletti hulladékgyűjtőbe, és váratlanul Kuniko fejébe villant az ötlet: közparkban szabadul meg a zacskóktól. A parkokban mindig vannak hulladékgyűjtők, és nem sokan szoktak figyelni rájuk. Ez az! Egy park, lehetőleg nagy, több őrizetlen bejárattal. Kuniko földerült az ötlettől, szinte jókedve kerekedett. Magában dúdolgatva hajtott tovább.

Egyszer a kolléganőivel elmentek a Koganei parkba, hogy megnézzék a cseresznyevirágzást. Mintha valahol azt hallotta volna, hogy ez a legnagyobb park Tokióban. Az biztos, hogy ha itt hagyja ezt az istenverte szemetet, akkor senki sem találja meg. Kocsival a park háta mögé került, és a Sakudzsu folyónál állt meg. Hétköznap délután senki sem járt arra. Eszébe jutott a Maszakótól kapott gumikesztyű, és föl húzta, mielőtt kivette a fekete zsákot a csomagtartóból. Egy hátsó kapun lépett be a parkba, és sűrűn álló, magas facsoportba vitte, amelyet hagytak elvadulni.

Az idej lombok átható illatot árasztottak. Kuniko letért az ösvényről, és egy darabig gyalogolt a dús, nedves fűben. Rövidesen észrevette, hogy a cipője átázott, és a keze izzadt a kesztyűben. A zsák súlya alatt lihegve körül nézett, hol hagyhatná a pakkját anélkül, hogy gyanút keltene, de ameddig ellátott, sehol sem volt szemétkosár itt, mélyen a fák közt.

Váratlanul azonban megritkult a növényzet, és Kuniko nagy tisztás szélén találta magát. Mivel csak mostanában állt el az eső, szinte senki sem mutatkozott – egészen másként festett a park, mint amire a cseresznyevirágzás idejéből emlékezett. Gyors leltárt készített: két fiatalember baseball-labdával gyakorolt, egy férfi ráérősen sétálgatott, egy fürdőruhás pár műanyag ponyván enyelgett, háziasszonyok kis csoportja játszózó gyermekeit figyelte, egy idősebb ember pedig nagy fekete kutyát sétáltatott. Ennyi. Kuniko úgy gondolta, jobb helyet nemigen találhat, és gratulált magának.

A lehető legkisebb feltűnéssel lépkedett fától fáig, körbejárta a terület szemeteseit. Elsőként

egy nagy, kosár alakúnál állt meg a teniszpályák mellett. Otthagyott egy zacskót, majd folytatta útját valami játszótéri felszerelés közelébe: két további zacskó. Ahogy néhány levegőző öregember mellett haladt el, igyekezett minél fesztelenebbül viselkedni, a fákat bámulta. Összesen csaknem egy órán át bóklászott a parkban, alkalmas helyeket keresve, hogy észrevétlenül elhagyhassa a zacskóit.

Végre túl volt rajta, és a megkönnyebbülésen kívül arra is rájött, hogy éhes, hiszen reggeli óta semmit sem evett, úgyhogy keresett egy büféstandot. Amint a szeme elé került egy, lehámozta a kesztyűjét, az immár üres fekete zsákkal együtt a táskájába dugta, és a pulthoz kocogott, ahol hotdogot meg kólát vett magának. Azután egy hosszú padra telepedett falatozni. Mihelyt elkészült, egy szemeteshez ballagott, hogy eldobja a papírtányért és – poharat; de amint belepillantott, észrevette, hogy egy tésztakupacon legyek tömege nyüzsög. Arra gondolt, ha a zacskók kiszakadnak, ahol hagyta őket, akkor azokat is meglepik a legyek. A rothadó húsrá jönnek a legyek, azután meg a nyüvek... Fanyar íz tolult a szájába, és a nap folyamán már nem először fogta el a hányinger. Minél előbb haza akart jutni, pihenni. Mentolos cigarettára gyújtott, és útnak eredt a nedves fűben.

Nem sokkal később Kuniko a bérház folyosóján botorkált, és a lakása ajtaja előtt megállt. Ahogy a kialvatlanságtól, a Maszakónál átélt megrázkódtatástól és a parkbeli fáradozástól kábán ácsorgott egy pillanatig, ráeszmélt, hogy egy fiatalember, aki mostanáig egy sarokban várakozott, lassú léptekkel feléje tart. Gyorsan végigmérte: sötét öltöny, fekete diplomata táská – talán valamiféle üzletkötő lehet. Ki nem állhatta a vigéceket, úgyhogy sietve előkereste a kulcsát, és kinyitotta az ajtót, de amikor már épp besurrant volna, a férfi megszólította.

– Bocsánat, ön Dzsonoucsi asszony? – kérdezte. A hangja valahogy ismerősnek tűnt. De honnét tudta a nevét? Kuniko megfordult, és gyanakodva nézett rá. A férfi széles mosollyal még néhány lépést tett. Az asszony most már látta, hogy a sötét öltöny apró kockás vászonból készült, a nyakkendő kellemes sárga árnyalatú. Mindent egybevetve jó benyomást tett a ruha, akár csak nyúlánk alkatú és festett barna hajú viselője. Kuniko egyre fokozódó kíváncsisággal nyugtázta, hogy a jövevény erősen úgy fest, mint a fiatal celebek, akiket a tévében látni. – Ne haragudjon, hogy így lerohanom – mondta a férfi. – Dzsumondzsi vagyok.

Zakózsebéből névjegyét húzott elő, és gyakorlott mozdulattal adta át. Kuniko a kártyára pillantott, és önkéntelenül hátrahőkölt, amikor elolvasta: „Millió Fogyasztó Központja, Dzsumondzsi Akira ügyvezető igazgató” Sikerült ötvenezer jent kölcsönöznie Maszakótól, de siettében, hogy megszabaduljon a zacskóktól, teljesen elfelejtett a bankba menni, hogy elintézzék az átutalást. Mi a csudának ment egyáltalán Maszakóhoz? Hogy lehetett ilyen ostoba? Rendes körülmények között egész ügyesen leplezte érzelmeit, most azonban kiütközött arcán a bosszúság.

– Nézze, én... nagyon sajnálom. Megvan a pénz, de elfelejtettem a bankba vinni. Pedig tényleg megvan. – Ahogy a retiküljéből elővette a tárcáját, a gumikesztyű a piszkos betonpadlóra esett. Dzsumondzsi lehajolt érte, és csodálkozó tekintettel adta vissza. Kuniko egyre idegesebben kapkodott, noha közben föllélegzett, hogy látogatója nem valami jakuzás fazon, hanem elegáns és jóképű fiatalember. Optimista énje rendületlenül hitte, hogy jól végződhet a dolog. – 55 200 jen volt a részlet. Tud visszaadni? – kérdezte. Kivette tárcájából a Maszakótól kölcsönkapott ötvenezret, hozzátette az eleve nála lévő tízezret, és átnyújtotta a bankjegyeket.

– Inkább ne itt! – rázta a fejét a férfi.

– Jó – mondta Kuniko, és az órájára pillantott. – Vigyük el a bankba? – Már négy felé járt, de

bankjegy-automatánál még elintézhették az átutalást.

– Nem, az nem szükséges. Itt is át tudom venni, csak azt hittem, talán jobb szeretné valami diszkrétebb helyen.

– Vagy úgy, értem – hajolt meg félszegen az asszony.

– Tudom, milyen kínosan érezheti magát – mondta Dzsumondzsi, miközben kiszámolta a visszajárót, majd nyugtát írt. – És látom én, hogy jóhiszeműségben nincs hiány. Apropos – fogta suttogóra a hangját –, úgy vettem ki, hogy a férje otthagya a munkahelyét.

– Á, igen, kilépett – lepődött meg Kuniko, és kicsit meg is ijedt, hogy a férfi ennyit tud róla. – Ön igen jól informált – tette hozzá.

– Nálunk elvi kérdés, hogy amikor ilyesmi történik – felelte lankadatlan mosollyal Dzsumondzsi –, megvizsgáljuk a helyzetet. Jelenleg hol dolgozik a férje?

A kellemes arc és bársonyos hang elaltatta Kuniko éberségét, úgyhogy mire észbe kapott, már ki is kottyantotta a titkát.

– Nem is tudom.

– Bocsanat, ezt nem értem.

A férfi félrebillentette a fejét, éppen úgy, ahogy a televíziós vetélkedőshow-kban azok a cuki pofa ifjú hírességek, amikor nem tudják a választ valami könnyű kérdésre. Kuniko segítő buzgalmában ismét elárulta magát.

– Tudja, tegnap este egyáltalán nem jött haza, úgyhogy aggódom.

– Ne vegye zokon, hogy megkérdezem – folytatta Dzsumondzsi –, de önök törvényesen házasok?

– Nem egészen – halkította le a hangját Kuniko. – Azt hiszem, inkább élettársi kapcsolatnak mondhatnánk.

– Értem – sóhajtotta a férfi.

Kinyílt a szomszéd ajtó, és egy fiatal nő lépett ki a folyosóra csecsemővel a hátán, összecsukható babakocsival a kezében. Meghajolt Kunikónak, nem is próbálta leplezni kíváncsiságát az asszony mellett álló férfi láttán. Dzsumondzsi nem szólt többet, csak tétován bólogatott, amíg a nő el nem tűnt. Úgy tetszett, hogy a fiatalember őszintén törődik Kuniko megélhetésével.

– Ha a férje csakugyan elment – szólalt meg ismét, mihelyt a babakocsis nő távozott –, mik a további tervei? Röstellem, hogy ilyen személyes témáról faggatom, de ki fog jönni anyagilag?

Kuniko zavarban volt. Tudta, hogy pontosan ez a probléma. Az üzemben havi százhuszezer jen bért kapott az éjszakai műszakért, de majdnem az egészét elvitte a kölcsönök kamattörlesztése. A megélhetési költségek miatt teljesen rá volt szorulva Tecuja nyomorúságos fizetésére. Ha a férfi tényleg nem jön vissza, akkor a maga részmunkaidős jövedelméből semmiképpen sem boldogulhatott.

– Jogos – felelte. – Muszáj lesz rendes állást keresnem.

– Ühüm – reagált Dzsumondzsi, mint aki fontolgatja a kérdést. Ismét félrebillentette a fejét abban az elragadó szögben. – Biztosra veszem, hogy ha talál állást, elboldogul. A kölcsönök okozhatnak némi nehézséget.

– Ez igaz – ismerte el Kuniko, és most hirtelen vonakodott többet mondani.

– Ha ráér egy percre, szívesen megtárgyalnám a törlesztési ütemezését. Úgy látszott, a férfi szeretne bemenni vele a lakásba. Kuniko pánikba esett, mert reggeli dührohama óta nem jutott hozzá, hogy rendet rakjon abban a kupiban. Nem hagyhatta, hogy egy ilyen vonzó fiatalember

ebben az állapotban lássa.

– De... – motyogta.

– Talán akad a közelben egy étterem vagy valami hely, ahol elbeszélgethetnénk – mondta a férfi. – Autóval vagyok.

Kuniko megkönnyebbülten lélegzett föl.

– Rendben, csak egy pillanat. Máris jövök.

– Odalent várom. A parkolóban áll a kocsim. Sötétkék Cima. Dzsumondzsi barátságos mosollyal meghajolt, és eltűnt a folyosón.

Sötétkék Cima! Éttermi csevegés a törlesztési ütemezéséről! Kuniko teljesen elfelejtkezett a Maszakónál történekről, ahogy besietett a lakásba. Miért ment el otthonról éppen ma smink nélkül? Miért mutatkozott farmerben és pólóban? Majdnem olyan pocsékul nézett ki, mint a Muter! És miből gondolta, hogy biztosan valami jakuzát küldenek a nyakára a kölcsön miatt? Nem is hitte volna, hogy ilyen fiatal, ennyire jóképű lesz az illető. Miközben gyorsan alapozót kent az arcára, előhúzta a névjegyet. „Millió Fogyasztó Központja, Dzsumondzsi Akira ügyvezető igazgató” Ügyvezető igazgató. Szóval ő a főnök? Annyira elbűvölte a fiatalember külseje, hogy nem akadt fenn azon, miért ellenőrzi a kölcsönt a főnök személyesen, és miért visel olyan hangzatos művésznevet, mint a Dzsumondzsi.

6

A se íze, se bűze tea szürcsölgetése közben Dzsumondzsi a nő arcát fürkészte, aki vele szemben ült az étteremlánc környékbeli egységének bokszában. Amíg az asszony a kocsimban várakoztatta, szemlátomást kissé kifestette magát, így valamicskét javult a kép ahhoz viszonyítva, amit a bérház folyosójának félhomályában nyújtott. Másfelől azonban az olcsó alapozó meg szemceruza némileg úgy hatott, mint valami baljós maszk. Dzsumondzsi szemében, aki húszévesnél öregebb nőre elvből rá se nézett, az asszony a legjobb esetben visszataszító lehetett – eleven megtestesülése azon felfogásnak, hogy a korosodó nők lényéhez mindig valami szutykosság tapad.

Újabb kétes kinnlevőség – gondolta magában, ahogy az asszony locsogását hallgatta üzemi munkájának megpróbáltatásairól. Tekintetét a kissé előreugró alsó fogakra szegezte, amelyek egyikére élénk rózsaszín ajakrúzs kenődött.

– Szóval nappali állást keres? – kérdezte.

– Igen, de egyelőre nem találtam megfelelőt – felelte Kuniko bátortalanul.

– De hát mivel szeretne foglalkozni?

– Irodai munkát keresek, de úgy látszik, egyik sem az igazi.

– Ha kitartóan nézelődik, biztosan akad valami. – Dzsumondzsi arra gondolt, hogy ő semmiképpen nem alkalmazná ezt a nőt, ha jelentkezne nála. Ordított róla hanyag, önelégült természete, szinte át lehetett látni rajta, mint a medúzán. A fiatalember eddigi harmincegy éve alatt annyi efféle emberrel találkozott már, hogy a számát se tudta. Mihelyt az ilyenek nem néznek a körmére, mindjárt hazalopkodik a tollat meg a ceruzát, vagy magánbeszélgetéseket folytat a céges telefonon, vagy csak fogja magát, és egyáltalán nem jön be dolgozni. Hacsak nem érik sikkasztáson vagy más disznóságon, megjátssza a mintaalkalmazottat. Hát ez a nő is ilyen, az a fajta, akit Dzsumondzsi sosem foglalkoztatott volna a saját irodájában. – Szóval egyelőre úgy tervezi, hogy csak az éjszakából fog megélni? – kérdezte.

– Az éjszakából? – nevetett kacéran Kuniko. – Ez úgy hangzik, mintha legalábbis hoszteszkednék.

Ne vess csak, anyukám! Fogadok, hogy boldogan vállalnád a tetves adóssághegyeddel. Kezdem utálni a csajt – gondolta Dzsumondzsi, miközben az asztalra koppantottá a vastag falú kávéscsészét.

– Nem bánja, ha nyíltan beszélek? – kérdezte.

– Egész nyugodtan – komolyodott el Kuniko.

– Hogy egészen nyersen fogalmazzak: gondolja, hogy képes lesz törleszteni a következő havi részletet?

A fiatalember titkon szerfölött büszke volt az arckifejezésre, amellyel a kérdést föltette, a sarkokban fölívelődő, szépen formált szemöldökére és őszintén csillogó szemére. Nem sok nő tudott ellenállni ennek a látványnak, és igaz, ami igaz, Kuniko remegett, mint a kocsonya, elolvadt, mint hó a napon. Dzsumondzsi azonban nem hatódott meg. Mit képzelsz ez a nő, ennyire naivnak néz?

– Majd megoldom valahogy – mondta Kuniko. – Nincs sok választásom.

– Ez igaz. De ki kezkesedik a kölcsönért most, hogy a férje elment? Bár Tecuja csak pár éve dolgozott a régi cégénél, a vállalat igen jó hírnévnek örvendett, jegyezték a tőzsdén, s a Millió Fogyasztó Központja ezért kölcsönözte Kunikónak a nyolcszázezer jent. Az asszonynak az a benyomása támadt, hogy elég kiejtenie a száján a varázsigét, mint ahogy Aladdin megdörzsölte a csodalámpát. Holott az igazság úgy festett, hogy a férje – akár törvényes, akár nem –, mint kezes nélkül semmiféle kölcsönt nem kapott volna tőlük. Mivel a párja kilépett a munkahelyéről, és felszívódott, lényegében elveszítették az egyetlen reális kilátást, hogy beszédhessék a tartozást. Dzsumondzsi visítani tudott volna a nő ostobaságától. Miféle idióta adna kölcsön egy ilyen hülye tyúknak?

– Senkit sem ismerek, akit megkérhetnék – mondta Kuniko félénken. Láthatólag még nem is gondolkodott a dolgon.

– Ugye a szülei Hokkaidón laknak? – nézett a fiatalember a magával hozott eredeti kölcsönigénylésre.

Kuniko kitöltötte a szülei lakcímére és munkahelyére vonatkozó rubrikát, de az „egyéb rokonok” rovat üresen maradt.

– Igen, édesapám hokkaidói, de súlyos beteg.

– Ha megtudná, hogy a lánya segítségre szorul, bizonyára nem utasítaná vissza.

– Sajnos ő szóba sem jöhet. Egyik kórházból a másikba jár, és különben sincs pénze.

– Akkor valaki más. Mindegy, kicsoda, rokon vagy ismerős. Csak az aláírása meg a regisztrált magánpecsétje kell.

– Senkit sem tudok megkérni.

– Hát ez kínos – sóhajtott színpadiasan Dzsumondzsi. – Ugye még a gépkocsi-vásárlási hitelét is törleszti?

– Igen, még két... nem, három évig.

– Egyéb kölcsön?

– Igyekszem elkerülni.

Már a válasz fesztelensége is elképesztő volt, de Dzsumondzsi észrevette, hogy szinte el sem hangzott, amikor az asszony elsápadt. A kezében füstölgő cigarettáról megfeledkezve meredt a rózsaszín formaruhás pincérnőre, aki egy adag marhasülttel haladt el mellettük. Ahogy a fiatalember figyelte, fénylő izzadságréteg jelent meg Kuniko homlokán. Ezt különösnek találta.

– Rosszul érzi magát? – kérdezte.

- Semmi baj – mondta az asszony. – Csak a hús látványától kissé föl kavarodott a gyomrom.
- Vegetáriánus?
- Nem, csak kicsit érzékeny vagyok a húsrá.
- Nahát, nem is gondoltam volna, hogy érzékeny – felelte a fiatalember, aki nem tudta tettetni magát.

Rögtön bocsánatkérően mosolygott, de persze fütyült az asszony érzéseire. Csak az érdekelte, hogy visszakapja a pénzét ettől a szédült punéitól, akinek fogalma sincs, mekkora bajba keveredett. Fizetésképtelenség esetén elhelyezhette valamelyik bárba dolgozni, csak hogy ezzel az arccal meg testtel nem sok bevételt remélhetett utána. Az ígérekedett a legjobb tervnek, hogy másik uzsorást keres, lehetőleg nem valami észkombájnt, aki hitelez a csajnak, hogy visszafizethesse ezt a kölcsönt; ám bár most, hogy a férje lelépett, ez nem tűnt egyszerűnek. Következő lépésként tehát a férjét kellett megkeresni, de ahogy Dzsumondzsi végiggondolta, milyen problémákat jelent ez, legszívesebben köpött volna.

- Viszont nagyon valószínű, hogy a közeljövőben mégis pénz áll a házhoz – nézett föl váratlanul a nő. – És máris hozzálátok nappali munkát keresni.
- Honnan vár pénzt? – kérdezte a férfi. – Másfajta munkából?
- Valami olyasmi.
- Körülbelül mennyit?
- Legalább kétszázévezret.

Nocsak, hirtelen ilyen vastag a csaj? Talán csak blöfföl – gondolta Dzsumondzsi, ahogy az asszony nyugtalanul ide-oda ugráló tekintetét kémlelte. A nő furcsán csillogó szeme űzött vadra emlékeztette.

Rossz adósságokat begyűjtő munkája során Dzsumondzsi számtalan veszélyes, mindenre elszánt emberrel találkozott már. Látott férfiakat, akik csaláshoz vagy rabláshoz folyamodtak, miután nem tudták visszafizetni a tartozásukat, és ha sarokba szorították őket, könnyen kiobbantak. Kuniko azonban nem ilyennek tűnt, valami zavarosabbat, mélyebben elfojtottat sejtett benne. Jobban meggondolva, egyszer már látott ilyen tekintetet. Kutatott az emlékezetében, és fölrémlett egy asszony arca, aki – miután Dzsumondzsi a munkatársaival látogatást tett nála – levelet írt, amelyben vég nélkül sorolta sérelmeit, majd ledobta a gyermekét egy hídról, és megölte magát. Az ilyen emberek képtelenek belátni a saját gyarlóságukat, meggyőzik magukat, hogy az egész világ összefogott ellenük. Mihelyt kialakul ez az üldözési mánia, képesek bármilyen ártatlan külső szemlélőt magukkal rántani.

Amint fölismerte az asszonyban ezt a hátborzongató vonást, Dzsumondzsi elfordította a fejét, inkább a szomszéd asztalnál cigarettázó középiskolás lányok feszülő macskanadrágjára, csábító combjára összpontosított.

- Azt hiszem, Dzsumondzsi úr, akár ötszázézer jen is lehet – kuncogott halkán Kuniko.
- Rendszeres jövedelemről beszél?
- Nem egészen, de talán az is megoldható.

Ezek szerint valami titkos pénzforrással rendelkezett, talán valami vénemberrel szórakozott. Dzsumondzsi a maga részéről nem érdekelte, hogyan szerzi meg a nő a pénzt, csak törlesszen, és úgy döntött, nem vesződik azzal, hogy továbbiakat derítsen ki róla. Ha föl tud mutatni kezest, akkor ő majd egyszerűen szemmel tartja az ügyfelet.

- Rendben. Mivel már nincs hátraléka, maradjunk ennyiben. Talán ugorjon be az irodába holnap vagy holnapután, és adja le ezt az új kezes aláírásával és pecsétjével – nyújtotta át az asszonynak az űrlapot.

- Akkor is muszáj kezest állítanom, ha befolyik az a pénz? - kérdezte ajkát biggyesztve a nő.
- Sajnálom, de ettől nem tekinthetek el. Próbáljon ma este vagy holnap keríteni valakit!

Kuniko vonakodva bólintott.

- Akkor én megyek is - mondta Dzsumondzsi. Az asszony szemlesütve sóhajtott. A nyelve hegye ide-oda járt az ajkán, mintha a rúzsát ízlelgetné. - Elnézést! - vette kezébe a számlát a fiatalember, és fölállt.

Ahogy Kuniko fölnézett, Dzsumondzsi azonnal látta, mennyire csalódott, amiért nem ajánlotta föl, hogy hazaviszi, de a fiatalember sarkon fordult, és elment, még azt is megbánta, hogy kifizette a nő kávéját. Az étterem bejáratánál megállt, lepöccintett a zakójáról valami szösz, mintha azt a piszkot söpörné le, amit mindig magára ragadni érzett, valahányszor ezekkel a csóringerekkel találkozott.

Nem mintha nem szeretne volna a munkáját. A legtöbb ember, akivel dolga akadt, tudta magáról, hogy soha nem fog teljesen kimászni az adósságból, csak időt próbált nyerni. Ezekben az esetekben egyszerűen egy lépéssel előttük kellett járnia, és ha elkapta őket, rendszerint kiköhögtek a pénzt. Még élvezte is a hajszát.

Amikor a hatalmas külvárosi parkolóban odaért használtan vett Cimájához, látta, hogy a szomszédos parkolóhelyen egy sötétített üvegű, fekete Glória áll. A zsebébe nyúlt a kulcsáért, de miközben kinyitotta az ajtót, a Glória ablaka alásiklott, és egy férfi dugta ki a fejét.

- Akira! Te vagy az?

Még Adacsiból ismerte Szogát, aki két évvel járt fölötte a középiskolában. Miután abbahagyta a tanulást, egy motorkerékpáros bandához csapódott, aztán meg valami jakuzacsoporthoz, legalábbis Dzsumondzsi így hallotta.

- Szoga! - fordult szembe az autóval. - De rég láttalak!

Öt éve egy adaci bárban összefutottak, de azóta nem látták egymást. Szoga egy grammot sem hízott, és sovány arca olyan sápadtnak tűnt, mintha májbajban szenvedne. Öt éve huszadrangú balfácánnak nézett ki, mostanára viszont nagyon is megszaladhatott neki. A haját elegánsan hátranyalta. Égszínkék zakójához rozsdavörös inget hordott divatos állógallérral.

Széles vigyorral szállt ki a kocsijából.

- Mi a búbanatot keresel itt a város peremén? Valami hepajt?

- Már nem bandázom - felelte Dzsumondzsi. - Saját vállalkozásom van.

- Vállalkozásod? Miféle vállalkozásod? - Szoga mélyen zebre dugott kézzel lehajolt, és bekukucskált Dzsumondzsi kocsijába, amelyben egy akkurátusan összehajtogatott autótérképen kívül semmit sem látott. - Hevedert nem tartasz benne? - kérdezte.

- Annak már jó ideje - utalt Dzsumondzsi arra, hogy annak idején az ablakból kilógva cirkáltak az utcákon.

- Na és a hajad. Tinédzsernek akarod álcázni magad? - nézegette közepén elválasztott és hátrafésült frizuráját Szoga.

- Nem - morogta Dzsumondzsi.

- Miben utazol? - kérdezte Szoga, azzal megfogta Dzsumondzsi zakója hajtókáját, és közelebb vonta magához.

- Hitelügyleteket bonyolítok.

- Uzsoráskodunk? Ez már jobb. Téged mindig csak a pénz érdekelt. Úgy látszik, a végén mindenki megtalálja a helyét.

Dzsumondzsi elhúzódott.

- Hát te? Mivel foglalkozol?

- Ilyesmivel – mutatott Szoga egy kézjelet, amely az Adacsiban működő bandára utalt.

- Világos – mosolygott idegesen Dzsumondzsi. – És mit keresel itt?

- Semmi különöset – felelte Szoga, és a parkoló egyik sarka felé nézett.

Dzsumondzsi követte a tekintetét, és két férfit látott az autóikkal, nyilvánvalóan egy koccanás következményeivel bajlódtak. Egyikük, az idősebbik megtörtnek tűnt, lehorgasztotta a fejét, míg a harsány inget viselő másik kiabált vele. Az egyik kocsis hátsó lökhárítója csúnyán behorpadt.

- Baleset? – kérdezte Dzsumondzsi.

- Fogjuk rá. A pasi jól seggbe taszajtotta, hogy úgy mondjam.

- Vágom. – Hallott valamit harangozni egy errefelé tevékenykedő bandáról, amelyik kamukarambolokra specializálódott. Egy üzletfelétől még a rendszámtábláik listáját is megkapta e-mailen. Azzal nyereszkedtek, hogy kiszúrtak maguknak egy palimadarat, azután az orra előtt beletapostak a fékbe. Ha hátulról beléjük szaladt, megvárták, hogy kiugorjon a kocsiból, majd pedig a reagálásától függően kiokoskodták, miként csikarhatják ki belőle a legtöbb pénzt. Dzsumondzsi ismerte az efféle csoportok módszereit, csak eddig nem tudta, hogy az új banda Szogáé. – Beszélnek ezt-azt.

- Az emberek szeretnek locsogni – villantotta ki a fogsorát Szoga. – De ez csak amolyan kertek alji baleset. Az a seggfej belénk jött. Ártatlan áldozatok vagyunk.

Miközben beszélgettek, Kuniko kilépett az étteremből, megállt, és idegesen nézett feléjük. Amikor rájött, hogy Dzsumondzsi észrevette, elfordult. Ha ez arra ösztökélte, hogy kezest keressen, akkor Dzsumondzsi nem is bánta, hogy összefutott Szogával.

- A kórházba megyünk, Szoga – szólt oda az egyik fickó, aki érintett volt a „balesetben”. Odajött hozzá beszámolni. A társa még a kocsiknál guggolt, látványosan tapogatta a nyakát. Az idősebb férfi ott állt mellette, eszelősen magyarázott. Dzsumondzsi nem sajnálta az ilyen bohócokat. A seggfej mindig seggfej marad.

- Helyes, helyes – bólogatott bószén Szoga. – Van névjegyed, Akira? – nyújtotta ki csontos kezét.

- Hogyne – felelte Dzsumondzsi, kivett egyet a zakója zsebéből, és tréfásan hivataloskodva adta át.

- „Dzsumondzsi”? – olvasta Szoga. – Mióta hívnak Dzsumondzsinak? Az igazi neve Jamada Akira volt, de azt nagyon mezeinek találta, úgyhogy fölvette a kedvenc motorversenyzője nevét.

- Poénosnak találtam.

- Poénosnak? Kimondottan gáz. Mint valami ripacs... Persze mindig is szerettél villogni. Miért is ne, a francba! – dugta nevetve a névjegyét a belső zsebébe Szoga. – Szerencse, hogy összefutottunk. Most már tartjuk a kapcsolatot, gyakrabban találkozunk.

- Benne vagyok – próbált lelkesnek látszani Dzsumondzsi. Alig tudta elhinni, hogy valaha ugyanahhoz a mocis bandához tartoztak.

- Némi muszklit is kölcsönözhetek a beszédéshez – tette hozzá Szoga.

- Okvetlenül sikítok, ha nem győzzük – felelte Dzsumondzsi. – De ezek többnyire kispályás témák, magunk is lerendezzük.

Ami azt illeti, *tényleg* kiskaliberű ügyfelei voltak, és tudta, hogy ha túlságosan rájuk száll, olykor egyszerűen eltűnnek, ő meg ott áll üres kézzel. De gyöngének gyöngék, így legtöbbször csak időnkénti memóriafrissítésre szorulnak. A titok nyitja a kellő egyensúly eltalálása.

- Ahogy jónak látod. Azért bevallom, nem nagyon tetszel nekem ilyen patyolattisztán –

paskolta meg az arcát Szoga. – Csuda pofa vagy, egy ilyen gógyis gyereknek bármikor hasznát venném. Ezek a mostani kölykök totál síkagyúak, hülyét kapok tőlük. Mind lenyomhatnának pár évet a bandában, hogy kikupálódjanak – nézett rosszállóan a segítőtársaira.

– Addig is, ha netán akad valami jövedelmező ajánlatod, ugye nem felejtetted el megemlíteni?
– hozta fel Dzsumondzsi az örökzöld témát.

– A jó öreg Akira – mondta Szoga.

Hirtelen elkomolyodva fordult vissza a kocsijához. Egy festett szőke hajú fiatalember, vélhetőleg a sofőrje és testőre egész idő alatt az ajtót tartotta neki. Dzsumondzsi megvárta, hogy mindannyian elmenjenek, majd beszállt a saját kocsijába, és kihajtott a parkolóból. Mások gorilláira nem tartott igényt, de a pénzkereséstől sosem idegenkedett. Elvégre pénzből sohasem elég.

A helyi érdekű vasút hidasijamatói állomása mögötti egyik utcában csaknem folyamatosan kongott az ürességtől egy elvitelre szakosodott szuszivendéglő. Koszos vászon előtető, sáros áruszállító furgon, a hátsó kijáratnál egy fiatal munkaerő vécékefével súrolta a rizsespitliket. Az a fajta hely, amilyeneket imád bezáratni a tisztiorvos. Mellette pedig házgyári stílusú lépcső vezetett föl Dzsumondzsi irodájába. A férfi fölkapaszkodott a nyikorgó lépcsőn, és benyitott a furnérlemez ajtón, amelyen fehér névtábla jelezte, hogy ez a „Millió Fogasztó Központja”.

– Jó napot, főnök! – köszönt a két alkalmazott, ahogy belépett.

Az egyetlen számítógéppel és néhány telefonvonallal ellátott irodában egy unott képű ifjunc meg egy középkorú nő ült, az utóbbi elég meredek frizurát viselt, amelyet fele annyi idősek szoktak hordani.

– Mi újság? – érdeklődött Dzsumondzsi.

– Az ebéd utáni szokásos pangás – tájékoztatta a fiatalember. Dzsumondzsi utasította, bár alighanem hiábavalóan, hogy derítse ki, hová ment Kuniko férje. – Az nem lesz könnyű – figyelmeztette a beosztottja.

– Jó, ha úgy néz ki, hogy csak pénzkidobás, akkor hagyjuk!

A fiatalember föllélegzett, szemlátomást eleve nem bízott a sikerben. A nő egy pillanatig élenkvörösre lakkozott körmeit tanulmányozta, majd fölállt az íróasztalától.

– Főnök, nem baj, ha ma korábban hazamegyek? Csak ötig maradnék.

– Nem probléma – felelte Dzsumondzsi.

Már fontolgatta, hogy megszabadul ettől a nőtől, és fiatalabbat keres a helyére, de végül úgy tűnt, nem érdemes. Ez legalább konyított az ügyfélfogáshoz. Akkor talán a férfit rúgja ki? Egy ideig az ablaknál ülve tűnődött, honnan várhat pénzt Kuniko. Mostanában másra sem gondolt, csak a pénzre, és fölébredt benne a kíváncsiság. Az állomás mellett hamarosan új épületnek helyet adó, most még füves telken túl alábukott a nyári nap.

7

Itt-ott rovarok neszezését hallotta, tompított, halk hangokat, akár az esti ködben zizegő fű. Egészen másként szóltak, mint Sao Paulóban, ahol a rovarok harangzúgással vetekedő zenebonát csaptak a tikkasztó nyári levegőben. Mijamori Kazuo térdét átkarolva guggolt a sűrű fűben. Egy ideje kisebb szúnyograj zümmögött körülötte. Biztosra vette, hogy már összecsapkedték a póló ujjá alatt csupasz karját, de nem akart megmoccanni – nem bukkant el a saját magának állított próbán. Gyakran tűzött ki efféle feladatokat; attól félt, hogy nélkülük hamar elzüllene.

Ahogy a sötétben kuporgott, ráeszmélt, hogy nemcsak a rovarokat hallja, hanem halk

vízcsobogást is. Nem kellemes csörgedezést, hullámok megnyugtató moráját, hanem zavaros, iszaphordalékos áramlat bugyogását. Kazuo tudta, hogy a közeli fedett csatorna bűzös szennypatakjától ered; a szüntelenül folydogáló szennyvíz szemetet, és talán olykor egy-egy állati tetemet is sodor magával.

A nyári fű susogott a hirtelen fuvallatban, és a férfi háta mögött megzörrent a rozsdás csapóajtó, mintha életre kelne. A magányos zaj eszébe juttatta, hogy a régi gyárban mély üreg rejtőzik a csapóajtó mögött. Ahhoz a csapóajtóhoz szorította a nőt – az emléktől hideg veríték csorgott végig a hátán. Mit művelt? Miféle szörnyeteggé vedlett át tegnap este? Mihelyt fölhagy a próbatételekkel, olyanná válik, mint a többi hitvány alak. Letépett egy szálát a körülötte növekvő ecsetpázsitból, és ujjával megpöccintette.

1953-ban, amikor a háború után ismét megindult a kivándorlás, Mijamori Kazuo apja útra kelt a Mijazaki prefektúrából, és áthajózott Brazíliába. Rokoni ajánlás jóvoltából állást talált egy japán tulajdonú gazdaságban, Sao Paulo környékén. Azt remélte, rámosolyog a szerencse, de hamarosan fölfedezte, hogy a háború utáni viszonylag liberális Japánban nevelkedett honfitársai igencsak különböznek azoktól a hagyományosabb felfogású, háború előtti emigránsoktól, akik Brazíliában tengődnek. Kazuo szabad szellemű apja nemsokára otthagya a tanyát, és Sao Paulóba indult, bár egy lelket sem ismert ott.

A nagyvárosban nem japán bevándorlók fogadták be, akikhez vérségi kötelék fűzte, hanem egy jólelkű brazil borbély, akihez elszegődött inasnak. Harmincéves korára Kazuo apja átvette az üzletet, és amint új életkörülményei között megállapodott, feleséget is szerzett magának, egy szép félvér – ahogy Brazíliában nevezték: mulatt – lányt. A házaspárnak rövidesen gyermeke született, Roberto Kazuo. Am mire Kazuo tízesztendőssé lett, az apja balesetben életét vesztette, így a fiú nem sokat sajátított el az óhaza nyelvéből, kultúrájából. Az apja nagyjából csak a nevét meg a japán állampolgárságát hagyta rá.

A Sao Pauló-i érettségi után Kazuo nyomdában helyezkedett el. Egyik nap a szemébe ötlött egy plakát: „Dolgozókat keresünk japán munkavállalásra. Nagyszerű lehetőség!” Korábban is hallotta, hogy a japán származású, japán állampolgársággal rendelkező braziliaiaknak még beutazási engedély sem kell a szigetországba, ahol tetszésük szerinti ideig tartózkodhatnak. Azt mondták, annyira fölfutott a gazdaság és akkora a munkaerőhiány, hogy az ember bárhol kaphat állást.

Kazuo kifaggatta egy ismerősét a japán helyzetről, és az illető kijelentette, hogy az a legvirágzóbb ország a földkerekségen. Az üzletek dugig vannak minden elképzelhető áruval, és a heti bér majdnem akkora, amennyit ő egy hónap alatt keres a Sao Pauló-i nyomdában. Kazuo mindig büszkén gondolt japán örökségére, és szerette volna látni a földet, ahonnan az ősei jöttek.

Néhány év múlva összefutott a férfival, akitől Japánról tudakozódott, s az addigra vadonatúj kocsival járt, éppen akkor tért vissza Brazíliába, miután két évig dolgozott egy japán autógyárban. Kazuo irigykedve hallgatta. Brazíliában siralmas gazdasági helyzet uralkodott, semmi kilátás sem volt a javulásra, és ő csak álmodhatott arról, hogy szerény nyomdai fizetéséből autót vásároljon. Nyomban elhatározta, hogy ő is Japánba megy dolgozni. Ha kibírja két évig, kocsit vehet magának, ha még tovább, akkor talán még házra valót is összeszedhet – ráadásul megláthatja az édesapja szülőhazáját.

Aggódott, hogy az anyja ellenezni fogja az utazást, de amikor elmesélte neki, mi jár a fejében, az asszony szinte azonnal egyetértett vele. Azt mondta Kazuónak, hogy bár se a nyelvet, se a kultúrát nem ismeri, vér szerint félig japán, tehát az ottani emberek maguk közül

valóként bánnak majd vele. Ez csak természetes. Akadtak sikeres brazil japánok, akik egyetemre tudták küldeni a gyermekeiket, és helyet biztosítottak maguknak az ország elitjében, de Kazuo helyzete eltért az övéktől. Borbély fiaként, a város szegényebbik felén nevelkedett, és minden szempontból ésszerűnek tűnt, hogy külföldön próbáljon szerencsét. Azután majd visszatér Brazíliába a megtakarított pénzével, és maga is sikeresen élhet. Az édesapja nyomdokaiba lép, akinek szabad szellemét örökölte.

Kazuo kilépett a nyomdából, amelyben hat éven át dolgozott, és hat hónappal ezelőtt megérkezett a Narita repülőtérre. Akkor érzékenyülve gondolt az apjára, aki tizenkilenc évesen egyedül szállt partra Brazíliában. Kazuo huszonöt esztendősen, kétéves szerződéssel a zsebében, vendégmunkásként jött Japánba.

Hamarosan tapasztalta azonban: ősapáinak földje nem sok figyelmet fordít a tényre, hogy ottani vér folyik az ereiben. Tudta, hogy a repülőtéren, az utcán *gaidzsint*, „külföldit” látnak benne, s ez felbőszítette. „Félig japán vagyok! – szeretne volna világgá kiáltani. – Japán állampolgár!” De ezeknek az embereknek egyszerűen idegen volt, aki nem osztozott az arcvonásaikban, nem beszélte a nyelvüket. Végül Kazuo arra jutott, hogy a japánok általában véve a legtöbb dolgot külső alapján ítélik meg, és nem sokan hajlandóak a magukévá tenni a rokoni összetartozás külső jegyeiken felülemelkedő gondolatát, amelyet az édesanyja magától értetődőnek tekintett. Azon a napon, amikor ráébredt, hogy arca és testalkata végérvényesen a *gaidzsint* státusára kárhóztatja, lemondott Japánról. Az sem tett jót, hogy az élelmiszerüzemben kevésbé érdekes munkát végzett, mint előzőleg a brazil nyomdában. Ezt az idegölő, hátszaggató robotolást mintha arra találták volna ki, hogy a lelket is megtörje.

Elhatározta tehát, hogy Japánban töltendő idejét szellemi próbaként fogja föl – kétéves próbatételnek, hogy kiderüljön, képes-e félretenni egy autóra valót. Kazuo édesanyja buzgó katolikus volt, ő azonban másfajta világnézetet követett. Isten helyett saját akaraterejére támaszkodott, abból merített bátorságot, önfegyelmet, hogy elérje célját. Tegnap este azonban hosszú idő óta először elhagyta az önfegyelme. A szájába dugta a fűszálat, és fölemelte a tekintetét a braziliaihoz képest csillagtan égboltra.

Tegnap szabadnapos volt. Az üzem brazil munkásai ötnapos ciklusban dolgoztak: négy nap műszak, egy szabad. Ez a furcsa időbeosztás kizökkentette a szervezet belső óráját, amely az évek során a hétfégi pihenésre állt be, ezért a munkások teljesen kimerültek, mire eljött a szabadnap.

Így bár Kazuo örömmel várta a munkaszünetet, megkísértette a gondolat, hogy az egész napot ágyban töltsen. Tompának és levertnek érezte magát, úgy vélte, talán azért, mert még sosem élte át Japánban az esős évszakot. Csillogó, fekete haja a párás levegőtől a fejére tapadt, sötét bőre élettelennek tetszett. Még a kimosott ruha sem száradt meg. Elkámpicsorodott hangulatában Kazuo végül úgy döntött, vásárolni megy a Gunma és Szaitama prefektúra határán elterülő, Kis-Brazilaként emlegetett negyedbe. Kocsival egykettőre odaért volna, de jogosítvány meg saját autó híján, vonattal és busszal majdnem két órát vett igénybe az út.

A Brazil pláza könyvesboltjának gondolái között álldogálva labdarúgómagazinokat olvasott, azután némi hozzávalót vásárolt, hogy brazil vacsorát főzzön, és benézett a videoáruházba. Mire vissza kellett volna indulnia Muszasimurajamába, igencsak hatalmába kerítette a honvágy. Hiányzott Sao Paulo, hiányzott minden, ami brazil. Úgy határozott, még lődörög egy kicsit, betért egy vendéglőbe, és brazil sört rendelt. Az üzembeli haverjai nem voltak itt, de ahogy a brazil idegenek között ülve iszogatót, már-már egy Sao Pauló-i belvárosi bárba képzelte magát.

Az üzem közelében munkásszállást tartottak fenn a külföldi dolgozóknak, akik kettesével béreltek egy szobát és teakonyhát. Kazuo egy Alberto nevű férfival lakott, de kilenc körül, amikor részegen betámolygott, sötétség fogadta. Alberto bizonyára elment harapni valamit. Kazuo a kikapcsolódástól meg az elfogyasztott sörtől föloldódva nyúlt végig a felső ágyon, és elszundított.

Körülbelül egy órával később erőteljes szuszogásra ébredt. Albert meg a barátnője nyilván hazajöttek, amíg ő aludt, és nekiveselkedtek az alsó ágyon. A jelek szerint vagy fogalmuk sem volt arról, hogy Kazuo fölöttük alszik, vagy ha mégis, hát ez a legkevésbé sem lohasztotta lelkesedésüket. Kazuo rég nem hallott már nőt a szenvedély markában vergődni, és a fülére tapasztotta ugyan a kezét, de későn – valahol legbelül lángra lobbant a gyújtózsínór. Mert bármennyire igyekezett távol tartani a szikráktól a puskaport, a kanóctól nem tudott megszabadulni. Mihelyt pedig tüzet fogott, kivédhetetlenül fölrobbant a puskaapor. Némán kínlódott a felső ágyon, kétségbeesetten próbálta befogni a száját, bedugni a fülét.

Amikor eljött a munkába indulás ideje, Alberto meg a barátnője felöltöztek, és elhagyták a lakást, közben egész idő alatt cuppogva csókolódtak. Néhány perc múlva Kazuo is kibotorkált, és nekivágott a sötét utcáknak, hogy nőt keressen. Soha életében nem gyűlt össze még benne ennyi érzelem, szinte úgy tűnt, belehal, ha legalább egy részét nem adhatja ki magából. Riadtan gondolt arra, hogy önként vállalt próbatételei alighanem csak fokozták a robbanásveszélyt. Mégsem bírt megálljt parancsolni magának.

Ballagott a gyéren megvilágított úton, amely a munkásszállástól az üzembe vezetett. Az elhagyatott útszakaszt egy hajdani gyár meg egy már szintén bezárt tekecsarnok szegélyezte. Kazuónak eszébe jutott, hogy ha itt vár, valószínűleg arra jön egy-két rész munkaidős. Tudta, hogy a legtöbbjük az anyja lehetne, vagy még idősebb, de ez most nem érdekelte. Későre járt azonban, így senki sem jött. A fiatalember részint megkönnyebbült, részint keserű csalódottság öntötte el, mint a vadászt, akinek a kezéből kicsúszott a zsákmány. Vegyes érzésekkel figyelte a néptelen utat... s ekkor váratlanul egy nő sietett arra.

Úgy látszott, gondolataiba merült, még akkor sem vette észre, amikor Kazuo odalépett hozzá, és meg akarta szólítani. Ezért ragadta meg az asszony karját szinte gondolkodás nélkül. Ahogy a nő ellökte, Kazuo még a sötétben is látta elborzadó tekintetét, és ez valahogy arra készítette, hogy be akarja vonszolni a sűrű fűbe.

Vajon hazudott volna, ha azt mondja, hogy nem állt szándékában megerőszakolni? Csak a karjában kívánta tartani, hogy testével érezhesse asszonyi puhaságát. De amikor a nő ellenállt, egyszeriben le akarta teperni, oda akarta szegezni. Ekkor közölte a nő, hogy tudja, kicsoda.

„Maga Kazuo, igaz?” – kérdezte a nő azon a rideg, kemény hangján, és a fiatalember szívébe félelem költözött. „Hát persze, Mijamori Kazuo.” Most, testközelből ő is ráésmélt, hogy ismeri: ez az a magas asszony, aki ritkán nevet, akit mindig azzal a csinossal látott együtt. Sokszor gondolt arra, hogy aki ilyen bánatos arcot vág, az biztosan majdnem annyira szenved, mint ő. Félelmét lelkifurdalás váltotta föl a bűn miatt, amelyre vetemedett.

Amikor az asszony váratlanul fölajánlotta, hogy újra találkozzanak, „kettesben”, Kazuónak majd kiugrott a szíve a helyéről. Egy pillanatra úgy érezte, beleszeret ebbe a nőbe, még ha sokkal idősebb is nála. Ám ezután észbe kapott, hogy az asszony bármit kitalál, csak szabadulhasson, és szinte elvakította a düh. Hiszen ő csak magányos – az meg miért baj? Miért nem kedvesebb egy kicsit az a nő? Nem akarta megerőszakolni, csak egy kis gyöngédségre vágyott. Elborította a vágy, nem bírt magával, a csapóajtóhoz szorította az asszonyt, és megcsókolta.

Micsoda szégyen! Tenyerébe temette az arcát az emléktől. De ami azután történt, még rosszabb volt. Miután a nő eltaszította magától, és elmenekült, Kazuo attól rettegett, hogy bepanaszolja az üzemigazgatóságon vagy följelenti a rendőrségen. Emlékezett a mendemondára, miszerint egy férfi zaklatja a nőket a környéken. A híresztelés a brazilokhoz is eljutott, és némelyik nő mintha másról sem beszélt volna, elméleteket gyártottak, hogy ki lehet a zaklató. Természetesen nem Kazuo volt, de hogyan magyarázhatta volna meg ennek az asszonynak? Bocsánatot kell kérnie tőle, még hozzá minél előbb.

Egész éjszaka az üzem mellett várakozott. Eleredt az eső – az a szemerkélő japán eső, amelyet annyira nyomasztónak talált –, és Kazuo visszament a szállására az egyetlen ernyőjéért. Az üzem bejáratánál várta a nőt, de amikor az végre megjelent, jéghidegen viselkedett, nem vett tudomást arról, hogy ő bőrig ázott az esőben ácsorgástól. Kazuo bocsánatot kérni sem tudott rendesen, nemhogy megmagyarázni, hogy nem ő a zaklató. De miért is bocsátana meg neki az asszony? Ha az ő barátnőjével vagy az édesanyjával történik ilyesmi, ő megölte volna a férfit, aki ezt művelte. Úgy látta, nincs más hátra, mint addig mentegedődni, amíg a nő meg nem bocsát. Így hát ismét várt, a megadott időponttól, azaz este kilenctől kezdve mozdulatlanul kuporgott itt, a fűben. Gyanította, hogy a nő nem fog eljönni, de ő akkor is tartotta magát a megbeszéltekhez.

Egyszerre közeledő lépteket hallott a parkoló felől. Meghökkenve fordult arra, és látta, hogy egy magas alak jön felé. Fölismerte a nőt, érezte, hogy fölgyorsul az érverése. Az árnyékban guggolva azt hitte, a nő egyszerűen továbbmegy, de megállt a fűben, éppen az ő rejtékhelyénél. Csakugyan azért jött volna, hogy találkozzanak? Kazuo megörült.

Izgalma azonban szinte nyomban elillant, mert látta, hogy az asszony elővesz valamit a retiküljéből, és bedobja a szennyvízlevezető árkot takaró egyik betonlap nyílásán. A zajból Kazuo arra következtetett, hogy az valami fémtárgy. A csobbanás után hamarosan csengő hang hallatszott a csatorna fenekéről. De hát mit dobhatott az asszony ebbe a mocskos vízbe? Talán szándékosan tette, mert tudta, hogy ő ott rejtőzködik? Nem, az biztos, hogy nem vette észre őt. Mindegy, reggel visszajöhet, hogy napvilágnál megnézzé, mi az.

Amint az asszony eltűnt a szeme elől, Kazuo kinyújtóztatta elgémberedett lábát, és fölegyenesedett. Ahogy helyreállt a vérkeringése, viszketni kezdtek a szűnyogcsípések. Vadul vakaródzva az órájára pillantott. Látta, hogy már fél tizenkettő, neki is be kell érnie a munkahelyére. A gondolat, hogy az asszony ott fog állni a futószalagnál, reménnyel vegyes félelemmel töltötte el. Ma este végre igazi érzelmet fedezett föl ebben a hosszú, egyhangú próbatételben.

Azonnal megpillantotta, ahogy a társalgóba lépett. A nő az ajtó melletti italautomatáknál állt, az idősebb asszonnyal sugdolódzott, akivel gyakran mutatkozott együtt. Farmert és kifakult farmeringet viselt, karját szorosan összefonta a mellén. Máskor is ilyen lezserül öltözött, Kazuo azonban most meglepődött, mennyire megváltozott a külseje a fárasztó műszakot követő ma reggel óta. Kazuo ránézett, de az asszony szúrós tekintetétől elbátortalanodott.

– Jó estét! – motyogta, ám a nő nem méltatta válaszra.

A másik, alacsony, idősebb nő viszont mosolyogva biccentett neki. Ez a nő az üzem legjobb dolgozói közé tartozott, és még a brazilok is úgy ismerték: a Muter. Kazuo szeretett volna még valamit mondani nekik, kutatott az ismerős japán szavak között, de amíg törte a fejét, azok átmentek az öltözőbe. Csalódottan követte őket, és megkereste a saját vállfáját. Gyorsan munkaruhába bújt, majd csatlakozott a szokás szerint a társalgó egyik sarkába telepedett

brazilokhoz. Kerülte a feltűnést, cigarettára gyújtott, és átlesett az öltöző női felére.

Az öltözőt nem takarta függöny, csak a vállfákon lógó utcai és munkaruhák sora, így a nők jól látszottak, miközben fölvtették a munkaruhájukat. Kazuo látta az asszony szigorú arcélét, az összeszorított szája sarkából szétfutó mély ráncokat. Nyilván jóval idősebb volt, mint Kazuo képzelte, valószínűleg nagyjából egykorú az édesanyjával, aki éppen betöltötte a negyvenhatot. Kazuo még sosem találkozott olyan nővel, akinek a gondolatai ennyire kifürkészhetetleneknek tűntek. A csinos lányok, akikkel azelőtt dolga akadt, jobban megfeleltek az ízlésének, különös módon mégis vonzódott ehhez az idősebb nőhöz.

Figyelte, amint a nő kilép a farmeréből. Cigarettát tartó ujjai alig észrevehetően megremegtek, és egy pillanatra lesütötte a szemét, de nem bírta megállni, hogy újra fölnézzen, s kiderült, hogy a nő őt bámulja. Az asszony közben fölvtette a munkanadrágját, a farmer a lábánál hevert. Kazuo elvörösödött, de azután rájött, hogy a nő átnéz rajta, kifejezéstelen arccal a túlsó falra mered. Tudta, hogy reggel óta valami változás történt az asszonnyal, már csak azért is, mert láthatólag alábbhagyott a vele szembeni haragja. Most mintha egyáltalán nem is gondolt volna őrá, s ez még jobban fájt.

Az asszony meg a barátnője munkasapkával a kezükben visszatértek a társalgórészbe, és szó nélkül haladtak el mellette, szemlátomást egyenesen a lenti üzemszintre tartottak; de mielőtt továbbmentek, Kazuo gyorsan az emlékezetébe véste az írásjegyek formáját az asszony névkitűzőjéről. Amikor már majdnem mindenki lement, kihúzta az asszony bélyegzőkártyáját a tartóból, és megkereste az egyik brazilt, aki tudott írni-olvasni japánul.

– Ezt hogy olvassák? – kérdezte.

– Katori Maszako – felelte a férfi. Kazuo megköszönte. – Tetszik a nő? Nem öreg hozzád egy kicsit?

A férfi több mint harminc éve települt Japánból Brazíliába, de nemrégiben visszatért ide dolgozni.

– Tartozom neki valamivel – mondta Kazuo komoly arccal.

– Pénzzel? – nevetett a férfi.

Bárcsak olyan egyszerű lenne! – gondolta Kazuo, és sietve visszatette a bélyegzőkártyát.

Attól a perctől, hogy tudta a nevét, az asszony különlegesen fontossá vált a számára. Ahogy visszahelyezte a kártyát a résbe, észrevette, hogy Maszako minden szombaton szabad. Azt is látta, hogy előző este csak 11.59-kor blokkolt, kétségkívül őmiatta, de egyébként semmi jel sem utalt a kettejük közötti kapcsolatra. Megpillantotta a kitaposott edzőcipőt az asszony nevével fölcímkézett tárolórekeszben, és elképzelte, hogy még most is őrzi lábának melegét.

Gyorsan megmosta és fertőtlenítette a kezét, áthaladt az egészségügyi ellenőrző ponton, és lassan leballagott az üzembe vezető lépcsőn. Tudta, hogy a nők odalent összegyűlve várnak az ajtónyitásra. Munkaruhájukban mind egyformának látszottak, a sapka és a maszk csak a szemüket nem takarta el, de Kazuo csak Maszakót kereste a sorban, azután ráeszmélt, hogy az asszony közvetlenül előtte, kissé félrehúzódva áll, és merőn néz valamit. Követte a tekintetét, és meglepetten tapasztalta, hogy az a hulladékgyűjtésre használt egyik nagy, kék műanyag vödörre szegeződik. Vajon zavarta ott valami? Kazuo nyújtogatta a nyakát, hogy a vödörbe kukucskáljon, de nem látott mást, csak ételmaradványokat. Miután megfordult, az asszony fagyos pillantást vetett rá.

– Legyen szíves! – szólította meg, mert mindenáron beszélni akart vele.

– Mi az? – hallatszott az asszony maszkon átszűrt hangja.

– Én csak... bocsánat – nyögte Kazuo a szavakat, amelyek épp az eszébe jutottak. – Beszélni...

szeretnék – tette hozzá akadozó japánsággal, de mielőtt megállapíthatta volna, hogy Maszako hallotta-e, az asszony zord, elutasító arckifejezéssel az ajtó felé fordult.

Kazuót megdöbentette, hogy ennyire semmibe veszi, annál is inkább, mert ő csak meg akarta értetni magát, és ez most teljesen lesújtotta.

Kitárult az ajtó, a rész munkaidősök betódultak, és hozzáláttak a bemosakodáshoz. Kazuót az egyik targoncához osztották be, amellyel élelmiszert szállított a futószalagokhoz, tehát a konyhába indult.

Furcsa, de az eddig oly lélektelen munka most majdhogynem szórakozásnak tűnt. Kazuo ma éjjel azt a feladatot kapta, hogy a hideg rizzsel teli súlyos dézsákat a szalag elején működő adagológéphez vigye. Ez a nehéz munka némi felelősséggel járt, mivel az egész szalag leállt volna, ha a rizs nem érkezik meg idejében. Ennek révén azonban láthatta Maszakót meg a Muternak nevezett asszonyt szokott posztjukon, a rizsadagoló gépnél. És amikor behozta az első rakományt, valóban ott álltak, irányították az egész szalag munkáját.

– Igyekezzünk – siettette a Mutert, mindjárt kifogy az anyag! Kazuo két kézzel fölemelte a nehéz dézsát, és a gépbe borította a rizst.

Maszako föl sem pillantott a föltornyozott dobozok közül, amelyeket a Muternak adogatott. Kazuo így közvetlen közelből tanulmányozhatta a profilját, és bár csak az asszony szeme maradt fedetlenül, megállapította, hogy zaklatottnak látszik. A Muter is, aki máskor szünet nélkül vagy kiabált, vagy nevetgélt, vagy mindkettőt egyszerre művelte, ma éjjel visszafogottabbnak tűnt. Kazuo azt is észrevette, hogy ezúttal se a csinibaba, se a dagadt nő nincs a szalagnál, pedig rendszerint együtt dolgoztak velük.

8

– Merre jártál, anyu? – szólt ki egy ismerős, de váratlan hang, amikor Josie holtfáradtan visszatért Maszakótól.

Lerúgta a cipőjét, és beszaladt – hazajött a lánya, Kazue. Bár a kolléganői előtt hallgatott róla, valójában kétszer szült. A nagyobbik lányáról azért nem tett említést, mert maga sem szívelte, hiába volt a saját gyermeke.

Kazue már betöltötte a huszonegyet. Tizennyolc évesen hagyta ott az iskolát és szökött meg egy idősebb férfival, és Josie azóta nem is hallott felőle. Három év óta először látogatott haza. Josie hangosan fősóhajtott, egyszerre örült is a viszontlátásnak, ugyanakkor aggódott is, miféle galibát okozott minden valószínűség szerint, és milyen meglepetést tartogat még ez a nap mindazok után, amiken már keresztülment. Kazue arcát fürkészte, közben igyekezett palástolni megdöbbenését és balsejtelmét.

A lány festett barna haja egyenesen hullott alá majdnem a derekáig, és a végeit egy kisfiú huzigálta, aki fölbámult Josiéra. Bizonyára az unokája, akiről pár éve már hallott rebesgetni. Szakasztott olyan volt, mint a semmirekellő apja, nem valami helyes gyerkőc. Sovány, vértelen arcán takonycsík húzódott. Az apja, az a mihaszna fajankó annak idején a környéken lopta a napot, sosem bírt rendes állásban megmaradni, most pedig a kölyke olyan sokatmondó arckifejezéssel bámult föl rá, mintha sejtene, mit gondol az asszony.

– Hol kujtorogtál mostanáig? – kérdezte Josie. – Még csak nem is telefonáltál, most meg betoppansz, és azt várod, hogy a nyakadba ugorjak?

Talán egy kicsit nyersebben fogalmazott a kelleténél, de már rég túljutott azon, hogy törődjön Kazuéval, vagy akár mérgelődjön miatta. Egyedül amiatt aggódott, hogy a másik lánya, Miki is így végezheti. Ha Kazue végleg hazajön, az óhatatlanul rossz hatást gyakorol

Mikire. Meg aztán ott volt még az az apróság is, ami a nap folyamán történt, és még teendőket vont maga után.

– Hogyhogy hol kujtorogtam? A lányod három év után hazajön, és neked nincs más mondanivalód? Semmi „isten hozott itthon”? Semmi „de jó, hogy látlak”? Ez itt az unokád! – szaladt föl drámaian Kazue szemöldöke, amelyet egyébként a középiskolás módi szerint ceruzavonal vékonyságúra szedett.

Továbbra is lépést tartott minden tinidivattal, bár a küzdelmes élet láthatólag megérlelte. Akárcsak a gyereke, ő is olcsó, agyonhordott, kissé piszkosnak tűnő ruhát viselt.

– Az unokám? Még a nevét sem tudom – felelte Josie szemrehányó hangon.

– Isszei. Tudod, mint a divattervező.

– Nem is hallottam róla.

– Szép kis fogadtatás három év után! – vált egyre harciasabbá Kazue, s ez a régi időkre emlékeztette Josiét. – Mi bajod egyáltalán? Pocsékul nézel ki.

– Éjszakai műszakban dolgozom a dobozebédgyárban.

– És csak most jössz haza?

– Nem, még beugrottam egy barátnőmhöz.

Az asszonynak hirtelen eszébe jutottak a Kendzsivel teli zacskók, amelyeket hazahozott magával. Az egészség egy teherbíró bevásárlószatyorba pakolta, amelyet most gyorsan eldugott a konyhában.

– És mikor alszol? Ha így folytatod, tönkreteszed az egészségedet.

Kazuéről lesírt, hogy aggodalma merőben felszínes. Mielőtt elköltözött, utálta – akárcsak most Miki –, hogy az öregasszonyt kell ápolniuk a szűk házban, és részben emiatt ment el. De Josie tudta, hogy semmi értelme előásniuk összes régi vitájukat. Miért kellett minden utálatos, kellemetlen, komplikált dolognak egyszerre a nyakába zúdulnia? Alapelvei közé tartozott, hogy lehetőleg fáradhatatlan türelemmel igyekezett megoldani a problémákat, de érzéketlen, semmivel sem törődő lányai még őt is kihozták a béketűrésből.

– Mégis mit képzelsz, ki gondozná máskülönben az öreganyátokat? Ha nappal dolgoznék, egyedül kellene hagynom. Te mikor mozdítottad meg akár a kisujjadat is, hogy segíts?

– Ezt hagyjuk! – mondta Kazue.

– Azért csinálom, mert nincs más választásom... Egyébként hogy van a nagyi? – kukkantott be a hátsó szobába Josie. Miután megreggeliztette és tisztába tette az öregasszonyt, rögtön elrohant Maszakóhoz, most pedig hirtelen aggódni kezdett. Az anyósa némán, de ébren feküdt a félhomályos helyiségben, és nyilván fülelt a beszélgetésükre. – Elnézést, hogy ilyen sokára jöttem! – mondta neki Josie.

– Hol voltál? Azt hittem, itt hagysz meghalni – zsörtölődött az öregasszony.

Josie dühbe gurult. Hogy lehet mindenki ilyen önző? Mit gondolnak, ő talán robot?

– Nem is bántam volna! – ordított rá. – Ha meghalnál, földarabolnálak, és kidobnálak a szemétkébe! Azzal a ronda fejjel kezdeném!

Az öregasszony azonnal jajgató zokogásban tört ki, bár könnyeket nemigen tudott fölmutatni. A nagyobb nyomaték kedvéért elmotyogott egy-két sort valamelyik szutrából.

– Most kimutattad a fogad fehérét! – hüppögte. – Égetni való boszorkány! Szenteskedik, de közben velejéig romlott! Viperafészekben élek!

Na most már legalább tudjuk, hányadán állunk – gondolta Josie, és továbbra is füstölögve bámulta a vékony nyári takaró kifakult virágmintáját. De ahogy lassanként lecsillapodott a haragja, beléhasított a megbánás. Miért mondott ilyeneket? Talán ez az egész élmény

kifordította önmagából. Maszako tehet róla, aki belerángatta ebbe a zűrzarba. Nem is, inkább Jajoi, amiért meggyilkolta a férjét. Persze ő maga is hibás, mert egyszerűen a pénzért hajlandó volt belekeveredni. Ez az: minden abból ered, hogy pénzzavarba került.

– Ne csináljátok már! – szólalt meg Kazue, aki mostanáig hallgatásba burkolódzva gubbasztott az alacsony asztalnál. – Ha ordibáltok egymással, azzal semmit sem oldotok meg!

– Ebben igazad van – hagyta rá Josie, és kezdett fölengedni benne a feszültség.

Visszament a nappaliba, de továbbra is hallotta az anyósa zokogását.

– Kicseréltem a pelenkáját – próbált a béketeremtő szerepében föllépni Kazue.

– Tényleg? Köszönöm! – ült az asztalhoz az anyja.

A padlón szétszóródtak a kisfiú apró játékautói. Josie még most is haragosan besöpört az asztal alá egy halom miniatúr rendőrségi járőr-kocsit és mentőautót, de a gyerek nem tudott róla, mert bement Miki szobájába játszani.

– Folyamodtál segítségért a városhoz? – kérdezte Kazue. – Az önkormányzat tud biztosítani valakit, aki házhoz jön.

– Érdeklődtem, de az csak heti háromszor egy óra, és annyi idő alatt a bevásárlást is alig tudom elintézni. – Josie feje megfájdult a kialvatlanságtól, de összeszedte magát, és kibökte a kérdést, ami leginkább foglalkoztatta: – Szóval minek köszönhetem a látogatást?

– Hát – kezdte Kazue, és lassan megnyalta a szája szélét. Josie emlékezett, hogy ez olyankor szokása, ha éppen hazugságra készül. – A kisfiú apja Oszakába ment dolgozni, és arra gondoltam, hogy nekem is állást kéne szerezni. Úgyhogy szeretnék egy kis pénzt kölcsönkérni tőled.

– Pénzem, az nincs. Ha a férfi Oszakába ment, miért nem költöztök mindannyian oda?

– Mert fogalmam sincs, hol lakik – mondta Kazue.

Josie tátott szájjal meredt rá. Szóval a pasas elhagyta, ő meg hazasompolyog a kölyökkel. De hát hogy férnének el még ketten ezen a talpalatnyi helyen?

– De hát... nem tudnád bölcsődébe adni, és állást vállalni? – kérdezte már-már pánikba esve.

– Pontosan ez a szándékom, ezért kéne most a kölcsön. Kérlek szépen! – tárta szét a kezét Kazue. – Biztosan félretettél valamennyit. És amíg vártalak, beszéltem a szomszéd nénivel. Azt mondta, lebontják ezt a helyet, és újat építenek. Talán ha majd elkészül az új lakás, hozzád költözhetünk?

– És miből gondolod, hogy meg tudok élni, amíg építkeznek?

– Anyu, légy szíves! – jajdult föl Kazue. – Kapsz segílyt meg fizetést, és Miki is dolgozhatna. És nekünk is járna valami szociális támogatás. Hidd el, annyim sincs, hogy hamburgert vegyek Isszeinek! – könyörgött könnyes szemmel.

A kisfiú betotyogott, és kíváncsian nézett zokogó anyjára. Josie a zsebébe nyúlt, és előhúzta a Kendzsi tárcájában talált pénzt: huszonnyolcezer jent.

– Tessék, fogd! – mondta. – Egyelőre be kell érned ennyivel. Én is leégtem, ahhoz is kölcsön kellett kérnem, hogy kifizessem Miki osztálykirándulását.

– Az életemet mentetted meg – rakta gondosan el a pénzt Kazue, majd hirtelen föllállt, mint aki megkapta, amiért jött. – Akkor én megyek is állást keresni.

– Most hol laktok? – kérdezte Josie.

– Minamiszendzsuban, de az egymillió kilométer mindentől, és a vonatjegy egy vagyonba kerül.

Kazue kilépett a pitvarba, és belebújt olcsó, parafa talpú szandáljába, amelyet az ajtónál hagyott.

- És a kisfiú? – intett fejével a gyerek felé Josie.
- Jaj, anyu, ez nagyon kínos, de vigyáznál rá egy darabig?
- Álljon meg a menet...

- Légy szíves! Nemsokára visszajövök érte – mondta Kazue, mintha egy bőröndről beszélne. Kinyitotta az ajtót, de a kisfiú hirtelen ráeszmélt, hogy ott akarja hagyni, és utána kiabált:

- Mama, hová mész?
- Légy jó a nagymamával, Isszei! Nemsokára visszajövök.

Josie szótlánul, üres tekintettel meredt a lány távolodó alakjára. Egész idő alatt gyanakodott valami effélére, úgyhogy még csak meg sem lepődött különösebben. Abból ítélve, ahogy kilibbent az ajtón, Kazue fölszabadultan, a büntudat legcsekélyebb jele nélkül hagyta ott a gyermekét. Mintha csak valami nyűgöt rázott volna le magáról ebben a koszos kis házban, és uccu neki! Josie irigykedett rá.

- Mama, mama! – kiáltozott a gyerek, és elejtette az egyik kisautót.
- Gyere ide a nagymamához! – hívta Josie, és kinyújtotta a kezét.
- Nem! – visította Isszei.

Nem várt erővel taszította el az asszonyt, és potyogtak a könnyei, ahogy a földre vetette magát. Ezalatt a hálósobában is folytatódott a halk pityergés.

Mikor hagyják már abba! – bosszankodott magában Josie, majd eltakarította a tatamiról a szétszórt játékszereket, és lefeküdt. Behunyta a szemét, hallgatta a sírásukat, de a kisfiú nemsokára elcsöndesedett, és összeszedte az autóit. Játék közben egyfolytában gagyarászott. Nyilvánvalóan hozzászokott, hogy másoknál hagyják, Josie mégsem tudott sok szánalmat táplálni iránta. Önmagát sajnálta. Hirtelen azon vette észre magát, hogy könnyek gördülnek le az arcán, és az szomorította el leginkább, hogy megfosztották a pénztől, amit a szegény, halott Kendzsitől vett el. Érezte, hogy átlépett egy határt, és nincs visszaút – talán ugyanígy érezhetett Jajoi is, miután megölte a férfit.

Josiének Miki tiltakozása ellenére sikerült otthon hagynia a kisfiút, és idejében beérnie az üzembe. Maszako a társalgóban várta, s egy pillanatig némán nézték egymást. A reggeli erőteljes indulatok letörlődtek Maszako vonásairól, csak komor maszk maradt utánuk. Talán ez az igazi Maszako – gondolta Josie kissé csüggedten. Nem tudta, ő maga vajon hogyan festhet a másik asszony szemében.

- Hogy érzed magad, Muter? – kérdezte Maszako merev arccal, de hangjában melegség rezdült.

- Pocsékul – felelte Josie, bár tudta, most nem kezdheti el magyarázni, hogy a rég elvesztett lánya fölbukkant, rászózta a gyermekét, azután elvonult Kendzsi pénzével.

- Kialudtad magad? – érdeklődött Maszako. Mindig tömör és lényegre törő kérdéseket tett föl. Bár Josie egyáltalán nem aludt, bólintott. – És a szemét?

- Semmi gond. Idefelé jövet szétraktam.

- Köszí, Muter! Tudtam, hogy megoldod. Kuniko miatt viszont kicsit aggódom.

- Tudom, mire gondolsz – pillantott idegesen körül a társalgóban Josie. Rövidesen kezdődött a műszak, de Kuniko még nem mutatkozott.

- Nincs itt – mondta Maszako.

- A megrázkódtatás nyilván betett neki.

- Úgy hiányzik, mint a hátamra egy púp, de azt hiszem, utána kell nézmem.

- Szerintem is.

- Csak szerintem kicsit fél tőlem.

- Semmiképpen nem hagyhatjuk, hogy eljárjon a szája - vélte Josie, és szórakozottan bámulta az italautomatán villogó „Aprópénz elfogyott” feliratot. Ha lelepleződnek, mindennek vége. Érezte, hogy az ereiben megfagy a vér. Mintha valahol kigyulladt volna egy másik lámpa, arra figyelmeztetve, hogy hamarosan a fejére szakad minden.

- De ő is benne van, úgyhogy szerintem nem fog a rendőrségre szaladni. Az igaz, hogy gyöngé, és emiatt veszélyessé válhat.

Maszako elhallgatott, két szeme között mély barázda jelent meg.

- Ezt rád bízom. - Josie kétségbeesésében már nem törődött a látszattal, így nem állhatta meg a kérdést: - Mit gondolsz, Jajoi meg tudja szerezni a pénzt?

Bár megszokta, hogy otthon és itt, az üzemben is kézben tartsa a dolgokat, kezdett rájönni, milyen megnyugtató, ha Maszako erejére hagyatkozik. Márpedig ha minden egyebet Maszakóra bízhat, akkor neki személy szerint csak a pénz miatt kellett aggódnia.

- Minden sínen van - mondta Maszako. - A szüleitől meg fogja kapni. És azt hiszem, holnap bejelenti, hogy eltűnt a férje.

Amíg kettesben pusmogtak, az egyik brazil munkás odaköszönt nekik. A szemlátomást részben japán származású fiatalembert teljesen idegenszerűvé tette tagbaszakadt termete. Josie viszonzta a köszönést, de Maszako szándékosan mellőzte.

- Ezt miért csináltad? - háborodott föl Josie a bárdolatlan viselkedésén.

- Mit csináltam?

- Hogy így bántál vele - pillantott a fiatalemberre, aki egy másodpercig értetlenül állt.

- Nem tudod, hol lakik Kuniko? - váltott Maszako témát válasz helyett.

- Annyi biztos, hogy említett valami kodairai önkormányzati lakótelepet.

Josie figyelte, hogy Maszako mintegy képzeletbeli térképet terít ki, és megtervezi a másnap reggelt. Arra gondolt, hogy Maszakónak ez az egész csak feladat, amit rendesen el kell végezni. Rádöbbsent azonban, hogy a pénz hatására milyen gyorsan levetkőzte ő is a gátlásait. Azt hitte, mindjárt elsüllyed a szégyentől.

- Tudod - motyogta -, mindnyájan a pokolra jutunk.

- Igaz - helyeselt komor arc kifejezéssel Maszako. - Olyan, mintha elromlott fékkel robognánk lefelé a lejtőn.

- Úgy érted, nincs megállás?

- Dehogy nincs, az ütközéskor.

Josie eltűnődött, mibe fognak ütközni. Mi vár rájuk a következő kanyarban? A gondolattól megremegett.

VARJAK

1

Ahogy Jajoi a konyhában állva krumplit hámozott a vacsorához, az ablakon át egyenesen betűző napfény vonta el a figyelmét a munkától. A szeméhez emelte a kezét, és másfelé nézett. Minden évben a leghosszabb nyári napok tájékán volt egy rövid időszak, amikor közvetlenül alkonyat előtt néhány percre besütött a nap a konyhaablakon. Jajoi egy pillanatig úgy érezte, a fény jeladás, hogy az istenek bíraskodnak fölötte. Úgy ragyogott az a fénykéve, akár a lézersugár, amelyet azért alkalmaznak, hogy kiölje belőle a rosszaságot – amihez voltaképpen mindent meg kellett ölnie benne, hiszen eredetileg testestül-lelkestül Kendzsi halálát kívánta.

Most mégis csak elméje egy zugában gondolt erre, egyébként mindinkább arra a meggyőződésre jutott, hogy Kendzsi egyszerűen elenyészett a sötétségben az után az este után, amikor berakodták Maszako csomagtartójába. Valahányszor a gyerekek érdeklődtek, mi történt apuval, Jajoi azon kapta magát, hogy maga is ezen tűnődik, most már nem sokat látott a sűrű sötétségen túl. Mindössze három nap telt el azóta, de önmaga számára is érthetetlen okokból egyre halványult az emlék, hogy megfojtotta a férjét.

Továbbra is óvakodott a napfénytől, összehúzta a házi varrású pamutvászon függönyt, és nyomkodta a szemét, amíg hozzá nem szokott a sötétséghez. Mindig megpróbálta házimunkával és a gyerekek gondozásával lekötni magát, de aggodalmai folyton felszínre törtek a fejében, mint buborékok a tófenékről. Pillanatnyilag azonban leginkább egy új tényező aggasztotta: Kuniko.

Tegnap délután Kuniko váratlanul beállított. – Jajoi?

Megismerte a hangját a kaputelefonban, és ajtót nyitott. Kuniko legújabb divat szerinti, ujjatlan fehér miniruhát viselt, hozzáillő fehér magas sarkú cipővel, de a hivalkodó öltözék ellentmondásosan hatott sápadt, lötytyedt testén.

– Kuniko! – hebegte Jajoi a váratlan látogatástól meglepetten, és habozott, hogy behívja-e. Még jó, hogy a gyerekek óvodában voltak.

– Remekül nézel ki – játszotta túl saját meglepődését Kuniko.

A hangsúllyal azt kívánta jelezni, hogy pontosan tudja, mit követett el Jajoi.

Jajoit hirtelen émelygés fogta el, de az adott körülmények között ez talán érthető is volt.

– Köszönöm! – felelte továbbra is tétován. – Mi járatban?

– Napok óta nem jársz dolgozni, gondoltam, beugrom, megnézem, hogy vagy.

– Ez kedves tőled.

Kíváncsi volt, mit akar Kuniko, mert egyáltalán nem rá vallott, hogy ennyire törje magát. Fűrkészte Kuniko dülledt szemét, de a szemfesték fekete gyűrűje minden igazi érzelmet elrejtett. Közben Kuniko megfogta az ajtót, mit sem törődött Jajoi nyilvánvaló vonakodásával.

– Bemehetek?

Jajoinak nem maradt más választása, kitárta az ajtót, és beengedte az előszobába. Amint bejutott, Kuniko kíváncsian nézett körül.

– Na és hol ölted meg? – kérdezte hangját suttogóra fogva.

– Micsoda?

– Azt kérdeztem, hol ölted meg – nézett merőn Jajoiira.

Az üzemben alárendelt szerepet játszott, és tisztelettudóbb hangot ütött meg, de ahogy most kihívóan bámult, szinte más embernek látszott.

– Nem tudom, mire gondolsz – felelte végül Jajoi. A tenyere izzadni kezdett.

- Ne tettesd magad hülyének! Ne felejtse el, hogy én tömködtem a bűzlő testét azokba a zacskókba, amiket aztán végighurcoltam az egész városon. - Jajoi kimerülten arra gondolt, bárcsak itt lenne Maszako, és látná, mi sült ki abból, hogy a bizalmukba avatta ezt a nőt. Kuniko kilépett cipőjéből a padlóra, nyirkos lába cuppogó hangot adott a fafelületen. - Szóval hol csináltad? Mindig mutatják azokat a képeket... amiket a tetthelyeken készítenek. Azt mondják, hogy a gyilkosság egy időre sajátos atmoszférát teremt.

Kuniko nem tudta, hogy pontosan azon a helyen áll, ahol Kendzsi meghalt. Jajoi a testesebb nő elé helyezkedett, eltökélte magát, hogy nem engedi beljebb a házba.

- Mit keresel itt? - kérdezte. - Nemcsak ezért fáradtál el ideig.

- Micsoda hőség! Nincs légkondid? - Kuniko félretolta Jajoit, és benyomult a kicsiny nappaliba. A légkondicionálót takarékoságból kikapcsolták, így a helyiségben fülledt volt a levegő. - Garaszkodunk, mi?

Jajoi hirtelen ráeszmélt, hogy a szomszédok meghallhatnak valamit a nyitott ablakokon át, ezért Kuniko után szaladt, bekapcsolta a klímaberendezést, majd körbejárt, és mindent becsukott. Kuniko oda telepedett, ahol érezte a hűs levegőt, és magában derülve figyelte Jajoi kapkodását. Homlokán nagy cseppekben csillogott az izzadság.

- Most már elárulod, minek jöttél? - kérdezte végül Jajoi, aki nem tudta leplezni riadtságát.

- Őszintén szólva megdöbbenem - mondta Kuniko majdhogynem megvetően. - Te olyan helyes vagy, meg minden, erre kiderül, hogy megölted a férjedet. Persze sosem tudhatjuk, kiben mi lakik, na de hogy megölnöd a saját gyerekeid apját, azért az nem semmi. Mihez kezdesz, ha majd rájönnek, hogy meggyilkoltad az apukájukat? Ezen még nem gondolkoztál?

- Elég! Hallani sem akarom ezt - kiáltotta Jajoi, és betapasztotta a fülét. Kuniko erre izzadt kezével megragadta a karját. Jajoi vergődve próbált kiszabadulni, de Kuniko erősebb volt.

- Lehet, hogy nem akarod, de akkor is hallani fogod, megértetted? A kezemben tartottam a férjed darabjait, ahogy most téged tartalak, aztán szemetes zacskókba pakoltam őket. Van fogalmad, milyen iszonyú volt? Van fogalmad?

- Van, van... - motyogta Jajoi.

- Dehogyan van! - rikácsolta Kuniko, és elkapta az asszony másik karját.

- Elég! - könyörgött Jajoi, de a szorítás mintha tovább erősödött volna.

- Ugye, tudod, mi történt? Földarabolták! Tudod, mit jelent az? Hogy milyen durva volt? Te jóformán nem is láttad, miután megölted. Én viszont láttam, és isten tudja, hányszor okádtam a látványától... meg a fogásától meg a szagától! Borzalmas volt, borzalmas. Nem hiszem, hogy valaha is kiheverem!

- Légy szíves! - mondta Jajoi. - Hagyd abba, kérlek!

- Tovább is van, sokkal tovább, és végig fogod hallgatni! Azt hiszed, azért csináltam, mert tartoztam neked egy szívességgel, vagy valami?

- Nagyon sajnálom - motyogta Jajoi, és összekuporodott, mint egy vadállat.

Kuniko gonoszakodó kacajjal engedte el.

- Helyes. Egyébként nem ezért jöttem, hanem azért, hogy megtudjam, tényleg fizetsz-e a Muternak meg nekem.

- Persze hogy fizetek.

Szóval ezért jött Kuniko. Jajoi valamelyest megkönnyebbülve eresztette le a karját, és gyanakodva figyelte Kunikót, aki a légkondicionáló alatt állva szárítkozott. Miközben figyelte, Jajoi esküdni mert volna, hogy Kuniko hazudott, amikor huszonkilencnek mondta magát, biztosan több annál. Milyen silány barátnő az, aki annyira hiú, hogy ilyesmiről hazudik?

– Mikor? – kérdezte Kuniko.

– Most nincs pénzem – mondta Jajoi. – A szüleimtől kell kölcsönkérnem, és az időbe telik.

– És tényleg százezer jent kapok?

– Maszako annyit mondott... – dadogta Jajoi. – Valami ilyesmit. Maszako nevének említésére

Kuniko bosszús tekintettel fonta össze a karját kidomborodó hasa fölött. Hirtelen nyersebbé vált a hangja.

– Na és Maszakónak mennyit fizetsz?

– Azt mondta, neki semmi sem kell.

– Nem értem ezt a nőt – mondta kétkedőn Kuniko. – Mire föl játssza meg magát ennyire?

– De hát nélküle...

– Jó, persze, tudom – szakította félbe türelmetlenül bólogatva a másikat. – Amúgy érdekelne, nem tudsz-e inkább ötszázezret fizetni.

Jajoi nyelt egyet, nem tudta, mit szóljon ehhez az új követeléshez.

– Annyit most nem tudok összeszedni – mondta.

– Mikor tudsz?

– Meg kell kérdeznem apámtól. Pár hétbe telhet, talán több időbe is. És lehet, hogy kénytelen leszek apránként odaadni.

Jajoi óvakodott a határozott ígérettől; főként attól tartott, hogy Josie zúgolódni fog, mihelyt megtudja, hogy Kuniko többet kap, mint ő. Kuniko láthatólag a most hallottakat fontolgatta.

– Rendben, ezt majd később tisztázzuk. Addig is aláírnád ezt nekem? Pévécé bevásárlótáskájából papírlapot vett elő, és az étkezőasztalra tette.

– Mi ez? – kérdezte Jajoi.

– Kezességvállalás.

Kuniko kihúzott egy széket, leült, és mentolos cigarettára gyújtott. Jajoi hamutartót rakott elé az asztalra, és habozva emelte föl a papírt. Úgy látta, valami Millió Fogyasztó Központjának szerződése negyven százalékos kamatozású kölcsönre. Rengeteg apróbetűs szöveg szerepelt benne késedelmi pótdíjról és számára érthetetlen egyéb dolgokról, a „kezes”

névének helyét pedig üresen hagyták. Ceruzával halványan bekarikázták azt a helyet, ahol Jajoinak alá kellett írnia.

– Miért akarod, hogy aláírjam? – kérdezte.

– Csak egy név kell. Ne izgulj, nem azt kérem, hogy adóstársként jegyezd a kölcsönt, csak kezeskedj értem. Úgy látom, egy csónakban evezünk. Az én férjem is eltűnt, úgyhogy valaki mással kell ezt aláíratnom. Azt mondták, bárki megfelel... még egy gyilkos is.

Az utóbbi megjegyzésre Jajoi szemöldöke összeszaladt.

– Hogy érted azt, hogy eltűnt a férjed?

– Az nem a te dolgod. De legalább nem öltem meg – vihogott Kuniko.

– Nem is tudom...

– Figyelj, nem a törlesztést vállalod át. Tényleg nem nagy ügy. A lényeg az, hogy kifizeted nekem az ötszázezer jent, ez az aláírás nem számít, csak tedd meg.

Jajoi a magyarázattól némileg megnyugodva írta alá a papírt. Attól félt, hogy Kuniko különben sosem nem megy el, neki pedig hamarosan indulnia kellett a fiúkért. Nem akarta, hogy Kuniko újra eljöjjön, amikor a gyerekek otthon vannak.

– Tessék! – nyújtotta át a szerződést.

– Köszönöm! – nyomta el a cigarettáját Kuniko. Minthogy elintézte, amit akart,

fölszedelőzködött. Jajoi kikísérte, és figyelte, amint belelép fehér cipőjébe. Kuniko távozóban visszafordult, mint akinek hirtelen eszébe jutott valami. – Milyen érzés megölni valakit? – kérdezte. Jajoi nem szólt semmit, merőn nézte a Kuniko ruháján terjedő izzadságfoltokat. Csak most eszmélt rá, hogy megszarolták. – Milyen érzés? – firtatta Kuniko.

– Nem tudom – motyogta Jajoi.

– Dehogynem. Ki vele, mondd el!

– Csak az járt a fejemben, hogy megérdemli – halkult suttogássá Jajoi hangja. Kuniko hátralépett, idegesen nézett rá, és ahogy az egyik sarka megingott, a cipőösszekezdés szélébe kapaszkodott. – Éppen itt történt – toppantott Jajoi.

Kuniko elkerekedett szemmel nézett le. Ahogy Jajoi figyelte, meglepetten jött rá, hogy amit tett, az még egy olyan vastagbőrű alakot is megijeszthet, mint Kuniko. Ez rádöbbenette, mennyire megkérgesedett a lelke a gyilkosság estéje óta.

– Hamarosan visszajössz az üzembe? – kérdezte Kuniko, ahogy fölegyenesedett, és megpróbált ismét rátalálni fölényeskedő hangjára.

– Szeretnék, de Maszako úgy gondolja, még egy kicsit itthon kéne maradnom.

– Maszako, Maszako, Maszako! Belezúgtatok egymásba, vagy mi? Kuniko megfordult, és minden további szó nélkül távozott. Tűnj el, te disznó! – gondolta Jajoi az ajtóból figyelve, vagyis pontosan onnét, ahol három napja megölte a férjét.

Visszament a házba, és fölemelte a telefont, hogy Maszakót hívja. Meg akarta beszélni vele a most történeteket, de amint kicsöngött, letette, mert tudta, hogy a barátnője valószínűleg haragudni fog rá, amiért aláírta azt a papírt.

Így hát aznap nem is beszélt mással. Ma azonban elbizonytalanodott, vajon tényleg számíthat, ha Maszako haragszik. Továbbra is igényelte, hogy tudassa vele a tegnap Kunikóval történeteket. Egy tál vízbe tette a krumplit, és a telefonhoz ment. Amikor azonban éppen tárcsázni akart, megszólalt a kaputelefon. Meghökkenésében fölajdult, azt hitte, már megint Kuniko az, de amikor fölvette a kagylót, rekedtes férfihang szólt bele.

– Elnézést, hölgyem, a muszasijamatói kapitányságról jöttem.

– Igen? – dadogta Jajoi, és szaporábban kezdett verni a szíve.

– Jamamotónéval beszélek? – kérdezte a hang. Udvariassága ellenére pánikba ejtette az asszonyt. Miért jön ilyen hamar a rendőrség? Történt valami? Kuniko tegnap este egyenesen a rendőrségre ment, és mindent elmondott? Mindennek vége! Már tudják! Legszívesebben kiszaladt volna a hátsó ajtón, hogy többé meg se álljon. – Néhány kérdést szeretnék föltenni – közölte a hang a kaputelefonon.

– Máris nyitom – nyögte ki Jajoi, és az előszobába menet igyekezett összeszedni magát.

A küszöbön öszülő, kissé kopottas öltözékű férfi állt, zakója a karjára vetve, és barátságosan mosolygott.

– Tehát a férje még most sem került elő? – kérdezte Igucsi felügyelő a közbiztonsági főosztályról.

Jajoi már találkozott vele, amikor bejelentette Kendzsi eltűnését. A tisztviselő, akinek ki kellett volna töltenie a nyomtatványt, éppen elment a helyéről, ezért Igucsi udvariasan elmagyarázta az ügymenetet az asszonynak, és elintézte az adminisztrációt. Ő vette föl a telefont is, amikor Jajoi először érdeklődött, úgyhogy az asszony már kezdett föloldódni a jelenlétében.

– Nem, még nem – felelte, és próbálta leküzdeni szorongását.

– Értem – mondta Igucsi egyre komolyabb arccal. – Sajnos közölnöm kell önnel, hogy ma

reggel egy férfi holttestének darabjaira bukkantak a Koganei parkban.

Jajoi szédülni kezdett, mintha hirtelen leszállt volna a vér a fejéből. Az ajtóba kapaszkodott, biztosra vette, hogy mindennek vége, lelepleződött. Rövidesen azonban rájött, hogy Igucsi a hír okozta megdöbbenésként értelmezi rémültségét.

– Nyugodjon meg! – tette hozzá sietve a férfi. – Még nem tudjuk, hogy a férje-e az. Egyelőre csak ellenőrizzük a környéken eltűnt összes személyt.

– Vagy úgy, értem – sikerült Jajoinak megkönnyebbült mosolyt mímelnie, de mert tudta, hogy valóban Kendzsiről van szó, újra hatalmába kerítette a pánik.

– Megengedi, hogy bemenjek egy percre? – kérdezte Igucsi, lábával belökte az ajtót, és ugyanazzal a lendülettel becsúsztatta az asszony mellett vékony alakját. Jajoi eközben látta, hogy a felügyelő mögött több kék egyenruhás rendőr várakozik. – Sötét van itt – jegyezte meg Igucsi.

A függöny megint be volt húzva, hogy kirekessze a délutáni napot, és ez a kinti verőfény után kissé furcsán hatott. Jajoi feszengve szaladt, hogy széthúzza a függönyt. A nap már alacsonyabban járt, és tűzvörösre festette a mennyezetet.

– Nyugatra néz az ablak – mondta Jajoi, mintha mentegetődzne a körülmény miatt.

Igucsi közben észrevette a vízzel felöntött krumplit.

– Melege lehet idebent – mondta, és elővette a zsebkendőjét, hogy megtörölje az arcát. Jajoi bekapcsolta a légkondicionálót, és akárcsak előző nap Kuniko miatt, sietve körbejárt, és becsukta az ablakokat. – Ne fáradjon! – kérte Igucsi. A felügyelő körülnézett, majd tekintete ismét az asszonyon állapodott meg, Jajoi a gyomorszáján érezte, ott, ahol a Kendzsivel folytatott civakodás nyomát őrizte, azon a helyen, amelyet semmiképpen sem mutatott volna meg. Álltában fázósan összehúzódzkodott, és mozdulni képtelenül várakozott. – Szeretném tudni a fogorvos nevét, akihez a férje járt – folytatta Igucsi. – És ha megengedi, ujjlenyomatokat meg tenyérlenymatot vennénk.

– Harada doktorhoz járt, az állomással szembeni rendelőbe – felelte Jajoi fátyolosan suttogó hangon.

Igucsi fölírta az információt a jegyzetfüzetébe, miközben a nyomozati csoport tagjai a háta mögött állva várták az utasításait.

– Nincs pohár vagy valami más tárgy, amelyet a férje mostanában használt? – kérdezte Igucsi.

– De van – mondta Jajoi.

Remegő lábbal kísért ki a rendőröket a fürdőszobába, ahol megmutatta Kendzsi holmiját. Azonnal hozzáfogtak az ujjlenyomatok kereséséhez, fehér port hintettek szét. Miután az asszony visszatért a nappaliba, meglepetten látta, hogy Igucsi kifejezéstelen arccal bámulja a kertben álló háromkerekű biciklit.

– Kisgyermekei vannak? – kérdezte.

– Igen, két fiú, három- és ötévesek – felelte Jajoi.

– Játszani mentek?

– Nem, óvodások.

– Szóval ön dolgozni jár? – kérdezte a felügyelő. – Mivel foglalkozik?

– Régebben élelmiszer-áruházi pénztáros voltam, de most ebédcsomagoló üzemben dolgozom. Éjszakai műszakban.

– Éjszakai műszakban? Az biztosan kemény – vélte együttérző hangon Igucsi.

– Néha az, de amíg a gyerekek az óvodában vannak, tudok aludni egy kicsit.

– Értem. Úgy látszik, ez egyre gyakoribb megoldás. Az a macska az önöké? – mutatott a kertbe.

Jajoi megdöbbenve nézett ki, és látta, hogy Miruku a tricikli mellett gubbaszt, a házat lesi, fehér bundája összeborzolódtott és bepiszkolódott.

– Igen, a miénk.

– Nem akarja beengedni? – kérdezte a férfi, láthatólag feszélyezte, hogy az asszony az ő kedvéért bekapcsolt légkondicionáló miatt csukott be mindent.

– Nem, szeret kint lenni – felelte Jajoi, csupán remegő hangja árulkodott afölötti haragjáról, hogy a macska nem hajlandó visszajönni a házba.

– Gondolom, lassan mennie kell a gyerekekért.

– Igen. Egyébként – szedte össze a bátorságát a kérdéshez, amely a fejében motoszkált – mi az a tenyérlenymat?

– A kézre jellemző nyom, akárcsak az ujjlenymat – magyarázta a felügyelő. – A parkban talált maradványokon nincsenek ujjbegyek, eltávolították őket, előkerült viszont egy teljes tenyér, amelyet talán fölhasználhatunk az azonosításhoz. Remélem, nem az ön férjéé, de sajnos a vércsoport és a hozzávetőleges életkor egyezni látszik.

– Azt mondja, földarabolták a holttestét? – kérdezte Jajoi.

– Igen – mondta Igucsi, és hivatalosabb modorra váltott. – A parkban tizenöt különböző darabot találtak, körülbelül ekkorákat – mutatta két kézzel. – Együtt a teljes holttest nagyjából egyötödét teszik ki. Most kutatnak a parkban a többi után. Ezek a varjak miatt kerültek elő.

– A varjak miatt? – nézett értetlenül Jajoi.

– Igen, egy asszony, aki a parkban dolgozik, föltúrta a hulladékgyűjtőket, ételmaradékot keresett a varjak etetéséhez, így akadt a zacskókra. Máskülönben kétlem, hogy valaha is előkerültek volna.

– Ha ez Kendzsi – igyekezett görcsösen Jajoi, nehogy remegjen –, miért tette volna ezt vele bárki is?

Igucsi felelet helyett maga is kérdezett valamit.

– Nem keveredett a férje az utóbbi időben valami bajba? Esetleg pénzkölcsönt vett föl?

– Nem tudok ilyesmiről.

– Esténként hány órakor szokott hazaérkezni a férje?

– Mindig megjön, mielőtt munkába kell indulnom.

– Nem jár kaszinóba vagy bárókba?

Jajoinak eszébe jutott a bakkara, de úgy döntött, hogy nem tesz róla említést.

– Nem tudok róla. Bár mostanában kicsit többet iszik, mint azelőtt.

– Elnézést, hogy meg kell kérdeznem, de gyakran veszekszenek egymással?

– Időről időre, mint mindenki más, de Kendzsi szerett... szereti a gyerekeket, jó férj.

Az asszony elhallgatott, kis híján múlt időt használt. De azután eszébe jutott, hogy Kendzsi csakugyan jó apa volt, és érezte, hogy könnybe lábad a szeme. Elérzékenyülése láttán Igucsi feszengve állt föl.

– Elnézést kérek! Ha mégis kiderül, hogy az ön férje, szeretnénk, ha befáradna a kapitányságra.

– Hogyne – felelte Jajoi.

– De reméljük, hogy tévedtünk. Ilyen kicsi gyerekekkel...

Jajoi fölnézett, és látta, hogy a felügyelő ismét a triciklit bámulja. Miruku most is a közelben ücsörgött.

Amint a rendőrök elmentek, Jajoi fölívta Maszakót, ezúttal habozás nélkül.

– Mi történt? – kérdezte Maszako, mert a hangjából rögtön sejtette, hogy vészhelyzetben fordult hozzá. Jajoi elmondta neki, mit találtak a parkban. – Ez Kuniko – állapította meg leverten Maszako. – Teljesen elment az eszem, hogy megbíztam egy ilyen nőben. De ki gondolta volna, hogy egy csapat varjún fog múlni az egész?

– Most mit csináljak? – kérdezte Jajoi.

– Ha tenyérlenymatot vesznek, biztosan kiderítik, hogy ő az. De továbbra is úgy kell tenned, mintha semmit sem tudnál a dologról. Nincs más megoldás. Haza sem jött aznap este, utoljára reggel láttad, amikor munkába ment. Jól kijöttetek egymással.

– De mi lesz, ha találnak valakit, aki látta, amikor hazajött? – vetette föl Jajoi már-már hisztérikus hangon.

– Te mondtad, hogy senki sem látta. – Jó, de...

– Szedd össze magad! – szólt rá Maszako. – Tudtuk, hogy előfordulhat ilyesmi.

– De hátha megláttak bennünket, amikor kicipeltük a kocsiba? – aggodalmaskodott Jajoi.

Maszako elnémult, mint oly gyakran, ha gondolkodott, de amikor végre megszólalt, nem valami megnyugtatót mondott.

– Nem tudom, hogy akkor mit csinálunk.

– A véraláfutásról semmiképpen sem szabad tudniuk.

– Persze hogy nem. De éjszakára van alibid, és nem tudsz vezetni, tehát semmi okuk azt hinni, hogy te hagyhattad a maradványokat a parkban. Te szokás szerint dolgozni mentél, másnap pedig óvodába vitted a gyerekeket.

– Igaz, és aznap reggel beszéltem azzal a nővel a szemetesnél – tette hozzá Jajoi, mintegy önmagát nyugtatgatva.

– Próbáld meg lazítani – biztatta Maszako. – Nem hiszem, hogy bármiképpen összefüggésbe hozhatnak téged a házammal, a te fürdőszobádat pedig nyugodtan átkutathatják, ott semmit sem találnak.

– Igaz – ismételte Jajoi, majd hirtelen eszébe jutott másik aggodalma, amit meg akart beszélni Maszakóval. – De van itt még valami. Kuniko tegnap idejött, és meg akart zsarolni.

– Miről beszélsz?

– Százezer helyett félmilliót akar.

– Ez nem lep meg. Jellemző. Elcseszi, és még jutalmat is vár érte.

– Kezességvállalást is aláíratott velem egy kölcsönre.

– Miféle kölcsönre?

– Azt nem tudom biztosan, de úgy festett, mint azok az uzsoraügyletek. Ez a hír láthatólag készületlenül érte Maszakót, és megint hosszasan hallgatott. Amíg Jajoi a telefont szorongatva várt, biztosra vette, hogy a barátnője haragszik, de amikor újra megszólalt, higgadtan csengett a hangja.

– Ebből nagy baj lehet – mondta. – Ha elterjed a hír a férjedről, és a hitelező előáll a szerződéssel, bárki rájöhet, hogy Kuniko zsarolt. Máskülönben miért vállaltál volna kezességet a kölcsönre?

– Ez igaz – mormolta Jajoi.

– De talán nem szúr szemet a neved, hiszen csak kezesként szerepelsz. Kuniko nem arra kért, hogy fizesd vissza helyette a kölcsönt. Lökött, de nem hiszem, hogy ilyen messzire menne.

– Tudta, hogy hiába is kér, mert nincs pénzem, úgyhogy helyette aláíratott velem.

Jajoi nem egészen értette, mit akart tőle Kuniko, de Maszako higgadt hangja megnyugtatta.

– Most jut eszembe, egy előnnyel talán járhat, ha azonosítják a holttestet – mondta Maszako.

– Milyen előnnyel?

– Megkapod a biztosítást. Ugye Kendzsi kötött életbiztosítást?

Hát persze! – gondolta Jajoi teljesen elámulva. Kendzsi ötvenmillió jenes összegre kötött biztosítást. Éppen amikor reménytelennek tűnt a helyzet, hirtelen-váratlan fordult a kocka. Az asszony a telefonkagylóval a kezében ült a sűrűsödő félhomályban, és átgondolta a lehetőségeket.

2

Maszako letette a telefont, és az órájára pillantott. Húsz perccel múlt öt. Aznap este nem kellett az üzembe mennie, és nem tudta, mikor jön haza a férje meg a fia. Elvileg kikapcsolódással tölthette volna az estét, de egyszeriben új veszély leselkedett rájuk. Az események gyorsabban követték egymást, mint várta. Eddig zökkenőmentesen haladtak, de most veremek következtek; egyetlen rossz lépés, és örökre elnyeli őket valamelyik. Egy pillanatig mozdulatlanul ült, minden erejével összpontosítani igyekezett, mint aki tökélyre viszi a ceruzahegyezést.

Végül fogta a távirányítót, és bekapcsolta a televíziót. Végignyomkodta a csatornákat hírek után, de még korán volt. Talán az esti lapban volt valami, ami fölött átsiklott. Kikapcsolta a tévét, és összeszedegette a kanapéról az újságoldalakat, amelyeket szétszórva hagyott. A harmadik oldal alján megtalálta, amit keresett: egy rövid tudósítást „Földarabolt holttestet találtak a parkban” címmel. Vajon miért nem vette észre előbb? Ez is a hanyagságát bizonyította. Elhatározta, hogy mostantól figyelmesebb lesz, és átolvasta a cikket.

Az állt benne, hogy aznap korán reggel egy parkfenntartó munkás egy hulladékgyűjtőben emberi testrészeket tartalmazó nejlonzacskót talált. A rendőrségi kutatás során több hulladékgyűjtőből összesen tizenöt zacskó került elő, mindegyiket egy felnőtt férfi holttestének darabjai töltötték meg. Csak ennyit írtak, de a helyszín és a zacskók száma alapján nyilvánvalóvá vált, hogy ez az az adag, amit Kuniko vitt magával. Az a nő egyszerűen a park hulladékgyűjtőibe dobálta az egészet. Súlyos hiba volt beavatni ebbe a dologba, Maszako sosem bízott benne, hát akkor miért adott neki ilyen fontos feladatot? Maszako a körmét rágta – pedig azt hitte, már felhagyott ezzel a régi szokásával –, és önmagát hibáztatta az egész grimbuszért.

Miután megtalálták a zacskókat, úgy gondolta, csak idő kérdése, hogy azonosítsák a holttestben Kendzsit. Amit elrontott, azt már nem hozhatta helyre, de figyelmeztethette Kunikót, vagy talán meg is fenyegethette, nehogy újabb ostobaságot műveljen. Előbb azonban tudatni akarta Josiéval a történeteket. Mivel Josie alighanem ma is munkába megy, gyorsan utol kell érnie. Maszako és a többiek általában vasárnap helyett a péntekről szombatira virradó éjszakát vették ki, mert a vasárnapi műszakért tíz százalékkal többet kaptak. Josie azonban rendszerint szombaton is dolgozott, mert kellett neki a pluszpénz.

Amint Maszako megnyomta az elsárgult műanyag csengőt, Josie ajtaja hangos nyikorgással szinte azonnal kinyílt.

– Nahát, szia! – üdvözölte Josie párafelhőből előtűnő arccal. Biztosan levest főz – gondolta Maszako, ahogy megérezte az étel illatát, amely a Josiénál állandóan terjengő enyhe tisztítószer-aromához vegyült.

- Ki tudsz jönni egy percre, Muter? - suttogta.

Látta, hogy a pitvarból nyíló pici szobában gyerekesen fölhúzott térddel kuporgó Miki rajzfilmet néz a tévében. A lány pillantásra sem méltatta a jövevényt.

- Persze - mondta Josie. - Miért?

Mintha rájött volna, hogy történt valami, mert elsápadt. Maszának feltűnt, milyen holtfáradtnak látszik. Elfordult, hátralépett, és várta, hogy Josie kimenjen hozzá.

Az ajtó előtti zsebkendőnyi földdarabot zöldséggel ültették be, és Maszako kíváncsian nézegette az indákról súlyosan lecsüngő, élénkpiros paradicsomokat.

- Elnézést! - jelent meg mögötte néhány pillanat múlva Josie. - Mi olyan érdekes?

- A paradicsomod. Jó érzéked van a kertészkedéshez.

- Sokszor gondoltam rá, hogy ha lenne helyem, még rizst is magam természetnek - nevetett Josie, ahogy tekintetével fölmérte az eresz alatt megbújó veteményes ágyást. - Kicsit már unom a paradicsomot, de úgy látszik, nagyon jól érzi itt magát. Hihetetlenül finom. Vigyél belőle! - Lecevart egy különösen szép szemet, és Maszako kinyújtott tenyerére helyezte. Maszako egy pillanatra nézte, milyen duzzadt és egészséges, noha ennek az elnyűtt asszonynak a lepusztult háza tövében nőtt. - Na mi újság? - nézett rá várakozón Josie.

- Olvastad az esti lapot? - fordult feléje Maszako.

- Nem járatok újságot - felelte kissé röstelkedve Josie.

- Néhány zacskót megtaláltak a Koganei parkban.

- A Koganei parkban? Azok nem az enyéme! - bukott ki belőle.

- Tudom. Biztosan Kunikóéi. Mindenesetre a rendőrség megjelent Jajoinál, mert bejelentette Kendzsi eltűnését.

- Tudják már, hogy Kendzsi az?

- Még nem - mondta Maszako.

Josie aggódó képet vágott, és a szeme alatti karikák még mélyebbek voltak, mint legutóbb, amikor Maszako az üzemben találkozott vele.

- Mit tegyünk? - kérdezte kissé riadtan. - Rá fognak jönni.

- Okvetlenül kiderítik, hogy ő az - hagyta helyben Maszako.

- Akkor most mihez kezdünk?

- Munkába akartál menni?

- Igen - mondta bizonytalanul Josie -, de most már nem tudom, jó-e, ha csak én dolgozom ma éjjel.

- Menj csak! - buzdította Maszako. - Úgy kell viselkednünk, mintha mi sem történt volna. Mit gondolsz, tudja valaki, hogy aznap nálam jártál? - Josie pillanatnyi gondolkodás után nyomatékosan megrázta a fejét. - Jó, nem is szabad kitudódnia. Biztosan Jajoit fogják gyanúsítani, tehát vigyáznunk kell, nehogy rájöjjenek, hogy gondjaik voltak Kendzsivel, sőt a férfi még meg is ütötte. Ha rájönnek, mindannyian így végezzük - tette össze a két csuklóját Maszako, mint akit megbilincseltek.

- Tudom - hebegte Josie, és csontos karjára sandított.

Ebben a pillanatban egy kisfiú totyogott oda, és átölelte Josie lábát.

- Nagyi! - gagyogta a sovány gyerek, ahogy az asszony kitérdelt nadrágszárába kapaszkodott.

Egy szál pelenkában jött ki utána a házból.

- Ez meg kicsoda? - kérdezte Maszako.

- Az unokám - mondta feszengve Josie, és elkapta a fiúcska kezét, nehogy elszaladjon.

– Unokád van? Eddig nem is hallottam róla – cirógatta meg a gyerek buksiját Maszako, hogy palástolja meglepődését.

Amint ujjai a selymes tincsek közé siklottak, fölidézte, milyen volt régen Nobuki haja.

– Nem említettem, hogy van egy másik lányom is. Az övé.

– Te vigyázol rá?

– Én – sóhajtotta Josie, és lenézett a gyerekekre.

A fiú a paradicsom után ágaskodott, amelyet Maszako még a kezében tartott. Az asszony odaadta neki, a fiú egy pillanatig szagolgatta a paradicsom piros héját, majd a pofijához dörzsölte.

– Aranyos – suttogta a gyereket figyelve Maszako.

– Tudod, a történetek után szinte meghaladja az erőmet, hogy még róla is gondoskodnom kell.

– Az ilyen csöppségekkel mindig nehéz. Ugye, még nem szobatiszta?

– Most már kettőt pelenkázhatok – nevetett Josie, de tekintetében tükröződött a gondozói feladat súlya.

Maszako még egy pillanatig figyelte.

– Jó, ha fölmerül valami, beugrom hozzád.

– Maszako! – állította meg az indulni készülő asszonyt Josie. – Mit csináltál a fejjel? – kérdezte alig hallható hangon, mintha még attól is félne, hogy a gyerek meghallja.

A kisfiú azonban egyáltalán nem figyelte rá, mert az előrenyújtott két kezében óvatosan tartott paradicsomot tanulmányozta. Maszako válaszára előtt körülpillantott.

– Másnap eltemettem. Azzal nem lesz gond.

– Hová vitted?

– Jobb, ha nem tudod – mondta, sarkon fordult, és visszament a kocsijához, amelyet az utca végén hagyott.

Úgy döntött, nem szól Kuniko zsarolási kísérletéről, se a biztosítási összegről. Győzködte magát, hogy semmi értelme még inkább nyugtalanítania a barátnőjét, de valójában már senkiben sem bízott.

Tülkölés hallatszott valahonnét a közelből, olyasféle, mint az árujukat kínáló tofus teherautók hangja, a környező nyitott ablakokból pedig edény csörgés és televíziók lármája hatolt el hozzá. A városbeli asszonyok ilyenkor szoktak sűrögni-forogni a konyhájukban. Maszako a saját takaros, üres konyhájára gondolt, meg a fürdőszobájára, ahol tettüket elkövezték. Arra gondolt, hogy mostanában otthonosabban érzi magát egy száraz, tisztára sikált fürdőszobában, mint egy nyüzsgő, házias konyhában.

A kocsiban tartott térkép segítségével kereste meg Kuniko lakótelepét a szomszédos Kodaira városrészben. Az épület kapualját bélelő, ócska fa levélszekrényeket gyermekmatricák foszlányai meg sebtében kiragasztott felszólítások dekorálták, az utóbbiak a szeméremsértő szórólapok bedobását tiltották meg a reklámterjesztőknek. A jelenlegi bérlők nevét láthatólag a korábbiak fölé biggyesztették, ami sejteni engedte, hogy az épületben sűrűn cserélődnek a lakók. Egyes esetekben még új névtáblával sem bajlódtak, egyszerűen filctollal áthúzták a régi nevet, és melléírták az újat. Maszako végignézte a levélszekrényeket, és kiderítette, hogy Kuniko a negyediken lakik.

Fölment a levélszekrényekhez hasonlóan leharcolt lifttel, és megállt Kuniko ajtaja előtt. Megnyomta a csengőt, de hiába. Mivel a Golf odalent állt, az asszony valószínűleg csak elszaladt bevásárolni. Maszako úgy döntött, megvárja, és a folyosó szélére húzódva, igyekezett

minél kevésbé feltűnést kelteni. Figyelte a sápadt fényű neonlámpa körül zümmögő bogarakat. Időről időre valamelyik tébolyultan nekirepült a világítótestnek, azután a padlóra hullott. Maszako rágyújtott, és várakozás közben a rovartetemeket számolgatta.

Húsz perc múlva Kuniko trappolt végig a folyosón, a közeli élelmiszerboltból hozott szatyrokat cipelt. A párás hőség ellenére elegánsan, tetőtől talpig feketébe öltözött, és nagyon jókedvűnek tűnt, majdhogynem dúdolgatott. Ahogy Maszako a közeledését figyelte, a parkbeli varjak jutottak az eszébe.

– Jaj, hát te mit keresel itt? – sikkantotta el magát Kuniko, amikor meglátta az árnyékban.

– Beszélünk kell.

– Most? Miről? – fürkészte kelleetlenül Maszako arcát.

– Igen, most! Neked köszönhetően jó nagy bajban vagyunk – rántotta ki Maszako a bedobányulásba gyömöszölt újságot, és Kuniko orra alá dugta.

A levélszekrény csattanása visszhangzott a folyosón.

– Miről beszélsz? – kérdezte Kuniko, és idegesen pillantott körül.

– Nézd meg magad! – sziszegte Maszako.

Kuniko a kulcsával ügyetlenkedett, nyilvánvalóan megijesztette a másik asszony szúrós tekintete.

– Irtó nagy a kupi, de muszáj bejőnnöd. Nem beszélgethetünk idekint. – Maszako követte a lakásba, és körülnézett. A bútorok, dísz tárgyak hol ordenáré, hol kifinomult, fura egyvelege erősen hajazott magára a lakóra. – Remélem, nem tart sokáig – jegyezte meg zavartan Kuniko, ahogy bekapcsolta a légkondicionálót.

– Nem, ne aggódj – nyitotta ki a hírlapot Maszako, és megmutatta a cikket. Kuniko a földre huppantotta a szatyrokat, és átfutotta az újságot. Maszako észrevette, hogy arca megvonaglik a rávakolt alapozórétegek alatt. – Ugye ezek a tieid? Ki más hagyta volna őket parkban?

– Nekem tökéletes helynek látszott.

– Hogy te milyen hülye vagy! A parkokban mindig okvetetlenkednek a hulladékgyűjtőkkel. Ezért mondtam, hogy lakóházaknál hagyd a zacskókat.

– Akkor sincs okod lehülyézni – biggyesztette az ajkát Kuniko.

– Aki hülye, az hülye. Hála neked, a rendőrség fölbukkant Jajoiéknál.

– Hogyhogy? Máris? – váltott az ajakbiggyesztésről elszörnyedt arca Kuniko.

– Igen! Még nem tudják biztosan, ki az az ember, de nem kell hozzá sok idő. Holnap elszabadul a pokol, és ha rájönnek, ki a tettes, akkor mind lebukunk. – Kuniko meredt tekintettel állt, mint akinek lefagyott az agya. Maszako farkasszemet nézett vele. – Ugye tudod, mit jelent ez? Még ha valami csoda folytán nem is jönnek rá, hogy benne voltunk, és csak Jajoit tartóztatják le, a pénzedtől akkor is elbúcsúzhatsz. – Kuniko most végre fölfogta. – De még csak most jön a java – folytatta Maszako. – A te igazi gondod a kezességvállalás, amit aláíráttál Jajoiival. A férje földarabolásával amúgy is cinkossá váltál, de most ráadásul még zsarolni is próbáltad.

– Zsarolni? Eszembe sem jutott...

– Mi nem jutott eszedbe? Talán nem fenyegetted meg?

– De hát nem tudtam, mi mást tegyek. Csak arra gondoltam, talán segíthetne. Együtt sírunk, együtt nevetünk, nem? Azok után, amit érte tettem...

Kuniko hetet-havat összehordott, buta arca izzadságtól fénylett. Maszako ridegen méregette. Pillanatnyilag attól tartott leginkább, hogy Kuniko uzsorása tudomást szerez a

biztosításról. Kétellette, hogy egy efféle alak magával sokat törődne a gyilkossággal, de ha megneszeli, mekkora pénzről van szó, talán beleüti az orrát.

– Mi az, hogy „együtt sínink, együtt nevetünk”? Te mindig csak magaddal törödsz. –

Maszako előrelendítette a tenyerét. – Hol az a szerződés? Azonnal add ide!

– De már benyújtottam – pillantott idegesen az órájára Kuniko.

– Hol?

– A Millió Fogyasztó Központjában, az állomással szemben.

– Egy uzsorásnál. Azonnal hívd föl, és mondd meg neki, hogy visszakéred a szerződést!

– De hát az lehetetlen – küszködött könnyeivel a fenyegető hang hallatán Kuniko.

– Lehetetlen vagy sem, meg kell tenned. Holnap tele lesz az üggyel a tévé meg az összes újság, azután a te nyájas hiteleződ okvetlenül ellátogat hozzád.

– Rendben. – Bár Kuniko továbbra is húzódozott, retiküljéből névjegyet vett elő, és fölemelte a telefont. Maszako látta, hogy azt is agyonragasztgatták matricákkal, mint a lépcsőházi levélszekrényeket. – Itt Dzsonoucsi Kuniko beszél. Érdeklődöm, hogy visszakaphatnám-e a szerződést, amit néhány perce vittem be.

Maszako mellette állva végighallgatta, ahogy a férfi a vonal végén visszautasítja a kérést, majd letakarta a kagylót.

– Mondd meg neki, hogy várjon, azonnal odamész! – suttogta. Kuniko letette, azután összecsuklott a lába, és a padlóra rogyott.

– Muszáj odamennem? – kérdezte.

– Na mit gondolsz?

– De miért?

– Mert ez az egész katyvasz a te hibád.

– De nem én daraboltam föl a pasit! – nyöszörögte.

– Hallgass! – rivallt rá Maszako, és fegyelmezte magát, nehogy pofon vágja. Kuniko sírva fakadt.

– Mennyit kértél kölcsön?

– Most ötszáztezret.

Maszako ismerte a módszert: az asszony először valószínűleg kisebb összeget próbált kölcsönözni, de miután megvizsgálták a hitelképességét, többet adtak neki, mint amennyit kézben tudott tartani. Egy ideje gyanította, hogy Kuniko nem képes megbirkózni a kölcsönkamatok törlesztésével.

– Ekkora összeghez általában nem is kell kezes. Azt hiszem, téged bepaliztak.

– De a pasi azt mondta, ha nincs kezes, akkor azonnal vissza kell fizetnem a pénzt – siránkozott ismét Kuniko.

– Te meg képes voltál elhinni neki – sóhajtotta Maszako.

– De hát irtó kedves volt és udvarias. Jakuzára számítottam, nem ilyen normális pasira.

Még meg is köszönte, amikor elvittem neki a szerződést.

– A közönségtől függően változtatgatják a műsort. Tudták, hogy egy kis bájolással levesznek a lábadról.

Maszako nem fárasztotta magát azzal, hogy palástolja megvetését.

– Mintha te mindent tudnál az ilyesmiről.

– Te meg mintha az égvilágon semmit sem tudnál. De erre most nem érünk rá. Gyerünk! Megfordult, és gyorsan belebújt az edzőcipőjébe. A kérgét rég letaposta, úgy lépett bele, mint egy papucsba. Kuniko duzzogva követte.

A Millió Fogyasztó Központjában nem égett a villany, de Maszako fölment a lépcsőn, és bekopogott a rozoga ajtón.

– Nyitva! – szólt ki egy hang.

Beléptek a sötét irodába, ahol az ablak melletti pamlagon egy cigarettázó férfi terpeszkedett. Előtte a koszos asztalon gyűrött újság meg ragacsos kávéskanna.

– Jó estét! – tápáskodott föl mosolyogva. – Kerüljenek beljebb! Szürke öltönye és mélyvörös nyakkendője túlságosan elegánsnak tűnt a kopott irodához, de festett barna haja illett a közeghez. Kissé kapkodó magatartásából Maszako sejtette, hogy a telefonhívás ellenére sem számított Kuniko látogatására.

– Dzsumondzsi úr – kezdte Kuniko –, úgy alakult, hogy a hölgy, aki aláírta a kezességvállalást, meggondolta magát, és visszakéri.

– Ő az a hölgy? – kérdezte Dzsumondzsi, és gyanakodva fordult Maszako felé.

– Nem, de az illető a barátnőm. Férjes asszony, és nem kíván ilyesmibe keveredni. Lenne szíves visszaadni a papírt?

– Sajnálom, de nem tehetem.

– Akkor legalább hadd nézzem meg – kéne Maszako.

– Rendben – mormolta a férfi, és kezdett barátságталanná válni. Kihúzta az egyik íróasztalfiókot, és egy papírlapot adott át Maszakónak. Az asszony egy percig tanulmányozta.

– Külön kezest kérni nem jogszerű, hacsak nem kötötték ki kezdetől fogva. Legyen szíves, mutassa meg az eredeti kölcsönmegállapodást!

Dzsumondzsi arca erre elkomorodott. Újabb iratot emelt ki a dossziéból, és megmutatott egy bekezdést Maszakónak.

– Itt áll, hogy „kezes igényelhető abban az esetben, ha a kölcsönvevő hitelképessége számottevően megváltozik”. Dzsonoucsi asszony férje kilépett a munkahelyéről, és világga ment. Szerintem ezt „számottevő változásnak” nevezhetjük.

– Nevezheti, ahogy tetszik – mosolygott Maszako –, de a tény az, hogy Dzsonoucsi asszony csak egyszer késett a törlesztéssel, akkor is egyetlen napot. Az aligha ok, hogy efféle záradékot foganatosítsanak.

Dzsumondzsi nyilvánvalóan nem számított visszavágásra, és elképedve bámult Maszakóra.

Kuniko idegesen pislogott, mint aki attól fél, hogy valaki mindjárt rájuk támad. Dzsumondzsi jól megnézte magának Maszakót.

– Nem ismerjük mi egymást valahonnét? – kérdezte végül.

– Nem – rázta a fejét Maszako.

– Jó, lehet, hogy nem. – A férfi hangja valamelyest megenyhült, de továbbra is merőn nézett. – Őszintén szólva, komoly kétségeim vannak a kölcsön visszafizetését illetően.

– Majd én gondoskodom róla, hogy fizessen – jelentette ki Maszako, mint valami magától értetődő tény.

– Ezek szerint ön hajlandó kezességet vállalni érte?

– Azt nem, de gondom lesz rá, hogy ön visszakapja a pénzét, még akkor is, ha valaki mástól vetetek föl vele kölcsönt, hogy ezt fedezze.

– Jó – állt kötélnek Dzsumondzsi –, de azért szemmel tartom Dzsonoucsi asszony törlesztését.

Visszament a pamlaghoz, és leült. Kunikót láthatólag megdöbbsentette, hogy Maszako ilyen könnyen vissza tudta szerezni a papírt.

– Akkor megyünk is – terelgette kifelé az ajtón Maszako.

- Most már emlékszem - szólalt meg Dzsumondzsi, amikor épp kiléptek volna. - Maga Katori Maszako, nem igaz?

Maszako hátrapördült, és azonnal fölidéződött benne Dzsumondzsi fiatalabb kiadásban. Az a borotva-hajvágású mamlasz még Maszako cége egyik alvállalkozójának adósságbehajtójaként dolgozott. Azóta sok minden megváltozott, például az akkoriban használt, kevésbé hangzatos név is, amelyet Maszako rég elfelejtett, de az az alamuszi szempár összetéveszthetetlen volt.

- Most, hogy mondja... - dadogta. - De megváltoztatta a nevét.

- Sőt ebben az esetben még a játékszabályokat is megváltoztatom - nevetett a férfi -, ha maga jótáll a barátnőjéért.

- Honnét ismered a pasit? - kérdezte Kuniko, aki elsőnek ment le a lépcsőn, de most szembefordult Maszakóval, nem bírta leplezni kíváncsiságát.

- A régi munkahelyemen többször találkoztam vele - mondta Maszako.

- Miféle munkahelyeden?

- A pénzügyi ágazatban dolgoztam.

- Uzsorásnál? - kérdezte Kuniko, de többet nem tudott kihúzni belőle.

Még egy pillanatig nézte, azután nekiiramodott, mint aki alig várja, hogy eltűnjön a sötét, kihalt utcáról. Maszako viszont most legszívesebben ezekben az elhagyatott sikátorokban bujkált volna, miután előkerült az az árnyék a múltból. Ő is megijedt. Mi jöhet ezután? Hová fusson?

3

Miért tudunk álmunkban a holtakkal társalogni? Maszako nyugtalan hánykolódása közben azt álmodta, hogy halott apja a kertben áll, a puszta gyepe mered. Az öreg a borús idő ellenére vékony, nyári kimonót viselt, mint annak idején a kórházban, ahol rosszindulatú állkapocsdaganattal haldoklott. Amikor meglátta Maszakót a verandán, többszöri műtéttől eltorzult arca mintha földerült volna.

- Mit csinálsz? - kérdezte Maszako.

- Arra gondoltam, hogy elmegyek itthonról.

Utolsó napjaiban szinte beszédképtelenné vált az apja, de az álomban tisztán csengett a hangja.

- De hát nemsokára jön valaki - mondta Maszako.

Fogalma sem volt, hogy ki, de föl-alá futkosott a házban, hogy rendet rakjon. A kert a régi otthonukhoz tartozott, amelyet az apja még Hacsiodzsiban bérelt, de maga a ház új volt, Maszakóék építették, és az óvodássá visszaváltzott Nobuki az asszony farmerének szárába kapaszkodott.

- Akkor ki kell takarítanunk a fürdőszobát - mondta az apja. Borzongás futott végig Maszako gerincén. Valahonnét tudta, hogy a fürdőszoba tele van Kendzsi hajszálaival; de az apja honnan tudhatta? Bizonyára onnét, hogy az öreg is meghalt. Az asszony elhúzódott Nobuki pici kezétől, és valami ürügyet keresett, hogy megetesse az apját; de amíg ezen fáradozott, az öreg odabotorkált hozzá pipaszár lábán. Most éppen olyan beesettnék és sápadtnak látta az arcát, mint holtában.

- Maszako, légy szíves, ölj meg! - kérte.

A hang most egészen közel szólt a füléhez, és az asszony levegő után kapkodva ébredt föl. Ezt mondta neki az apja utoljára. A fájdalomtól nemhogy beszélni, még enni sem tudott, de ezeket a szavakat valahogy kinyögte. A hang mostanáig valahol Maszako emlékeiben keringett,

ám ahogy földéződött, az asszony megremegett a félelemtől, mintha kísértetet látott volna.

– Maszako!

Josiki állt az ágy mellett. Szinte sosem jött be a szobába, ha a felesége itt volt, és Maszako most kissé csodálkozva nézett föl rá, miközben megpróbált magához térni álmából.

– Nézd csak! – mutatott a férje egy cikket a kezében tartott újságban. – Ez nem az ismerősöd?

Az asszony felült, és elvette az újságot. A harmadik oldal tetején vastagbetűs cím hirdette: „Muszasimurajamai hivatali dolgozóé a parkban talált földarabolt holttest” Ahogy Maszako megjósolta, az éjszaka folyamán azonosították Kendzsit. Csak kinyomtatva valahogy kevésbé valószínűen hatott az egész. Nem tudta, miért, úgyhogy végigolvasta a cikket.

„Eltűnése éjszakáján az áldozat felesége, Jajoi rész munkaidősként egy közeli üzemben dolgozott. A rendőrség jelenleg azt igyekszik megállapítani, merre járt Jamamoto, miután aznap este távozott a munkahelyéről” – írta az újság. További részleteket nem közöltek, csak a korábbi tudósítást ismételték meg, amely a leghátborzongatóbb tényre összpontosított: szétvágott testrészeket találtak a szemétben.

– Ugye ismered az asszonyt? – kérdezte Josiki.

– Igen, de te honnét tudod?

– Valami Jamamotóné többször is telefonált, és azt mondta, az üzemből. Meg aztán a cikk szerint éjszakai műszakban dolgozik. A környéken a tiéd nagyjából az egyetlen ilyen munkahely.

Vajon Josiki aznap este hallotta Jajoi hívását? Maszako a férje tekintetét fürkészte, de Josiki elfordult, nyilván zavarba hozta, hogy ilyen izgatottnak mutatkozott.

– Csak gondoltam, hátha érdekel – mondta.

– Köszönöm!

– Ki képes ilyesmit művelni? Nyilván a férfinak volt valami haragosa.

– Kétlem – mondta Maszako. – Bár nem tudom.

– De az asszonyt elég jól ismered, nem? Nem kéne meglátogatnod? – nézett rá csodálkozva a férje, nyilván meglepte, hogy láthatólag ilyen higgadtan fogadja az egészet.

– Nem is tudom – felelte bizonytalanul Maszako, és úgy tett, mintha az ágyon fekvő újságot nézegetné.

A férfi egy pillanatig még figyelte, azután kivett egy öltönyt a gardróból. Szombaton ritkán dolgozott, de ez most kivételes napnak tűnt. Maszako ráeszmélt, hogy a férje elmenéshez készülődik, erre fölugrott, és hozzáfogott, hogy bevesse az ágyat.

– Biztos, hogy nem kéne átmenned hozzá? – kérdezte ismét Josiki anélkül, hogy hátrafordult volna. – Nyilván nyüzsögnek körülötte a rendőrök meg az újságírók, lefogadom, hogy jólesne neki, ha egy ismerős arcot látna.

– Kétlem, hogy pont az hiányzik neki, hogy még valaki háborgassa.

Josiki nem válaszolt, lehúzta a pólóját. Maszako megállt, nézte a meztelen hátát, megereszkedett izmait, fakó bőrét. A férfi megmerevedett, mintha megérezte volna, hogy figyeli.

Maszako rég elfelejtette, milyen Josikival hálgni. Immár csupán egy fedél alatt éltek, játszották előírt szerepüket. Nem voltak többé férj és feleség, még csak apa és anya sem. Egyszerűen folytatták tovább az addigiakat – akár egy megbízhatóan működő gép –, munkába jártak, rendben tartották a házat, és Maszako úgy érezte, lassanként minden széthullik. Josiki belebújt az ingébe, megfordult, és a feleségére nézett.

– Legalább hívd föl! – mondta. – Ne légy ennyire barátságatlan! Maszako elgondolkodott, és rájött: görcsösen igyekezett a látszatát is elkerülni, hogy bármiféle köze lehet a bűncselekményhez, emiatt pedig megfélekedett arról, miként viselkedne normális körülmények között.

– Talán igazad van – mondta, bár továbbra is kelletlenül. Josiki a szemébe nézett.

– Ha úgy döntesz, hogy valami nem érdekel, egyszerűen bezárkózol – mondta.

– Pedig távol áll tőlem.

Maszako rádöbbsent, hogy a férje biztosan észrevette rajta a változást, amióta akkor este elment Jajoihoz.

– Bocs, hogy belekotyogtam! – mondta Josiki homlokát ráncolva, mint aki valami keserűt ízelet. Egy pillanatig szótlánul nézték egymást, majd Maszako lesütötte a szemét, és a steppelt takarót kezdte igazgatni. – Nyögdécseltél álmodban, mielőtt fölébresztettelek – tette hozzá nyakkendőkötés közben a férje.

– Rosszat álmodtam – mondta az asszony, és magában megállapította, hogy a nyakkendő nem illik az öltönyhöz.

– Miről?

– Apámat láttam, és tudott beszélni.

Josiki morogva nadrágzsebébe dugta a tárcáját meg a bérletét. Mindig kedvelte az apósát, és hogy most nem érdekelte a téma, abból Maszako csak azt a következtetést tudta levonni, hogy Josiki már meg sem próbál kapcsolatot teremteni vele. Valószínűleg már szükségét sem érzi. Ahogy talán ő maga sem. Maszako hosszasan elidőzött az ágytakaró széleinek betúrögetésével, végiggondolta, mi minden szűnt meg kettejük között.

Mihelyt a férfi elment, Maszako fölhívta Jajoit.

– Jamamoto lakás – közölte egy fáradt hang, Jajoiéra emlékeztető, valahogy mégis más, idősebb.

– Katoriné vagyok. Beszélhetnék Jajoiival?

– Éppen alszik. Megkérdezhetem, milyen ügyben keresi?

– Együtt dolgozom Jajoiival az üzemben, és aggódtam miatta, mert az újságban olvastam, mi történt.

– Ez nagyon kedves öntől. Természetesen megdöbbsentette ez az egész. Tegnap este óta ágyban van.

Úgy tűnt, mintha az asszony már jó néhányszor elmondta volna ugyanezt. Reggel óta nyilván rengetegen hívták – rokonok, Kendzsi munkatársai, Jajoi barátai, szomszédok, és kétségkívül a sajtó is. A nő egyszerűen ismételtette, amit mindenki másnak, akár egy üzenetrögzítő.

– Az édesanyjával beszélek? – kérdezte Maszako.

– Igen – felelte az asszony majdhogynem gorombán, láthatólag vigyázott, nehogy fölösleges információkat adjon ki.

– Bizonyára le vannak sújtva. Mindannyian együttérzünk önökkel – zárta rövidre a beszélgetést Maszako.

Jajoi anyja így legalább emlékeztetett, hogy Maszako telefonált. Ennyi elég is. Tényleg furcsán festett volna, ha föl sem hívja. Most már csak arra kellett koncentrálnia, nehogy a többi napfényre kerüljön.

Miután letette a kagylót, Nobuki jött le a szobájából, szó nélkül megreggelizett, majd elment. Dolgozni? Játsszani? Maszako nem tudta. Amint magára maradt, bekapcsolta a tévét, és

végigtallózta a hírműsorokat. Mind ugyanazt tálták, amit már az újságban is olvasott, ezek szerint nem merült föl újabb fejlemény.

Josie néhány perc múlva telefonált, jóformán suttogva beszélt. Maszako tudta, hogy az ő nyugodalmas éjszakájával ellentétben Josie dolgozott, és most az anyósa ápolása közben szakított időt a hívásra.

– Épp, ahogy mondtad. Bekapcsoltam a tévét, és tessék! – mondta búskomoran.

– Hamarosan az üzemben is megjelennek a rendőrök – mondta Maszako.

– Mit gondolsz, megtalálják a zacskóinkat?

– Kétlem – felelte.

– De mit mondjunk nekik?

– Egyszerűen mondd azt, hogy Jajoi aznap este óta nem jött dolgozni, úgyhogy semmit sem tudsz róla.

– Igen, azt hiszem, ez jó – mormolta Josie. Újra meg újra ugyanazokat a kérdéseket tette föl, és mintha ugyanazokat a válaszokat hajtogatta volna magában. Maszakónak kezdett elege lenni az örökös telefonálgatásból. A háttérből a kisfiú nyafogását hallotta, s ez földidézte az álmát. Teljesen valószerűnek tűnt az érzés, hogy Nobuki a nadrágszárát rángatja. Alighanem azért, mert látta Josie unokáját. Ha részletesen kielemezi az álmát, talán nem is hat többé ijesztőnek. – Akkor viszlát este! – rezzentette föl gondolataiból Josie aggódó hangja.

Maszako letette a kagylót.

Kuniko nem hívta. Talán Maszako fenyegetései elriasztották, és most egy ideig türtőzteti magát. Ahogy Maszako hozzáfogott a mosáshoz, eszébe jutott Dzsumondzsi, akit tegnap este jó néhány év után először látott. Az effajta nyereszke, amivel a férfi foglalkozik, rendszerint néhány évig rengeteget jövedelmez, azután összeomlik. Maszakónak fogalma sem volt, hogyan alakul Kuniko kölcsöne, és nem is nagyon érdekelte, de az gondot okozhatott, ha Dzsumondzsi olvas újságot, és ráismer a szerződésben látott névre.

Vajon miféle ember ez a Dzsumondzsi? Maszako hosszú idő óta először merte előkotorni volt munkahelye emlékeit. Abból az időszakból semmit sem idézett föl szívesen, és mégis, miközben mosóport szórt a gépbe, azután pedig figyelte, amint kavarogva fölhabosodik, gondolatai a múltba kalandoztak.

Legelőször az jutott eszébe a régi állásával kapcsolatban, hogy szakét melegített az újévi vállalati partnerpartin. Ezt az összejevetelt minden évben megrendezték a T Hitel- és Kölcsönpénztárnál, ahol Maszako mindjárt a középiskola után helyezkedett el, és több mint huszonkét esztendeig dolgozott. Ilyenkor meghívták a cég üzletfeleinek vezetőit, valamint a betétállomány javát adó mezőgazdasági szövetkezetek magas rangú tisztségviselőit, és az újévi munkaszünet utolsó napján fogadást adtak nekik. Elvárták, hogy aznap valamennyi női alkalmazott hagyományos kimonóba öltözve menjen munkába, noha a gyakorlatban a szabály csak a fiatalabbakra vonatkozott.

A többi nő a színpalán mögött dolgozott a mulatságon, szendvicsfalatokat készítettek, poharakat mostak és szakét melegítettek. A férfiakra hárult a nehezebb munka, ők hordták be a sört és rendezték be a termet, de a nők egész nap szorgoskodtak, korán nekiláttak az előkészületeknek, és későn, a takarítás után végeztek. A legrosszabb azonban alighanem az a tudat volt, hogy a munkaszünet, amely hivatalosan a december 30-i zárástól január 4-én reggelig tartott, az ő számukra emiatt valójában egy nappal előbb ért véget. A részvételt kötelezően előírták, bár nem számított rendes munkanapnak.

Maszakót, aki egyszer csak a vállalat legidősebb nődolgozójává vált, a háttérben, a

konyhában tartották. Ez a szerep tulajdonképpen megfelelt neki, mert nem szerette a reflektorfényt, de a szűk helyiségben órákon át folytatott szakémelegítéstől émelygett és szédült. Miután pedig a férfi munkatársak felöntöttek a garatra, és nőket toboroztak az italtöltögetéshez, Maszako kielégítő segítség nélkül, gyakran teljesen egyedül maradt. Ahogy a poharakkal és a kiürült szakés kancsókkal viaskodott, fáradozása már nem is annyira elszomorítónak, mint inkább abszurdnak tűnt. A legrosszabb években még a részeg kollégák által produkált hányásfoltokat is vele takarították föl. Nem is egy kolléganője mondott föl azért, mert elkeserítette a bánásmód, amelyben a személyzet legidősebb nőtagja részesült.

A partnerparti mindazonáltal az év egyetlen napjára korlátozódott, és ezt még el tudta viselni. Sokkal inkább zavarta, hogy a többi napon kifejtett erőfeszítéseit egyáltalán nem ismerték el, és annyi év múltán sem léptették elő, nem bíztak rá mást, csak a primitív ügyviteli feladatokat, amelyeket első ottani munkanapjától fogva végzett. Bár reggel nyolckor blokkolt, és szinte minden este kilencig benn maradt, évről évre továbbra is ugyanazt az egyhangú robotolást folytatta; és bármennyire igyekezett, bármilyen jól teljesített, csupán segédszerep jutott neki, minden fontos döntés a férfi kollégáira maradt. Azok a férfiak, akik nagyjából vele egy időben álltak munkába a cégnél, mindannyian alapos továbbképzést kaptak, és már rég előléptették őket részlegvezetővé vagy még följebb, sőt már a fiatalabb férfiak is az övénél magasabb beosztásba kerültek.

Egyszer véletlenül meglátta egy olyan férfi fizetési kimutatását, aki pontosan annyi ideje dolgozott a vállalatnál, mint ő, és ekkor Maszako kis híján dührohamot kapott. Az illető kétmillió jennel többet kapott nála, aki húszesztendei szolgálati idő után mindössze évi 4 600 000 jent keresett. Jól meghányta-vetette a dolgot, majd egyenesen a részlegvezetőhöz fordult, aki ugyanabban az esztendőben helyezkedett el a vállalatnál, mint ő, és arra kérte a férfit, hogy léptesse elő vezető beosztásba, adjon neki ugyanolyan munkát, mint a férfi alkalmazottaknak.

Másnap durva zaklatás vette kezdetét. Mindenekelőtt bizonyára eltorzítva tolmácsolták kívánságát a vállalatnál dolgozó többi nőnek, mert hirtelen megfagyott körülötte a levegő. Nyilván elhíresztelték róla, hogy törtető, akit egyáltalán nem érdekel, mi lesz a többiekkel. Ettől fogva nem hívták meg a havi vacsorákra, amelyeken valamennyi nő összejött, és Maszako ráébredt, hogy teljesen elszigetelődött.

A férfiak viszont szüntelenül a nyakára jártak, gondjuk volt rá, hogy csakis vele szolgáltassák föl a teát a hivatalos vendégeknek, és elárasztották fénymásolnivalóval. Így nehezen tudta elvégezni a saját munkáját, és végül még többet túlórázott. Ennek óhatatlanul a munkája minősége látta kárát, s ez tükröződött a gyöngé minősítésekben. A gyöngé minősítés viszont azt jelentette, hogy alkalmatlan az előléptetésre – nyilvánvalóan eleve ez volt a cél.

Mégis eltökélte magát, hogy kitart. Késő estig benn maradt, és amivel nem végzett, azt hazavitte. Nobuki akkor még általános iskolába járt, megviselte az anyja feszült idegállapota, és nehéz időszakon ment át, Josiki pedig örjöngve követelte, hogy az asszony hagyja ott az állását. Maszako pingponglabdának érezte magát, aki a családjá meg a munkahelye között pattog, és mindkét helyen teljesen magára maradt. Nem tudott hová bújni, nem lelt kiutat.

Nem sokkal ezután fölfedezett egy komoly hibát, amelyet a főnöke követett el, és amikor Maszako fölhívta rá a figyelmét, a férfi hirtelen nekiesett. A „főnök” valójában évekkal fiatalabb volt nála, és teljesen alkalmatlan a posztjára.

– Maga csak fogja be azt a lepcsés száját! – ordított rá, sőt még pofon is ütötte. Ez munkaidő után történt, így senki nem hallhatta, de Maszakóban mély nyomot hagyott az eset. Miért lesz ennyire fontos valaki egyszerűen attól a körülménytől, hogy férfi? Hát az ő szakmai gyakorlata

és igyekezete fikarcnyit sem számít? Sokszor gondolt arra, hogy másik munkahelyet keres, de szerette a pénzügyi területet, és maradt. Az említett összetűzés után azonban rájött, hogy nincs tovább.

A megalázó bántalmazás épp a buborékgazdaság tetőpontján érte. Ez tobzódó üzleti időszakot jelentett a bankok és takarékszövetkezetek számára, két kézzel szórták a pénzt az ügyfeleknek, úgyszólván hitelképesség-vizsgálat nélkül. Éveken át még olyan kliensek is kaptak kölcsönt, akiről Maszako tudta, hogy kétes kockázatot jelentenek, és miután végül kipukkadt a buborék, mindez behajthatatlan kinnlevőségek hegyévé halmozódott. Az ingatlanárak lezuhantak, velük együtt a részvények is, és a banki jelzálogjog érvényesítésével napról napra több vagyontárgy került kalapács alá. Csakhogy az árverési bevétel korántsem egyezett az eredeti kölcsön értékével, így a veszteségek az égis szöktek.

Ilyen feltételek mellett egyre nehezebbé vált a tőke előteremtése, és végül egy jelentős mezőgazdasági szövetkezet támogatását élvező, nagyobb cég lépett színre, hogy ellenőrzése alá vonja Maszako vállalatát. Fúzióról szóló mendemondák keltek szárnyra, komoly átszervezésről és leépítésről beszéltek. Legidősebb női alkalmazottként Maszako volt a legvédtelenebb, és tudta, hogy semmit sem tett azért, hogy a vezetés kegyeibe férkőzzön. Nemigen lepődött meg tehát, amikor a személyügyi osztályról utasítás jött, hogy egy vidéki fiókintézményhez helyezik át. Már csak egy év választotta el Nobukit a középiskolai felvételi vizsgától, és ha Maszako tudomásul veszi az áthelyezést, akkor magára kellett volna hagynia Josikit a fiúval. Egyszerűen nem vitte rá a lélek. Miután nem fogadta el az intézkedést, természetesen azt kérték, hogy nyújtsa be a felmondását. Az igazi csapás azonban akkor érte, amikor a fülébe jutott, hogy a távozása bejelentését megtapsolták az irodában.

Dzsumondzsi azt követően bukkant föl a vállalatnál, hogy a gazdaság leszálló ágba fordult, és megsokasodtak a késedelmes számlák. Még a bankok is efféle embereket foglalkoztattak, hogy nyomást gyakoroljanak a törlesztéssel elmaradó ügyfelekre. Kedvező időkben túlzott mohóságuk nem tartotta vissza őket a kockázatos kölcsönöktől, most pedig szorult helyzetükben nem törődtek a külsőségekkel. Maszako mind a felelőtlen hitelkihelyezést, mind a keménykedést rosszalotta, és valamiért úgy képzelte, hogy Dzsumondzsi osztozik az érzéseiben – jöllehet a férfi végezte a behajtást. Irodán kívül sosem beszélt vele, de szinte biztosra vette, hogy megütközést, sőt nemtetszést látott a férfi szemében, miközben Dzsumondzsi együtt nevetgélt a cég pökhendi belső munkatársaival.

Maszako arra ocsúdott föl, hogy a mosógép csengője a program végét jelzi, holott annyira gondolataiba merült, hogy elfelejtette berakni a gépbe a mosnivalót. Örvénybe taszították, vízben hagyták, kilúgozták és kifacsarták – pontosan ezt történt vele. Micsoda értelmetlen mosóprogram? – gondolta, és föl kacagott.

4

Dzsumondzsi arra ébredt, hogy elzsibbadt a karja. Kicsúsztotta a nő karcsú nyaka alól, és megmozgatta az ujjait. A hirtelen mocorgástól a nő is fölriadt, kinyitotta a szemét, s lehetetlenül vékony szemöldöke alól a férfira nézett – arcában idegesítően egyesültek a gyermek meg a középkorú nő vonásai.

- Mi baj? – kérdezte.

A férfi az ágy melletti órára pillantott: mindjárt reggel nyolc. A nyári napfény már beáradt a vékony függönyön, fölforrósította a levegőt a szűk hálószobában.

- Ideje fölkelni – mondta a férfi.

- Jaj, ne! - motyogta belécsimpaszzkodva a nő.

- Nincs tanítás?

Valószínűleg még csak most kezdte a középiskolát - valójában kamaszlány volt, egyáltalán nem nő -, de Dzsumondzsi kizárólag a fiatalok érdekelték, tehát az ő számára nő volt.

- Szombat van - mondta. - Ma kihagyom.

- Nekem viszont dolgom van. Kelj föl! - A lány egy másodpercig a homlokát ráncolta, azután ásított. Eközben Dzsumondzsi belátott rózsaszín szájába. Ez a gyermeki test mindenestül csupa rózsaszín és fehér színtanulmánynak tűnt. A férfi még egy utolsó epekedő pillantást vetett rá, majd kikászálódott az ágyból, és bekapcsolta a légkondicionálót. Állott, poros levegőnyelv nyalintotta meg az arcát. - Készíts reggelit - mondta.

- Hogysisne! - dűnnyögte a lány.

- A nő dolga ennivalóról gondoskodni.

- Nem tudom, hogy kell - közölte, de szája szögletében mosoly bujkált.

- Az nem dicsőség, te agyatlan.

- Ne hívj engem agyatlannak! - húzta föl az orrát, és kivett egy cigarettát Dzsumondzsi dobozából. - Ti, öreg férfiak mind egyformán beszéltek.

- Öreg? - fortyant föl Dzsumondzsi, mint akinek elevenébe vágta. - Harmincegy vagyok.

- Na ugye - vihogott a lány. - Mondtam, hogy öreg vagy.

- Miért, apád hány éves? - kérdezte Dzsumondzsi abban a hiszemben, hogy ezzel a saját fiatalságát bizonyíthatja, mivel kezdte bosszantani a dolog.

- Negyvenegy.

- Csak tíz évvel idősebb nálam? - Hirtelen maga is érezte a korát. Kiment a fürdőszobába vizelni, azután megmosakodott. Azt hitte, mire végez, a lány legalább a teavizet fölteszi, de amikor kinyitotta az ajtót, a festett, mézszínű haj még mindig szétterült az ágyneműn. - Fölkelni? - ordította. - És tűnés innen!

- Seggfej! - kiabálta vissza a lány, és dundi lábával a levegőbe rúgott. - Vén trottyos!

- Anyád hány éves? - kérdezte váratlanul Dzsumondzsi.

- Negyvenhárom. Egy kicsit több apámnál.

- A nők húsz fölött semmire se jók.

- Te megbuggyantál. Anyám még most is fiatal, és szép is.

Dzsumondzsi nevetett, úgy érezte, mintha valamiféle ütőkártyát játszott volna ki azzal, hogy nem érdeklik az érettebb nők. Soha eszébe sem jutott, hogy az ő viselkedése is gyerekes. A lánnyal mit se törődve rágyújtott, és kezébe vette a reggeli lapot. Ahogy az ágyra telepedett, a lány a szemöldökét összevonva, nagyon felnőttesen nézett rá, s ez ismét arra emlékeztette, mennyire nincsenek ínyére az idősebb nők. eltűnődött, hogy vajon ez itt hogyan fog kinézni néhány év múlva, próbálta elképzelni a lány anyjának arcát. Megfogta az állát, fölemelte a fejét, és a szemébe nézett.

- Mi az? - kérdezte a lány. - Ne csináld ezt!

- Miért ne?

- Hagyd abba! Mit bámulsz?

- Csak azon gondolkoztam, hogy egyszer te is megöregszel.

- Hát aztán? - szabadította ki a fejét a lány. - Muszáj korán reggel ilyen genyónak lenni? Tökre lelomboz.

Negyvenhárom. Úgy vélte, hogy Katori Maszako, akit tegnap évek után először látott, körülbelül ennyi idős lehet. Sovány volt, mint mindig, és még ijesztőbb is, mint azelőtt, de el

kellott ismernie, hogy mély benyomást tett rá az asszony.

Katori Maszako valaha a T Hitel- és Kölcsönpénztárnál dolgozott, amelyik akkor Tanasiban működött. Azért csak „akkor”, mert az ingatlanhitelekre szakosodott cégek közé tartozott, amelyeket azóta bekebelezett egy nagyobb vállalat, miután a számlaköveteléseik zöme a krachot követően behajthatatlanná vált. Annak idején a pénzbeszedést alvállalkozásba adta annak a biztonsági szolgálatnak, amelyiknél Dzsumondzsi akkoriban dolgozott. A takarékszövetkezetben tett gyakori látogatásairól élénken emlékezett Maszakóra.

Az asszony mindig a számítógépes termináljánál ült, csinos szürke kosztümben, amelyet mintha egyenesen a tisztítóból hoztak volna. Nem festette magát olyan feltűnően, ahogy az irodában a többi nő, és nem kacérkodott a látogatókkal. Csak ült a helyén, és dolgozott. Komolyságot és megközelíthetlenséget sugárzott, bár alighanem éppen ezzel a szakszerű magatartással ébresztett tiszteletet a pasikban, legalábbis Dzsumondzsi cégénél.

Dzsumondzsit azokban az időkben nem nagyon érdekelték a munkahelyi pletykák, de arra azért emlékezett, hogy rebesgették, a már több mint húsz éve ott dolgozó Maszako valamiért nyüggé vált, és valószínűleg hamarosan leépítik. A fiatalember ösztönei azt súgták, más oka is lehet a dolognak. Mintha az asszonyt mindig fal vette volna körül, amely távol tartotta a többieket, jelezte, hogy hadilábon áll a világgal. Talán természetes is, hogy a külső szemlélő Dzsumondzsi, akit ráadásul afféle pénzkicsikaróként szerződtettek, megértette ezt a jelzést. Azok pedig, akik nem értették, láthatólag fújtak a nőre.

Most azonban Dzsumondzsi megdöbbsent, mert föl sem tudta fogni, mit akarhat Katori Maszako egy olyan béna spinétől, mint ez a Dzsonoucsiné.

– Éhes vagyok – szakította félbe Dzsumondzsi gondolatmenetét a lány hangja. – Gyerünk a McDonald'sba!

– Várj egy kicsit! – felelte a férfi, és kinyitotta az elfelejtett újságot.

– Azt magaddal is hozhatod – vetette föl a lány, és átölelte.

– Maradj csöndben! – húzódott félre Dzsumondzsi.

Az első cikk címe fölkelte a figyelmét, különösen Muszasimurajama említése miatt.

Elolvasta a tudósítást a közeli parkban talált földarabolt holttestről, és megakadt „az áldozat felesége, Jajoi” résznél. Hol hallotta ezt a nevet? Nem így hívták a kezest a szerződésen? Homályosan emlékezett, mert Maszako visszavette a szerződést, mielőtt Dzsumondzsi egyáltalán utánanézhett volna a nőnek, de most szinte biztos volt abban, hogy *tényleg* így hívták.

– Fúj! – utálkozott a lány, aki a válla fölött beleolvasott az újságba. – Pont most jártam abban a parkban. De durva! – Megpróbálta kirántani a férfi kezéből a lapot. – Ott az a gördeszkás, aki folyton nyúz, hogy menjek el megnézni.

– Dugulj el! – szólt rá Dzsumondzsi, elhúzta a lánytól az újságot, és újra elolvasta a cikket.

Emlékezett, hogy Kuniko mondott valamit arról, hogy éjszakai műszakban dolgozik egy ebédcsomagoló üzemben – ugyanott, ahol ez a Jamamoto Jajoi. Biztosan ez a nő az aláíró. De miért kérte Dzsonoucsiné egy meggyilkolt férfi feleségét, hogy vállaljon kezességet a kölcsönére? Az egész dolog büzlött. Valószínűnek látszott, hogy Maszako azért törte magát a szerződésért, mert valami történt a feleséggel – ő hülye meg simán odaadta neki.

– A francba! – szentségeit. Még egyszer végigolvasta a cikket. Mivel az áldozat kedden este nem ment haza, a rendőrség gyanította, hogy aznap gyilkolták meg, és a holttestét nem sokkal később darabolták föl. De csak az elmúlt éjjel azonosították. Ha ez a helyzet, akkor Maszako talán csak aggódott a férfi feleségéért, és barátilag akart neki segíteni. Ebben nincs semmi

rendkívüli. Na de miért fordult Dzsonoucsiné kezességért olyasvalakihez, akinek a férje eltűnt? Ha valakinek eltűnik a férje, akkor idegességében nemigen foglalkozik egyébvel. És mit akart valójában ezzel az egésszel Katori Maszako? Ő nem az a fajta, akinek sok álmatlan éjszakát okoznak mások problémái. Kérdések sokasága kavargott Dzsumondzsi fejében.

Úgy gondolta, utána kell néznie az ügynek, és a poros padlószőnyegre lökte az újságot. A lány némán figyelte, kissé elbátortalanította a férfi viselkedése. Most félénken az újság után nyúlt, és átfutotta a tévéműsort. Dzsumondzsi nézte, de a gondolatai máshol jártak. Pénzszagot érzett, és ez fölizgatta.

A fiatalok mostanában a legközelebbi pénzautomatából vettek fel kölcsönt, és ez azt jelentette, hogy az uzorabulinak rövidesen bealkonyul, a Millió Fogyasztó Központja aligha húzza ki még egy évig. Dzsumondzsi már többé-kevésbé el is döntötte, hogy további megélhetés végett kísérszolgálatot alapít. Most azonban ez... Úgy érezte, mintha váratlanul jó vastag bankjegyköteg pottyant volna az ölébe. Mély lélegzetet vett.

– Éhes vagyok! – nyivákolt a lány, és megint lebiggyesztette az ajkát. – Menjünk már enni!
– Rendben – mondta Dzsumondzsi –, gyerünk! Hirtelen hangulatváltozása láthatólag meglepte a lányt.

5

Jajoi azt tapasztalta, hogy az emberek részvétellel, ugyanakkor gyanakvóan is bánnak vele, és úgy érezte magát, mint e két erőteljes emóció között ide-oda csapkodó teniszlabda. De hogyan viselkedjen egy teniszlabda? Halvány fogalma sem volt.

Igucsi felügyelő, a muszasijamatói rendőrkapitányság közbiztonsági főosztályának vezetője előző este eléggé együttérzőnek mutatkozott, amikor eljött közölni, hogy a parkban talált kéztenyérlenymata alapján azonosították Kendzsit, de azóta mintha gyanakvóbbá vált volna. Újra fölbukkant, elmondta, hogy bevonják az ügybe a főkapitányságot, a helybeli kapitányságon pedig nyomozócsoportot állítanak föl, és mindehhez Jajoi együttműködését igénylik. Az arca ezúttal alig emlékeztetett a halk szavú férfiéra, aki az ablakon át nézte a háromkereű biciklit. A változás dermesztően hatott, de az asszony tudta, hogy ezek csak az első lépések.

Ezen az estén tíz óra után két nyomozó jelent meg, az egyik Muszasi-jamatóból, a másik a főkapitányságról, és mindkettő még Igucsinál is nyugtalanítóbban festett.

– Kinugasza, Központi Nyomozati – mondta az egyikük, és fölillantotta fekete bőrnoteszába dugott igazolványát.

Nyilvánvalóan ötvenhez közeledett, de talán fiatalabbnak próbált látszani a kifakult, fekete golfpólóban és khakinadrágban. Köpcös alkatával, vastag nyakával és rövidre nyírt hajával inkább tűnt haramiának, mint zsarunak. Jajoinak sejtelve sem volt, mi az a „Központi Nyomozati”, és hol található, de ettől függetlenül nehezebbre esett, hogy ne remegjen, amikor szembekerült a képviselőjével.

A Kinugaszánál fiatalabb, cingár, csapott állú másik férfi Imai néven mutatkozott be, mint a helyi kapitányság nyomozója. Hagyta beszélni a társát, amíg ő jegyzetelt. Amint beléptek, megkérték Jajoi édesapját, aki aggódó tekintettel állt az asszony mögött, hogy vigye el valahová a fiúkat. Jajoi szülei egyébként elszörnyedtek, amikor fölhívta őket a hírekkel, és még azon az estén odaautóztak Kófuból. A kisebbik fiú álmos volt, nem akaródzott elmennie, a nagyobbik pedig mintha megdermedt volna a feszültségtől, de Jajoi szüleinek mindkettőjüket sikerült felöltöztetniük és kiterelniük az ajtón. Az öregeknek nyilvánvalóan eszükbe sem jutott, hogy a lányuk gyanúsított lehet. Ők egyszerűen úgy látták, hogy valami szörnyű

szerencsétlenség érte a családot.

– Tudom, hogy most nem könnyű önnek – kezdte Imai, amint elmentek –, de föl kell tennünk néhány kérdést.

Jajoi bevezette őket a nappaliba. Sóhajtott, ahogy leültek. A mennyezet alacsonyabbnak és súlyosabbnak tűnt, mint máskor. Valahogy igazságtalannak érezte, hogy ezekkel a komor férfiakkal kell tárgyalnia éppen akkor, amikor végre megszabadult Kendzsi örökös kínzásától, és új életet kezdett a fiúkkal.

– Mit szeretnének tudni? – kérdezte, és a mondat végére erejét vesztette a hangja.

Kinugasza egy ideig hallgatott, meglehetősen leplezetlenül fürkészte az asszonyt. Jajoi arra gondolt, ha nagyon rászállnak, valószínűleg hamar megadja magát. Ösztönösen megdermedt, ahogy a férfi szóra nyitotta az ajkát, és szinte csalódott, mert nikotinszagú lehelet kíséretében a vártnál magasabb és szelídebb hang jött ki rajta.

– Ha együttműködik velünk, biztosra veszem, hogy pillanatok alatt elfogjuk a tetteit.

– Hogyne, kérem – mondta az asszony.

A detektív ránézett, és megnyalta duzzadt ajkát. Jajoi azt gondolta, valószínűleg csodálkozik, hogy ő miért nem sír. Szívesen megtette volna, de elapadtak a könnyei.

– Úgy tudom, hogy ön a gyilkosság estéjén munkába ment, mielőtt a férje hazajött. Nem félt egyedül hagyni a gyermekeit a házban, nem aggódott, hogy esetleg tűzvész vagy földrengés támad?

A férfi keskeny vágású szeme résnyire húzódott, és Jajoi csak sokkal később jött rá, hogy akkor ilyen, ha mosolyog.

– Kendzsi mindig... – Azt akarta felelni, hogy mindig későn járt haza, tehát már megszokta, de elakadt. Ha ezt mondja, rájönnek, hogy nem éltek jól Kendzsivel. – Kendzsi mindig időben jött haza, aznap este fordult elő először, hogy késett. Nagyon aggódtam, de munkába kellett mennem. Reggel természetesen haragudtam, amikor hazaértem, és láttam, hogy nincs itthon.

– Miért? – tudakolta Kinugasza, a farzsebéből barna műanyag noteszt húzott elő, és lefirkantott valamit.

– Hogy miért haragudtam? – lepődött meg az asszony, akit hirtelen fölbosszantott a kérdés.

– Önöknek vagy gyermekük, uraim?

– Van – mondta Kinugasza. – Az egyik lányom egyetemista, a másik gimnáziumba jár. Magának van gyereke, Imai?

– Van – felelte Imai. – Két általános iskolás meg egy óvadás.

– Akkor megértheti, mennyire fölzaklatott, hogy két kisgyereket egész éjszakára egyedül hagytam. Először dühített a dolog.

Kinugasza kiegészítette valamivel a jegyzeteit, Imai kinyitott noteszával szótlanul ült, hagyta, hogy az idősebb férfi vezesse a beszélgetést.

– Tehát haragudott a férjére? – kérdezte Kinugasza.

– Persze, hogy haragudtam. Tudta, hogy munkába kell mennem, de még akkor is csavargott... – Az asszony elhallgatott, mert ráeszmélt, hogy Kendzsivel szembeni neheztelése már-már dühkitörésbe csap át. – Úgy értem, azt hittem, hogy csavarog – igazította ki magát.

A vállát lehorgasztotta, mintha csak most döbbenne rá, hogy a férje egyáltalán nem fog hazajönni. Elhessentette a belső hangot, amely azt duruzsolta, hogy ő maga ölte meg.

– Hogyne, természetesen – mondta Kinugasza. – De ilyesmi korábban is megesett?

– Hogy nem jött haza?

– Igen.

- Dehogy, soha. Hébe-hóba elment inni, és nem ért haza, mire indulnom kellett az üzembe, de mindig sietett, ahogy tudott.

- A legtöbb férfi igényli, hogy néha kirúgjon a hámból - bólogatott kedélyesen Kinugasza -, és ez esetleg éjszakába nyúlik.

- Ezt én is beláttam, és sajnáltam Kendzsit. Mindig jó volt hozzám. *Hazugság! Hazugság!*

- sikoltotta magában. Kendzsi sosem sietett haza, folyton itt tépelődhettem, hogy egyedül kell-e majd hagynom a gyerekeket. Tudta, mennyire utálok munkába menni, mielőtt hazaér, de látni sem bírt, úgyhogy inkább kívárta, amíg elindulok. Szörnyeteg volt! Szörnyeteg!

- Ha először fordult elő, hogy a férje éjszakára kimaradt, akkor miért haragudott rá? Az ember azt hinné, hogy inkább aggódott miatta.

- Azt hittem, szórakozik valahol - mondta Jajoi szinte suttogva.

- Szoktak veszekedni a férjével?

- Időnként.

- Min veszekedtek?

- Rendszerint semmiségeken.

- Azt hiszem, ez megesik. Házaspárok általában a legbutább dolgok miatt veszekszenek. Na jó, átfutná velünk még egyszer az aznapi eseményeket? A férje a szokott időben ment munkába?

- Igen.

- Milyen ruhát vett föl?

- Amit máskor is szokott, öltönyt...

Amint kimondta, eszébe jutott, hogy Kendzsin aznap este nem volt zakó, amikor megjött. Talán most is valahol a házban hanyódik, vagy Kendzsi annyira berúgott, hogy útközben elhagyta. Jajoi teljesen megfeledkezett erről. Páni félelem szorította össze a mellét, alig kapott levegőt, de nyugalmat erőltetett magára.

- Rosszul van? - kérdezte Kinugasza, és megint összeszűkül a szeme. A férfi zord külseje és szelíd hangja nyugtalanító kontrasztot képezett.

- Bocsánat - motyogta Jajoi -, csak arra gondoltam, hogy akkor láttam utoljára.

- Nagyon nehéz, ha ilyen váratlanul efféle történik - sajnálkozott Kinugasza, és Imáira pillantott. - Mi folyton ilyesmivel foglalkozunk, mégsem tudunk hozzászokni, igaz, Imai?

- Bizony.

Nagyon együttérzőnek látszottak, de az asszony tudta, csak arra várnak, hogy valami baklövést kövessen el. De hiába várnak! Valahogy ki fogja bírni. Gondolatban már számtalanszor végigjátszotta, és betéve tudta a szerepét. Ám ha gyanakvó tekintetek szegeződtek rá, máris úgy érezte, egyenesen a véraláfutásáig látnak. Valami már-már arra csábította, hogy letépje magáról a ruhát, föltárja a fájdalmát... de tudta, hogy ez veszedelmes kísértés. Hirtelen ráeszmélt, hogy a kezét tördeli, mintha láthatatlan törölközőt gyűrögetne, szinte azt remélte, abból préselheti ki az akaraterőt, ami segít a kitartásban. Igen, most akaraterő kellett, hogy megőrizhesse a szabadságát.

- Elnézést, nem vagyok magamnál.

- Semmi baj - próbált együttérzőnek mutatkozni Kinugasza. - Ez mindenképpen így van. Megértjük, hogyan érez, asszonyom. Sőt még jobban is tartja magát, mint a legtöbben. Rendszerint sírnak, jajgatnak, beszélni is alig tudnak.

A nyomozó várta, hogy összeszedje magát.

- Fehér ing volt rajta - mondta végül Jajoi. - És sötét nyakkendő. - A hangja kimértté,

gépiessé vált, ahogy leírta Kendzsi ruházatát. – Fekete félcipő.

– Az öltöny milyen színű volt?

– Világosszürke.

– Világosszürke – ismételte Kinugasza, és jegyzetelt. – Nem tudja, milyen márkájú?

– A márkát nem tudom, de minden ruhája a Minami diszkontáruházból való.

– A cipője is?

– Az nem, de úgy rémlik, azt is a környéken vette.

– Nem tudja, hol? – kérdezte Imai.

– Azt hiszem, Tokiói Cipőcentrumnak hívják.

– És a fehérenűje? – érdeklődött Imai.

– Azt a szupermarketben vettem – sütötte le szégyenlősen a szemét Jajoi.

– Ezeket majd holnap tisztázzuk – szakította félbe a kollégáját Kinugasza. – Most csak a legfontosabbakat nézzük. – Imai bosszúsnak látszott, de fegyelmezte magát. – Hánykor ment el itthonról a férje?

– Ugyanúgy, mint máskor, elég korán, hogy elérje a 7.45-öst Sindzsukuba.

– És azután nem látta, nem is hallott felőle?

– Nem – mondta Jajoi, és kétfelől az arcára szorította a tenyerét. Kinugasza körülnézett a szobában, mintha csak most venné észre, hol van. A padlón szétszóródtak a játékszerek és mesekönyvek, amelyeket a nagyszülők hoztak a gyerekeknek.

– Hová vitték a szülei a kicsiket? – kérdezte.

– Valahová enni.

– Későre jár. – A nyomozó tudta, hogy az asszony szeretné, ha a beszélgetés köztük maradna, az órájára pillantott, és látta, hogy már tizenegy múlt. – Lassan befejezhetnénk mára.

– El tudná mondani nekünk, hová való a férje, és hol laknak az ön szülei? – nézett föl a noteszából Imai.

– A férjem gunmai. Az édesanyja és az édesapja hamarosan megjöhetnek. Én eredetileg Jamanasiból származom.

– Az apósáékat ön értesítette, hogy a férje eltűnt? – kérdezte Imai.

– Nem... én nem szóltam nekik – dadogta Jajoi.

– Miért nem? – kérdezte Kinugasza, és két kézzel végigsimította tüsifrizuráját.

– Nem is tudom. Azt hiszem, azért, mert a munkahelyén egyfolytában azt magyarázták, hogy a férfiaknál időnként előfordul ilyesmi, és hamarosan hazajön majd. Okosabbnak látszott, ha nem csapok nagy hűhót.

Imai értetlenül meredt a noteszára.

– Na de Jamamotóné, a férje kedden éjjel nem jött haza, és ön már szerdán este telefonált, hogy bejelentse az eltűnését. Csütörtökön reggel jegyzőkönyveztük az esetet, ami effajta ügyeknél igencsak gyorsnak számít. Ha velünk ilyen hamar közölte, a szülőket miért nem hívta föl? Nem velük kellett volna legelőször beszélnie?

– Lehet, hogy igen, de a szülők egyik részről sem helyeselték a házasságunkat, így aztán az évek során nem sokat láttam őket.

– Megkérdezhetem, mit kifogásoltak a szülei? – érdeklődött Kinugasza.

– Azt én sem tudom pontosan. Azt hiszem, az én szüleim nem rejtették véka alá, hogy nem nagyon szívelik Kendzsit, és az anyósom emiatt haragudott meg...

Valójában Jajoi sosem tudott szót érteni az anyósával, és alig-alig érintkeztek egymással. Most is előre rettegett az anyós érkezésétől és a cirkuszolásától. Jajoi még abban sem volt

biztos, hogy a Kendzsivel szemben táplált gyűlölete részben nem abból fakadt-e, hogy a férje ennek az asszonynak a fia.

– De hát az ön szülei miért nem kedvelték a férjét? – kérdezte Kinugasza.

– Ezt nehéz megmondani. – Jajoi egy pillanatig habozott. – Az egy szem lányuk vagyok, és azt hiszem, komoly elvárásokat támasztottak azzal az emberrel szemben, akit a vejükké fogadnak.

– Ez valószínű – mondta Kinugasza. – Különösen, hogy a leányuk ilyen csinos, ha nem veszi zokon a megjegyzésemet.

– Nem, nem erről volt szó – felelte Jajoi, mint aki jól ismert tényt szögez le.

– Nem? Hát akkor mi nem tetszett a szüleinek? – ütött meg hirtelen atyáskodó hangot a nyomozó.

Mintha azt mondta volna, csak tessék, nekem bármit elmondhatsz, bármit a világon. Jajoi egyre inkább feszengett, ahogy a beszélgetés olyan területekre kalandozott, amelyekre nem számított. Úgy tűnt, a detektívet a Kendzsihez fűződő kapcsolatának minden részlete érdekli, képet alkotnak róluk, mint házaspárról, és következtetéseket vonnak le belőle.

– A férjem már az esküvőnk előtt vonzódott a szerencsejátékhoz – mondta. – Fogadott lóversenyen, motorversenyen, efféléken. Még kölcsönöket is vett föl az emiatt keletkezett adósságai fedezésére, de mindet törlesztette. A szüleim tudomást szereztek erről, és ellenezték, hogy összeházasodjunk. Kendzsi azonban abbahagyta, mielőtt komolyra fordult a kapcsolatunk.

A két nyomozó a szerencsejáték említésekor egymásra nézett, és Kinugasza következő kérdése megújult érdeklődést jelzett.

– És mostanában?

Jajoi egy kicsit tévovázott, szóljon-e nekik a bakkaráról. Vajon mondta Maszako, hogy ne beszéljen róla? Nem emlékezett. Hallgatott, mert attól félt, ha mesél nekik a kártyázásról, rájönnek, hogy Kendzsi megütötte.

– Folytassa! – biztatta Kinugasza. – Nekünk elmondhatja.

– Hát...

– Újrakezdte, igaz?

– Azt hiszem – mondta az asszony, és megborzongott. – Említett valami „bakkarát”.

Nem sejtette, hogy ez az egy szó bizonyul majd a megmentőjének.

– Bakkarát? Azt nem mondta, hol játszott?

– Azt hiszem, Sindzsukuban – felelte bátortalanul Jajoi.

– Köszönöm! Méltányoljuk, hogy megosztotta velünk ezt az értesülést – mondta Kinugasza.

– Úgy vélem, most már biztosan elkapjuk a férje gyilkosát.

– Mit gondolnak... – hebegte Jajoi, érzékelvén, hogy a kérdezősködés a végéhez közeledik

– ...mit gondolnak, nem láthatnám a férjemet?

Egyik nyomozó sem hozta szóba a holttest megtekintését.

– Úgy terveztük, hogy az ön sógorát kérjük föl az azonosításra, abban viszont nem vagyok biztos, hogy helyes-e, ha ön is elkíséri – mondta Kinugasza, és fekete-fehér fotókat halászott elő az aktatáskájában lévő borítékból. Legyezőszerűen maga elé tartotta őket, mintha kártyázna, kiválasztott egyet, és az asszony elé tette az asztalon. – Ha komolyan gondolja, hogy eljön, talán nem árt egy pillantást vetnie ezekre, mielőtt döntene.

Jajoi odanyúlt, és óvatosan fölemelte a képet, amelyen egy műanyag zacskó meg egy adag folszabdalt húslátszott. Egyedül a kezét – Kendzsi kezét – lehetett fölismerni, a lemetszett

ujjbegyek helyét fekete kör jelezte. Az asszony levegő után kapkodott, egy pillanatra meggyűlölte Maszakót és a többieket. Micsoda borzalom! Tudta, hogy ő ölte meg, azután ő kérte a barátnőit, hogy szabaduljanak meg a hullától, tudta, hogy ez a gyűlölködés esztelenség, ahogy azonban most a saját szemével látta Kendzsi szétroncsolt testét, nem bírt megálljt parancsolni a méltatlankodás hullámának, amely elborította. Könnyek szöktek a szemébe, és a karjára borult.

– Részvétem – mondta Kinugasza, és gyöngéden megveregette az asszony vállát. – Tudom, hogy nehéz, de erősnek kell lennie. A gyermekeinek szükségük van önre.

A nyomozók mintha megkönnyebbültek volna Jajoi könnyei láttán. A következő pillanatban az asszony fölnézett, és keze fejével megtörölgette a szemét. Iszonyatosan elveszettnek érezte magát. Igaza volt Kunikónak, amikor azt mondta, hogy neki erről fogalma sincs. Tényleg nem fogta föl. Egyszerűbb volt bebeszélnie magának, hogy Kendzsi csak úgy elment valahová.

– Minden rendben? – kérdezte Kinugasza.

– Igen, elnézést.

– Szeretnék, ha holnap befáradna a kapitányságra – mondta a nyomozó, és fölszedelőzködött. – Még meg kell beszélnünk néhány dolgot.

– Természetesen – motyogta Jajoi.

Még néhány dolgot? Mikor lesz már vége? Sőt, Imai még most is ott ült vele szemben, és lassan végignézte a noteszát.

– Bocsánat – pillantott föl –, de valamit elfelejtettem megkérdezni.

– Igen? – kérdezte az asszony, és könnyein át nézett rá. A nyomozó egy másodpercig figyelte.

– A férje eltűnése utáni reggelen körülbelül mikor ért haza az üzemből? Lepergetné nekünk azt a napot, kérem?

– Fél hatkor fejeztem be a műszakot, átöltöztem, és nem sokkal hat előtt értem haza.

– Mindig egyenesen hazajön? – kérdezte halkan a nyomozó.

– Általában – felelte Jajoi. Tudatában volt, hogy még nem tért magához a fényképek okozta sokkból, és gondosan meg kell válogatnia a szavait. – Olykor még maradok, és beszélgetek egy kicsit a barátnőimmal, de mivel Kendzsi előző este nem jött haza, most aggódtam, és siettem, ahogy tudtam.

– Természetesen – mondta Imai, és bólintott, hogy folytassa.

– Azután szundítottam pár órát, mielőtt elvittem a gyerekeket az óvodába.

– Esett az eső, ugye? Autóval ment?

– Nem, nincs kocsink, és jogosítványom sincs. Kerékpárral hordom őket az óvodába.

Jajoi észrevette, hogy a két férfi tekintete ismét összevillan. Előnyére szolgált az a tény, hogy nem tanult meg vezetni.

– És aztán... – ösztökélte Imai.

– Fél tíz körül jöttem vissza, és a kukáknál beszélgettem egy kicsit az egyik szomszédal. Kimostam, kitakarítottam a házat, azután tizenegy körül újra lefeküdtem. Egy óraker telefonáltak a férjem munkahelyéről, hogy nem ment be dolgozni. Mit mondjak, megdöbbsentem.

Ahogy újra elsorolta mindezt, egyre természetesebben mondta a szövegét, kezdett fölengedni benne a feszültség, és ráeszmélt, milyen helytelenül tette, hogy akár egy pillanatig is neheztelt Maszakóra.

– Köszönöm! – mondta Imai, és összezsáttintotta a noteszát. Kinugasza karba tett kézzel,

türelmetlenül állt. Ahogy Jajoi kikísérte őket az előszobába, és figyelte, amint belebújnak a cipőjükbe, érezte, hogy ismét halványodik a gyanakvásuk, s az együttérzés újabb hullámának ad utat.

– A holnapi viszontlátásra! – köszönt el Kinugasza, mielőtt becsukta maga után az ajtót.

Amint elmentek, Jajoi az órájára nézett. Kendzsi anyja és apja hamarosan itt lesznek. Nyelt egyet, fölkészült az anyósa könnyeire. Most azonban védelmül használhatta a saját könnyeit. A nyomozókkal folytatott beszélgetés jó próba volt az elkövetkezőkre. Úgy tűnt, a feszültség és a zavarodottság elillant. Hirtelen ráeszmélt, hogy pontosan ott áll, ahol Kendzsi meghalt, és egy kicsit odébb lépett.

SÖTÉT ÁLMOK

1

Újabb verőfényes délután. Szatake Micujosi karba tett kézzel nézett ki a relaxa redői között. Első emeleti ablakából olybá tűnt, hogy így nyár derekán ragyogó fénybe öltözött meg árnyékba süllyedt részekre tagolódik a világ. Az út menti fák lombja szinte tündökölt, az alattuk húzódó területet mintha feketére mázolták volna. A tovasiető, élesen megvilágított emberalakok sötét árnyékot vontattak maguk után. A zebra fehér sávjai meggörcsültek a forróságban, láttukra Szatake összerezzen, eszébe jutott, milyen kellemetlen érzés, ha az ember cipőtalpa a hőtől meglágyult aszfaltba süllyed.

Az orra előtt magasodott a felhőkarcolók bokra a sindzsukui állomás nyugati kijárata közelében. A derült kék ég függőleges sávjai szinte elviselhetetlenül fénylettek a toronyházak között, a férfi behunyta a szemét, de a kép tovább időzött a retináján. Lezárta a relaxát, és elfordult, várta, hogy a szeme megszokja a szűrt fényt. A lakás mindössze két, régi tatamival borított és kopott tolóajtóval elválasztott szobából állt. A légkondicionálót a legnagyobb fokozatra állították, s az egyik szoba közepén jókora televízió villódzott a félhomályban. Egyéb berendezés szinte nem is volt. Az előszobából nyíló teakonyhát Szatake egyáltalán nem használta, így se főző-, se tálalóedény nem volt benne. Mindent egybevéve igencsak puritánnak tetszett ez a lakóhely egy olyan férfi számára, aki úgy öltözködött, ahogyan Szatake.

Igaz, amikor otthon tartózkodott, Szatake külseje a lakásához igazodott: fehér ing, kitérdelt szürke nadrággal. Ő maga így szeretett járni, de ha elment, arra is gondolnia kellett, milyennek látja a külvilág, ezért öltötte magára Szatake Micujosi, a bártulajdonos mezét.

Föltúrta az ingujját, kinyitotta a csapot, langyos vízzel megmosta a kezét és az arcát, majd megtörölközött, és a lábát maga alá húzva leült a tévé elé. Egy régi amerikai film szinkronizált változatának jelenetei peregtek a képernyőn, de a férfi tekintete elkalandozott, kábán ült, kezével végigsimított rövidre nyírt haján. Igazából semmit sem akart nézni, csak a céltalan mesterséges fényben fürdeni.

Szatake utálta a nyarat. Nem annyira a hőség zavarta, mint inkább az évszak különféle jelei a város mellékutcáin, és a jelek által fölidézett emlékek. A középiskola második évében, a nyári szünetben ütötte meg úgy az apját, hogy az öregnek eltört az állkapcsa. Azután Szatake elköltözött hazulról. Ez az esemény, amely visszavonhatatlanul megváltoztatta az életét, egy éppen ilyen szobában, augusztusban történt, a légkondicionáló is ugyanígy dörmögött, mint a mostani.

A fölhevült város bűdösségével körülvéve azt tapasztalta, hogy a belső és külső énje közötti határvonal elenyészik. A rossz szagú levegő beszívódott a pórusain, és átjárta azt, amit odabent talált, miközben fortyogó indulatai testéből az utcákra szivárogtak. Tokióban nyaranta fenyegetve érezte magát a nagyvárostól, ezért jobbnak tűnt lehetőleg az egész évszakban távol maradni, elkerülni a tikkasztó hóhullámokat, amelyek végigsöpörtek az utcákon.

Ha ez az érzés visszatért, mindig azt jelezte, hogy vége az esős évszaknak, és istenigazából elkezdődött a nyár. Hogy kiűzze a lakásából, fölállt, és átment a másik szobába, kinyitotta az ablakot, de mielőtt a benzingőz meg a zaj benyomulhatott volna, megfogta a csúszózsalogát, és összerántotta. Ahogy a két tábla a helyére siklott, a szoba belseje sötétbe borult, és Szatake megkönnyebbülten rogyott a színehagyott tatamira. A szoba bútorzata komódból és szépen összehajtogatott futonból állt. A futón sarkai tökéletes szögben álltak, olyan elvágólag illeszkedtek egymásra, mintha háromszögvonalt dugtak volna beléjük, és az

egész lakás börtöncellát idézett – kivéve természetesen a televíziót. A börtönben Szatake nemcsak az általa meggyilkolt asszony emlékétől szenvedett, hanem a szűk, levegőtlen helytől is, ahová kényszerítették. Szabadulása után óvakodott nagy beton tömbházba költözni, ahol bezárva érezte volna magát, inkább ezt a szellős, régi faházat választotta. Többé-kevésbé hasonló okból maradt egész nap bekapcsolva a televízió, ez volt kapcsolata a külvilággal.

Most visszament, leült a készülék elé, abban az előírásos tartásban, amelyet a börtönben megköveteltek. Ebben a helyiségben nem szereltek zsalugátert az ablakra, így a napfény továbbra is beszűrődött a relaxa résein. Szatake elnémította a tévét, csak az odakint, a Jamate sugárúton dübörgő autók zaja meg a légkondicionáló zümmögése hallatszott. Rágyújtott, a füstön át leste a képernyőt, de valójában nem tudta, mit néz. Épp valami beszélgetőműsor kezdődött, amelynek komoly képű házigazdája flipchart tábla segítségével szemléltette mondanivalóját. Szatake úgy vette ki, hogy az adást egy nagy port fölvert rendőrségi ügynek szentelték – a múlt héten valami földarabolt hullát találtak egy külvárosi parkban. Szatakét nem érdekelte a téma, tarkójára tette a kezét, mintegy karjával képezett védőpajzsot a világgal szemben. Ebben a pillanatban azonban megcsördült a mellette fekvő mobiltelefon, mintha rájött volna, mit művel a gazdája. A férfi habozott, félig-meddig haragudott erre az újabb külső összeköttetésre, de végül fölvette.

– Szatake – szólt bele fojtott, mérges hangon.

Ma, ebben a gondosan elfojtott emlékei felkavarásával fenyegető hőségben senkivel sem volt kedve beszélni, ugyanakkor szükségét érezte, hogy valamivel elterelje a figyelmét. Ez a nyughatatlan, felemás hangulat éppúgy bosszantotta, mint a nyári nagyváros iránti vegyes érzelmei – gyűlölte a fullasztó utcákat, de tudta, hogy sehol másutt nem bírna élni.

– Én vagyok, édes – tudatta egy hang.

Anna hívta. Szatake a csuklóján csillogó Rolexre pillantott, amely jelezte, hogy pontosan egy óra. Lassan ideje a körútjára indulnia. Egy másodpercig némán tűnődött, ne maradjon-e otthon ebben a rekkenő hőségben.

– Mi a terv? – kérdezte végül. – Fodrász?

– Á, ilyen melegben nem. Inkább arra gondoltam, hogy uszodába mehetnénk.

– Uszodába? Most?

– Igen. Gyere velem!

Mintha klór és napolaj illata csapta volna meg az orrát – nem az a fajta nyári emlék, amitől irtózott, mégis szívesebben mondott nemet.

– Nincs kicsit késő? Nem inkább a szabadnapodon kéne menned?

– De vasárnap óriási a tömeg. Nem mehetnénk ma? Anna úszni akar!

– Jó, rendben, megyünk – határozta el magát hirtelen.

Letette a telefont, újabb cigarettára gyújtott, és az elnémított tévére hunyorgott. A képernyőn feszült arcú asszony látszott, bizonyára az áldozat felesége. Farmert és kifakult pólót viselt. A haját egyszerű kontyba kötötte, és szinte egyáltalán nem volt kifestve. Szatake megvizsgálta az arcát. Ráeszmélt, hogy sokkal bajosabb, mint várta, erre szinte automatikusan átkapcsolt hivatásos üzemmódra, és szakértő szemmel méregette az asszonyt. Arra jutott, hogy harminc körüli, de ez a pofi egy kis sminkeléssel még vevőkre találna. Leginkább azonban az tűnt föl rajta, mennyire nyugodtnak látszik ahhoz képest, hogy meggyilkolták a férjét. A képernyő alján felirat futott át: „A gyilkosság áldozatául esett Jamamoto Kendzsi felesége.” Szatake rég elfelejtette, hogy azon az estén kitéssékelt egy Jamamoto nevű férfit a bárjából, és lerúgta a lépcsőn. Pillanatnyilag sokkal inkább aggasztotta a rá váró izzasztó nyári délután,

meg a ködös balsejtelem, amelyet ébresztett benne. Ha azon az évekkel ezelőtti napon efféle előérzete támad, talán megmenekült volna, talán soha nem is találkozik azzal a nővel, és másként alakul az élete. Most ugyanezek a nyugtalanító érzések motoszkáltak benne, de fogalma sem volt, mién.

Tíz perc múlva a parkoló felé sietett, ahol a kocsiját hagyta. Napszemüvegén át délibábként vibrált a távolban az autópálya. A sötét, hűvös lakáshoz szokott bőre a hevesen tűző nap első támadásától verejtékezni kezdett. Miközben arra várt, hogy a parkoló felvonójából előbukkanjon az autója, keze fejével megtörölte a homlokát. Amint becsukta az ajtót, bekapcsolta a klímaberendezést, de a bőrrel bevont volánon továbbra is érezte a hőséget.

Már megszokta Anna kiszámíthatatlanul csapongó kívánságait. A lány egyik nap azt akarta, hogy vásárolni vigye, másnap azt, hogy új fodrászt vagy új állatorvost keressen neki. Ide-oda hajszolta a városban, de Szatake megértette, hogy így teszi próbára az érzelmeit. Magában mosolyogva kormányozta a kocsit a forgalomban, mulattatta ez a gyönyörű, szeszélyes gyerek.

Amikor becsöngetett, szinte azonnal kinyílt az ajtó, mintha a lány az előszobában várt volna rá. Széles karimájú, sárga kalapot és ahhoz illő sárga napozóruhát viselt. Amíg a fekete lakkbőr szandál pántjaival bajlódott, tettetett elégedetlenséggel biggyesztette le az ajkát.

– Mi tartott ilyen sokáig?

– Nem tehetek róla, ha egyik pillanatról a másikra ilyen hóbotos ötletekkel hozakodsz elő – tárta ki az ajtót Szatake. Megszimatolta Anna lakásának sajátos aromáját, amelyben kutyaszag keveredett a kozmetikumokkal. – Hová szeretnél menni? – kérdezte.

– Hát az uszodába! – rikkantotta a lány, és kilibbent a lakásból.

A korláthoz szaladt, kihajolt, amennyire csak tudott, és fölneézett az égre, mint aki meg akar győződni arról, hogy még mindig perzselő a hőség. Alig bírta magával a kiruccanás fölötti izgalmában, és úgy látszott, egyáltalán nem vesz tudomást Szatake komorabb hangulatáról.

– De melyikbe? A Keió Plaza Hotelba? Az Új Ótaniba?

– A szállodák egy vagyonba kerülnek – mondta a lány.

Jóllehet Szatake pénzét költötte, Anna jobbra került a szükségtelen pazarlást.

– Akkor hová? – indult a lifthez Szatake.

– A városi uszoda jó lesz – felelte a lány. – Az kettőnknek négyszáz jen.

A tagadhatatlanul olcsó városi strandfürdőben ricsajra és zsúfoltságra számíthattak, de ha Annának ez kellett, Szatake nem bánta. Csak arra vágyott, hogy túlélje a hőséget, és ha egyidejűleg a lány kedvére tesz, annál jobb.

A medencében általános iskolás csoportok és fiatal párok nyüzsögtek. A körülötte enyhén teraszosan kialakított területet fasor szegélyezte, és Szatake az árnyékban várakozott, amíg Anna tűzpiros fürdőruhájában ki nem jött az öltözőből.

– Édes! – kiáltotta integetve a lány. Szatake végigmustrálta a testét, mialatt feléje futott. Tökéletesnek találta, kivéve talán azt a tényt, hogy a bőre túl fehérnek tűnt a strandoláshoz. Formás, feszes mell és csípő, hosszú láb. A combja épp eléggé húsos, az összkép mégis karcsú. – Te nem jössz úszni? – kérdezte Anna, és mély lélegzetet vett, mintha be akarná szívni a klórszagot.

– Innen nézlek.

– Miért? – kapaszkodott a férfi karjába. – Gyere be te is!

– Menj csak egyedül! De ne sokáig, körülbelül egy órát maradhatunk.

– Csak?

– Ezt már megbeszéltük. A fodrászra is kell hagyni időt.

Anna ingerült mozdulatot tett, de aztán mintha meggondolta volna magát, futásnak eredt a medencéhez. A teraszokon lefelé menet fölkapott egy strandlabdát, és néhány kislánnyal dobálgatni kezdte. Szatake elmosolyodott. Milyen aranyos! A férfinak valójában nem kellett más, csak hogy Annával lehessen, gondoskodhasson róla. Mi tagadás, vigaszt nyújtott neki a lány, bár még ő sem tudta elhallgattatni a múlt zsongását, amelyet a hirtelen beköszöntött nyár támasztott a fejében. Szatake a napszemüveg mögött behunyta a szemét.

Mire kinyitotta, Anna már nem labdázott a medencénél. A következő pillanatban megtalálta, a lány hosszú, fehér karjával integetett felé a széles, kék vízfelület közepéről, pancsoló, sikongató gyerekek tengerébe veszve. Elégedetten nyugtázta, hogy a férfi meglátta, és úszni kezdett a medencében, gyakorolta félszeg gyorsúszó tempóját. Szatake figyelte, ahogy egy fiatalember a nyomába szegődik, és a trambulín alatt beszédbe elegyedik vele. Újra behunyta a szemét.

Néhány perc múlva a lány víztől csöpögve állt meg mellette. Dús fekete haját a feje tetejére tekerte. Szatake észrevette, hogy a lófarkas, fél fülbevalós fiatalember figyeli őket.

– Rajongód akadt – jegyezte meg.

– A medencében beszélgettünk.

– Ki ez?

– Azt mondja, zenekarban játszik – felelte a lány közönyös hangon, de kissé elfordította a fejét, hogy fölmérje Szatake reakcióját.

A férfi nézte a karján és lábán lecsorgó vízcseppeket, ízlelte fiatalágát, szépségét.

– Eredj, ússzál vele! Még van egy kis időd.

– Minek mennék? – kérdezte csalódott tekintettel Anna.

– Csapta neked a szelet, nem?

– Nem bánod?

– Nem, ha a munkád nem látja kárát.

– Rendben – felelte a lány.

Mintha az ártatlanság buborékja pattant volna szét. Félredobta a törölközőjét, visszaszaladt a medence mellé, ahol a fiatalember feküdt. Amaz nyilvánvaló örömmel ült föl, hogy üdvözölje, majd hitetlenkedve fordult Szatake felé.

Az uszodából hazafelé menet Anna nagyokat hallgatott.

– Kiteszlek a fodrásznál – mondta Szatake.

– De utána nem kell értem jönnöd.

– Miért nem?

– Taxit hívok.

– Én lezuhanyozom, és benézek a bárba.

Miután Anna a szokott helyen kiszállt, Szatake a Jamate sugárútra kanyarodott. A nap már alacsonyan járt, a szemébe sütött. A nyári napnyugtától mindig eszébe jutott valami, olyan élenken idéződött az emlékezetébe, hogy beleborzongott. Az a leküzdhetetlen, kínos érzés most ismét a felszínre tört.

Aznap este, amikor belépett a Mikába, az összes hosztesz előírásos üdvözléssel fordult az ajtó felé. Arcukra egy másodpercig ráfagyott a műmosoly, de amint fölismerték a jövevényt, lehervadt. Szatake körülnézett az üres helyiségben.

– Ez meg mi az ördög? Holszezon? – kérdezte Csint, a teremfőnököt, aki mellette állt.

– Még korán van – magyarázta Csin, és igyekezett letúrni az ingujját. Szatake, aki kényes volt az alkalmazottai megjelenésére, észrevette, hogy a fiatalember csokornyakkendője csáléra

áll, fekete pantallója gyűrött.

– Mi ez a trehánység? – rántotta meg durván a nyakkendőt.

– Bocsánat! – makogta Csin, és eloldalgott.

Reika, az üzletvezető megneszelte, hogy a főnök nincs jó kedvében, és kisietett a konyhából. Fekete ruhát viselt, hozzá gyöngysort. Mint aki temetésre készül – gondolta savanyúan Szatake.

– Jó estét, Szatake úr! Sajnos kicsit lanyha a forgalom, ez a nagy hőség, ugye.

– Hogyhogy kicsit lanyha? Legalább telefonáltál valakinek? Nem hiszem el, hogy *egyetlenegy* vendéget sem tudtál összetrombitálni. – A férfi tekintete ismét végigpásztázta a helyiséget, majd a vázákon állapodott meg. – És hozass friss virágot! – kiabálta.

Általában visszafogta magát a saját bárjaiban, de ez a mai este más volt. Mogorva arca láttán Csin odaugrott a legközelebbi vázához, amelyben agyonhervadt, liláskék harangvirág kókadozott. A hoszteszek idegesen nézettek hol Szatakéra, hol a vázára.

– Jó néhány törzsvendég ígérkezett későbbre – próbálta kiengesztelni a főnököt Reika.

– Így akarsz üzletet vezetni? Várod, hogy a kibaszott vendégek maguktól be méltóztassanak esni? Mars ki az utcára, és cipeld be őket!

– Épp oda indultam – nevetett búbájoskodva Reika, de nem mozdult, nyilvánvalóan húzódozott a kinti hőségtől.

Szatake elfojtotta haragját, ismét körülnézett. Valami hiányzott, és hamarosan rá is jött, mi az.

– Hol van Anna? – kérdezte.

– Telefonált, hogy szabadnapot vesz ki.

– Nem mondta, miért?

– De, napszúrást kapott az uszodában, nem érzi jól magát.

– Értem – dörmögte Szatake. – Még visszajövök.

A nő láthatólag megkönnyebbült. Szatake észrevette, hogy az egész hely mintha föllélegzett volna, miközben ő továbbra is dühével viaskodva kilépett az ajtón.

Odakint azonnal elborította Kabukicsó füledt levegője. Bár a nap már lenyugodott, a hőség és páráság nem enyhült, az egész város gőzfürdővé változott. A meleg megrekedt benne, mintha egy mosdatlan, öregedő férfi eldugult pórusú bőre alatt halmozódott volna föl. Szatake felnyögött, és a szokottnál kicsit lassabban ballagott föl a lépcsőn. A Mikában pangott az üzlet, valami tennie kellett.

Amikor benyitott a Játszótér ajtaján, Kunimacu sietett elé, hogy üdvözlje. Szatake megkönnyebbülten látta, hogy számos üzletember ül az asztaloknál.

– Korán jött ma este – jegyezte meg Kunimacu, és Szatake ruhájára pillantott. Szatake is észrevette, hogy ezüstszürke zakóján izzadságot utóttak át, ezért kibújt belőle, de alatta a fekete selyeming már teljesen átnedvesedve tapadt a testéhez, kirajzolta a mellizmát. – Melege van idebent? – kérdezte Kunimacu.

– Nem, itt jó – vette elő a cigarettáját Szatake. Egy fiatal krupié, aki műszakba állás előtt az egyik üres asztalnál gyakorolt, fölneztet rájuk. Szatake észrevette az arckifejezésébe lopódzó, árnyalatnyi kajánságot, ahogy a megviselt zakóra nézett. – Hogy hívják az új fiút? – kérdezte Kunimacutól.

– Janaginak.

– Mondd meg neki, hogy vigyázzon magára a vendégek előtt. Senki sem kíváncsi ilyen grimaszokra.

- Szólok neki - motyogta Kunimacu, és elhátrált, mintha távol akarná tartani magát a szokatlanul harapós kedvű főnöktől.

Szatake fölállt, és egy utolsót szippantott a cigarettájából. Alig nyomta el a csikket, amikor az egyik nyuszijelmezes odalépett, hogy kicserélje a hamutartót, a férfi pedig újabb cigarettára gyújtott. A személyzet láthatólag idegesen leste, több figyelmet szentelt neki, mint a vendégeknek, és hiába volt ez a saját lokálja, Szatake most az egyszer nagyon idegenül érezte magát.

- Föltarthatom egy percre? - lépett ismét közelebb Kunimacu.

- Na mi az?

- Szeretnék mutatni valamit. - Szatake követte üzletvezetője szmokingba bújtatott, nyurga alakját az irodájául szolgáló hátsó traktusba. - Egy vendég hagyta itt - emelt ki az öltözőszekrényből egy szürke zakót. Szatake egy másik vállfán meglátta a maga ezüstsínű zakóját, amelyet az imént vett le. - Nem tudom, mihez kezdjek vele.

- Senki sem jelentkezett érte? - kérdezte Szatake, és a kezébe fogta a nyilvánvalóan olcsó, könnyű gyapjúszövetből készült öltönykabátot.

- Ezt nézze meg! - mutatott Kunimacu a zsebbe varrott címkére, pontosabban a sárga szállal, géppel ráhímzett Jamamoto" névre.

- Jamamoto?

- Nem emlékszik? A pasas, akit a múlt hét elején zavart el.

- Ja, tényleg - jutott eszébe Szatakének a férfi, aki Annát zaklatta.

- Nem jött vissza érte. Mit csináljunk vele?

- Dobjátok ki!

- Nem gondolja, hogy előbb-utóbb keresni fogja?

- Nem jön vissza - vélte Szatake. - És ha mégis, csak mondjátok azt, hogy nem is láttuk a zakót.

- Igenis - biccentett Kunimacu.

Úgy látszott, mintha még valamit akart volna mondani, de meggondolta magát.

A következő tíz percben átnézték a legújabb számlákat, majd Szatake elhagyta az irodát. Kunimacu a főnök után sietett, még mindig igyekezett a kedvében járni. Közben pár kihívóan öltözött fiatal nő tért be játszani, alighanem környékbeli hoszteszek. Mesterségesen lebarnított bőrük láttán Szatakének a saját első számú vendégkísérője jutott eszébe.

- Utánanézek Annának - mondta. - Majd még jövök.

Kunimacu udvariasan meghajolt, de Szatake óhatatlanul észrevette rajta, mennyire megkönnyebbül, hogy az ajtón kívül látja. Az ilyen pillanatokban, amikor érzékelte, milyen idegesnek tűnnek a közelében az alkalmazottai, mindig elgondolkodott, vajon nem szerezteke valahogy tudomást a múltjáról.

Az önfegyelem szobra volt, keményen dolgozott azon, hogy eltakarja a világ elől sötét oldalát, titokban tartsa, mit követett el. Tudta, hogy a legcsekélyebb célzás megrémítené az embereket. Csak ő és maga a nő tudta az igazságot a történetekről, senki más nem érthette volna meg akkori indítékait. Szatake szerencsétlenségére huszonhat évesen megízlelte a tiltott gyümölcsöt, és ezzel mindmáig kirekesztette magát a normális világból.

Valami furcsának tetszett, amikor Anna lakásához ért. A csengetésre senki sem reagált. Elővette a mobiltelefonját, hogy hívja a számot, amikor végre kiszólt valaki a recsegő hangszórón:

- Ki az?

- Én vagyok - mondta Szatake.

- Édes?

- Minden rendben? Szeretnék beugrani egy pillanatra.

- Máris - motyogta a lány. A biztosítólánc zörgése hallatszott. Szatake furcsállotta, hiszen Anna eddig sosem használta a láncot. - Bocs, hogy nem mentem dolgozni - mentegetődzött a lány, mihelyt kissé sápadtan kinyitotta az ajtót.

Pólót meg sortot viselt. Szatake az előszoba padlójára pillantott. Anna szandálja mellett egy pár divatos edzőcipőt látott.

- Az uszodai srác? - kérdezte. A lány követte Szatake tekintetét, és elpirult. - Nem bánom, ha hetyegsz, de nem mehet a munka rovására. És semmi románc!

Anna hátrahőkölt, és döbbenten meredt rá.

- Úgy érted, nem bánod?

- Nem különösebben - felelte Szatake. A lány szeme azonnal megtelt könnyel. Szatake észrevette, de inkább csak apró bosszúságnak tekintette, mint bármi másnak. Kedvesnek találta Annát, még munkahelyi értékén túl is, de akkor is csak ölebecskét látott benne, akit szívesen kényeztetett. Kapcsolatuk felszíni maradt, akár a testüket takaró bőr. - Csak ne lógj nekem többet!

Amint a lány szó nélkül megfordult és visszament a lakásba, Szatakének eszébe jutott, hogy ez a kis lazaság meg az ő válasza esetleg arra készítheti Annát, hogy máshová szegődjön. Olyan halkán csukta be maga mögött az ajtót, ahogy csak tudta. A kocsiban ülve gondolkodóba esett, vajon mi az oka, hogy ma mintha minden rosszul sülné el. Idegesnek, ingerültnek érezte magát, mintha az elfojtott múlt szigetelőrétege megsérült volna. Erőt vett magán, hogy elzárva tartsa az emlékeit.

Úgy döntött, most kihagyja a Mikát, és egyenesen fölment a Játsszótérre.

- Hogy van a lány? - érdeklődött Kunimacu, amikor ajtót nyitott neki. - Hallom, szabadnapot vett ki.

- Semmi komoly. Holnap már biztosan jön.

- Az jó. És az előbbi látogatása óta lent is föllendült a forgalom.

- Ezt örömmel hallom - mondta Szatake kissé megkönnyebbülve. Gyorsan újra számba vette a kaszinó vendégeit: összesen tizenöt fő, a fele üzletember, a többi a sindzsukai éjszakai élet szereplője. Az utóbbiak fele törzsvendég. Mindent egybevéve nem rossz. Szatake elégedettnek mondhatta magát. Most már csak azt kellett kiokoskodnia, mihez kezdjen az Anna körüli miniválsággal. Nem engedhette, hogy a lány ilyen butaság miatt másik lokálba igazoljon át.

Éppen rendezte vonásait, és leült, hogy átgondolja a kérdést, amikor nyílt az ajtó, és két új kuncsaft lépett be. Elég átlagosak - középkorú férfiak rövid ujjú ingben -, és Szatakének szinte olyan érzése támadt, mintha már látta volna őket valahol, bár azt nem tudta volna megmondani, hol. Vállalati dolgozók? Boltosok? Ámbár nagyon kíváncsinak, a mezei versenyzőknél figyelmesebbnek tűntek. Szatake, aki máskor egyetlen pillantással fölmérte a vendégeket, most tanácstalan volt.

- Jó estét kívánok, uraim! - köszönt harsányan Kunimacu, és elébük sietett. Egy asztalhoz kísérte őket, kérésükre elmagyarázta a játékszabályokat és a házirendet. Miután ezzel végzett, az egyik férfi a belső zsebéből fekete bőrnoteszt vett elő.

- A fővárosi rendőr-főkapitányságról jöttünk - mutatta meg az igazolványát. - Mindannyiukat megkérem, hogy maradjanak a helyükön. A főnökkel szeretnék beszélni.

A helyiség elnémult, Kunimacu bátortalanul pislogott Szatakéra.

Szóval ezért gyötörte reggel óta az a baljós érzés? Nem csoda, hogy ismerősnek látszottak – mint minden zsarú, akivel valaha találkozott. Fölvett egy zsetont az asztról, és az ujjai között morzsolgatta, nehogy hangosan fölnevessen.

2

Szatake azt hitte, rosszul hall, amikor újabb nyomozó lépett a kihallgatósobába. Köpcös, marcona kinézetű, detektívesen szúrós tekintetű – nem épp Szatake kedvenc fazonja.

– Kinugasza, Központi Nyomozati – mutatkozott be.

– Mi az, hogy „Központi Nyomozati”? – kérdezte Szatake. – És miről van szó egyáltalán?

– Na mit gondol, miről? – nevetett Kinugasza. – Egy másik ügyről akarom kérdezni, amin dolgozunk.

– Miféle másik ügyről? – Egyszer már több mint egy hétig tartották bent semmi egyébvel, mint engedély nélküli szerencsejáték-létesítmény üzemeltetésének gyanújával, és most a főkapitánysági nagykutyák is porondra léptek. Mit akarhatnak? El kellett ismernie, hogy berezelt tőlük, de ezt semmiképpen nem akarta kimutatni. – Mi dolguk a központiaknak piti kaszinóvádakkal? Mi az a másik ügy?

– Egy kis darabolós gyilkosság – felelte Kinugasza.

Kifakult, fekete golfpólója zsebéből eldobható öngyújtót vett elő, cigarettára gyújtott, vérbeli dohányoshoz illően nagyot slukkolt, és figyelte, hogyan fogadja a közlést Szatake.

– Darabolós?

– Úgy látom, kissé nyugtalan – mondta.

Szatake kék inget viselt, amit Reika küldött be neki. A szín nem nagyon érdekelte, de a fekete inget, amiben letartóztatták, teljesen átizzadta.

– Nem különösebben – nevetett.

– Nem különösebben micsoda? Nincs sok nevetnivalója, seggfejkém, úgyhogy kezdjen beszélni! – Kinugasza türelmetlenül pillantott a sindzsukui kapitányságról kirendelt másik nyomozóra. – Vagy annyira megszokta a sítet, hogy már nem is zavarja?

– Na álljon meg a menet! – szakította félbe Szatake. – Fogalmam sincs, miről beszél.

A dolog kezdett komolyra fordulni. Pedig még csak nem is igazi razzianak indult. Szatake végig meg volt győződve, hogy csupán azért szúrták ki, mert jövedelmező az üzlete; de már kapiskálta, hogy a főkapitányság kitervelte az egészet. Anélkül, hogy észrevette volna, baromi nagy szarba keveredett, és most tisztán látta, hogy ebből nem könnyen mászik ki.

– Ne jöjjön nekem ezzel a falmelléki dumával! – mondta Kinugasza. – Emlékszik egy Jamamoto Kendzsi nevű pasasra, aki magukhoz járt? Na ő az áldozat. Ne magyarázzon, hogy nem tudta!

– Jamamoto Kendzsi? Sose hallottam róla – billentette félre a fejét Szatake, és visszabámult.

A kihallgatóhelyiség ablakán át látszottak a sindzsukui felhőkarcolók és köztük a nyári égbolt hosszú sávjai. Szatake behunyta a szemét, mert elvakította a ragyogó fény. Nem messze volt a lakása – bárcsak kijuthatna innét, és elrejtőzhetne a saját besötétített szobájában!

– Akkor talán ezt megismeri – mondta Kinugasza, és az asztalon fekvő, gyűrött áruházi szatyorból egy szürke zakót vett elő.

Szatakének elakadt a lélegzete: a razzia estéjén ezt a zakót akarta kidobni az üzletvezetőjével.

– Láttam már. Valami pasas hagyta a bárban.

Nyelt egyet. Szóval valaki fölaprította azt a barmot. Ködösen emlékezett, hogy a hírlapi tudósításokban meg a tévében említették a Jamamoto nevet. Kezdett körvonalazódni benne, hogy mit gondolhatnak ezek. Fölnézett a vigyorgó detektívekre.

– Ki vele, Szatake! Mi történt azzal a „valami pasassal”?

– Honnét tudjam?

– Tényleg nem tudja? – vihogott Kinugasza vékony, majdnem kislányos hangon.

Faszkalap! – gondolta Szatake, fejébe szállt a vér, és szédülni kezdett, de a szabadulása óta elsajátított önfegyelem segített megőriznie a lélekjelenlétét.

– Tényleg nem – sikerült félig-meddig meggyőzően felelnie. Kinugasza kidudorodó farzsebéből noteszt húzott elő, és lassan lapozgatni kezdte.

– Több tanú látta magát július 20-án, ha nem tévedek, keddi napon, este tíz tájban a Játszótér bejáratánál dulakodni az áldozattal. Látták, hogy lerúgja a férfit a lépcsőn.

– Hát ez... nagyjából így történt.

– Nagyjából. És azután mi történt?

– Nem tudom.

– Dehogynem tudja – mondta Kinugasza. – A pasas eltűnt. Azt szeretnénk tudni, mit csinált maga a verekedés után.

Szatake kutatott az emlékezetében, de nem talált semmit. Talán egyenesen hazament, de egy darabig a bárban is időzhetett. Úgy vélte, hogy az utóbbi lehetőség ígéretesebben hangzik.

– Be kellett fejeznem valami munkát, úgyhogy visszamentem a bárba.

– Az alkalmazottai szerint nem. Azt vallották, hogy miután elbánt Jamamotóval, azonnal távozott.

– Valóban? Akkor biztosan hazamentem lefeküdni – mondta Szatake. Kinugasza derűs tekintettel fonta össze a karját.

– Szóval melyik?

– Hazamentem lefeküdni.

– De nekünk azt mondták, hogy mindig zárásig marad. Miért éppen azon az egyetlen estén távozott korán? Nem találja ezt kissé különösnek?

– Elfáradtam, úgyhogy hazamentem, és korán lefeküdtem.

Ez volt az igazság. Most már emlékezett, hogy miután összeszólalkozott Jamamotóval, annyira kidöglött, hogy egyenesen hazament, be se nézett a lokáljaiba. A tévé előtt aludt el. Jobban járt volna, ha nem tágít a Játszótérről, de ezen most már hiába bánkódott.

– Egyedül volt?

– Természetesen.

– És mitől döglött ki annyira?

– Egész délelőtt pacsinkóztam, azután az egyik klubbeli lányt fuvaroztam. Tárgyaltam Kunimacuval, a kaszinó üzletvezetőjével, szóval hosszú volt a nap.

– És miről tárgyalt Kunimacuval? Arról, hogyan szabaduljanak meg az áldozattól, igaz? Kunimacu ezt vallotta.

– Nevetséges – mondta Szatake. – Honnan szedi ezt a marhaságot? Egy szép kis bár meg egy kaszinót működtetek, és vége a mesének.

– Ne szórakozzon velem, bassza meg! – bömbölte Kinugasza, hirtelen keményebbre véve a figurát. – Szép kis bár meg kaszinót, egy túróst! Tudunk a priuszáról, Szatake, a nőről, akit megerőszakolt és meggyilkolt. Hány késszúrással is? Húsz? Harminc? És egész idő alatt szétkúrta az agyát. Vagy tévedek? Erre gerjed, maga szörnyszülött? Hogy az istenbe

engedhetek ki egy ilyen állatot szaros hét év után? Meg tudná magyarázni nekem?

Szatake érezte, hogy szakad róla a víz. A szeme láttára feszegették föl a fedelet, amelyet egyszemélyes poklára zárt, a fedelet, amelynek a zárva tartásán oly keményen dolgozott. Újra fölrémlett a haláltusáját vívó nő arca. Az elenyészettnek hitt régi, sötét álmok jeges kézként kúsztak föl a gerincén.

– Ez megizzasztja? – kérdezte Kinugasza. – Fölizgul tőle?

– Nem... én csak...

– Bökje ki! Megkönnyebbül tőle.

– Eltévesztette a házsámot. Én megváltoztam.

– Ja, mind ezt mondják, de tapasztalataim szerint az, aki élvezetből gyilkol, nem hagyja abba az első után.

Élvezetből gyilkol? A szavak pörölycsapásként érték Szatakét, de állta Kinugasza provokáló, „nyögje már ki!” tekintetét. Legszívesebben világgá kiáltotta volna, hogy nem élvezetből tette. Abban talált élvezetet, hogy osztozott a nő halálában. Abban a pillanatban nem érzett mást, csak a nő iránti szerelmet. Ez az oka, hogy az a nő az egyetlen, akit valaha megkapott, ezért kötődött hozzá élethossziglan. A meggyilkolásában nem lelt „élvezetet”; amit akkor érzett, azt nem tudta egyetlen szóval kifejezni. De hát hogyan magyarázhatná meg ezt?

– Téved – mondta szemlesütve.

– Lehetséges – mondta Kinugasza. – De baromira igyekszünk bebizonyítani, hogy igazunk van. Egy szót sem kell szólnia – veregette meg Szatake vállát, mintha egy kutyát paskolgatna.

Szatake elhúzódott, hogy kikerülje a húsos kezét.

– Tényleg nem követtem el semmit – mondta. – Csak figyelmeztettem a pasast, hogy tartsa távol magát a báromtól. Beleesett a legjobb csajomba, és mászkált utána. Megmondtam neki, hogy hagyja békén. Most hallom először, mi történt vele.

– Talán magánál nem ugyanazt jelenti a „figyelmeztetés”, mint másoknál – mondta Kinugasza.

– Ezt hogy érti?

– Maga jobban tudhatja nálam. Mit csinált, miután szarrá verte a pasast?

– Ez nevetséges!

– Mi olyan nevetséges? Megöl egy nőt, lányokat futtat, és összeveri a palikat. Olyan nehéz elképzelni, hogy föl is darabolja őket? És alibije sincsen. Maga a nevetséges. – Miután Szatake hallgatott, Kinugasza újabb cigarettára gyújtott. – Kivel csináltatta, Szatake? – sziszegte, a férfi arcába fújva a füstöt.

– Micsodát?

– A bárjában dolgoznak azok a kínai csávók. Mennyit számít föl a kínai maffia az ilyen melóért? Hogy alakul mostanában a napi árfolyam? Ujjnyi falatokra metélték, mint a szusit. Mennyit szakítottak le érte?

– Magánál elmentek otthonról – mondta Szatake.

– A bulvármagazinok szerint kábé százezer jenbe kerül. Stimmel? Ilyen tarifa mellett tíz pasast koncoltathat föl annyiból, amennyivel szaladgál.

– Nincs is ennyi pénzem – nevetett Szatake, elképedve, hogy a zsaru ennyire el van tájolva.

– Nem Mercivel jár?

– Az csak kirakat. Ilyen ostobaságokra nem dobnám ki a pénzemet.

– Vagy talán mégis, amennyiben rádöbben, mi történhet, ha elmarasztalják, mint visszaeső gyilkost. Ezúttal halálbüntetésre fog hajtani az ügyész.

Amikor Szatake látta, milyen komolyan beszél Kinugasza, már tudta, hogy a nyomozó eleve bűnösként könyvelte el. Tényleg azt hiszi, hogy megölt egy embert, és valakivel földaraboltatta. Hogy fog kimászni ebből? Nagy adag szerencse nélkül sehogy. A szűk börtöncella rémképétől újra kiverte a veríték. Idegessége láttán az eddig hallgatag másik detektív is megszólalt:

– Mondja, Szatake, gondolt arra, min megy most keresztül a pasas özvegye? Éjszakai műszakban dolgozik egy dobozebédgyárban, és két kisgyerekről gondoskodik.

– Az özvegye? – motyogta Szatake, és visszaemlékezett a tévében látott nőre.

Nem is képzelte volna, hogy ilyen csinos nőt fog ott ki magának az a görény.

– Kisgyermekes anya – mondta a nyomozó. – De persze ezt maga nem értheti, hiszen nincs gyereke. Szegény asszonynak nem lesz könnyű.

– Az biztos, de nekem ehhez semmi közöm.

– Semmi? – csattant föl a detektív.

– Semmi.

– Képes itt ülni, és szemrebbenés nélkül azt mondani, hogy nincs köze ehhez az egészhez?

– Azt mondom, hogy nem követtem el semmit, és nem tudok semmiről.

Kinugasza szótlanul figyelte Szatake reakcióit, ahogy a párbeszéd folytatódott. A férfi megérezte a tekintetét, és feléje fordult. Egy gondolat kezdett megfogalmazódni a fejében: talán az a nő, a feleség ölte meg a pasast. Hogy tudott olyan higgadt maradni, amikor éppen arról értesült, hogy a férje meghalt, és valaki vagdalthúst gyártott belőle? Valami zavarta Szatakét azon a televízióbeli arcon, mintha egy osztriga közepén homokszemcsére harapott volna. Látta, hogy arra az arcra írva van valami, amit csak az olvashat le, aki maga is átélte ugyanazt – nevezzük a beteljesülés érzetének. Az asszonynak volt indítéka. A férje Anna után futott, összes idejét és pénzét elnyelte a Mika. Szatake csak egy pillantást vetett a házukra a tévében, de látszott Jamamotoék nem dúskáltak. Természetes, hogy az asszony gyűlölte a férjét.

– Mi a helyzet a feleséggel? – kérdezte Szatake. – Biztos, hogy nem ő tette?

Ez már Kinugaszánál is kiverte a biztosítékot.

– Inkább a saját szaros kis életével törődjön, Szatake! Az asszonynak van alibije. Én magára fogadok, az tuti.

Szóval a nővel már nem is foglalkoznak, és ez a fickó arra vár, hogy én vigyem el a balhét – gondolta Szatake. El kellett ismernie, hogy rosszul áll a szénája.

– Sajnálom, hogy csalódást okozok – mondta –, de tényleg nem én tettem. Esküszöm, hogy nem.

– Hazug gané – ordította Kinugasza.

– Tetves zсарu – morogta Szatake, és lehajolt, hogy az asztal alá köpjön. Kinugasza eközben könyökkel halántékon csapta.

– Ne szórakozz velem! – figyelmeztette.

Szatakének azonban nem kellett figyelmeztetés, magától is tudta, hogy azt varrnak a nyakába, amit akarnak. És nem csekély a tét, akár az élete foroghat kockán. Azon kapta magát, hogy reszket a dühtől és a félelemtől. Megfogadta, hogy ha kikerül innét, leszámol az igazi gyilkossal. Egyelőre mindenképpen úgy látta, hogy a feleség az.

Elégé ismerte a dörgést ahhoz, hogy fölmérje: erre a kis afférra alighanem mindkét bárja rámegegy, és ettől a gondolattól majdnem megütötte a guta. Miután kikerült a börtönből, tíz évig húzta az igát, megteremtette mindezt, és most belekeveredik egy ilyen ügybe... Tudhatta

volna, hogy a nyár kikészíti, meg volt írva, előre látta.

Hirtelen mintha besötétedett volna, és ahogy fölpillantott, látta, hogy fekete felhőpaplan úszott Sindzsuku fölé. Odakint a gyertyánszilfák lombja susogott a szélben, esti záport ígért.

Szatake aznap éjjel a fogdacellában a nővel álmodott. Látta, hogy előtte fekszik, könyörögve néz rá. Mintha azt mondta volna: „Kórházba, kórházba...” Szatake beledugta az ujját a sebekbe, amelyeket ő ejtett a nő testén, tövig belefúrta, de a nő mintha észre sem vette volna, egyre csak azt nyöszörögte: „Kórházba!” Szatake keze vérben úszott. A nő arcába törölte, és közben ráeszmélt, hogy ez az önvérével megjelölt arc földöntúli szépséget öltött magára. „Vigyén a... kórházba!”

„Nem tudnak segíteni magán. Vége.” A nő válaszul meghökkentő erővel kapta el Szatake véres kezét, és a nyakához húzta, mintha sürgetné, hogy gyorsan ölje meg. Szatake ehelyett megsimogatta a nő haját. „Még nem” – mondta.

A nő szemében tükröződő határtalan kétségbeesés láttán szánalom és gyönyörűség egyszerre szorította össze a szívét. Még nem. Még nem halhat meg. Addig nem, amíg együtt el nem megyünk... Még szorosabban magához ölelte, egész testét elborította a vér.

Kinyitotta a szemét. Csepegett a vértől – illetve egy pillanatra úgy tűnt, amíg rá nem jött, hogy mindene csupa izzadság. Zárvatársára, egy csekkhamisítóra nézett, aki mereven feküdt a másik priccsen, alvást színlelt. Szatake nem törődött vele, fölült a fekhelyén. Tíz év óta először álmodott a nővel, és ez fölajzotta. Még most is érezte a nő makacs közelségét. Tekintete a cella sötét sarkait kutatta, mohón igyekezett megtalálni a nőt.

3

Anna emlékezett első távolsági vonatútjára egy négy esztendővel ezelőtti téli napon. Este volt, a vagon zsúfolásig megtelt. A tömeghez nem szokott lány úgy érezte, mintha egy idegen test nyelte volna el. A könyökök és csomagok szüntelen ostroma mélyen a vagon belsejébe kényszerítette. Valahogy sikerült megfogózkodnia egy kapaszkodófülben, és az ablaknál állva nézte a téli naplemente izzó narancsvörösét. Amint a fény ellobbant, a közelben álló épületek mintha árnyékba húzódtak volna, s ahogy a szerelvény továbbhaladt, eltűntek szem elől. Anna ide-oda forgolódott, félt, hogy elszalasztja a megállót, vagy az ajtóhoz sem tud odaférni a sokaság miatt.

Hirtelen arra figyelt föl, hogy ismerős hangok hallatszanak a tömegből. Valaki a közelében sanghajiasan beszélt. Jóleső érzéssel fürkészte az arcokat, hogy kiderítse, ki az, de azután, ahogy jobban fülelt, rájött, hogy az ő otthoni nyelvéhez hasonló különféle japán hangokat hall.

Akkor beléhasított az igazi magány, az idegen földön sodródó utas magánya. Bár az arcok és a hangok a sajátjára emlékeztettek, egyedül volt egy világban, ahol senki sem ismerte. Mire ismét kinézett az ablakon, a nap már lenyugodott, ő pedig saját tükörképét bámulta a sötét üvegen: slampos kabátos, elanyátlanodott fiatal nő nézett vissza rá, s a látvány a végtelen elszigeteltség érzésével töltötte el. Tizenkilenc éves volt akkor. Igaz, hogy már nemegyszer találta lehengerlőnek Japán gazdasági fellendülését vagy a nagyváros eszelős forgatagát, de pillanatnyi magánya semmi addigihoz nem hasonlított.

Ha tanulni jön a szigetországba, miként diákvízuma sejteni engedte, akkor talán meg tud birkózni ezekkel az érzésekkel. Annát azonban kizárólag a pénzszerzés célja vezérelte, és ehhez nem hozott magával más eszközt, mint fiatalságát és szépségét. Vérmes reményekkel érkezett, csábította a gyors előbbre jutás, hajtották a szervező ígéretei, miszerint Japánban vagyont lehet keresni; és végül a fáradság nélküli meggazdagodás ábrándja megrészesítette a józan, okos

lányt. Anna a középiskolában jó eredményeket ért el, még az is megfordult fejében, hogy egyetemre megy. Most azonban itt kötött ki, és könnyen jött a pénz: egyszerűen abból, hogy férfiakkal töltötte az időt. Tudta, hogy ez az egész ipar mocskos, de nem bírta magával.

A szülei Sanghajban kétkezi munkából éltek. Taxisofőr apja és zöldséges kofa anyja esténként hazatértek, beszámoltak egymásnak napi sikereikről, a ravaszkodással és fogcsikorgatással szerzett pénzről. Anna azonban tudta, hogy saját sikereivel nem dicsekedhet komoly, dolgozó szüleinek. Itt, Tokióban pedig titokban büszke volt ugyan sanghaji gyökereire és saját külsejére, de a gazdag, fiatal japán nők magabiztossága rendszerint elbátortalanította. Belőle hiányzott a magabiztosság. Szörnyen igazságtalannak tűnt ez az egész. És amikor nagyon elcsüggesztette a helyzete, amikor különösen gyötörte a magány és a bizonytalanság, ugyanolyannak látta magát, mint annak idején – riadt vidéki lánynak a nagyvárosban.

Első japáni hónapjaiban kötelességtudóan járt a nyelviskolába, amelyet a vízumáról is gondoskodó utazásszervező ajánlott, esténként meg egy jocusjai bárban dolgozott, hogy megéljen. Szorgalmasan tanult, így jó fülének köszönhetően nemsokára a legtöbb beszélgetés lényegét kihámozta, és tört japánsággal beszélni is tudott. A divat fortélyait is elsajátította, ugyanúgy öltözködött, mint az áruházakban megcsodált fiatal nők. Mindazonáltal sosem tudta teljesen lerázni az érzést, amelyet aznap a vonaton tapasztalt; bármennyire próbálta figyelmen kívül hagyni, mintha mindig körülötte ólálkodott volna, akár egy kóbor macska.

A pénz perszetöbbit nyomott a latban. Minél gyorsabban összeszedi, annál előbb térhet vissza Sanghajba, ahol divatáruüzletet akart nyitni, hogy abból gazdagodjon meg. Napjait a nyelviskolában, estéit a bárban töltötte, de hiába erőlködött, nem sokat tudott megtakarítani. Kiderült, hogy Japánban magasabbak az árak, drágább az élet, mint várta. Úgy tűnt, mintha már időtlen idők óta itt dolgozna, ám még az üzletnyitáshoz szükséges összeg negyedét sem tette félre, és ha így megy tovább, sohasem jut haza. Csapdában érezte magát, s ez az érzés homályos szorongást lopott mindennapjaiba, mint valami hajszálrepedés, amely összetöréssel fenyegeti a finom porceláncsészét. Abban a félelemben élt, hogy egyszer ő is összeroppan. Azután megismerkedett Szatakéval.

A negyvenhez közeledő, rövidre nyírt hajú férfi meglehetősen rendszeres vendégnek számított a bárban, ahol Anna dolgozott. Feltűnően busás borraival adott, noha egyáltalán nem ivott. Anna észrevette, hogy a bár üzletvezetője mintha kissé bizalmatlanul tekintene Szatakéra. Mégis az egyik legkapósabb lányt osztották be a férfihoz, és Anna arra a következtetésre jutott, hogy ez a vendég nem az ő súlycsoportja. Ám amikor legközelebb betért hozzájuk, Annát invitálta az asztalához.

– Anna vagyok. Örvendek a szerencsének!

Úgy látszott, Szatake más, mint a többi vendég: se nem félszeg, szégyenlősködő, se nem öntelt. Behunyta a szemét, mintha élvezné Anna hangját, majd kinyitotta, és olyasformán tanulmányozta a lány beszéd közbeni ajakmozgását, ahogyan a nyelviskolai tanárok. Ez idegesítette Annát, mintha feleltették volna az órán.

– Whisky szódával? – kínálta, és mialatt egészen gyöngye italt kevert neki, fölnézett napbarnított arcára. A férfi apró, erősen ferde metszésű szemével és telt ajkával nem igazán mondhatta magát jóképűnek, de volt a vonásaiban valami rendezettség, ami vonzóvá tette. Viszont nevetségesen harsányan öltözködött. Márkás fekete öltönye esetlenül állt robusztus alakján, ráadásul csicsás nyakkendő kötött hozzá. Ezt még arany Rolex és arany Cartier öngyújtó is tetézte. A csaknem komikus összehatás ordító ellentétben állt mélabús tekintetével.

A szeme... A szeme olyan volt, akár a kút vize. Annát egy magazinban látott fotóra

emlékeztette, amely magas hegyek között, eldugott völgyben sötétlő, mély tavat örökített meg. Az acélszürke vízről Anna úgy képzelte, hogy mozdulatlan, jéghideg tükre alatt különös lények rejtőznek a hínárrengetegben. Se fürdőzők, se csónakázók nem merészkednek efféle tó közelébe. Éjszaka a fekete kráter magába szívja a csillagfényt, mialatt furcsa lakói észrevétlenül leskelődnek a mélyből. Talán ez az ember azért választotta feltűnősködő öltözékét, hogy senki se próbáljon az ő sötét tavaiba tekinteni.

Anna szemügyre vette a férfi kezét. Férfikézhez képest igencsak formásnak találta. Szatake nem viselt ékszert, és sima bőre azt sugallta, hogy sosem végzett fizikai munkát. A lány el sem tudta képzelni, mivel keresi a kenyerét. Mivel a szokványos kategóriák egyikébe sem illett bele, az jutott Anna eszébe, hogy talán azok közé a „jakuzák” közé tartozik, akikről már hallott. Ez a gondolat riasztotta, meg kíváncsivá is tette.

– Anna! – szólította meg a férfi.

Cigaretta dugott a szájába, és végtelen hosszúnak tetsző ideig némán fürkészte a lány arcát. A tó felszíne még csak nem is fodrozódott. Bármilyen sokáig figyelte Annát, szemében se elismerés, se csalódottság nyoma nem mutatkozott. Hangja azonban lágyan, kedvesen csengett, és Anna arra gondolt, máskor is szívesen hallaná.

Ráeszmélt, hogy a férfi szájában cigaretta fityeg, hirtelen eszébe jutott, amit tanítottak neki, és öngyújtót vett a kezébe, de majdnem elejtette, annyira sietett a jó bártünder szerepét játszani. Ügyetlenkedésétől a férfi mintha föloldódott volna.

– Nem kell idegeskedni – mondta.

– Bocsánat.

– Jól sejtem, hogy hús körül lehetsz?

– Igen – bólintott Anna.

Az előző hónapban töltötte be a húszat.

– Te nézted ki magadnak ezt a szerelést?

– Nem – felelte. Olcsó, élénkpiros ruhát viselt, az a lány adta neki, akivel nemcsak a bárban dolgoztak együtt, hanem lakást is közösen béreltek. – Kaptam valakitől.

– Rögtön gondoltam. Nem illik hozzád.

Csak később tanulta meg, hogy ilyen helyzetben azt kell mondani: „Akkor vegyél nekem olyat, ami illik!” Azon azt estén csak bágyadt mosollyal igyekezett leplezni zavarát. Azt sem sejtette, hogy Szatake önmaga mulattatására éppen öltöztetőbabának, csinos papírruhák sorával fölcicomázható kartonfigurának képzele.

– Sosem tudom, mikor mit vegyek föl – mondta.

– Rajtad nagyjából bármi jól áll – felelte a férfi.

Anna goromba, gyerekes vendégekhez szokott, akik gondolkodás nélkül kimondták, ami éppen az eszükbe jutott, de rögtön látta, hogy Szatake nem ilyen. A férfi egy kicsit hallgatott, amíg el nem szívta a cigarettáját.

– Korábban is leseggettél – szólalt meg végül. – Mit gondolsz, mivel foglalkozom?

– Üzletember?

– Nem – rázta a fejét megjátszott komolysággal.

– Akkor jakuza?

Amióta a lány leült, Szatake először nevette el magát, rávillantotta erős, fehér fogsorát.

– Nem egészen. Bár nem jársz messze az igazságtól. Futtató vagyok.

– Futtató? – kérdezte Anna. – Mit jelent az, hogy „futtató”?

Szatake a belső zsebéből drága tollat vett elő, és a szalvétájára írta a szót. Anna

homlokráncolva olvasta el.

– Nőket adok el – magyarázta Szatake.

– Kinek?

– Olyan férfiakra, akik meg akarják venni őket.

Más szóval prostituáltak kerítője. A lány elnémult döbbenetében, hogy Szatake képes ilyen nyíltan kimondani.

– Szereted a férfiakat, Anna? – kérdezte Szatake, és közben a lány szalvétát tartó ujjait nézte.

Anna értetlenül pillantott föl.

– A kedves férfiakat igen.

– Miféle kedves férfiakat?

– Olyanokat, mint Tony Leung. Az egy hongkongi filmszínész.

– Ha egy olyan férfi megkívánna, nem bánnád, hogy eladjanak neki?

– Azt hiszem, nem – mondta, mintha fontolgatná a problémát. – De miért kellenék olyan férfinak, mint Tony Leung? Még csak csinos sem vagyok.

– Tévedsz – ellenkezett Szatake. – Sosem láttam nálad szebb nőt.

– Hazudós! – nevetett Anna, mert nem akart hinni a fülének.

Úgy vélte, még egy ilyen kis bárban sem tartozik a tíz legjobb lány közé.

– Nem szoktam hazudni.

– De hát... – motyogta.

– Csak nincs önbizalmod – mondta Szatake. – Ha hozzám jössz dolgozni, majd te is elhiszed, milyen szép vagy valójában.

– De én nem akarok prostituált lenni – biggyesztette le kissé az ajkát Anna.

– Csak tréfáltam. Ugyanilyen bárom van, mint ez.

De ha ugyanilyen, akkor meg mi értelme elmenni? – gondolta Anna. A csalódottság kiült az arcára a gondolattól, hogy további éveket dolgozzon Japánban. Szatake figyelte, s közben finom ujjával elegánsan lepöccintette a poharán képződött harmatcseppeket. A cseppek a poháralátét fehér papírjára hullottak. Annának az a különös érzése támadt, hogy csak e mutatvány gyakorlása végett készítette Szatakének az italt.

– Nem szereted ezt a fajta munkát? – kérdezte végül a férfi.

– Nem arról van szó – pillantott Anna idegesen az üzletvezetőnőre. Szatake észrevette a pillantást.

– Tudom, hogy nem könnyű ilyen döntést hozni – mondta. – De ugye pénzt keresni jöttél ide? Akkor miért nem fogsz hozzá komolyan? Veszni hagysz egy csodálatos tehetséget.

– Tehetséget?

– Aki szép, az éppúgy tehetséges, mint egy író vagy festő. Ilyen adományban nem mindenki részesül: ez különleges kegy. Az íróknak és festőknek azonban ki kell fejleszteniük a tehetségüket, ahogyan neked is. Ez a kötelességed. Bizonyos értelemben te is művész vagy, én legalábbis így látom.

Ahogy a férfi bársonyos hangját hallgatta, Anna majdnem elszédült. Ám amikor fölnézett, ráeszmélt, hogy Szatake alighanem csak el akarja csábítani a bárból. Az ottani üzletvezető óva intette az ilyen férfiaktól.

Szatake sóhajtott, megsejtette, mi jár a fejében.

– Itt csak elvesztegeted magad – mosolygott rá.

– De hát nekem nincs is tehetségem.

– Dehogyan nincs. És ha használni kezded, minden úgy alakul majd, ahogyan tervezted.

- De...
- Akkor pedig majd te is meglátod.
- Mit látok meg?
- A sorsodat - mondta a férfi.
- Miért?

- Mert a sors az, ami minden terved dacára történik veled - jelentette ki Szatake nagyon komolyan, majd egy szépen összehajtogatott tízezer jeneszt csúsztatott a kezébe.

A lány elfordította a fejét, miközben elvette a pénzt, úgy érezte, megpillantott valamit a férfi szemében, a sötét tó mélyén, olyasvalamit, amit nem lett volna szabad látnia.

- Köszönöm!

- Még találkozunk - búcsúzott Szatake, majd mintha hirtelen kihunyt volna az érdeklődése, az üzletvezetőre pillantott, és intett az asszonynak, hogy küldjön másik lányt.

Anna hirtelen kívülről vált, átült egy másik asztalhoz. Csalódott volt, részben saját langyos reagálása miatt, amiért Szatake érdeklődésének elvesztését tulajdonította. Pedig mármár hitt a férfinak, amikor az azt állította, hogy csinosabb lesz, ha nála dolgozik. És ha igazat mondott, akkor talán még az is kiderülhetne, mit tartogat számára a „sors”. Most vajon elszalasztott egy esélyt, hogy vigye valamire? Bánta a saját bátortalanságát.

Amint hazaért, elővette a férfitől kapott bankjegyet. Széthajtogatta, és a „Mika” név mellett egy telefonszámot talált beleírva.

Miután átpártolt az ő bájába, Szatake rengeteg mindent tanított neki a japán férfiokról. Azt, hogy gyakran jobb, ha azt hiszik, nem sokat tud japánul. Hogy a csöndes, illedelmes, régimódi lányokat kedvelik. A legjobb elhitetnie velük, hogy még iskolába jár, csak a zsebpénzért dolgozik vendégkísérőként. Hangoztassa, hogy tanuló, mert a legtöbben bolondulnak a diáklányokért. Még ha átlátnak a szitán, akkor is jóleső érzéssel tölti el őket, hogy jobban állnak nála anyagilag, és ezért hajlamosabbak nagylelkűen jattolni. A legfontosabb pedig olyan benyomást keltenie, hogy jó családból való. Ez megnyugtatja őket. Szatake a férfiaknak tetsző öltözködést és sminkelést illetően is kifejezett útmutatással látta el. Meglehet, a sanghaji férfiak díjazzák, ha egy nő az egyenjogúság feltétlen híve, de az itteniek nem.

Minthogy Annának továbbra is maradtak kétségei, mit hogyan kell tenni Japánban, Szatake arra buzdította, tekintse az egészet színjátéknak, szerepnek, amelyet azért alakít, hogy választott hivatásában eredményesen működhessen. Ettől fogva gyorsan tanult. Elvégre nem kellett olyan nővé válnia, csak műsort adott, mert a munkájához tartozott. A munkáért mindent - ezt még a szülei oltották belé. Idővel azt is fölfedezte, hogy csakugyan tehetséges, pontosan úgy, ahogy Szatake mondta. Minél odaadóbban játszotta a szerepét, annál vonzóbbá vált. Szatake csálhatatlan szeme nem tévedett.

Anna a Mikában hamarosan az élre tört, és ahogy egyre inkább keresték, önbizalma nőttönött. Az önbizalomból pedig az az eltökéltség fakadt, hogy sikert arasson új „életpályáján”. Végre meglelte a módját, hogy féken tartsa azt a régi kőbor macskát: a magányt.

Elkezdte „édesnek” szólítani a férfit, aki viszonzásul nem csinált titkot belőle, hogy különleges játékszerének tekinti. Amikor Anna rájött, hogy még nem próbálta összehozni valamelyik tehetős ügyfelével, miként a többi lányt egytől egyig, bizonyítva látta, hogy Szatake szerelmes belé. De alig jutott erre a következtetésre, a férfi máris fölhívta, hogy talált valakit.

- Pontosán a te eseted - magyarázta a telefonban.

- Az milyen?

- Kedves és gazdag.

A kérdéses úriember természetesen nem volt egy Tony Leung. Sem jóképű, sem pedig különösebben fiatal, csak dúsgazdag. Gyakorlatilag valahányszor találkoztak, egymillió jent adott neki. A számtan egyszerűen festett: tíz együttléttel tízmillióra tehet szert – amiből vígan élhet egy egész évig. Hamarosan maga is meggazdagodott. Mire tényleg megvalósította a Japánba érkezésekor kitűzött célt, rég elfelejtette Tony Leungot.

Csakhogy a szívtipró filmsztárt nem vagyonos pártfogója szorította háttérbe gyöngéd érzelmeinek tárgyaként, hanem maga Szatake. A lányt nem hagyta nyugton az, amit első találkozásukkor látott a szemében. Szatake azt mondta, a sors az, ami minden tervünk dacára történik velünk. Akkor vajon mi Szatake sorsa? Anna úgy érezte – s ez ideges izgalmat ébresztett benne –, hogy ő, éppen ő lehet képes kideríteni ezt, elvégre ő Szatakénál „az első számú”. Szerette volna megtudni, miféle lények rejtőznek annak a tónak a fenekén, és pusztá kézzel elfogni őket.

Végül azonban rádöbbsent, hogy minél inkább igyekszik kiismerni Szatakét, a férfi annál kevesebbet mutat magából. Mintha élete minden vonatkozását féltve őrizte volna. Soha senkit nem engedett például a lakásába. Egyszer Csin, a Mika teremfőnöke elmondta a lánynak, hogy egy nyugat-sindzsukai ócska, lepukkant bérház előtt kiköpött olyan férfit látott, mint Szatake; de nem menő, márkás cuccban feszített, amelyet a főnök csípett, hanem toprongyos volt. Kirojtosodott nadrágban, lyukasra könyökölt pulóverben épp a szemetet hozta le az illető. Akármilyen agyonhajszolt, vén melós lehetett volna, de Csin kifigyelte, hogy az ürge mogorva ábrázattal nekiállt takarítani a kuka körül, és a mozgásából rájött, hogy ez biztosan Szatake. Azt mondta Annának, hogy az egész megdöbbsentette, sőt egy kicsit meg is ijesztette.

- Itt, a bárban nagymenő. Nem sokat beszél, de tudod, hogy számíthatsz rá. Ha tényleg Szatakét láttam, akkor majdnem azt kell hinnem, hogy skizó. Kiráz a hideg a gondolattól, hogy minden, amit csinál, csak színjáték. De egyáltalán minek színlelné nekünk? Az embernek az az érzése, hogy nem bízik bennünk. De hogy tud úgy élni, hogy senkiben sem bízik? Talán ez azt jelenti, hogy valójában önmagában sem bízik?

Szatake rejtélynek, megfajlásra váró talánynak tűnt. Miután a Mika egész személyzete hallotta a sztorit, a főnök titkos élete vég nélküli találgatások tárgyává vált. Úgy tűnt, mindenkinek más a véleménye arról, hogy miféle ember, de abban valamennyien megegyeztek, hogy nem nagyon bízhatnak meg benne. Anna viszont nem bírta elfogadni Csin álláspontját, miszerint Szatake az, akinek senkihez sincs bizalma. Mégis féltékenység ébredt benne a férfi titkolódzása miatt, végül egyenesen úgy gondolta, biztosan másik nő van a dologban. Talán Szatake csak azzal a *másik nővel* tudja igazán önmagát adni...

Egyik nap aztán összeszedte a bátorságát, és kerek pereg megkérdezte:

-Együtt élsz valakivel, édes? – Szatake egy másodpercig habozott, meglepetten meredt rá, amiből a lány biztosra vette, hogy jól sejtette. – Ki az? – firtatta.

- Senki – nevetett a férfi, de abban a pillanatban mintha kihunyt volna szemében a fény, mint záraskor, amikor a bárban eloltják a villanyt. – Sosem éltem együtt nővel.

- Talán nem szereted a nőket? – ijedt meg Anna, mert bár megnyugtatóan hatott, hogy Szatakével kapcsolatban egyáltalán nem hallott még nőügyekről, de most hirtelen fölmerült az eshetőség, hogy meleg.

- Dehogynem, főleg az olyan szépeket, mint te. Olyanok, mint a legdrágább ajándék.

Szatake ezekkel a szavakkal megfogta a lány kezét, és hosszú, vékony ujjaival simogatni

kezde, de olyasformán, mintha valami finom hangszer fogásával ismerkedne. Ezenkívül amikor azt mondta, hogy szereti a nőket, Annának az volt az érzése, ez nem egyéb, mint a szépség iránti vonzalom.

– Ki ad ilyen ajándékot? – kérdezte.

– Az istenek, minden férfinak.

– A lányok is kapnak ajándékot? – faggatta tovább Anna, arra célozva, hogy kaphat-e olyan férfit, mint ő, Szatake azonban mintha nem értette volna.

– Gondolom. Olyat, mint Tony Leung? Ő hogy tetszene?

– Nem nagyon – nézett szemrehányóan Szatakéra. Anna egy férfi szívét akarta, nem csupán a testét. És egyetlen szívre vágyott, csakis az az egy dobogtatta meg az ő szívét. Sajnos a „szép nők”, akikről Szatake azt mondta, hogy szereti őket, csak értékes díszek voltak, nem pedig eleven, lélegző, érző emberek. Anna úgy gondolta, Szatake nem tud mit kezdeni egy nő szívével. Ha pedig ez a helyzet, akkor egyik „szép nő” olyan, mint a másik, ezáltal még nagyobb igazságtalanság, hogy őt az egész világon egyetlen férfi érdekli. – Szóval neked elég, ha egy nő mutatós? – kérdezte.

– Az bármelyik férfinak elég – hangzott a válasz.

Anna nem kérdezősködött tovább, mert sejtette, hogy a szeretett férfi lelke mélyén súlyos sérülés lappang. Talán egy nő sebezte meg valaha. A gondolat Szatake iránti együttérzéssel töltötte el; ugyanakkor jóleső ábrándozásra készítette arról, hogyan fogja meggyógyítani ezt a sebzett szívet.

Aznap a medencénél azonban Anna fölocsúdott ábrándozásából. Először megörült, amiért Szatake mégis elment vele az uszodába, de azután elszomorodott attól, ahogyan a férfi viselkedett, amikor az a fiú kikezdett vele. Szatake gyakorlatilag kacsintva bátorította a srácot, akár egy megértő nagybácsi, ez pedig csak azt jelenthette, hogy fogalma sincs Anna iránta táplált szerelméről. Ez a felismerés olyasmire indította a lányt, amit addig sohasem tett: a lakására hívott egy férfit – ez volt az ő szerény lázadása. Szatake azonban még akkor sem adta jelét, hogy rossz néven veszi a dolgot.

„Nem bánom, ha hetyegsz – mondta –, de nem mehet a munka rovására. És semmi románc!” Anna egy életre megjegyezte, hogyan közölte ezt – mintha a lány az üzletében eladandó árucikk, a férfivásárlókat vonzó csecsebecse lenne. Csak azért bánt vele megkülönböztetett kedvességgel, mert Anna szót fogadott neki, tökélyre vitte a pénzkereső baba szerepének alakítását.

Aznap éjjel nehezen aludt el, mert tudta, hogy az önbizalmán ütött repedés, amelyről azt hitte, már összeforrt, most újra felhasadt. Másnap reggel azonban még nagyobb megrázkódtatás érte.

Csin korán telefonált.

– Anna, Szatake urat szerencsejáték vádjával lekapcsolták. Mivel tegnap este nem jöttél be, gondoltam, nem árt tudnod.

– Mit jelent az, hogy „lekapcsolták”?

– Letartóztatták – mondta. – Kunimacut meg a többiek is elvitték a Játsszóterrről. Ma nem nyitunk ki. Ha a rendőrök megjelennek és kérdezősködnek, csak annyit mondj, hogy semmiről sem tudsz.

Ezzel letette.

A telefonhívás előtt Anna elhatározta, hogy színvallásra kényszeríti Szatakét, megtudja, jelent-e neki valamit. Föltette magában, hogy amennyiben nem azt a választ kapja, amit hallani

akar, akkor kilép. Most hirtelen teendő nélkül maradt, úgyhogy egyenesen a városi uszodába ment, és csúnyán leégett.

Aznap este, ahogy fölhólyagosodott bőrét bámulta, eszébe jutott az előző napi uszodázás. Talán igazságtalanul gondolta, hogy a férfi szemében ő csak árucikk. Nem lehet, hogy Szatake csak a kettejük közötti korkülönbség miatt fogja vissza magát? Miért törődne vele annyit, ha egyáltalán nem fontos a számára? Igen, minden bizonyíték ellenére helytelenül tette, hogy kételkedett a férfiban. Lassanként ismét felszínre került a jó, kedves, szelíd Anna, és azon vette észre magát, hogy szerelmesebb Szatakéba, mint valaha.

Másnap visszatértek a razzianál őrizetbe vett alkalmazottak. Mindannyian úgy vélték, hogy Szatakét is ki fogják engedni, de őt egyedül továbbra is fogva tartották. A bárók egy hétig zárva maradtak. Anna hallotta, hogy Reika meglátogatta az előzetesben a főnököt, aki utasította, hogy jelentsen be előrehozott nyári üzemszünetet.

Anna az uszodában töltötte a napjait. Sütkérezett a napon, a bőre olyan árnyalatúra barnult, mint az érett búza, és szebb lett, mint valaha. Az utcán utánafordultak a férfiak, az uszodában meg mintha fürtökben lógtak volna rajta, akár a legyek. Biztosra vette, hogy Szatake élvezné ezt a változást, és sajnálta, hogy a férfi lemarad az élményről.

Egyik este Reika megjelent a lakásán.

– Valami fontosat szeretnék mondani – kezdte.

– Miről?

– Szatake úrról. Úgy látszik, ez jó ideig elhúzódhat.

Reika mindig mandarin kínaiul szólt Annához; tajvani lévén, nem beszélte a sanghaji dialektust.

– Miért?

– Úgy tűnik, nem csak egyszerűen szerencsejáték a vád. Kicsit kérdezősködtem, és úgy hallom, valami köze van a dolognak ahhoz a gyilkossági üggyhez, a darabolóshoz.

– Miféle darabolóshoz? – kérdezte Anna, és félretolta a lábánál csaholó kutyát.

Reika cigarettára gyújtott, és vizsla tekintetet vetett a lányra.

– Nem tudod? – kérdezte. – Három hete találtak egy darabokra vágott holttestet. Kiderült, hogy az áldozat valami Jamamoto nevű pasas, aki hozzánk járt.

– Arra gondolsz, aki utánam mászkált? – hökkent meg Anna.

– Ugye milyen hihetetlen?

Valahányszor a férfi fölbukkant, Anna felől érdeklődött, és mihelyt a lány az asztalához ült, le nem vette róla a szemét. Fogta a kezét, és ha kicsit beszszelt, megpróbálta hanyatt dönteni. De Annát nem annyira a nyomulása zavarta, mint inkább a magányos tekintete. Ha a férfiak szórakozni akartak, azt készségesen hagyta, de egy magányos férfi a legkevésbé sem vonzotta. Így hát örült, hogy eltűnt a pasas, és nyomban meg is feledkezett róla.

– Biztos, hogy hamarosan itt is megjelennek a rendőrök. Talán jobban tennéd, ha elköltöznél – vélte Reika, és körülnézett a drága lakásban.

– Mit keresnének itt?

– Azt hiszik, Szatake azért ölte meg a pasast, mert az nem hagyott békén téged. Azután megbízta valamelyik kínai bandát, hogy tüntessék el a hullát.

– Sosem tenne ilyet – tiltakozott Anna.

– Márpedig látták, hogy összeverte a pasast a Játszótér előtt.

– Tudom, de csak ennyit tett.

– Talán – fogta halkabba a hangját Reika –, de tudsz róla, hogy egyszer megölt egy nőt? –

Annának elszorult a toroka, és hirtelen úgy kiszáradt a szája, hogy nyelni sem tudott. – És tudod, hogyan ölte meg? Én megdöbbszemtem, amikor hallottam, és biztos, hogy a lányok otthagynák a bárt, ha megtudnák.

– Miért? Mit csinált? – kérdezte Anna, és eszébe jutott, milyen különös fényt látott megcsillanni Szatake szeme mélyén.

– Azt mondják, egy nagy jakuzafőnöknek dolgozott, aki a környékbeli prostitúciót és drogüzérkedést tartotta kézben. Szatake időnként adósságokat hajtott be a bandának, vagy előkerítette azokat a lányokat, akik megpróbáltak kiszállni az üzletből. Egyik nap megtudták, hogy egy nő elorozza a lányaikat, és egy másik bárba csábítja őket. Szatake elkapta, fölvitte magához, és bezárta. Azután állítólag agyonkínózta.

– Hogyan „agyonkínózta”?

Anna hangja remegett. Hirtelen az emlékezetébe ötlött, hogy gyerekkorában a szüleivel Nankingbe kirándultak, és az ottani Háborús Múzeumban borzalmas kiállítási bábukat látott. Vajon ez rejtőzött Szatake tavának mélyén? A borzalmas múltja?

– Iszonyú kegyetlenül bánt vele – vont a össze élesen kihúzott szemöldökét Reika. – Meztelenre vetkőztette, megverte és megerőszakolta. Azután késsel összevissza szurkálta, a jelek szerint azért, nehogy elveszítse az eszméletét. És amikor már elborította a vér, akkor újra megerőszakolta. Azt mondják, kiverte a fogait, és a nő teste tele volt zúzódásokkal. Még a jakuzák is megdöbbszemtek, és többé szóba sem álltak Szalakéval.

Anna hosszan, fájdalmasan fölajdult. Még akkor is sírt, amikor Reika hazament, és magára hagyta az előtte ülő törpeuszkárral, aki farkcsóválva figyelte.

– Bizsu! – zokogta a lány.

A kutya boldogan ugatott, azt hitte, azért szól hozzá, hogy játsszanak. Anna visszaemlékezett arra, amikor megvette. Meg akarta lepni magát valami különlegességgel, ami csak az övé, senki másé, úgyhogy elment egy díszállat-kereskedésbe, és kiválasztotta a legbájosabb kutyát, amit csak talált. Most arra gondolt, talán a férfiak is ilyenek: ugyanúgy kívánják a nőket, ahogyan ő kívánta az uszkárt, és semmivel sem jelent többet Szatakénak, mint a kutya őneki.

Tudta, hogy most már soha nem merülhet alá abba a tóba – mégis kisírta miatta a két szemét.

4

Négy nappal az után, hogy az újságok cikkezni kezdtek az esetről, a rendőrség megjelent Maszako házában. Az asszonyt röviden már az üzemben is kikérdezték, és fölkészült arra, hogy valószínűleg otthon is keresni fogják. Elvégre köztudomású volt, hogy ő Jajoi legjobb barátnője. Mégis szinte biztosra vette, hogy sosem jönnek rá: Kendzsi holttestét az ő fürdőszobájában darabolták föl. Ha maga sem tudja, miért segített Jajoinak, hogyan gyanakodhatna rá bárki más?

– Bocsánat a zavarásért, tudom, mennyire fáradt lehet – mondta az az Imai nevű fiatalember, aki az üzemben a nyomozót kísérte.

Bizonyára volt valami elképzelése, mit jelent éjszakai műszakban dolgozni, mert látszott rajta, hogy őszintén sajnálkozik. Maszako az órájára pillantott, és látta, hogy alig múlt kilenc.

– Nem tesz semmit, majd alszom később.

– Köszönöm! Maguknak tényleg furcsa az időbeosztásuk. Nem okoz gondot a családjuknak? Talán mert Maszako maga is nyílnak mutatkozott, a férfi láthatólag arra jutott, hogy a

szokásos formások mellőzésével rátérhet a tudakozódásra. Az asszony úgy vélte, talán fiatal és tapasztalatlan, de nem árt az óvatosság.

– Megszokja az ember – mondta.

– Gondolom. De a férje meg a fia nem nyugtalankodnak, hogy házon kívül tölti az éjszakát?

– Ez még eszembe sem jutott.

A nappaliba kísérte a vendéget, és azon tűnődött, egyáltalán észrevették-e a családtagjai valaha is, hogy elment hazulról.

– Pedig biztosan aggódnak – erősködött Imai. – A férfiak már csak ilyenek. Nyilván zavarja őket, hogy olyan későn nincs otthon. – Maszako úgy határozott, nem kínálja teával, és helyet foglalt vele szemben. Arra gondolt, hogy a korához képest igencsak maradi nézeteket vall ez a rendőr. A fiatalember galléros fehér pólót viselt, világosbarna zakóját a karjára vetve hozta magával, és most a mellette lévő székre tette. – Megbeszélte a férjével, mielőtt eldöntötte, hogy éjszakai munkát vállal?

– Hogy megbeszéltem-e? Nem kifejezetten. Bár annyit mondott, hogy talán nem lesz könnyű.

Ez hazugság volt. Josiki semmit sem mondott, amikor a felesége bejelentette a döntését, Nobuki meg emberemlékezet óta egy szót sem szólt Maszakóhoz.

– Igazán? – kérdezte Imai, mintha el sem akarná hinni. Csodálkozó tekintettel nyitotta ki jegyzetömbjét. – Azért kérdezem, mert az ön helyzete ugyanolyan, mint Jajamotónéé, és nemigen énem, mién nem ellenzi egy rendes munkaidőben dolgozó férfi, hogy a neje éjszakai műszakba járjon.

Maszako a nyomozó okoskodásától megdöbbentve nézett föl.

– Miért mondja ezt?

– Hát először is így ellenkező műszakban dolgoznak. Miféle közös élet az, ha mindig csak az ajtóban találkoznak, ahogy elmennek egymás mellett? Meg aztán melyik férj ne tűnődne el, mit csinál a felesége éjnek idején, házon kívül. Én úgy látom, a nappali állás minden érintettnek sokkal jobb.

Az asszony mély lélegzetet vett. Sejtette, hogy Imai arra gyanakszik, Jajoi összeszűrte a levelet valami pasással – ez alighanem jól illett a detektívek észjárásához.

– Jajoit például már elbocsátották egy nappali munkahelyről a gyerekei miatt. Úgy vettem ki a szavaiból, hogy nem maradt más választása.

– Nekünk is ezt mondta, de akkor sem értem, miért jó éjszaka dolgozni.

– Nem jó – szakította félbe gondolatmenetét Maszako. A fiatalember makacskodása az idegeire ment. – Az az egyetlen előnye, hogy huszonöt százalékkal többet fizetnek, mint a nappali műszakban.

– Nem látom be, hogy ez elegendő érv az éjszakai műszak mellett.

– Talán nem elegendő, de ha módja nyílik arra, hogy három órával kevesebbet töltsön a munkahelyén ugyanannyi fizetségért, úgy már talán érthetővé válik.

– Értem az álláspontját – mondta a nyomozó, bár nyilvánvalóan nem értette.

– Gondolom, nem könnyű megértenie, ha sosem dolgozott részmunkaidőben.

– A férfiak nem nagyon szoktak – felelte Imai, aki észre sem vette, milyen ironikus ez a beismerés.

– Különben valószínűleg belátnák, hogy természetes, ha az ember szeretne kicsivel kevesebb munkáért kicsivel több bért kapni.

– Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy az egész világgal ellentétes ritmusban él?

– Még akkor is.

– Jó, akkor talán ön meg tudja nekem mondani, miért vállalta személy szerint Jamamoto asszony ezt az életformát.

– Feltételezem, hogy kellett a pénz – mondta Maszako.

– Nem tudtak megélni abból, amit a férje keresett?

– Ezt nem nagyon tudom, de gondolom, hogy nem.

– Valójában nem azért, mert a férje félrelépett? Nem azért döntött így, mert ezzel visszavághatott neki, és mert látni sem akarta?

– Erről fogalmam sincs – mondta Maszako. – Sosem beszélt a férjéről, és tudtommal ez olyan fényűzés lett volna, amit nem engedhetett meg magának.

– Fényűzés?

– Ön szerint ezzel akart visszavágni, de tudomásom szerint a munkája és a gyerekei teljesen lekötötték, nem ért rá olyan komolytalansággal foglalkozni, mint a bosszúállás.

– Bocsánat – bólintott Imai –, meggondolatlanul nyilatkoztam. Csak hát megtudtuk, hogy Jamamoto asszony férje elköltötte az összes megtakarított pénzüket.

– Tényleg? – igyekezett Maszako úgy tenni, mintha erről most hallana először. – Mire?

– Úgy tudom, rendszeresen megfordult egy hoszteszbárban, és majdnem minden este bakkarázott... Hogy a lényegre térjek: úgy hallottuk, ön Jamamoto asszony legjobb barátnője az üzemben, ezért szeretném megkérdezni, mit tud a házaspár kapcsolatáról.

– Édeskeveset. Alig beszélt róla.

– De hát a nők nem szokták megbeszélni az ilyesmit? – nézett rá kételkedően a nyomozó.

– Gondolom, egyesek igen – felelte Maszako –, de Jajoi nem az a fajta.

– Értem. Ez szép dolog. A szomszédok viszont azt mondják, gyakran hallották őket veszekedni.

– Igazán? Erről sajnos semmit sem tudok.

Hirtelen az asszony eszébe ötlött a kérdés, vajon Imai nem tudja-e már, hogy aznap este Jajoiéknál járt. Idegesen pillantott a férfira, aki nyugodtan nézett vissza rá, mintha még most is próbálná kiismerni.

– Amennyire megállapítható, az utóbbi időben a férje sokat járt szórakozni, és nem jöttek ki jól. Legalábbis ezt mondták a férfi munkatársai. Úgy tűnik, sokat panaszkodott a feleségére, hogy könnyen kijön a sodrából, ezért igyekszik olyankor hazamenni, ha az asszony már nincs otthon. A felesége viszont váltig állítja, hogy a férje az eltűnése estéje előtt sosem járt haza későn. Furcsa, nem? Miért hazudna ilyesmiről? Önnek sosem említette ezt?

– Soha – rázta a fejét Maszako. – Ezek szerint úgy gondolja, hogy köze van a dologhoz? – lőtt vissza.

– Dehogy! – gesztikulált hevesen Imai. – Csak próbálom az asszony szemszögéből nézni a dolgokat. Éjszakai műszakban robotol, a férje meg nőkre és kártyára szórja el a nehezen megkeresett pénzüket, és minden este részegen tántorog haza. Ez olyan, mintha süllyedő hajóból meregetné ki a vizet, és egyszer csak észrevenné, hogy a férje meg egyre pumpálja bele. Szerintem ez előbb-utóbb óhatatlanul rossz vért szül.

– Értem, mire gondol, de Jajoi nekem sosem beszélt erről. Maszako szinte komikusnak találta, milyen pontos képet alkotott a helyzetről a nyomozó.

– Akkor talán megállapíthatjuk, hogy ez az asszony hihetetlenül béketűrő.

– Igen, megállapíthatjuk – helyeselt.

– Katori asszony – nézett föl a jegyzeteiből Imai. – Ha egy nő ilyen helyzetbe kerül, nem

keres magának szeretőt?

– Gondolom, némelyik nő igen, de Jajoi nem olyan.

– Nem volt viszonya valakivel az üzemben?

– Nem. Biztos, hogy nem – szögezte le Maszako ráeszmélve, hogy a nyomozó kezdettől fogva ezt akarta kérdezni.

– Az a helyzet – folytatta pillanatnyi habozás után Imai –, hogy megállapítottuk: aznap éjjel öt férfi hiányzott a munkából. Nincs valamelyikük különösebben jó barátságban Jamamoto asszonnal? – fordította meg a noteszát, hogy az asszony is láthassa, és Maszako szíve szaporábban kezdett dobogni, amikor megpillantotta a lista végén Mijamori Kazuo nevét.

– Nincs, egyikük sincs – rázta a fejét komoran. – Jajoi nem olyan.

– Értem...

– Vagyis úgy gondolja – vágott a férfi szavába –, hogy Jajoi szeretőt tartott, és meggyilkolta a férjét?

– Nem, dehogy! – ráncolta a homlokát zavarában Imai. – Egyáltalán nem. Célozni sem akartam ilyesmire...

Pedig nyilvánvalóan ezt a lehetőséget forgatta a fejében. Jajoinak bizonyára volt bűntársa, egy férfi, aki segített neki meggyilkolni Kendzsit és eltüntetni a hullát.

– Jajoi jó feleség volt, és jó anya. Sehogy másképp nem tudnám jellemezni őt.

Amint kimondta, Maszako rájött, valóban hiszi is, hogy ez a helyzet; és pontosan ezért rázta meg annyira a mintafeleséget Kendzsi hűtlenségének felfedezése, hogy meggyilkolta a férfit. Bárcsak *tényleg lett volna* szeretője, akkor talán meg sem történik ez az egész. Ebben az értelemben Imai teljesen rossz vágányon haladt.

– Bizonyára igaza van – mondta a nyomozó, bár tovább lapozgatott a jegyzeteiben, nyilvánvalóan vonakodott elvetni a teóriáját. Maszako a hűtőszekrényhez lépett, kivett egy kancsó hideg árpateát, és töltött egy pohárral a férfinak. Ahogy a nyomozó nagy kortyokban föl-hajtotta, föl-alá ugráló ádámcsutkájának látványa Nobukiéra és Kendzsiére emlékeztette az asszonyt. Egy pillanatig szinte megbabonázva figyelte, majd lassan elfordította a fejét. – Elnézést – szólalt meg Imai az ivás befejeztével –, de meg kell kérdezniem, bár csak formáság. Meg tudná mondani, mit csinált múlt szerdán kora reggeltől körülbelül délig?

Az asztalra tette a poharat, és megköszöri a torkát, ahogy föl nézett az asszonyra.

– Szokás szerint dolgozni voltam, ott találkoztam Jajoi-val is. Munka után pedig nagyjából ugyanakkor jöttem haza, mint mindig.

– De azon az estén a szokottnál később ért be a munkahelyére – pillantott a jegyzeteibe a férfi.

Fölírta magának, hogy Maszako a legutolsó pillanatban blokkolt. Az asszonyt meglepte, hogy ilyen gondosan utánanézett, de igyekezett nem mutatni.

– Azt hiszem, tényleg – bólintott. – Emlékszem, eléggé lelassult a forgalom.

– Igazán? Ezek szerint kocsival jár Muszasimurajamába? A Corollával, ami a ház előtt áll?

– intett tollával az ajtó felé a nyomozó.

– Azzal.

– Más nem vezeti azt a kocsit? – kérdezte.

– Nem, nem szokta.

Maszako kitakarította a csomagtartót, amennyire csak tőle tellett, de nem tudhatta, mit találnak, ha komolyan elkezdenek szaglászni. Cigarettrára gyújtott, hogy leplezze nyugtalanságát. Szerencséje nem remegett a keze.

- És mit csinált munka után?

- Hat előtt értem haza, és reggelit készítettem a férjemnek meg a fiamnak. Evés után dolgozni mentek, én pedig kimostam, kitakarítottam.

Nem sokkal kilenc után feküdtem le. Többé-kevésbé ez a napi menetrend.

- Beszélt Jamamoto-néval aznap délelőtt?

- Miután az üzemnél elköszöntünk, nem.

- Nem telefonált előző este? - szakította félbe társalgásukat egy váratlan hang.

Maszako meghökkenve fordult oda, és látta, hogy a fia az ajtóban áll. Leesett az álla, amikor fölfogta, hogy Nobuki az imént őhöz szólt. A fiú ma reggel eddig ki sem jött a szobájából, és Maszako teljesen meglepedkezett róla, hogy itthon van.

- Ez kicsoda? - kérdezte egészen higgadtan Imai.

- A fiam - hebegte Maszako.

Imai finoman meghajolt Nobuki felé, majd kíváncsian nézett hol az anyára, hol a fiára.

- Körülbelül hánykor telefonált? - kérdezte.

Maszako válasz helyett Nobukira meredt. Több mint egy éve nem hallotta a fia hangját, most pedig Nobuki váratlanul arról a telefonhívásról beszélt. Csak arra tudott gondolni, hogy ez valamiféle bosszú - de mivel érdekelt ki?

- Katori asszony! - sürgette Imai. - Hány órakor?

- Bocsánat - tért vissza a földre Maszako. - Rég nem hallottam, hogy a fiam bármit is mondott volna.

Nobuki arra a kilátásra, hogy társalgási témává válik, homlokráncolva kifordult a szobából.

- Mit kérdeztél? - szólt utána Imai.

- Semmit! - kiabálta Nobuki, becsapta maga mögött a nappali ajtaját, és kiviharzott a házból.

- Bocsánat - mondta ismét Maszako az aggódó szülő szerepét magára öltve. - Amióta kimaradt a középiskolából, hallgatásba burkolózik.

- Nem könnyű időszak - mondta Imai. - Dolgoztam a fiatalok főosztályán, úgyhogy sok mindent láttam.

- Majdnem elájultam, amikor meghallottam a hangját.

- Talán a gyilkosság híre által okozott megdöbbenés rántotta ki a némaságból - mutatkozott együttérzőnek a nyomozó, de nyilvánvalóan alig várta, hogy visszatérjenek az előbbi kérdéshez.

- Jajoi valóban telefonált - ismerte el Maszako. - Azt hiszem, kedden este.

- Kedden. Vagyis huszadikán. Körülbelül hánykor? - élénkült föl Imai.

Maszako mintha gondolkozott volna egy pillanatig.

- Közvetlenül tizenegy után. Azt mondta, a férje még nem ért haza, és nem tudja, mitévő legyen. Úgy rémlik, azt feleltem neki, hogy menjen dolgozni, és próbáljon meg nem idegeskedni.

- De hát korábban nem történt ilyesmi? Miért éppen azon az estén hívta föl önt Jamamoto-né?

- Sosem hallottam, hogy korábban is előfordult volna hasonló eset. Mindig azt mondta, hogy a férje fél tizenkettő előtt otthon volt. Aznap Jajoi aggódott, mert a kisfia mintha nehezen aludt volna el.

- Miért?

- Jajoi azt mondta, fölizgatta a gyereket, hogy eltűnt a macskájuk - bökte ki Maszako az

első dolgot, ami az eszébe jutott, és megjegyezte magában, hogy később majd egyeztetnie kell a mesét Jajoiival.

A macskás rész legalább igaz volt.

– Értem – mondta Imai továbbra is kétkedő hangon. Ebben a pillanatban megszólalt a mosógép csengője, a program végét jelezte. – Mi ez? – kérdezte a férfi.

– A mosógép.

– Igen? Megengedi, hogy bekukkantsak a fürdőszobájukba? – állt föl. Maszako érezte, hogy végigfut a hátán a hideg, de mosolyogva bólintott.

– Parancsoljon!

– Lakásfelújításon gondolkodunk – magyarázta a nyomozó –, és érdekel, mások hogyan rendezik be a fürdőszobájukat.

– Hát akkor jöjjön csak, nézze meg! – kísérte hátra Maszako.

– Szép lakás – pillantott körül menet közben Imai. – Mikor költöztek ide?

– Körülbelül három éve – felelte az asszony, és kinyitotta a fürdőszobaajtót.

– Hű, de remek! – nézelődött Imai a nyakát nyújtogatva. – Jó tágas. Maszako úgy gondolta, a férfi alighanem azt a lehetőséget mérlegeli, hogy itt darabolták föl Kendzsi holttestét. Figyelmeztető lámpák kezdtek villogni az elméjében.

A fürdőszobaszemle befejeztével Imai bebújt kitaposott cipőjébe, és visszafordult az asszonyhoz.

– A fia általában itthon tartózkodik? – kérdezte.

Bár Nobuki nagyon rendszeres időben járt dolgozni, Maszako úgy döntött, megkockáztat egy füllentést.

– Az változó. Jön-megy, ahogy kedve tartja.

– Értem.

Imai kissé csalódottnak tűnt. Udvariasan megköszönte a segítséget, és minden további szó nélkül távozott.

Amint kilépett, Maszako fölment Nobuki szobájába. Az ablakból lelátott a ház előtti utcára. A függönyön át kilesett, és megpillantotta Imáit, aki a szemközti üres telekről a házukat fürkészte, azaz nem magát a házat, hanem Maszako kocsiját.

Miután megbizonyosodott arról, hogy a nyomozó már nincs a közelben, Maszako telefonált Jajoinak. Első ízben hívta azóta, hogy az újságok leközltek az esetet.

– Halló! – szólalt meg egy halk hang.

Maszako föllélegzett, hogy maga Jajoi jelentkezett a vonal végén.

– Én vagyok. Tudsz beszélni?

– Maszako! – kiáltotta nyilvánvaló örömmel a másik asszony. – Persze, senki sincs itthon.

– Gondoltam, hogy anyósod vagy édesanyád még ott van.

– Az anyósom a rendőrkapitányságra ment, Kendzsi fivérének pedig haza kellett utaznia. Anyám épp bevásárol.

Maszako érezte a hangjából, mennyivel kevésbé feszült most, hogy a szülei gondoskodnak róla.

– A rendőrök szaglásznak?

– A legutóbbi napokban nem sokat voltak itt – közölte Jajoi majdhogynem vidáman, mint aki mások problémáiról beszél. – Egy kabukicsói kaszinóban megtalálták Kendzsi zakóját, és most azzal vannak elfoglalva.

Reménysugár – gondolta Maszako némi megkönnyebbüléssel, de a hírek még gyanúsabbá

tették a nyomozót, aki nála járt.

– Vigyázz az Imai nevűvel! – mondta.

– A magassal? Jó, vigyázok. Bár egész kedvesnek látszik.

– Kedvesnek? – döbönt meg Maszako ekkora naivitás hallatán. – Kedves nyomozó nem létezik.

– De hát mind olyan együttérzőek.

Maszako már-már felbőszült. Tényleg ennyire sötét ez a nő?

– Megtudták, hogy fölhívtál akkor este. Azt mondtam nekik, panaszkodtál, hogy a kisfiad nyugtalan, mert eltűnt a macskátok.

– Ez ügyes – kuncogott Jajoi.

Maszako érezte, hogy lúdbőrös lesz a karja, amint érzékelte, hogy árnyalatnyi büntudat sincs az asszony hangjában.

– Ügyelj, hogy ugyanezt mondd nekik!

– Ne izgulj! Tudod, az az érzésem, hogy most már elrendeződik ez az egész.

– Ne bízd el magad! – intette a barátnőjét.

– Á, nem... Most jut eszembe, holnapután jön egy riporter az egyik talkshow-tól.

– Ilyen röviddel a temetés után?

– Mondtam nekik, hogy nem akarok szerepelni, de tovább unszoltak.

– Ne keresd a bajt! Szólj, hogy meggondoltad magad. Nem tudhatod, ki fogja nézni.

– Nekem nincs is hozzá kedvem. Anyám vette föl a telefont, és rábeszélyték. Azt mondták, nem tart tovább pár percnél.

Maszako gyorsan befejezte a beszélgetést, amely hirtelen nagyon lehangolta. Eszébe jutott, hogy jobb lett volna, ha Jajoi segít eltüntetni a holttestet. Az asszony mintha megfeledkezett volna arról, hogy ő maga a gyilkos. Ámbár talán a büntudat hiánya segített megbirkózni a gyanakvással. Az azonban még jobban lehangolta Maszakót, hogy Nobuki így elárulta. Több mint egy év óta először nyitotta ki a száját – és éppen a rendőrségnek!... Maszako tudta, hogy a fiú azért bünteti, mert hagyta magába zárkózni, de hát csakugyan rászolgált erre? A munkahelyén és otthon egyaránt minden tőle telhetőt megtett, legalábbis saját felfogása szerint, és mi a hála? A fia hátba támadja. Keserűen felnyögött, szorosan lehunyta a szemét, és belevájta az ujjait a kanapé huzatába, nehogy hangosan sírva fakadjon.

Egyszer üresen forgó mosógéphez hasonlította takarékszövetkezeti pályafutását, de most ráeszmélt, hogy alighanem otthon is nagyjából ugyanez a jellemző. Ha viszont ez a helyzet, akkor mi értelme az életének? Minek dolgozott annyi éven át? Mit művelt mostanáig? Üvöltöni tudott volna, amikor belátta, mi lett belőle: irányt vesztett, elhasznált asszony. Ezért választotta az éjszakai műszakot. Így átalhatta a napot, éjjel pedig dolgozhatott, mozgásban tartotta, kifárasztotta magát, és nem hagyott időt a gondolkodásra. Ez a meg hasonlítás azonban csak tovább fokozta boldogtalanságát és dühét. Így aztán nem segíthetett rajta se Josiki, se Nobuki, se más.

Most már megértette, miért lépte át a határvonalat. Akkor még nem fogta föl, hogy kétségbeesésében keresi ezt a másik világot. Ez indította arra, hogy segítsen Jajoinak. De mi várt rá a túloldalon? Semmi. Meredten nézett le elfehéredett kezére, amely még mindig a kanapét szorongatta. Ha most jönnek és letartóztatják, sosem találják ki, miért tette, nem tudják kinyomozni, mi ösztönözte erre. Hallotta, hogy ajtók zárulnak be a háta mögött, és végképp magára marad.

Imai fölittatta arcáról az izzadságot. A szűk utca, amelyen haladt, valaha alighanem rizsföldek közötti dűlő volt, de most elaggott kis családi házak szegélyezték, amelyeket itt felejtettek, miközben az egész környék újonnan kiépült. A csúnyán megroggyant bádogtetők, repedezett ajtódeszkák és rozsdás ereszcatornák állapotából Imai úgy becsülte, hogy ezek a házak több mint harmincévesek. Életveszélyesen rozogának látszottak, mintha egyetlen szál gyufa lángra lobbanthatná az összesét.

Kinugasza, a Központi Nyomozati Főosztály munkatársa meg volt győződve arról, hogy Jamamoto Kendzsit az a férfi ölte meg, akinek a kaszinójában Jamamoto az eltűnése előtti este járt, és aki most a sindzsukui kapitányság fogdájában ül. Amint fölfedezték, hogy a bártulajdonos büntetett előéletű, Kinugasza rohant Kabukicsóba, Imai azonban valamiért továbbra is az áldozat felesége, Jamamoto Jajoi körül vizsgálódott. Nem tudta megmagyarázni, de valami – talán zsigeri ösztön – azt súgta, hogy az asszonynál kell keresnie a rejtély megoldását.

Megállt az utca közepén, és elővette a noteszát. Ahogy végigpergette a lapokat, fejében átfutotta a tényeket. Iskolások csoportja haladt el mellette – uszoda után még vizes hajjal –, és kíváncsian bámulták meg a férfit.

Tegyük föl, hogy *valóban* Jamamotóné ölte meg a férjét. A szomszédok szerint folyton veszekedtek, az asszonynak tehát elégséges indítéka lehetett. Hirtelen felindulásból bárki képes gyilkosságot elkövetni. Csakhogy Jamamotóné még nőnek is kistermetű, és nehezen bánhatott el a férjével, hacsak a férfi nem aludt vagy berúgott. Kiderült azonban, hogy a férfi este tíz tájban távozott a sindzsukui kaszinóból, és még ha egyenesen hazament is, az több mint egy órába tellett, azalatt pedig az esetleg elfogyasztott alkohol hatása valamelyest csökkenhetett. Ha olyan csúnya veszekedésbe kezdtek, amely gyilkosságba torkollhatott, abból vagy a szomszédoknak, vagy a gyerekeknek hallaniuk kellett volna valamit. És nem jelentkeztek szemtanúk, akik akár a vonaton, akár az állomáson látták volna a férfit – mintha Sindzsuku elhagyása után egyszerűen a föld nyelte volna el.

Az eszmefuttatás kedvéért mégis induljunk ki abból, hogy a feleségnek sikerült megölnie a férfit, és elment dolgozni, mintha mi sem történt volna. Akkor ki látott munkához a holttesttel? Az áldozat házában fürdőszobája kicsi, és a bűnügyi labor semmit sem talált. Tegyük föl, hogy valamelyik kolléganő úgy döntött, segít az asszonynak. Imai tudta, hogy a nőktől kitelik az ilyesmi, sőt bizonyos mértékig vonzódnak is ehhez a trancsírozós témához. Utánanézett a nyilvántartásban, és a nőket, illetve földarabolt hullákat érintő korábbi emberöléseknél két közös vonásra bukkant. Az egyik az, hogy a bűncselekmények jobbára nem előre megfontoltak, szinte vaktában elkövetett jellegűek, a másik pedig az, hogy jellemzően női összefogás mutatkozik meg bennük.

Amikor egy nő hirtelen felindulásból gyilkol, első gondja az, hogy mit csináljon a tetemmel. Általában nem elég erős ahhoz, hogy egymaga mozgassa, így gyakran nem marad más választása, mint darabokra vágni. Olykor férfiak is darabolnak holttesteket, de ők rendszerint azért, hogy elrejtsek az áldozat személyazonosságát, vagy mert valami beteges izgalmat lelnék ebben, a nők viszont azért fanyalodnak rá, mert egészben nem bírják elcipelni. Ebből tudta Imai, hogy nem előre megfontolt gyilkossággal áll szemben. Ilyen volt a Fukuokában megölt fodrász esete; az az asszony, aki – a jelek szerint majdhogynem véletlenül – eltette láb alól, nem tudta mozgatni a sértettet, ezért fölragdosta, és apránként vitte el.

Úgy látszott továbbá, hogy az ilyen-olyan közös élettapasztalatokkal rendelkező nők

hajlamosak a gyilkos iránti együttérzésből cinkossá válni efféle dolgokban. Imai talált egy esetet, amelyben egy családanya úgy ítélte meg, hogy leánya indokoltan ölte meg részeges és erőszakoskodó férjét, ezért segített neki a holttest földarabolásában és eltüntetésében; valamint egy másikat, amelyben két jó barátnő megölte egyikük férjét, azután apró darabokra vágták, és az egészet egy folyóba dobták. A férfi nagyon magára haragíthatta őket, mert a nők még a letartóztatásuk után is azt hajtogatták, hogy nem tettek semmi rosszat.

Nem kétséges, hogy a konyhában töltött rengeteg idő alatt az asszonyok megtanulnak hússal és vérrel bánni. Úgyesen forgatják a kést, tudják, mit kezdjenek a szeméttel. És mivel átéli a gyermekszülést, mintha bensőségesebben kötődnének élet és halál egész folyamatához, ezért bírják idegekkel mindezt. Imai nevetve gondolt arra, hogy szinte minden nő rendelkezik ezekkel az adottságokkal – még a saját felesége is.

Na már most tegyük föl, hogy a most kikérdezett asszony, Katori Maszako úgy határozott, segít a barátnőjének a holttest eltüntetésében. Ismét maga elé képzelte az asszony higgadt, intelligens arcát és tágas fürdőszobáját. A nőnek van gépjármű-vezetői jogosítványa, és a kérdéses estén Jamamotóné telefonált neki. Mondjuk, hogy ez kétségbeesett segélyhívás volt egy asszonytól, aki éppen megölte a férjét. Katoriné munkába menet odakanyarodott, és bepakolta a holttestet az autójába. Csakhogy ezek ketten megjelentek az üzemben, mintha mi sem történt volna, akárcsak a kis csoport többi tagja, Azuma Josie és Dzsonoucsi Kuniko. Az egész túlságosan vagánynak, túlságosan jól megtervezettnek tűnt, ez pedig aláaknázza az elméletét, miszerint hirtelen felindulásból követték el a gyilkosságot.

Jamamotóné saját előadása szerint másnap reggel hazament, otthon töltötte a napot, és ezt a szomszédok is megerősíteni látszottak. Valószínűtlen tehát, hogy részt vett a holttest feldarabolásában. Lehetséges, hogy Katori Maszako hazavitte a holttestet, és maga darabolta föl, vagy még inkább az asszonybrigád más tagjai segítségével? Na de akkor a feleség otthon üdült, miközben a többiek megjárták a poklot. Miért tettek volna ilyet a kedvéért? Arra sincs bizonyíték, hogy ezek a nők haragosai lettek volna a sértettnek. Az pedig kizárt, hogy Katoriné, ez az eszes asszony efféle kockázatot vállaljon.

Ebben az esetben az a női összetartási elképzelés sem mutatkozott megalapozottabbnak, amely az ilyesféle cselekmények hajtóereje. Jajóban és Maszakóban nem volt sok közös. Először is jelentős korkülönbség volt kettejük között, és Jajoi még kisgyermekeket nevelt. Azután az anyagi körülményeik: Jamamotóék láthatólag épphogy megéltek, Katoriéék viszont ha nem is fényűzően, de egészen komfortosan – olyannyira, hogy Imai még meg is kérdőjelezte Maszako éjszakai műszakos munkavállalásának indokoltságát. A nő férje egy elsőrangú vállalatnál dolgozott, és vadonatúj házában laktak – olyan szépen, hogy maga Imai is irigykedett rájuk, mivel ő önkormányzati lakásban szorongott a családjával. Nem kétséges, hogy Maszakónak is akadtak gondjai, különösen a fiával, aki azonban már majdnem felnőtt, így számíthattak arra, hogy hamarosan kirepül a fészekből. Bizonyára boldogultak volna az asszony fizetése nélkül.. Egy szó, mint száz, a munkahelyükön kívül szinte semmi sem kötötte össze az asszonyt Jamamotónéval.

Akkor talán az egész ügy a pénzről szólt. Imai emlékezett, mennyire megsértődött Katoriné, amikor ő arról beszélt, milyen képtelenség egy nőnek éjszakai műszakban dolgoznia. Az asszonyt mintha főleg a műszakpótlék érdekelte volna. Lehetséges, hogy Jamamotóné fizetséget ígért, ha segít neki. Tudta, hogy neki alibi kell, ezért megkérte a barátnőjét, némi fizetség fejében intézze el a holttestet; és hasonló ajánlatot tehetett Azumánének meg Dzsonoucsinének. De honnan akart Jamamotóné megfelelő summát szerezni? A férje

életbiztosításából – Imainak hirtelen eszébe jutott, hogy azt hallotta, az asszony a biztosítás kedvezményezettje. Vajon azzal a pénzzel kalkulált? De akkor miért darabolták föl a holttestet? A biztosítási összeg kifizetéséhez egyértelműen azonosítani kell az elhunytat. Újabb zsákutca. Azután megoldásra várt még az indíték problémája; Imai kedvenc teóriája ezen a zátonyon is megfeneklett. Emlékezett, hogy láthatólag mennyire megrázták Jamamotónét a fotók, amelyeket a férje holttestéről mutattak neki. Ilyen lelkiállapotot nem lehet csak úgy színlelni. Imai messziről megismerte az őszinte elszörnyedést, azonkívül Jamamotóné semmiképpen sem darabolhatta föl a holttestet saját kezűleg. Csakhogy azon az estén senki sem látta Katoriék piros Corolláját a Jamamoto-ház közelében, és a Koganei parknál sem. Imai vonakodva bár, de föladata teóriáját.

Maradt tehát a tartalék lehetőség: hogy a feleség szeretője segédkezett. Nem okozott volna meglepetést, ha a tagadhatatlanul csinos asszony viszonyt folytat egy másik férfival. Ezzel kapcsolatban azonban Imai semmiféle adatot sem tudott előbányászni. Végignézte a jegyzeteiben aláhúzott helyeket, mindazt, amin a nyomozás során fennakadt. Először is a szomszédok azt mondták, hogy Jamamotóék folyton veszekedtek. Azután azt tapasztalta, hogy a házaspár már nem közös hálószobában aludt. A nagyobbik fiú eredetileg azt mondta, hogy azon a bizonyos estén hallotta hazajönni az apját (noha az anyja váltig állította, hogy a gyerek csak álmodta a dolgot). Végül pedig a macska a kérdéses éjszaka után nem volt hajlandó visszamenni a házba...

– A macska – mondta ki hangosan, ahogy hirtelen körülnézett.

Az egyik elhanyagolt családi ház kertjében tobzódó ligetszépe-tövek között barna cirnos kuporgott, és bizalmatlanul figyelte. Imai egy pillanatra a cica sárga szemébe nézett. Mit láthatott Jamamotóék macskája azon az estén? Mitől ijedt meg annyira, hogy többé be sem tette a lábát a házba? Kár, hogy macskákat nem lehet kikérdezni.

Még mindig rekkenő hőség uralkodott. A nyomozó gyűrött zsebkendőjével megtörölgette az arcát, és továbbindult. Kevéssel lejjebb az úton régimódi édességboltot talált. Vett egy doboz jégbe hűtött vulung teát, és helyben felhörpintette. A tulajdonos, egy már-már középkorú, testes férfi az üzlet hátsó sarkában tévét nézett.

– Megmondaná, kérem, hol laknak Azumáék? – érdeklődött Imai. A férfi a sarkon álló ház felé mutatott. – Úgy tudom, a férj meghalt.

– Úgy van – bólintott a boltos. – Az ember már jó ideje nem él. Az özvegy a rokkant anyósát ápolja, és most még az unokája is nála lakik. Ma voltak itt egy kis nyalánkságért.

– Tényleg? – kérdezte Imai.

Eltűnődött, vajon egy ilyen körülmények között élő asszonynak futja-e az erejéből, hogy efféle ügybe keveredjen. Érezte, hogy az elmélete elillan, akár nyári reggelen a harmat.

– Elnézést! – kurjantott Imai. Ahogy benyitott Azumáék házába, irgalmatlan ürülékszag rontott rá. A pitvarból végiglátott a pici házon. Azuma Josie éppen egy öregasszonyt tett tisztába. – Elnézést a zavarásért – szólt be a detektív.

– Ki az?

– Imai vagyok a muszasijamatói kapitányságról.

– Nyomozó? Sajnos pillanatnyilag ki sem látok a munkából. Nem tudna később visszajönni?

Imai habozott, de azután úgy döntött, inkább nem teszi meg még egyszer ezt a hosszú gyalogút ebben a kutya melegben.

– Nem bánja, ha csak innen teszek föl néhány kérdést?

– Felőlem kérdezhet – nézett oda az asszony. A haja ziláltan szanaszét állt, homloka

izzadtan csillogott. – Már ha kibírja a büzt.

– Miattam ne aggódjon! – felelte Imai. – Bocsánat, hogy ilyen rosszkor alkalmatlankodom.

– Azért jött, hogy Jajóiról kérdezzen?

– Úgy hallottam, jó barátnők.

– Na annyira nem. Ő sokkal fiatalabb nálam.

Josie morogva fölemelte az öregasszony lábát, és vécépapírral törölgetni kezdte. Imai zavartan lesütötte a szemét, és pillantása egy rajzfilmfigurával díszített kiscipőre esett. A jobb kéz felé eső sötét, szűk konyhába kukkantott, és ráeszmélt, hogy egy gyerek guggol a padlón, dobozos gyümölcsöt szűröcsöl. Az unoka. Hát az máris biztos, hogy a holttestet nem itt darabolták föl. Nem kellett valami ürüggyel megnéznie a fürdőszobát.

– Nem tapasztalt mostanában valami furcsát Jamamoto asszonynál? – kérdezte.

– Sajnálom, de arról az ügyről semmit sem tudok.

Az asszony befejezte a törölgetést, és tiszta pelenkát adott az anyósára.

– Akkor talán arról mondhatna valamit, hogy milyenek ismerte meg Jamamotónét.

– Egyenes jellem, úgyhogy biztosan nagyon megrázta a dolog. Imai úgy vélte, hogy az asszony hangja a megerőltetéstől remeg.

– Azt mondták, a férje eltűnése előtti napon elesett az üzemben.

– Látom, fölkészült – nézett rá az asszony. – Igaz. Elcsúszott valami szószon.

– Meg tudná mondani, mi okozta a balesetét? Nem lehet, hogy elmélázott valamin?

– Nem hiszem – mondta Josie fáradt hangon. – Olyan helyen nem kell „elmélázni” ahhoz, hogy az ember elcsússzon. – Összeszedte a szennyes pelenkát, és fölállt. A batyut letette a konyha bejáratánál, látta, hogy a gyerek még odabent játszik, főlegyenesedett, és szembefordult a detektívvel. – Van még valami?

– Mit csinált szerda délelőtt? – kérdezte hirtelen Imai.

– Ugyanazt, amit most.

– Egész nap?

– Egész nap.

Imai sűrű bocsánatkérések közepette menekült a házból, amilyen gyorsan csak bírta. Valahogy szemérmertlenségnek tűnt olyasvalakit gyanúsítani, aki éjszaka dolgozik, azután meg erre jön haza. Az üzemben, amikor Kinugaszával kihallgatták, az asszony tétován, majdhogynem gyanút keltően válaszolgatott, de most egyáltalán nem.

Így már csak a csoport utolsó tagja, Dzsonoucsi Kuniko maradt, bár Imainak kezdett elmenni a kedve az egészszről. Betért az édességboltba egy újabb vulung teára.

– Otthon találta? – kérdezte a tulajdonos.

– Kissé elfoglalt volt. Egyébként nem vette észre, hogy Azumáné múlt szerdán elment valahová?

– Szerdán? – sandított az idegenre gyanakodva. Imai megmutatta a szolgálati jelvényét.

– Együtt dolgozik egy asszonnyal, akinek a férje a darabolás gyilkosság áldozata.

– Ne mondja! – csillant föl a férfi szeme. – Rémes egy história. Most, hogy említi, én is olvastam, hogy a nő az üzemben dolgozik.

– És Azumánét nem látta múlt szerdán?

– Nem nagyon mozdul ki otthonról – mondta a boltos nyilvánvalóan kíváncsian, hogy miért nyomoznak a szomszédja után.

Imai nem szólt többet, kifordult az üzletből, és kezdte úgy érezni, hogy az idejét vesztegeti.

Megállt, hogy bekapjon egy kis hideg tésztát egy vendéglőben a higasijamatói állomással

szemben, úgyhogy jóval elmúlt dél, mire Dzsonoucsi Kuniko lakásához ért. Megnyomta a házitelefon gombját, de senki sem válaszolt. Még néhány csöngetés után éppen ott tartott, hogy föladja a próbálkozást és visszaballag az állomásra, amikor mérges női hang reccsent rá a hangszóróból:

– Ki az?

Imai bemutatkozott, mire szinte azonnal kinyílt az ajtó, és egy kedvetlen, álmos arc jelent meg.

– Elnézést, hogy fölébresztettem! – Úgy érzékelte, hogy váratlan látogatása nyugtalanságot keltett. – Általában aludni szokott ilyenkor? – kérdezte, és körülnézett a lakásban.

– Igen – felelte a nő. – Éjszakázom.

– A férje dolgozni ment?

– Ö... igen – motyogta Kuniko.

– Hová? – firtatta Imai, mert megsejtette, hogy ebben az esetben a gyors ütemben pattogó kérdéssorozat vezethet eredményre.

– Az igazat megvallva, kilépett a munkahelyéről... és elköltözött.

– Elköltözött? – visszhangozta Imai. Nem volt oka gyanítani, hogy ennek bármi köze lehet Jamamotóék ügyéhez, de a szakmai kíváncsiság fölébredt benne. – Megkérdezhetem, miért?

– Nincs különös oka – mondta az asszony. – Csak nem jöttünk ki egymással.

Amint a táskájában kotorászott cigaretta után, a nyomozó látta, hogy a keble szabadon himbálódzik a laza póló alatt. Nyilvánvalóan nem bíbelődött felöltözéssel, mielőtt ajtót nyitott. A nő háta mögötti vetetlen ágy láttán Imainak eszébe jutott, hogy a legtöbb férfira nyomasztóan hatna, ha ilyen asszonnyal élne. Dzsonoucsiné végre megtalálta a cigarettáját, a szájába dugott egy szálat, és fölneézett.

– Úgy tudom, barátnők Jamamoto asszonnyal, és szeretnék fölteni önnek néhány kérdést.

– Barátnők? Nem kifejezetten.

– Tényleg? Az volt a benyomásom, hogy önök ketten Azumánéval és Katori asszonnyal valamiféle csapatot alkotnak.

– A munkahelyünkön igen, brigádnak is nevezhetjük. De Jajoi kicsit fenn hordja az orrát, talán mert olyan csinos, és nem kimondottan vagyunk „barátnők”.

– Értem – mondta Imai az alig leplezett ellenségesség láttán. Érdekesnek találta, hogy Dzsonoucsiné semmiféle részvétet sem mutat az asszony iránt, akinek a férjét most gyilkolták meg, és az is szöget ütött a fejébe, hogy Dzsonoucsiné meg Azumáné egyaránt tagadták, hogy Jamamotóné a barátnőjük. Itt valami nem stimmelt. Az üzemben azt beszélték, hogy ezek négyen minden műszakban összedolgoznak, és munka után még maradnak csevegni. Az efféle esetekről szerzett ismeretei mind azt mutatták, hogy az ilyen helyzetbe kerülő nők a szokottnál is szolidárisabbak egymással. – Akkor munkán kívül nemigen találkoznak?

– Nem nagyon. – Az asszony fölállt, a hűtőszekrényhez lépett, ásványvizes palackot vett elő, és töltött magának egy pohárral. – Kér? Sima csapvíz.

– Köszönöm, nem kérek. – Imai egy pillanatra belátott a hűtőbe, ahogy a nő kivette a palackot. Semmi sem árulkodott arról, hogy háztartást vezetnek: se főznivaló, se ételmaradék, még egy palack gyümölcsle se. Vajon a nő nem itt eszik? Jobban belegondolva, az összkép is kissé furcsán hatott. Az asszony ruhái és divatkellékei drágáknak tűntek, de sehol egy könyv vagy egy cédé, és az egész berendezés nagyon szegényes. – Egyáltalán nem szokott főzni? – szaladt ki a száján a kérdés, ahogy a helyiségben szétdobált gyorséttermi dobozokra pillantott.

– Utálok – felelte Kuniko eltűzött fintorral, majd pedig úgy tett, mintha röstelkedne.

Micsoda pojáca! – gondolta Imai.

– Kérdeznék egy-két dolgot a Jamamoto-üggyel kapcsolatban – mondta. – Úgy tudom, szerdán este nem ment munkába. Meg tudná mondani, miért nem?

– Szerdán? – hápogta Kuniko, és pufók kezével a melléhez kapott.

– Jamamotóné férje múlt keddről szerdára virradó éjjel tűnt el, és pénteken fedezték föl a holttestét. Kíváncsi vagyok, miért hiányzott a munkából aznap éjszaka.

– Azt hiszem, elrontottam a gyomromat – mondta kissé zaklatott hangon az asszony.

Imai egy másodpercig hallgatott.

– Nem tudja, volt-e Jamamotónénak barátja? – kérdezte végül.

– Kétlem – rándította meg a vállát Kuniko.

– És Katori asszonynak?

– Maszakónak? – rikoltotta az asszony szemlátomást megrökönyödve, hogy Katorinét említik.

– Igen. Katori Maszakónak.

– Nem valószínű, amilyen rémes egy nő.

– Rémesnek tartja?

– Hát nem kimondottan rémesnek... – hallgatott el Kuniko, nem talált másik szót. Imai várt, úgy vélte, hogy az asszony komolyan gondolta, amit mondott, bár furcsállotta. – Mindenesetre azon vacillálok, hogy kilépek – váltott témát Dzsonoucsiné. – Amióta szerencsétlenség érte Jajoit, olyan ijesztő az a hely, szinte mintha el lenne átkozva.

– Megértem – bólogatott Imai. – Akkor most munkát keres?

– Nappali állást szeretnék. Meg aztán ott garázdálkodik az a szatír, és az egész környék siralmas.

– Szatír? – vette elő noteszát a nyomozó az újabb információ kilátására. – Az üzemnél?

– Ravasz fickó, eddig nem bírták elkapni.

– Kétlem, hogy ez összefüggne Jamamotóné férjével, de elmondaná, mit tud a dologról? – kérdezte Imai hirtelen fölélénkülve.

Kuniko hozzáfogott, hogy beszámoljon a támadásokról, amelyek áprilisban kezdődtek.

Imainak jegyzetelés közben ismét eszébe jutott, milyen nehéz ezeknek az asszonyoknak éjszaka dolgozniuk.

Amikor a nyomozó kilépett a bérházból, a délutáni nap hosszú sugarai az autóparkoló betonjára tűztek. Imai sóhajtva gondolt a jókora gyalogútra a perzselő melegben a buszmegállóig, és az izzasztó várakozásra, miután odaér. Szemébe ötlött az épület előtt álló kocsik csillogó sora, és köztük a leghivalkodóbb, egy sötétzöld Volkswagen kabriolet. Különösnek tartotta, hogy aki itt lakik, ilyen autóval járjon, de az meg sem fordult a fejében, hogy a tulajdonos netán az a csóró kinézetű nő, akinek a lakásából az imént lépett ki.

Szóval zsákutcába jutott. Kezdheti előlről annak az öt férfinak a kikérdezésével, akik kedden éjjel hiányoztak az üzemből. Holnap hozzáfoghat, de ha az se jön be, akkor kénytelen lesz beismerni, hogy vesztett, és Kinugasza mellé csapódik. Bosszúsan összevonta a szemöldökét, ahogy nekivágott a párás délutánnak.

6

Mijamori Kazuo a felső ágyon hevert, és a japán nyelvkönyvet tanulmányozta. Az üzembeli munka megpróbáltatásai mellé két új próbatételt tűzött ki magának: elnyeri Maszako teljes bocsánatát, és megtanul annyira japánul, amennyi ehhez szükséges. Ezek az új feladatok

azonban eltértek az egyszerű, ismétlődő fáradozástól, amit a futószalaghoz való rizsszállítás jelentett, így sajátos vonzódást érzett irántuk.

- „Mijamori Kazuónak hívnak.” „Kedvenc időtöltésem a futballmeccsnézés.” „Ön szereti a futballt?” „Mi a kedvenc étele?” „Maga tetszik nekem.”

Hason fekve ismételte az egyes mondatokat, amíg tekintete az ablakra, pontosabban az abból a szögből látható keskeny sávjára nem tévedt. A nyári alkony ragyogó narancsvöröse lángra gyújtotta a sötét indigókék szalag alatt lebegő felhőket. Ahogy figyelt, a felhőkön elfogyott a fény, és besötétedett az égbolt. Azt kívánta, bárcsak rögtön leszállna az éj, és újra láthatná Maszakót.

Az óta a nap óta nem beszélt vele. Nem bírta volna ki, ha mondani próbál valamit neki, és az asszony rá se hederít. De később visszament, és elhozta, amit Maszako akkor este a vízlevezető árokba dobott. Most kihalászott a párnája alól egy ezüstszerű kulcsot, és a markába szorította. A hideg fém lassanként átmelegedett a kezében, és a férfi mosolyogva gondolt arra, hogy éppen így melegedett föl a szíve Maszakótól.

Ha elmondja a többi férfinak, biztosan kinevetik, hogy ennyivel öregebb nő után sóvárog. Alighanem azt tanácsolták volna, hogy nézze ki magának valamelyik brazil nőt. Úgyhogy inkább nem szólt. Talán egyedül ő volt képes megérezni azt a különlegességet, ami ebben az asszonyban rejlett. Biztosra vette, hogy ha valamiképp meg tudna ismerkedni vele, megértenék egymást. Úgy szorongatta a kulcsot, mint valami talizmánt, amely valóra válthatja a kívánságát.

Ezüstláncra fűzte a kulcsot, és attól kezdve a nyakában hordta. Noha kétellette, hogy ebben a teljesen hétköznapi tárgyban akár Maszako is felismerné a kulcsot, amelyet a csatornába dobott, az apró talizmán birtokában huszonöt éves léteére úgy érezte magát, mint egy gimnazista fiú, aki az első szerelem lázában vergődik, és meg sem fordult a fejében, hogy érzelmei talán csak arra tesznek kísérletet, hogy némi vigaszra leljen az ellenséges országban, ahonnet az apja származott. Ő csupán annyit tudott, hogy Brazíliában is aligha talál még egy ilyen nőt.

Kazuo már a kulcs eldobása utáni reggel visszament a vízlevezetőhöz. A japán nőkkel ellentétben, akik részmunkaidőben dolgoztak, a brazil alkalmazottak általában csak hatkor végeztek. Attól fogva kilencig, a nappali műszak kezdetéig teljesen elnéptelenedett az üzem. Kazuo ezt az időközt használta ki a csatorna átkutatására.

Többé-kevésbé biztosan tudta, hol keressen, és majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság, hogy mit dobhatott be Maszako azon a lyukon. Amikor a fenékhez ütődött, olyan hangot adott, amiből úgy vélte, fémtárgy, tehát nem sodorta el a víz. Megvárta, hogy az utolsó diákok és irodisták is végigsíessenek az úton az állomás felé, azután minden erejét összeszedve levonszolta a csatornáról a betonburkolat egyik lapját. A reggeli napfény megcsillant a lassan, némán és mindaddig sötétben folydogáló, zavaros víz felszínén. Kazuo bekukucskált a perem fölött. A sötét, piszkos víz sekélyebbnek tűnt, mint gondolta. Valamelyest megnyugodott, gyorsan belecsusszant az árokba, és edzőcipőstül beledugta a lábát. Fekete, orrfacsaró szagú mocsok fröccsent a farmerjére, és ahogy bokáig süllyedt az iszapba, ráeszmélt, hogy tropára ment a Nikeja. Mégis lehajolt, amíg meg nem látott egy fekete bőrbetéttel díszített fém kulcstartót, amely beszorult egy összelapított műanyag palack alá. Lenyúlt érte a langymeleg vízbe, és kihúzta. A bőrbetét sarkai fehérre dörzsölődtek, a tartón egyetlen ezüstszerű kulcs csüngött. Kazuo a napfényben látta, hogy közönséges lakáskulcs. Meghökken, hogy Maszako ilyen apróság eldobásával ennyit fáradozott, de ezeket a gondolatokat hamarosan feledtette

vele az öröm, amiért megmentett valamit, ami az asszonyé. Levette a kulcsot a tartóról, zsebre dugta, majd elhajította a tönkrement kulcstartót.

Aznap este a szokottnál korábban ért be a munkahelyére, és az ajtónál téblábolva várta, hogy Maszako megjelenjen. Szívesen várta volna a parkolótól az üzemhez vezető útnál, hogy figyelje, amint elhalad az elhagyott gyár mellett, de tudta, hogy ez szóba sem jöhet, nem szabad az addiginál is jobban megijesztenie. Mosolyogva eszmélt rá, hogy ez nem is igaz: valójában ő maga ijedt meg, mert olyasmit művelt, amivel még inkább megutáltatta magát az asszonnyal, pedig éppen ettől rettegett legjobban.

Komadáné az egészségügyi ellenőr mellett állt, figyelés közben úgy tett, mintha a bélyegzőkártyáját nézegetné. Végre megjelent Maszako, a szokásos időben, magas alakja fürgén lehajolt, hogy fekete táskáját a vörös műanyag szőnyegre tegye, miközben kibújt az edzőcipőjéből. Fölpillantott Kazuóra, de akárcsak korábban, tekintete mintha áthatolt volna a fiatalemberen, és a túloldali falra szegeződött. Kazuo mindazonáltal ebben az egyetlen pillantásban is valami egyszerű, primitív gyönyörűséget lelt, mintha a napfelkeltét látta volna.

Az asszony fogta a retiküljét, és köszönt Komadánénak, majd hátat fordított neki, hogy az ellenőr végiggördíthesse a hengert a ruháján – a túlméretezett zöld pólón és a farmernadrágon. Kazuo lassan, egyenletesen lélegzett, hogy visszafogja a lüktetést, amelyet az asszony közelében érzett, és az egészségügyi ellenőr ténykedését kihasználva legeltette rajta a szemét. Az asszony hanyag öltözködése szinte férfiasnak tűnt, de a fiatalembernek tetszett a karcsúsága, és az is, hogy az arcáról mintha minden fölösleget lehántottak volna. Ahogy ellépett mellette, Kazuo erőt gyűjtött, és megszólította:

– Jó estét!

– Jó estét! – felelte meglepett arckifejezéssel az asszony.

Ahogy eltűnt a társalgóban, Kazuo a kezébe szorította a nyakába akasztott kulcsot, és hálát rebegett. Tényleg visszaköszönt neki? Ebben a pillanatban kinyílt az iroda ajtaja, mintha valaki csak arra várt volna, hogy befejezze ezt a kis szertartást.

– Mijamori! Jó, hogy itt van. Bejönne egy percre? – intett neki az ajtóból az üzemvezető. Ilyenkor rendszerint csak az idős éjjeliőr tartózkodott az irodában. Kazuo meglepődött, hogy ilyen későn bent látja az üzemvezetőt, de még inkább meglepte, hogy amikor belépett a helyiségbe, tolmács várta. – Vissza tudna jönni éjfélkor? A rendőrség néhány kérdést szeretne föltenni magának.

Amíg a tolmács lefordította a kérést, az üzemvezető az iroda végébe nézett, ahol épp az egyik japán alkalmazott válaszolgatott egy cingár külsejű férfinak, nyilván nyomozónak.

– A rendőrség? – kérdezte Kazuo.

– Igen, az az úr ott.

– Ő akar beszélni velem?

– Igen.

Kazuóban megállt az ütő. Tehát Maszako följelentette. A helyiség mintha elsötétült volna, amint rádöbbsent, hogy beköpték. Tudta, hogy önző dolog volt arra kérnie az asszonyt, hogy ne árulja el, mégsem gondolta, hogy így becsapja. Idióta volt, amikor azt képzelte, hogy Maszako nem keveri bajba.

– Rendben... – motyogta portugálul.

Lógó orral ballagott ki. A társalgóban Maszako egyedül állt a büféautomatáknál, cigarettázott. Még nem jelent meg se az a nő, akit „Muter”-nak hívtak, se a Kuniko nevű dagadt, tehát az asszonynak láthatólag nem volt kivel beszélgetnie, és amióta a csinibaba, Jajoi

nem járt dolgozni, Maszako valahogy megváltozott, mintha mindenkiel és mindennel megszakította volna a kapcsolatot. Kazuo mégsem állhatta meg, hogy odamenjen hozzá.

– Maszako asszony! – szólította meg dühtől remegő hangon. A nő odafordult. – Megmondta nekik? – küszködött Kazuo, hogy világosan kifejezze magát japánul.

– Micsodát mondtam meg? – meredt rá meglepett tekintettel az asszony, és összefonta vékony karját.

– A rendőrség... idejött.

– A rendőrség? Milyen ügyben?

– Megígérte, nem? – nyögte ki a fiatalember, azután elhallgatott és Maszako szemébe nézett.

Az asszony összeszorította az ajkát, viszonzta Kazuo pillantását, de nem szólt semmit. Végül a fiatalember elfordult, és görnyedten az öltözőrész felé indult. Tudta, hogy valószínűleg letartóztatják és elveszíti az állását, de sokkal inkább fölzaklatta az, hogy Maszako megszegte a neki tett ígéretét.

Máris át kellett öltöznie, hogy éjfélkor, vagyis műszakkezdéskor kikérdezhessék. Megkereste a vállfát, amelyre a munkaruháját akasztotta. Mivel az üzem területén nem viselhetek ékszert, se más személyes holmit, levette a láncot a kulccsal, és óvatosan a nadrágzsebébe csúsztatta. A brazil munkások kék egyensapkáját gyűrögetve tért vissza a társalgóba. Maszako ugyanott állt, ahol hagyta, nyilvánvalóan órá várt. Közben ő is átöltözött, de a hajháló alól itt-ott kikandikáló tincsek jelezték, hogy kapkodott.

– Várjon! – mondta, és megfogta Kazuo izmos karját, de a fiatalember továbbhaladt az irodába.

Ha az asszony följelentette, akkor a próbatételeknek vége, az élete célját veszítette. De ahogy lépkedett, eszébe jutott, milyen érzés volt, amikor Maszako egy röpke pillanatra megfogta a karját, és összeszedte magát. Úgy döntött, ez is próbatétel, ezt maga Maszako jelölte ki, és a többihez hasonlóan ezt is ki kell bírnia. A kulcs hűvösséget érezte a combján. Bekopogott az irodába, és az ajtó szinte azonnal kinyílt. A braziliai tolmács meg a nyomozó vártak rá. Kalapáló szívvel csúsztatta kezét a zsebébe, és megmarkolta a kulcsot.

– Imai – mondta a nevét a detektív, és megmutatta a jelvényét.

– Roberto Kazuo Miyamori – felelte a magas, csapott állú nyomozónak, aki elég barátságosnak tűnt ugyan, de szúrós tekintettel nézett rá.

– Ön japán állampolgár? – kérdezte.

– Igen. Édesapám japán volt, édesanyám brazil.

– A jó külsejét bizonyára a mamájától örökölte – nevetett Imai. Kazuo fagyosan bámult rá, érzékelte, hogy a megjegyzést valójában sértésnek szánták. – Sajnálom, hogy így berángattuk, de szeretnék föltenni néhány kérdést. Elintéztem az üzemmel, hogy ezt beleszámítják a munkaidejébe.

– Értem – mondta Kazuo, és feszülten figyelte, ahogy a nyomozó nekikészülődött.

Mégis teljes meglepetésként érte a kérdés:

– Ismeri Jamamoto Jajoit?

Hátrahőkölt, a tolmácsra pillantott, aki jelezte, hogy választ várnak.

– Igen, ismerem – bólintott, bár nem tudta biztosan, hogyan értette a kérdést Imai.

– Akkor tudja, mi történt Jamamotóné férjével?

– Igen, hallottam, mit beszélnek. De hát mi köze ennek őhozzá?

– Találkozott valaha a férjével?

- Nem, soha.

- És beszélt valaha személyesen Jamamoto asszonnyal?

- Néha köszönök neki, de ez minden. Tulajdonképpen miről van szó? A tolmács láthatólag úgy döntött, nem fordítja le Kazuo kérdését, és a nyomozó folytatta.

- Úgy tudom, ön múlt kedden nem dolgozott. Elmondaná, mit csinált aznap éjjel?

- Azt hiszik, közöm van ehhez? - kérdezte Kazuo fölháborodva, hogy olyasmibe keverik, amiről semmit sem tud.

- Nem, nem - nyugtatta meg Imai -, csak igyekszünk mindenkivel beszélni, aki baráti kapcsolatban állt Jamamoto asszonnyal, kivált azokkal, akik nem dolgoztak aznap éjjel.

Kazuo továbbra sem értette, miért faggatják, de sorolni kezdte, amire emlékezett.

- Körülbelül délig aludtam, azután elmentem Óizumimacsiba. A nap hátralévő részét az ottani Brazil plázában töltöttem, és kilenc körül tértem vissza a szállásomra aludni.

- A szobatársa szerint egyáltalán nem ment haza aznap este - pillantott a jegyzeteibe kételkedő arccal a nyomozó.

- Alberto nem vette észre, hogy ott vagyok, amikor megjött a barátnőjével - tiltakozott Kazuo. - Pedig az ágyamban aludtam.

- Hogyhogy nem vette észre, ha egyszer ön ott volt?

- Úgy, hogy az enyém a felső ágy - vágott feszélyezett képet Kazuo az akkor este történetekre visszaemlékezve.

- Tehát az illető fölvitte a barátnőjét a szobába, de nem vette észre önt - nevetett a detektív, aki mintha végül megértette volna. Kazuo zavartan nézett körül az üres irodában. Az íróasztalok sorára meredt, amelyek mindegyikén átlátszó műanyag védőhuzattal gondosan letakart komputer állt. Amikor Japánba jött, szerette volna megtanulni a számítógép-kezelést, de valahogy itt kötött ki, rizst hordott egy futószalaghoz. Hirtelen az egész helyzete észvesztően képtelennek tűnt. - Szóval az éjszaka hátralévő részét a szobájában töltötte? - kérdezte Imai.

Kazuo tétovázott. Azon az éjszakán kapta el Maszakót, azután emiatt bánkódva kószált. Eleredt az eső, úgyhogy hajnalban visszament a szállására ernyőért. De addigra Alberto már elment dolgozni. Azután Kazuo visszament, és megvárta Maszakót.

- Elmentem sétálni - mondta.

- Késő éjjel? Hová ment?

- Ide, az üzemhez.

- Miért ide?

- Csak úgy. Nem akartam a szobámban maradni.

- Hány éves? - kérdezte Imai majdhogynem rokonszenvező tekintettel.

- Huszonöt - felelte Kazuo. Imai elgondolkozva bólintott, mintha most jött volna rá valamire, de nem szólt semmit, csak a noteszában lapozgatott. Kazuo nem bírta a csöndet. - Elmehetek? - kérdezte.

A nyomozó fölemelt kézzel jelezte, hogy még van néhány kérdése.

- Valaki úgy tájékoztatott, hogy számos nőt megtámadtak az üzem közelében - mondta. - Tud erről?

Témánál vagyunk - gondolta Kazuo, és megszorította a zsebében a kulcsot.

- Hallottam pletykákat - válaszolta. - Nem haragszik, ha megkérdezem, ki említette?

- Azt hiszem, elárulhatom - mondta Imai némileg derülten. - Az egyik rész munkaidős, Dzsonoucsiné. - Kazuo kiengedte izzadt tenyeréből a kulcsot, végtelenül megkönnyebbült,

hogy nem Maszako volt az. Elhatározta, hogy majd bocsánatot kér az asszonytól. – Ennek semmi köze a Jamamoto-ügyhöz, de érdekelne, szó esett-e a brazil munkások között ezekről a támadásokról. Hogy kik az áldozatok, és ki lehet a tettes.

– Én semmit sem hallottam – felelte eléggé határozott hangon Kazuo. Fölnézett a falióra, és fejébe nyomta a sapkáját.

– Köszönöm! – mondta Imai, megértve, hogy a beszélgetésnek vége. Mire Kazuo leért az üzemszintre, a futószalag már beindult, és a túlsó végén egyre magasabbra nőtt a szépen egymásra rakott dobozbedékek halma. Mivel Kuniko és a Muter hiányoztak, Maszako végezte a rizsezést a szalag elején. Miután pletykálni kezdtek Jajoi férjéről, fölbomlott a brigád. Kazuo nem értette a dolgot, ugyanakkor örült, hogy Maszakót már nem veszi körül annyi barátnő. Úgy gondolta, ha műszak után sietve átöltözik, talán még tud beszélni az asszonnyal.

Nagyszerű alkalma kínálkozott volna, de neki negyed órával tovább kellett dolgoznia, és mire jóval hat után a társalgóba ért, Maszako a többi részmunkaidőssel együtt már elment. Úgy érezte, vétek, hogy ilyen gyönyörű nyári időben visszatér a szállására, és a sötétben gubbaszt, mint valami állat. Kivette a zsebéből fekete sapkáját, és búskomoran a szemébe húzta. Ám ahogy fölnézett, döbbenetesen torpant meg: Maszako ott állt, ahol annak idején ő várt az asszonyra abban a reggeli esőben.

– Mijamori úr! – szólította meg, és kimerült, sápadt arccal lépett oda hozzá. Kazuo önkéntelenül a lánchoz nyúlt, és kiemelte a kulcsot a pólója alól. Mindent a kulcsnak köszönhetett. Maszako a fehér pólón fekvő, ezüstös tárgyra pillantott, de nem tudván, hogy ez az, amit eldobott, azonnal ismét Kazuo arcára nézett. – Tegnap este mire célzott a társalgóban? – kérdezte láthatólag abban a hitben, hogy a fiatalember érti a szavait.

Kazuo fejet hajtott, mert tudta, hogy úgy illendő.

– Bocsánat, tévedtem.

Maszako tovább nézte, nyilvánvalóan nem elégítette ki a válasz.

– Senkinek sem szóltam arról, amit tett – mondta.

– Tudom – bólintott Kazuo.

– Ugye a nyomozó Jajoi férjéről kérdezte? – érdeklődött az asszony, majd megfordult, és elindult a parkoló felé.

Kazuo pár méterrel lemaradva követte, miközben hallotta, hogy a brazil dolgozók kifelé szállingóznak az üzemből, és hangosan tereferélnek egymással. Maszako igencsak szedte a lábát, mintha senki sem lett volna vele.

Mire a brazilok letértek a munkásszállásuk felé, Maszako és Kazuo már az elhagyott gyárnál jártak. A nyári fű üde illata úgy-ahogy elfedte a csatornabűzt, de várható volt, hogy a hőség hamar ismét előhozza; órákon belül perzselő porsávvá változik az út, és a nap hevétől kitikkad a fű.

Kazuo látta, hogy az asszony az árokra pillant, majd az elmozdított betonlap láttán szinte dermedten áll meg. Rémuló arckifejezése összezavarta a fiatalembert. Talán el kellett volna neki mondania, mit tett, de nehezebbre esett bevallani, hogy a sárban turkált valami után, amit Maszako eldobott, így hát zsebre dugott kézzel hallgatott. Az asszony sápadt arca mintha még halványabbra vált volna, ahogy óvatosan a lyukhoz lépett, és lekukkantott. Kazuo hátulról figyelte, és amikor végre összeszedte a bátorságát, hogy megszólaljon, azt a kérdést tette föl, amit már oly sokszor hallott Nakajamától, az üzem művezetőjétől:

– Mi az istent művel maga?

Tudta, hogy gorombán hangzik, de korlátozott kifejezőkészségéből ez tűnt az alkalomhoz

illőnek. Maszako hátraperdült. A fiatalember szemébe nézett, majd a mellén csillogó kulcsra.

– A maga kulcsa? – kérdezte. Kazuo lassan bólintott, azután megrázta a fejét. Nem tudott hazudni az asszonynak. – Ugye nem onnét halászta ki? – bosszankodott Maszako a bizonytalan válasz miatt.

A fiatalember széttárta a kezét, és vállat vont. Nem tehetett mást, igazat kellett mondania.

– De igen.

– Miért? – lépett közelebb az asszony. Alig valamivel volt alacsonyabb Kazuónál, aki riadtan hátrált, két kézzel fogta a kulcsot, nehogy Maszako elvegye tőle. – Honnét tudta? Aznap este is ott volt? – bökött az asszony a fűbe, ahol Kazuo az első alkalommal rejtőzött. Véletlenül éppen ebben a pillanatban repült ki a gyomok közül egy nagy bogár, mintha az asszony ujjalézersugarat bocsátott volna ki. Kazuo bólintott. – De miért?

– Magát vártam.

– Miért?

– Azt ígérte, eljön... nem azt ígérte?

– Nem. Most pedig adja vissza! – nyújtotta ki a tenyerét Maszako.

– Nem adom – szorongatta tovább a kulcsot Kazuo.

– Minek az magának? – tette csípőre a kezét az asszony, és a fiatalembert fürkészte.

Hát nem érti? Kényszeríteni akar, hogy kimondjam?

– Adja vissza! – ismételte Maszako. – Szükségem van rá. Fontos. Kazuo nagyjából értette, mit mond, de nem tudta elfogadni. Ha olyan fontos, nem kellett volna eldobnia. Csak azért akarja visszakapni, mert most őnála, testközelben van.

– Nem adom – mondta. Maszako összeszorította az ajkát, mintha a következő lépést fontolgatná. Kínlódása arra készítette Kazuót, hogy megfogja a kezét. Olyan kicsi volt, hogy szinte elveszett a kezében. – Maga tetszik nekem.

– Micsoda? – bámult rá elkerekedett szemmel az asszony. – Azért, ami akkor éjjel történt?

A fiatalember szerette volna elmondani neki, hogy azt hitte, meg fogja érteni, de nem talált szavakat. Jobb híján azt az egy mondatot ismételte meg, mintha japán nyelvleckét gyakorolna:

– Maga tetszik nekem.

– Sajnos ez nálam nem jön be – húzta vissza a kezét Maszako. Kazuót a csalódottság hulláma öntötte el. Az asszony otthagya az ároknál, és elindult az úton. Kazuo a nyomába eredt, de a testtartásán látta az elutasítást; megtorpant, hagyta, hogy a szomorúság erőt vegyen rajta, miközben a távolodó nőt figyelte.

7

Az üzemi parkoló vízszintesnek látszott, pedig valójában enyhe lejtőn alakították ki. A sötétben alig lehetett észrevenni, de hajnalban, az egész éjszakai kimerítő munka után olykor úgy tűnt, mintha a talaj benyomódott volna az ember lába alatt. Maszako kissé szédülve tenyerelt a Corolla tetejére, hogy megtámaszkodjon. A fémlmez az éjszakai hideg levegőből lecsapódott pára cseppjei borították, és a tenyere nyomban olyan nedves lett, mintha vízbe mártotta volna. A farmerébe törölgette.

Hogy mondhatott ilyet az a fiú? Maszako tudta, hogy komolyan beszélt. Eszébe jutott, hogy úgy követte, mint egy eltévedt kutya. Hátranézett, ahogy korábban is, de Kazuo már eltűnt. Tudta, hogy a fiatalember megbántódott, és nyugtalanította, hogy megtalálta a kulcsot. Leginkább azonban Kazuo érzelmeinek hevessége idegesítette. Neki már nincs többé szüksége az efféle érzelmekre: maga mögött hagyta őket. Megértette, hogy maga választotta az utat,

amely kivezetett ugyanebből az elszigeteltség érzésből. Az az út készítette arra, hogy segítsen Jajoinak.

Aznap átlépett egy határvonalat. Darabokra vágta egy férfi holttestét, és szétszórta a városban. És még ha képes is kitörölni az emlékezetéből, amit tett, korábbi önmagához akkor sem térhet többé vissza.

Szinte minden figyelmeztetés nélkül tört rá az émelygés, az autó mellé hányt, de a rosszullét nem múlt el. Térdre rogyott, patakzottak a könnyei, és sárga epe buggyant ki a száján.

Papír zsebkendővel megtörölte az arcát, és beindította a motort. Ahelyett, hogy hazament volna, ráfordult a Sinoume gyorsforgalmi útra, és nyugat felé, a Szajama-tó irányába tartott. Ezen a korai órán szünetelt a forgalom, de az asszony visszaváltott és lassított, ahogy az út kanyargósán a hegyek közé kapaszkodott. Egy motorkerékpáros öregember kivételével senki mellett sem haladt el.

Végül a völgyzáró gát fölött átvezető hídra jutott. Előtte terült el a gát által földuzzasztott Szajama-tó. A tavat elegyengetett terep vette körül, az egész tájék mesterségesnek tetszett, akár egy alpesi Disneyland. Maszako emlékezett, hogy a fia gyermekkorában sokszor sírva fakadt a tó láttán; meg volt győződve róla, hogy egy dinoszaurusz fog fölbukkanni a vízből, az anyjához szorította az arcát, és nem volt hajlandó odanézni. Maszako nevetve gondolt vissza erre.

A tó felszíne csillogott a reggeli napfényben, az asszony fáradt szeme káprázott tőle. Hunyorogva kanyarodott le az UNESCO-falu felé. Néhány percig haladt a szerpentinon, amíg meg nem pillantotta azt a helyet. Lehúzódt a gyepes útszélre, és megállt. Kendzsi fejét innen ötpercnnyire, az erdőben ásta el.

Kiszállt, bezárta a kocsit, és elindult a fák között. Nyilvánvalóan veszélyes volt visszajönnie, de gondolkodás nélkül vitte a lába az erdőbe. Megtalálta a terebélyes gyertyánszilt, amelyet tájékozódási pontul használt, leült a fa alá, és meredten nézett egy néhány méterrel odébb lévő pontot. Az aljnövényzet között kis halom friss föld látszott, egyetlen jele annak, amit tett. A nyár a tetőpontjára hágott, az erdő életszagot lehelt, még dúsabbnak és sűrűbbnek tűnt, mint tíz napja, amikor itt járt. Elképzelte, ahogy Kendzsi feje szétmállik a talajban, a föld részévé, férgek és rovarok eledelévé válik. Ez a borzalmas gondolat valahogy megvigasztalta – átadta a fejet a föld alatt lakozó lényeknek.

Az ágak között ferde szögben átszűrődő fény bántotta a szemét. Beárnyékolta a tenyerével, és hosszasan bámult, ahogy fölidéződött benne az emlék.

Emlékezett arra, ahogy az erdőbe hozta a fejet, és helyet keresett, ahol eláshatja. Dupla zacskóba tette, de olyan súlyos volt, hogy attól félt, kiszakítja az alját. A másik kezében ásóval egyensúlyozni nem volt leányálom. Számtalanszor megállt, hogy vászon munkakesztyűjével megtörölgesse a homlokát, minden alkalommal kezet cserélt, hogy pihentesse a karját. És mindahányszor érezte, hogy Kendzsi állkapcsa hozzáütődik, amitől a hideg futkosott a hátán. Most is beleborzongott, újra átélte az érzést.

Egyszer megnézte a *Leszámolás Mexikóban – Hozd el nekem Alfredo García fejét* című filmet, amelyben egy férfi egy levágott fejjel szeli át Mexikót, miközben igyekszik megóvni a hőségben a teljes fölосzlástól. Maszako most is látta a színész haragos és elkeseredett arcát, eszébe jutott, hogy ő is hasonlóan festhetett itt tíz napja, amikor eltemette a fejet. Igen, haragot érzett. Fogalma sem volt, kire-mire haragszik, de legalább nevet adott az érzelemnek. Bár talán önmagára haragudott, mert végtelen magányában nem kérhetett mástól segítséget,

mert fejest ugrott ebbe a zürzavaros ügybe. Most azonban ráeszmélt, hogy a harag fölszabadította, és valami megváltozott benne azon a reggelen.

Miután másodszor is kilépett az erdőből, egy ideig cigarettázva üldögélt a kocsijában. Tudta, hogy többé nem jön vissza. Elnyomta a csikket, búcsút intett, és sebességbe tette a kocsit.

Josiki és Nobuki már elmentek dolgozni, mire hazaért. Kétségkívül külön-külön elköltött reggelijük piszkos edényei elhagyatottan álltak az étkezőasztalon. Úgy érezte, most képtelen megbirkózni ezzel a feladattal, mindent bepakolt a mosogatóba, azután megállt a nappaliban, és azon tűnődött, egyenesen ágyba bújjon-e.

Nem maradt semmi sürgős tennivalója, semmit sem kellett kiokoskodnia; nem akart mást, csak pihentetni fáradt testét. Hirtelen eszébe jutott, hogy vajon mit csinálhat most Kazuo. Talán álmatlanul fekszik, hánykolódik besötétített szobájában. Vagy talán még most is vég nélkül körbe-körbe járkal az autógyár szürke kerítésfalánál. Ahogy elképzelte a fiatalember magányos bolyongását, végre némi rokonszenvet érzett iránta, közös magányosságuk miatt. Úgy döntött, engedi, hogy megtartsa a kulcsot.

Csengett a telefon. Ejnye, de bosszantó – még csak nyolc óra! Rágyújtott, megpróbált nem reagálni a hangra, de a telefon makacsul szólt tovább.

– Maszako? – hallotta Jajoit, miután fölvette a kagylót.

– Szia! Mi újság?

– Korábban is próbáltalak hívni, de még nem értél haza.

– Útközben dolgom akadt.

Úgy határozott, hogy nem árulja el, merre járt.

– Láttad a reggeli lapot? – kérdezte izgatottan Jajoi.

– Még nem – pillantott az asztalon hagyott újságra. Josiki elolvasás után mindig szépen összehajtotta.

– Nézd meg! Meg fogsz lepődni.

– Hogyhogy?

– Nézd csak meg! Várok – sürgette Jajoi majdhogynem vidáman.

Maszako mellétette a kagylót, és fölemelte az újságot. A harmadik oldalon megtalálta a címet: „Kézre került a Koganei parki darabolós gyilkosság gyanúsítottja” Átfutotta a cikket, és annyit hámozott ki belőle, hogy valami más váddal letartóztatták annak a kaszinónak a tulajdonosát, ahová Kendzsi járt, és az ügyel összefüggésben őrizetben tartják. Megborzongott, kicsit idegessé tette a kedvező fordulat.

– Elolvastam – mondta továbbra is kezében tartva az újságot, ahogy fölvette a telefont.

– Mit szólsz, milyen szerencsések vagyunk?

– Kicsit korai még ünnepelni – intette óvatosságra Jajoi.

– Ki gondolta volna, hogy ilyen szépen elrendeződik a dolog? Azt írja az újság, hogy dulakodtak, de én egyébként is tudtam.

Jajoi nyilván egyedül volt otthon, hogy ilyen nyíltan beszélhetett.

– Honnét tudtad?

– Piszkos ingben jött haza, és föl volt repedve az ajka. Már akkor is gyanítottam, hogy verekedhetett.

– Én semmit sem vettem észre – mondta Maszako, noha tisztában volt azzal, hogy Jajoi az élő személyről beszél, ő pedig a hullára utalt.

Jajoi azonban nemigen figyelt rá.

- Kíváncsi vagyok, halálra ítélik-e – jelentette ki szinte ábrándos hangon.
- Én nem számítanék erre. Több mint valószínű, hogy bizonyítékok hiányában rövidesen kiengedik.
- Kár, nem? – dünnyögte Jajoi.
- Hogy mondhatasz ilyet?!
- De volt egy másik bárja is, amelyikben Kendzsi belezúgott abba a kis ribancba.
- És ettől már gyilkosságban bűnös?
- Azt nem mondtam – tiltakozott Jajoi –, de aligha ártatlan.
- Talán föltehetnéd magadnak a kérdést, miért lett szerelmes másik nőbe a férjed – mondta Maszako, és utolsót szippantott a cigarettájából.

Ez a megjegyzés csak kicsúszott a száján, talán a Kazuóval törtétek miatt, és nem is igazán várt választ.

- Mert rám unt – felelte kurtán Jajoi. – Már nem talált vonzónak.
- Tényleg így gondolod?

Maszako tulajdonképpen szívesen megkérdezte volna Kendzsit, ha a férfi még képes lett volna felelni. Szerette volna, ha valaki megmondja neki, van-e oka, hogy az emberek vonzódnak egymáshoz.

- Bár néha úgy érzem, talán ezzel akart bosszút állni rajtam.
- Ugyan miért? Mindig azt hittem, mintafeleség vagy. Jajoi hallgatott, mintha ezt fontolgatta volna.

- Pontosan ezt utálta – mondta végül.
- Miért?

- Gondolom, egy nő unalmassá válik, ha mindig jó.
- De miért? – kérdezte újra Maszako, mintha gondolataiba merült volna.
- Magam sem tudom, Kendzsitől kéne megkérdezned – váltott hirtelen dühös hangra Jajoi.
- Azt hiszem, igazad van – mormolta Maszako, miután barátnője heveskedése kizökkentette merengéséből.

- Mi ütött ma beléd? – kérdezte Jajoi. – El vagy varázsolva.
- Csak elfáradtam.

- Hát persze – mondta bocsánatkérően. – Amióta újra éjszaka alszom, elfelejtettem, milyen műszakba járni. A Muter hogy van?

- Tegnap este nem jött dolgozni. Kuniko sem. Azt hiszem, mindannyian kimerültünk.
- Mitől? – Maszako nem válaszolt. – Bocs, miattam, igaz?... Jaj, azt akartam mondani, hogy megkapom Kendzsi biztosítását, úgyhogy bőven tudok fizetni a lányoknak.

- Mennyit? – bukott ki Maszakóból, mert váratlanul érte a közlés.
- Fejenként egymilliót. Annyi elég?

- Még sok is. A Muternak és Kunikónak öt-ötszázezer bőségesen elegendő. Ha rajtam múlna, Kuniko egy fityinget sem kapna.

- De hát nem fognak meg haragudni? Főleg, hogy ötvenmilliót kapok.

- A biztosításról említést sem kell tenned. Csak nyomd a kezükbe a pénzt, és kész. Nem tudnál inkább nekem adni kétmilliót?

- Dehogynem, persze... – hökkent meg Jajoi, mivel Maszako végig azt hajtogatta, hogy neki nem kell fizetnie. – De miért gondoltad meg magad?
- Rájöttem, hogy nekem is szükségem lehet rá. Nagyon is jól jön.
- Persze – ismételte. – Rendeteggel tartozom neked. Hogy is utasíthatnám vissza?

– Köszönöm! – mondta Maszako.

Ahogy letette a telefont, az volt az érzése, hogy kilábal a szorongásából, és mégis átverekszik magát ezen. A rendőrség talált gyanúsítottat, de nem lehet tudni, vajon őt tartják-e az igazi tettesnek; mindenképpen korai lett volna azt hinniük, hogy elmúlt a veszély. Kicsit mégis föllélegzett, és ez segített, hogy gyorsan elaludjon.

8

Augusztus végén engedték ki Szatakét, addigra elültek a tájfunok, és megjöttek az őszi szelek. Ahogy lassan fölballagott a lépcsőn, a pihenőn lehajolt a masszázsszalonok és kísérszolgálatok szétszórt reklámcéduláiért, gombóccá gyúrte, és fekete zakója zsebébe dugta az egészet. Az elhanyagoltság efféle jele elképzelhetetlen lett volna, amíg a Mika és a Játszótér üzemelt. Miután a két legfontosabb cég lehúzta a rolót, mintha az egész épület romlásnak indult volna.

A férfi megérezte, hogy valaki szemmel tartja. Fölnézett. Az első emeleti másik bár mixere idegesen leste onnét. Szatake tudta, hogy az az ember tanúskodott, miszerint dulakodni látta Jamamotoval. Kezét továbbra is a zsebébe mélyesztve bámult vissza rá, mire az illető gyorsan becsukta a lila üvegajtót. Alighanem megdöbbenette, hogy ilyen hamar szabadlábra helyezték. Szatake abban a tudatban tette meg az utolsó néhány lépcsőfokot, hogy a pasas továbbra is figyel, majd megállt, és megnézte a reklámtáblát. Ez egyszer szépen föltekerték a zsinórt, és eldugták a hátsó sarokban. Az ajtón felirat hirdette: „Átalakítás miatt zárva”

Szatakét engedély nélküli szerencsejáték-létesítmény üzemeltetése és prostitúcióra való felbujtás gyanújával tartóztatták le. Végül csak a kaszinós vád állt meg, és mivel semmiféle kézzelfogható bizonyíték nem kenik elő és támasztotta alá azt az elméletet, hogy részes a Jamamoto-gyilkosságban, a rendőrség kénytelen-kelletlen elengedte. Tudván, milyen csökönyösek néha a zsaruk, Szatake szerencsésnek érezte magát, hogy futni hagyták, bár tagadhatatlanul drágán megfizetett érte. Kisded birodalma, amelyet az elmúlt tíz évben a semmiből épített föl, most romokban hevert; és ami a legrosszabb, lelepleződött az előélete, és egész környezete bizalmát elveszítette. Miután ismertté vált a múltja, nemigen folytathatta tovább eddigi életét.

Mégsem akarta elhagyni magát, fölment a lépcsőn a másodikra. Találkozót beszélt meg Kunimacuval az egykori Játszótéren. Korábbi legfőbb vagyontárgya mostanára eltűnt. A súlyos, drága bejárati ajtó, amelyet ő szereltetett föl, megmaradt, de mögötte most a „Keleti Szél” nevű madzsongterem működött. Óvatosan nyitott be, hiszen ami hajdan az övé volt, immár más kezekbe került. Odabent Kunimacu egymagában ült, rá várt.

– Szatake úr! – nézett föl az egyetlen kivilágított madzsongasztaltól. Mosolygott, de mintha lefogyott volna, és a szeme alatt árnyék sötétlett, talán a fönti fényszóró miatt.

– Rég nem láttuk egymást – üdvözölte Szatake, ahogy az üzletvezetője fölállt.

– És gondolom, közben nem valami jól telt az ideje.

– Vissza a kövekhez? – utalt Szatake arra, hogy amikor megismerkedtek, a még húszas éveiben járó Kunimacu egy ginzai madzsongszalonban dolgozott, mint vendégkopasztó csalijátékos és az üzletvezető lóti-futi ügyintézője.

Szatake akkoriban élvezettel figyelte, ahogyan ez az átlagos külsejű fiatalember nyomban hétpróbás szerencsejátékosává változott, amint leült a madzsongasztalhoz. Lenyűgözte Kunimacu korát meghazudtoló szakmai jártassága, így amikor Szatake megnyitotta a kaszinót, azonnal fölvette üzletvezetőnek.

– Ennek a játéknak befellegzett – vélte Kunimacu, és gyakorlott kézzel hintőport szórt a kövekre. – A srácok manapság az interneten tanulják. – A teremben hat asztalt helyeztek el, nyilván egy környékbeli kölcsönzőtől bérelték, de azt az egyet kivéve, amelyiknél Kunimacu ült, mindegyiket fehér lepedővel takarták le, ami ravatalozóra emlékeztette Szatakét. Bólintott. Ahogy körülnézett, eszébe jutott, hol állt a nagy bakkaraasztal, amelyiknél mindig ácsorogtak a sorokra váró vendégek, s bár azóta csak egy hónap telt el, mégis régmúlnak tűnt. – Egyébként úgy néz ki, megint munka nélkül maradok – nevetett Kunimacu, és rátette a hintőporos dobozra a fedelet.

Szatake észrevette, hogy ráncok húzódnak a szeme körül.

– Hogyhogy?

– Ez a hely máris bezár. Inkább karaokebárt nyitnak.

– Azt hiszem, manapság csak abban van zsozsó.

A Mikában működött karaokegép, de Szatake nem kedvelte.

– Pang minden – mondta Kunimacu.

– Nekünk elég jól ment a bakkarával.

Kunimacu bólintott, a szája körül szomorkás mosoly játszott.

– Lefogyott – jegyezte meg, ahogy a fényben jobban szemügyre vette volt főnökét.

Szatake eközben mintha félelmet látott volna a tekintetében. Mint mindenki más, Kunimacu is tudta, hogy Szatake valaha megölt egy nőt, és ez összefügg a Jamamoto-üggyel. Hirtelen megfagyott Szatake körül a levegő. A hitelezői visszakövetelték a kölcsönöket, és most bármiféle üzleti vállalkozáshoz nehezen találhatott kiadó helyiséget. Miért különbözne Kunimacu a többiektől? Szatakét földühítette a gondolat, hogy soha többé senki sem fog bízni benne, mégis nyugodt, kiegyensúlyozott hangon szólalt meg:

– Gondolod? Nem sokat aludtam odabent. Sőt egész hónapban alig hunyta le a szemét.

– Képzelem. Durva lehetett.

A rendőrök Kunimacut rögtön elengedték, miután a kaszinóváddal kapcsolatban kikérdezték, de később többször visszarendelték a gyilkosság miatt, és úgy tűnt, van némi elképzelése, hogyan bánhattak Szatakéval.

– Sajnálom, hogy belekeveredté – mondta Szatake.

– Nem tesz semmit. Gyorstalpaló tanfolyamot kaptam az igazságszolgáltatásról, ám bár azt hiszem, kissé kinőttem már az iskoláskorból. – Miközben beszélt, Kunimacu ujjai a vérbeli madzsongszpiler kifinomultságával mozgatták a köveket, fülbizsergető csattogással sorba rendezték, majd egyenként fölfordították őket. Szatake rágyújtott, és kis ideig némán figyelte. Letüdözte a füstöt, kiélvezte hatásait a több mint egy hónapos kényszerelvonás után. Nem sok káros szenvedélynek hódolt, ez volt a legnagyobb. – Őszintén szólva – pillantott rá Kunimacu –, kicsit megdöbrentem, amikor hallottam, mi történt Jamamotóval.

– Így jár, aki nem tudja, hol a helye.

– Ahogy mondta, „ráfázott a nagy zsugás” – nevetett ismét Kunimacu.

– És igazam is volt.

– Jamamotót illetően?

– Nem – nevetett Szatake –, saját magammal kapcsolatban.

Kunimacu bólintott, de nehéz lett volna megmondani, mi jár a fejében. Valószínűleg féligmeddig elhitte, hogy Szatake ölte meg Jamamotót; és csak azért nem rohant el ész nélkül, mert a hoszteszlányokkal ellentétben sehol másutt nem várta megélhetés.

– Azért kár a Mikáért. Kabukicsóban nem akadt még egy ilyen jövedelmező hely.

- Most már nem sokat tehetek érte - mondta Szatake.

Amíg a hűvösön ült, utasította az üzletvezetőjét, hogy küldjön mindenkit meghosszabbított „nyári szabadságra”; de az alkalmazottai majdnem mind kínaiak voltak, akik legfeljebb diákvizummal rendelkeztek, és inkább máshová szegődtek, nem kockáztatták meg, hogy összetűzésbe kerüljenek a rendőrséggel. Elsőként Reika ment el, az üzletvezetőnő, akiről azt híresztelték, hogy kínai gengszterbandákkal ápol kapcsolatokat. Legalábbis ideiglenesen hazautazott Tajvanra. Csin, a teremfőnök állítólag egy másik bárban helyezkedett el, de Szatakénak fogalma sem volt, melyikben. Anna, akit rivális lokálok fejedelméi régóta csábítottak, bizonyára szintén talált másik helyet; a többi lány meg vagy hazarepült - ha vízumgondjai voltak -, vagy pedig más bárban vállalt állást. Mi mást várhatott az ember egy olyan környéken, mint Kabukicsó? Amikor föllendült az üzlet, körbezümmögtek, mint méhek a virágot, de az első gyanús jelre elröppentek. És képzelhető, hogy amint eljutott hozzájuk Szatake múltjának híre, hanyatt-homlok menekültek.

- Újra kezdi? - kérdezte Kunimacu. Szatake föltekintett a mennyezetre. A maga választotta csillárok még ott voltak, de most egytől egyig sötéten. - Szerepel a jövőnkben „új Mika”? - nézett le hintőporos tenyerére az üzletvezető.

- Nem. Úgy döntöttem, hogy berendezéssel-mindenestül eladom a helyet.

- Nagy kár! - lepődött meg láthatólag Kunimacu. - Megkérdezhetem, miért?

- Más dolgom van.

- Mi lenne az? - érdeklődött Kunimacu, és hosszú ujjairól leveregette a port a madzsongkövekre. - Bármi legyen is, szívesen segítek. - Szatake válasz helyett a tarkójához nyúlt, és lassan dörzsölgetni kezdte. Nehezen tudta kigyúrni a cellabeli álmatlan éjszakák okozta csomókat, márpedig ha elhanyagolja, komisz migrénné fajulhatnak. - Szóval mi az? - faggatta türelmetlenül Kunimacu.

- Megkeresem Jamamoto igazi gyilkosát.

- Az jó móka - vette tréfára a dolgot Kunimacu. - Egy kis detektívesdi - nevetett.

- Komolyan beszélek - mondta Szatake, és tovább masszírozta a nyakát.

- De mihez kezd, ha megtalálja?

- Azt majd kiokosodom, ha itt az ideje - dörmögte. Egy kicsit már törte a fejét a kérdésen, de egyelőre megtartotta magának a terveit. - Ha itt az ideje - ismételte.

- Gondol valakire? - sandított rá idegesen Kunimacu.

- Pillanatnyilag az asszonyra fogadok.

- Az asszonyra? - lepődött meg.

- De egy szót se senkinek!

- Az természetes - kapta el gyorsan a tekintetét Kunimacu, mintha épp bepillantást nyert volna a Szatake szívében honoló sötétségbe.

Szatake elhagyta a madzsongtermet, és kiballagott a főutcára. Napközben még most is kegyetlen hőség uralkodott, de a nyár végi esték hűvösebbre fordultak, és Szatake örült a változásnak, ahogy egy közeli vadonatúj, olcsó kivitelezésű, csupa acél-üveg épület felé tartott. Ez a homlokzaton virító tarka reklámok tanúsága szerint kis bárók együttesének adott otthont. A férfi a listából kikereste a „Mato” bár nevét, és megnyomta a gombot a liftben. Ahogy benyitott a fekete ajtón, az ugyancsak feketébe öltözött üzletvezető elébe sietett.

- Jó estét kívánok! - köszönt, de amint közelebb ért, elkerekedett szemmel torpant meg. Csin volt az.

- Látom, a talpadra estél - mondta Szatake.

– Szatake úr! Örülök, hogy látom – mosolygott tisztelettudóan Csin, de már kevésbé alázatos arckifejezést öltött. – Vendégként jött?

– Hogyan másként? – kérdezte fanyar mosollyal Szatake.

– És kiválasztotta valamelyik lányt?

– Úgy hallottam, Anna is itt kötött ki.

Csin a helyiség végébe pillantott, és Szatake követte a tekintetét. Megállapította, hogy a bár kisebb a Mikánál, de a kínai dekoráció és a rózsafa bútor elég szép.

– Szólok neki – mondta Csin –, de megváltoztatta a nevét.

– Mire?

– Most Meirannak hívják.

A név szimplán, közönségesen csengett Szatake fülének. Az ismerős főnökasszony – kimonós japán nő – meglepetten nézett föl, amikor átkísérték a bár.

– Szatake úr! Micsoda öröm! Elrendeződtek a dolgok az üzleténél?

– Mondhatni.

– Úgy tudom, Reika még Tajvanon van.

– Meglehet. Nem hallottam felőle.

– Feltételezem, hogy némi kellemetlenség érhetné, ha visszajönne – mondta a nő. Szatake sejtette, hogy az ő állítólagos kínai maffiakapcsolataira céloz, de úgy döntött, nem vesz tudomást a megjegyzésről.

– Azt én nem tudhatom.

– Borzasztó sajnálatos ez az egész – feszengett a nő, mintha ráeszmélt volna, hogy megsértette Szatakét.

A férfi tétován elmosolyodott, kezdte unni az örökös gyanúsítgatást. A helyiség túlsó felén ülő egyik nő akár Anna is lehetett, de hátulról nem tudta megállapítani.

Csin egy középtájon álló, nem valami jó asztalhoz vezette, noha hátul a jobb helyek még zömmel üresek voltak. A vendégek felváltva próbálkoztak a karaokegépnél, és a hoszteszek minden előadás után automatikusan tapsoltak, akár egy csapat idomított majom. Szatake a zajtól viszolyogva távolabb csúszott az ülésen. Fiatal nő jelent meg az asztalnál – zsenge korán kívül egyéb képesítéssel láthatólag nem is rendelkezett –, és tört japánsággal csacsogni kezdett, arcán merev műmosoly. Szatake szótlanul ült, pohárszámra döntötte magába a hideg vulung teát.

– Mikor lesz szabad Anna... azaz Meiran? – kérdezte egy idő múlva, mire a lány se szó, se beszéd fölállt, és átvonult egy másik asztalhoz.

Attól kezdve Szatake egyedül ült, végül elbóbiskolt a megnyugtatóan ismerős közegben. Valószínűleg nem aludt többet néhány percnél, de neki óráknak tűnt. A mostani helyzetben igazi békességet nem lelhetett, de ezek a pihentető pillanatok legalább esélyt adtak a szervezetének, hogy fölengedjen.

Parfümillatot szimatolt, kinyitotta a szemét, és látta, hogy Anna ül vele szemben. A lány bőrének bronzbarnaságát még inkább kiemelte a fehér selyem nadrágkosztüm.

– Jó estét, Szatake úr! Nem „édes”, mint azelőtt.

– Hogy vagy? – kérdezte a férfi.

– Köszönöm, egész jól! – válaszolta mosolyogva a lány, de Szatake érzékelte a kettejük közé emelt falat.

– Szépen leburnultál.

– Mindennap uszodába jártam.

Anna egy pillanatra elhallgatott, talán visszaemlékezett, hogy az egész az uszodai kiruccanásukkal kezdődött. A keze mintha magától mozgott volna, két gyöngye italt kevert az üveg skót whiskyből, amelyet anélkül hoztak ki, hogy Szatake kérte volna. Az egyik poharat a férfi elé tette, pedig tudta, hogy nem iszik.

– Hogy bánnak itt veled? – tudakolta Szatake.

– Elég jól. Ezen a héten én teljesítettem a legjobban a lányok közül; a Mikából mind átjöttek a vendégek.

– Ezt örömmel hallom.

– És elköltöztem.

– Hová?

– Ikebukuróba.

A lány nem árulta el a címet, és kínos csönd támadt.

– Miért ölted meg azt a nőt? – kérdezte váratlanul. Szatake meglepetten bámult csillogó szemébe.

– Igazából magam sem tudom – felelte.

– Gyűlölted?

– Nem, nem arról volt szó.

Mi több, az a nő intelligens volt, mély benyomást tett rá, de Szatake úgy érezte, hiába próbálná megmagyarázni Annának, ennek a fiatal teremtésnek, hogy a gyűlölet rendszerint olyan indulat, amely egy másik személy általi elfogadtatásunk vágyából fakad, és ez erre az esetre nem érvényes.

– Hány éves volt? – kérdezte Anna.

– Nem tudom biztosan. Valószínűleg harmincöt körüli.

– Hogy hívták?

– Már nem emlékszem.

A tárgyaláson sokszor említették, de az a hétköznapi név rég kihullott a memóriájából. Szatake nem igényelt afféle azonosító jelképet, mint a név, hiszen magába zárta a nő arcát és hangját.

– Sokat jelentett neked az a nő? A szeretője voltál?

– Nem, aznap este ismerkedtem meg vele.

– Akkor hogy tudtál így elbánni vele? – firtatta Anna. – Reika elmondta nekem, mit műveltél. Hogy megkínoztad azt a nőt. Ha nem szeretted, és nem is gyűlölted, akkor hogy tehetted vele ilyet?

A szomszédos asztaloknál ülők fölkapták a fejüket a heves hangra, majd gyorsan ismét elfordultak, talán, mert elriasztotta őket, amit a kérdésből meghallottak.

– Nem tudom – motyogta Szatake. – Tényleg nem.

– Hozzám mindig kedves voltál. Anna csak annak a nőnek a helyére lépett?

– Nem – mondta.

– De édes, hogy lehet belőled kettő? Az egyik, aki megölte azt a nőt, és a másik, aki olyan jó hozzám. – A lány izgatottságában megint „édesnek” szólította. Szatake már válasza nyitotta a száját, de Anna megelőzte. – Csak kényeztetni való ölebnek tartottál. Fölcicomáztál, mint egy divatos kiskutyát, hogy eladhass az ügyfeleidnek. Ettől indultál be, hogy a legjobb árúddá változtattál. Ha nem hagyom, akkor engem is megöltél volna, mint azt a nőt?

– Nem, dehogy – mondta Szatake, újabb szál cigarettát vett elő, és maga gyújtotta meg, amit a lány azelőtt sosem hagyott volna. – Te gyönyörű vagy, ő meg...

Nem találta a megfelelő szót, elhallgatott. A lány várakozón nézte, de Szatake nem folytatta.

– Azt mondd, gyönyörű vagyok, de az az igazság, hogy neked összesen ennyit számítok. Amikor meghallottam, mit tettél azzal a nővel, sajnáltam szegényt, de azt hiszem, nekem semmivel sem jobb. Tudod, miért nem, édes? Mert engem még csak nem is gyűlölsz eléggé, hogy ugyanúgy elbánj velem. Ha érdekelnélek annyira, hogy megtedd, akkor legalább tudnám, hogy érzel valamit irántam. De nem érzel, nem tudsz érezni. Ha tudnál, akkor talán nem is bánnám, ha meghalnék. Miután megölted őt, nekem nem maradt belőled más, csak az, hogy kedvesen nézel rám. De a kedvesség unalmas, és Anna boldogtalan volt. Anna az igazán sajnálni való, tudod, édes?

Ahogy a lány elhallgatott, kibuggyantak a könnyei, legördültek formás orra mellett, és az asztalra potyogtak. A körülöttük ülők most nagy szemeket meresztettek, és a tulajdonosnő nyugtalan arccal figyelt.

– Nem zavarlak többet – mondta Szatake. – Folytasd a munkádat, és felejtsd el ezt az egészet!

Anna szótlánul hagyta, hogy fölálljon, és kifizesse a számlát. Csin udvarias mosollyal kikísérte Szatakét, de más nem. Szatake úgy gondolta, így van rendjén, ez már nem az ő világa.

Aznap, amikor az a nyomozó először hallgatta ki, Szatake ráeszmélt, hogy a halott nő azóta is belekapaszzkodik, hiába telt el tizenhét év. Most pedig beletörődött, hogy szembenézzen vele, föltárja az eddig gondosan elzárva tartott emlékeket, akár a fölfeszített kagylóhéjból a lágú húst.

Hosszú ideje volt utoljára egyedül a saját lakásában, pontosabban majdnem négy hete. Ahogy kinyitotta az ajtót, a nyári hőségben sokáig bezárt helyiség pézsmaillata fogadta. Beszédhangokat is hallott, és amint kibújt a cipőjéből, besietett. Halvány fény vibrált a félhomályban – a bekapcsolva hagyott televízió. Nyilván elfelejtette kikapcsolni, amikor azon az iszonyatos, tikkasztó napon elindult, hogy találkozzon Annával. Akik pedig később házkutatást tartottak, nem vesződtek azzal, hogy kikapcsolják helyette. Fanyar mosollyal telepedett le a készülék elé. Épp véget ért a híradó.

Most, hogy már búcsúzott a nyár, nem zibogott annyira a feje. Fölállt, az ablakhoz lépett, és kinyitotta. A Jamate sugárút lármáját és benzingőzét érzékelte először, de az esti hűvösség is beáradt, fölfrissítette a lakás állott levegőjét. A felhőkarcolók fényei éles kontrasztot képeztek a sötét égbolttal. Szatake teleszívta a tüdejét a nagyváros szennyezett levegőjével, és magában megállapította, hogy minden rendben. Már csak egyetlen teendője maradt.

Kinyitotta a gardróbfülkét, ahol a kidobásra szánt, régi újságokat gyűjtötte. A rotációs papír nyirkossá vált a légnedvességtől, és sárgulni kezdett, de Szatake átpergette a lapokat, kereste a Koganei parki gyilkosságról szóló cikkeket. Amint talált valamit, kitergette az újságot a földön, és egy kis notesztömbre jegyzetelgetett. Amikor elkészült, hátradőlt, és cigarettázva átnézte, amit írt.

Azután fölkelte a padlóról, és kikapcsolta a tévét. Készen állt, hogy elinduljon, nekivágjon a város sikátorainak. Nem maradt vesztenivalója, nem maradt semmi, amihez ragaszkodott volna. Mély folyón kelt át, és a híd összeomlott mögötte. Nem fordulhatott vissza. Derűs nyugalom szállta meg; azóta nem érzett hasonlót, hogy húszas éveiben a jakuza-főnök slapajául szegődött.

DARABBÉR

1

Teljesen leégett. Hiába forgatta föl az egész lakást, mindössze némi elszórt aprót talált, meg a retiküljében néhány ezerjenest. Kuniko az expressz cipőjavítóban kapott kártyanaptárra meredt, de minél tovább bámulta, annál elkerülhetlenebbnek tetszett a Dzsumondzsitól kapott kölcsön esedékességi dátuma. Maszako nagy hangon magyarázta a férfinak, hogy majd másik kölcsönt vesznek föl, és abból fizetik ki őt, de azóta mintha teljesen megfeledkezett volna Kuniko problémáiról. És mennyit látott eddig a Jajoi által ígért pénzből? Semmit, egy árva jent sem. Azok ketten vették rá arra a borzalomra, ők rángatták bele a bűnükbe, aztán szépen magára hagyták. Dühbe gurult, lesöpörte a vastag divatlapokat az asztról, szanaszét röpködött a műnyomópapír. Azután egy ideig csak ült, lábujjaival forgatta az oldalakat, sok kedves luxuscikke hirdetései álmvilágába merült: Chanel, Gucci, Prada... cipők, táskák, az új őszi divat.

A magazinokat a kukából guberálta. Itt-ott ételpecsétek tarkították őket, de nem bánta: legalább ingyen voltak. Az újság-előfizetése lejárt, és már kocsiba sem gyakran ült, mert nem tellett benzinre. Jóformán nem maradt más szórakozása, csak a tévés szappanoperák meg talkshow-k; akkor meg mit finnyáskodott volna mások eldobott képeslapjai miatt? Fogalma sem volt, hová ment Tecuja, ráadásul jó néhány műszakot kihagyott az üzemben, így a szokásosnál kevesebb bért kapott. Nem csoda, hogy semmit sem tudott félretenni. A nyomorgást nem neki találták ki, és minél tovább tartott, annál hangosabban szeretett volna üvölni.

Eredetileg azzal az elképzeléssel böngészte át az álláshirdetéseket, hogy talál állandó nappali munkát, de tudta, hogy azok az állások nem fizetnek annyit, amennyi fedezné a törlesztőrészleteket. Az éjszakai élet, esetleg valami nem teljesen tiszta dolog jóval többet hozott volna a konyhára, de mivel cseppet sem bízott a saját külsejében, még csak fontolóra sem vehetett ilyesmit. Így hát nemigen volt más választása, mint az üzemben maradni, ahol az éjszakai műszakban tisztességes órabért kaphatott. Mintha két ellentétes készletet munkált volna benne, akár az érem két oldala: gazdagságra áhítozott, hogy költözhessen és páváskodhasson, ugyanakkor legszívesebben elbújt volna a sötétben, ahol senki sem láthatja.

Talán egyszerűen személyi csődöt kellett volna jelentenie. Már korábban is eljátszott a gondolattal, de ha megvalósítja, abból az következhetett volna, hogy egész életére megfosztják hőn szeretett hitelkártyáitól. Persze mindig fennállt a klasszikus lehetőség is, hogy csak addig nyújtózkodjon, ameddig a takarója ér – de inkább a halál! Mivel sosem jeleskedett semmiféle örömszerzés halogatásában, ugyan miben reménykedett most, amikor az orra előtt lebegett a kilátás, hogy Jajoitól majd leesik a nagy dohány?

Úgy döntött, hogy azonnal telefonál Jajoinak. Egy ideje tervezgette, de visszatartotta a félelem, hogy esetleg az asszony nyakán lóg a rendőrség. Mostanra túltette magát azon, hogy effélével törődjön.

– Én vagyok az, Kuniko.

– Ühüm – motyogta Jajoi.

Nyilvánvalóan nem örült a hívásnak, de Kuniko nem zavartatta magát.

– Az újságból úgy tűnik, tisztázódott a helyzeted.

– Mennyiben? – kérdezte Jajoi.

Szóval még mindig megjátssza magát! Kuniko rajzfilmbömbölést és gyerekzsivajt hallott a

hátterben. Sértődöttségét most már a két kisleány is kiterjesztette, arra gondolt, milyen vidámak ezek a kölykök ahhoz képest, hogy az apukájuk úgy végezte, ahogy Kendzsi.

– Ne nézz hülyének! – mondta. – Láttam, hogy letartóztatták a kaszinó tulajdonosát.

– Igen, én is úgy tudom.

– Te is úgy tudod? Meg sem érdemelsz ilyen baromi nagy mázlit.

– De hát nem csak rólam van szó. Tudom, hogy nem szép ilyet mondani, de ha nem hagyod a zacskókat a parkban, akkor semmi sem derült volna ki. Maszako iszonyúan begerjedt.

Jajoi általában olyan szelíden viselkedett, olyan könnyen le lehetett hurrogni, hogy Kunikót hirtelen elragadta az indulat.

– Nahát – fröcsögte –, még neked áll feljebb? Nem én vagyok gyilkos kettőnk közül.

Jajoi befogta a telefont.

– Mit akarsz? – kérdezte. – Történt valami?

– Igen, történt. Leégttem! Pénz kellene. Azt mondtad, fizetsz, de mikor? Nem tudnád legalább hozzávetőlegesen megmondani az időpontot?

– Ja igen. Ne haragudj, de még most sem tudom pontosan. Remélem, szeptemberben, ha tudsz addig várni.

– Szeptemberben...? – hápogott Kuniko. – A szüleidtől kapod, nem? Miért nem mondd meg nekik egyszerűen, hogy most kell?

– Talán megmondhatom – felelte óvatosan Jajoi.

– És tényleg ötszázet tudsz adni?

– Annyit ígérek.

– Helyes – könnyebbült meg legalább e tekintetben Kuniko. – De most akkor is pénzzavarban vagyok. Nem tudnál ötvenezret most rögtön ideadni?

– Ha csak még egy kicsit várnál... – akadt meg Jajoi.

– Miért, akkor mi lesz? Talán biztosítást kapsz, vagy mi a szösz?

– Nem, dehogy – dadogta Jajoi. – Kendzsi nem kötött biztosítást.

– Akkor egy hajóban evezünk: se férjed, se semmid, csak egy félállásod, abból kell fizetned a rezsit. Mégis, hogy akarsz boldogulni?

– Az igazat megvallva, még nem nagyon gondolkoztam rajta. Úgy képzelem, hogy itt maradok, és megteszem, ami tőlem telik. Anyám szerint ez a legjobb, legalábbis egyelőre.

A költőinek szánt kérdésre adott őszinte válasz fölingerelte Kunikót.

– Na és a szüleid? – kérdezte.

– Biztosan segítenek valamicskét. De többet ők sem tehetnek.

– Maszako nem ezt mondta, amikor azt ígérte, hogy fizetni fogsz.

– Sajnálom – rebegte Jajoi.

– Végül is nem olyan sokat kérek. Apádnak fix állása van, biztos most is kaphatsz tőle valamennyit.

Kuniko elszánta magát, hogy kicsikar belőle, amennyit csak bír, ezért tovább akarta győzködni, de Jajoi egyre csak azt hajtogatta, hogy várnia kell, végül Kuniko rájött, hogy kár a telefonköltségért, és letette.

Ezután Maszako következett. Kuniko az üzemben minden este találkozott vele, de ott alig szóltak egymáshoz. Amióta megtudta, hogy Maszako ismeri Dzsumondzsit, az addiginál is jobban tartott az asszonytól. Anyagi gondok ide vagy oda, valahogy továbbra is jobban vonzódott a divatlapok elegáns világához, mint a sikátorokhoz, amelyekben a Maszako- és Dzsumondzsi-félék tanyáztak.

Mindazonáltal vésszen közeledett a törlesztés esedékességi dátuma, és tennie kellett valamit, bármekkora kockázattal jár is. Az már kiment a fejéből, hogy nem is olyan régen az effajta viselkedés miatt keveredett a Jajoi-ramazúriba is. Maszako számát tárcsázta.

Amikor Maszako fölvette, nem hallatszott az a háttérzaj, ami Jajoiéknál. Kuniko eltűnődött, mit csinálhat Maszako teljesen egyedül abban a nagy, patikatisztaságú házban. A fürdőszobai jelenet emlékéitől végigfutott a hátán a hideg. Maszako azon a padlócsempén zuhanyozik, amely ragadt a vértől? És milyen érzéssel ereszkedik abba a kádba, amelyiknek a tetején azokat az iszonyú zacskókat tárolta? A gondolattól Maszako még ijesztőbbnek tűnt.

– Itt Kuniko... – zihálta a kagylóba.

– Esedékes a törlesztés, mi? – hagyta ki a tiszteletköröket Maszako. A jelek szerint nem felejtette el.

– Igen. Azon tanakodom, mit csináljak.

– Ne tőlem kérdezd! A te problémád.

– De hát nem azt mondtad, hogy majd másik kölcsönből fedezzük? – siránkozott Kuniko, mert úgy érezte, hogy félrevezették.

– Hát vegyél föl másikat! – felelte Maszako. – Biztosan találsz valami tökkelütöttet, aki kölcsönöz neked. Abból kifizeted Dzsumondzsi, azután keresel még valakit, hogy kifizessd amaszt.

– Azzal mit oldok meg? Csak körbe-körbe járok.

– Szerinted mostanáig mit csináltál?

– Ne mondj ilyet! Azért fordultam hozzád, hogy tanácsot kérjek.

– Ugyan már! Nem tanácsot akarsz, hanem pénzt. Kuniko összerendezte a szemrehányó hangtól.

– Akkor mién nem kaphatok? Jajoi csak azt mondja, várjak.

– Én nem tudok kölcsönadni. Ha elcsitulnak a dolgok, Jajoi biztosan segít. Addig bírd ki valahogy!

– De hogyan?

– Fiatal vagy és egészséges. Majd kitalálsz.

Kuniko lecsapta a kagylót. Elhatározta, hogy ezt még visszaadja Maszakónak, megkeserüli az a nő, hogy így bánt vele, kiokoskodja a módját, de egyelőre nem tudta, és ettől annyira földühödött, hogy köpni, nyelni nem tudott mérgében.

Ebben a pillanatban megszólalt a kapucsengő. Az asszony meghökkenésében lekuporodott, szeretett volna icipicire összegömbölyödni, elrejtőzni, még ha csak a mai napra is. Zihálva takarta el két karjával a fejét.

A kapucsengő ismét fölberregett. Alighanem újabb nyomozó. Vagy még rosszabb, megint ugyanaz a minden lében kanál Imai, aki három hete jött. Kuniko úgy gondolta, sikerült megúsznia, hogy bármi fontosat kikotyogjon neki, de utálta a férfi vizsla tekintetét. Mi lesz, ha közli, hogy előkerült egy szemtanú, aki zöld Golfot látott a Koganei parknál? Akkor mihez kezd? Most egyszerűen nem bírta újra szembenézni vele. Elhatározta, hogy úgy tesz, mintha elment volna itthonról, és lehalkította a televíziót, de ebben a pillanatban már kopogtak az ajtón.

– Dzsouucsi asszony? Dzsumondzsi vagyok a Millió Fogyasztó Központjából. Itthon van?

– Itthon. Tudom, hogy hamarosan esedékes a fizetés, de ugye még van néhány napom?

– Természetesen – felelte Dzsumondzsi elégedetten, hogy itthon lelte. – Tulajdonképpen másról szeretnék beszélni önnel.

– Miről?

– Biztosíthatom, hogy nem bánja meg, ha szakít rám egy percet. Bemehetek?

Kuniko továbbra is gyanakodott, de a kíváncsiság erőt vett rajta, és kinyitotta az ajtót. Dzsumondzsi egy doboz süteménnyel állt a küszöbön. Az asszony hátralépett, feszélyezte a tudat, hogy a sortban milyen látványt nyújt vastag lába. A férfi lezserebben öltözött, mint máskor, vászonnadrágot, napszemüveget és harsány hawaii inget viselt, fekete alapon paradicsommadarasat.

– Bocsánat az alkalmatlankodásért – nyomta az asszony kezébe a dobozt –, de szeretnék megbeszélni önnel valamit.

Kuniko habozott, de a férfi mosolya kezdte kifejteni bűvös hatását.

– Jöjjön be! – invitálta.

Dzsumondzsi kíváncsian kukkantott körbe, majd helyet foglalt az étkezőasztalnál, miközben az asszony összekapkodta a padlón szétszórt képeslapokat.

– Együk meg a süteményt! – javasolta Kuniko, tányérokat meg villákat hozott, és egy majdnem üres üveg vulung teát. Azután elsütött egy hazugságot. – Ha a törlesztés miatt jött, már mindent elrendeztem, hogy holnapután fizessenek. Ugye akkor kell?

– Tulajdonképpen a látogatásomnak semmi köze a kölcsönhöz. Valami másról van szó, ami nagyon fölkelte a kíváncsiságomat. – A férfi egy csomag cigarettát vett elő a zsebéből, és Kunikót is megkínálta. Kuniko valósággal rávetette magát a cigarettára, mivel az utóbbi időben egyáltalán nem tudott venni, a férfi pedig figyelte, amint rágyújt, és elégedetten nagyot szippant belőle. – Nyugodtan megtarthatja a csomagot.

– Köszí! – tette maga elé Kuniko.

– Az az érzésem, mostanában eléggé rájár magára a rúd.

– Igaz, ami igaz – sóhajtott a asszony, és nem törődött tovább a látszattal. – Azóta sem hallottam a férjem felől...

– Úgy gondoltam, nemsokára munkába indul, és szerettem volna utolérni, mielőtt elmegy. Tulajdonképpen arról a hölgyről szeretnék beszélni, aki a minap aláírta a kezességvállalást: Jamamotónéról. – Kuniko fölkapta a fejét. A férfi nyájas mosollyal figyelte. – Másnap reggel olvastam az újságot, és döbbenet jöttem rá, hogy minden bizonnyal annak az illetőnek a felesége, akit földarabolva találtak meg a parkban. Attól fogva nem hagy nyugton valami: vajon miért írta alá a nyilatkozatot az asszony, amikor épp ilyesmi történt vele?

Dzsumondzsi mondatai gondosan begyakoroltnak hangzottak.

– Men megkértem rá. A barátnőm az üzemből.

– De hát miért nem Katorinéhoz fordult? Ő több mint húsz évig dolgozott takarékszövetkezetben, úgyhogy mindent tud az ilyesmiről.

– Takarékszövetkezetben?

Szóval ez Maszako titokzatos múltja! Ahogy most elgondolkozott rajta, már csak úgy tudta elképzelni az asszonyt, amint valami zugbank pultja mögött ül a számítógép-terminálnál.

– Valójában azt szeretném tudni, miért Jamamotónét választotta kezesnek.

– Ez miért érdekli? – tette föl a kézenfekvő kérdést Kuniko. Dzsumondzsi nevetve szántott végig barna haján.

– Merő kíváncsiságból.

– Azért őt választottam, mert kedves, Katoriné meg nem, ennyi az egész.

– És az nem zavarta önt, hogy a barátnője férje eltűnt?

– Arról akkor még nem tudtam.

– Igazán nagylelkűségre vall a részéről, hogy beleegyezett, ha figyelembe vesszük, min ment át éppen.

– Ahogy már mondtam, kedves asszony.

– Rendben. Akkor miért kérte vissza Katoriné a papírt?

– Hát ez fogós kérdés.

Nyilvánvalóvá vált, hogy Dzsumondzsi nem „merő kíváncsiságból” jött. Kuniko megérezte a veszélyt, és kezdte hatalmába keríteni a pánik.

– Katoriné biztosan tudta, hogy eltűnt a férj – vetette föl Dzsumondzsi –, és úgy gondolta, a barátnője neve szemet szúrna a papíron.

– Nem. Úgy gondolta, hogy idióta vagyok. Ezért kérte vissza a papírt.

– Ez nem gömbölyű – mondta, összekulcsolta a kezét a tarkóján, és a mennyezetre meredt, mint aki élvezi, hogy detektívesdit játszik.

Kuniko a maga részéről a férfi társaságát élvezte, és hamar elfelejtette iménti bizalmatlanságát.

– Azt hiszem, veszek egy sutit.

– Parancsoljon, szolgálja ki magát! Egészen remek ez a cukrászda. A legjobb szakértőtől tudom: egy középiskolás lánytól.

– A barátnője? – kérdezte Kuniko csipetnyi kacérsággal a hangjában, és villáját fölemelve Dzsumondzsi szemébe nézett.

– Nem, nem – mondta a férfi, és megdörgölte az arcát, hogy leplezze zavarát.

– Fogadok, hogy minden lányt megkaphat, akit csak akar, még nagyon fiatalokat is.

– Ugyan, ugyan, ne túlozzunk!

Kuniko pillanatnyilag a süteményére koncentrált, már nem érdekelte, hogy kitalálja a férfi jövetelének célját. Dzsumondzsi az órájára nézett.

– Hány törlesztőrészlet maradt a kölcsönéből? – kérdezte váratlanul.

– Ööö... nyolc – tette le a villáját ijedten az asszony.

– Nyolc részlet? Az mindenestül valamivel több, mint négyszáznegyvenezer jen. Eláruljam, mit csinálok? Ha mindent elmond, amit tud, jóváírom a kölcsönt.

– Jóváírja?

– Az azt jelenti, hogy nem kell visszafizetnie.

Kuniko egy másodpercig fontolgatta a megmagyarázhatatlan ajánlatot, amíg rá nem eszmélt, hogy egy kis tejszínhab ragadt a szája széléhez.

– Miről mondjak el mindent? – kérdezte, és megnyalagatta az ajkát.

– Arról, amit a barátnőivel csináltak.

– De hát semmit sem csináltunk.

Mereven tartotta a villáját, de a fejében teljesen összezavarodott a mérleg, amelynek serpenyőjébe életének minden mozzanatát vetni szokta, hogy kiszámíthassa nyereségeit és veszteségeit.

– Semmit? – kérdezte Dzsumondzsi. – Tényleg? Tudja, kicsit utánanézettem az embereimmel. Kiderítették, milyen baráti viszonyban vannak maguk Jamamotónéval, Katorinéval, meg azt hiszem, egy negyedik asszonnyal. Úgy vélem, hogy hárman megsajnálják Jamamotónét, és elhatározták, hogy kiségitik.

– Kiségitjük? Nem, semmi ilyesmit nem csináltunk – tette le a villáját Kuniko.

– Éppen maga mondta, hogy rövidesen pénzt vár – emlékeztette kaján vigyorral Dzsumondzsi. – Annak semmi köze ehhez?

– Semmi köze mihez?

– Ne nézzen hülyének! – mondta a férfi pontosan azt, amit Kuniko nem sokkal ezelőtt

Jajoinak. – A Jamamoto-gyilkossághoz.

– De hát olvastam, hogy amiatt valami kaszinótulajdonost tartóztattak le.

– Igen, az újságokban az állt, de valami búzlik az egészben.

– Búzlik? Például mi?

– Például az, hogy néhány asszony kiségti a barátnőjét.

– De hát mondtam már, hogy senki nem segített senkinek.

– Akkor miért vállalt kezeséget Jamamotóné abban a helyzetben a maga kölcsönéért? A legtöbb ember akkor sem tenne ilyet, ha semmi más miatt sem kellene aggódnia. Na mondja el szépen, azután elfelejtjük az adósságát.

– És mihez kezdene vele, ha elmondanám magának? – szaladt ki Kuniko száján, mielőtt észbe kapott.

A férfi szeme elégedetten csillant föl, hogy jól sejtette.

– Semmihez sem kezdenék. Csak szeretném kielégíteni a kíváncsiságomat.

– És ha semmit sem mondok magának?

– Akkor sem történik semmi. Csak fizeti a törlesztéseket... mikor is esedékes a következő? Holnapután, ugye? Még nyolcszor ötvenötezer-kettőszáz jen. Biztos vagyok benne, hogy meg tudja oldani.

Én meg abban vagyok biztos, hogy teljesen leégtem – gondolta Kuniko. Megnyalta az ajkát, de a tejszínhab már eltűnt.

– Honnét tudjam, hogy törli a kölcsönt? – kérdezte. Dzsumondzsi kinyitotta az ölébe fektetett diplomata táskát, és valami iratot vett ki belőle: Kuniko kölcsönszerződését.

– Amint végzünk, rögtön összetépem – mondta.

Kuniko belső mérlege azonnal a kölcsön törlésének irányába billent. Ha nem kell törlesztenie Dzsumondzsinak, akkor megtarthatja magának az összes pénzt, amit Jajoitól fog kapni. Mihelyt ráébredt erre, valójában nem is maradt más választása.

– Rendben, elmondom magának.

– Tényleg? Ez nagyszerű! – nevetett komoran a férfi.

A többi könnyen ment. Kuniko tulajdonképpen élvezettel írta le, hogyan kényszerítették együttműködésre Maszakóék. Úgy gondolta, a következmények miatt ráér aggódnia, pillanatnyilag csak azt érezte, hogy elégtételt vesz Maszakón meg Jajoin. Ha már az örömszerzés halogatásában sosem jeleskedett, most legalább a kellemetlenséget későbbre halasztotta.

2

Dzsumondzsi a bérház előtti játszótér padján ült. Cigaretta t dugott a szájába, de amint előhúzta zsebéből az öngyújtót, észrevette, hogy remeg a kezében. Magában derülve jól megmarkolta, és rágyújtott. Az első szippantás után fölnézett az épületre, és megkereste Kuniko lakásának erkélyét. A légkondicionálón kívül nem látott rajta mást, csak rendetlenül egymásra hányt, fekete szemetes zacskókat. Szóval végül az egész a szemétkerékbe került.

Tíz-egynéhány gyerek fogócskázott a fogyatkozó fényben, valószínűleg elsősök vagy másodikosok. Szinte eszelősen kergetődztek, talán, mert tudták, hogy hamarosan haza kell menniük, vagy mert maga a nyári szünidő is a végéhez közeledett, és újabb tanórák, véget nem érő házi feladatok várták őket. Visongatásuk bele-belehasított a levegőbe, nyomukban

fölkavarodott a por. Dzsumondzsi összegörnyedt ültében, kissé nyomasztotta ez az ifjonti energiátúltengés.

Kuniko históriája lázba hozta. Nem csak azért, mert igaznak bizonyult valami, amit elképzelhetetlennek vélt; hanem a döbbenetes fölfedezés miatt is, hogy mindennek a középpontjában Katori Maszako áll. Dzsumondzsi nem a legmakulátlanabb előélettel dicsekedhetett, de attól a melótól azért berzenkedett volna, hogy eltüntessen egy hullát – a darabokra vágásáról nem is beszélve. Félelemmel vegyes tisztelettel gondolt Katorinéra. Ki hitte volna egy ilyen rozoga vén spinéről, hogy ennyi kurázsiz szorult belé? Neki eddig meg sem fordult a fejében, hogy ez a nő olyasmibe bocsátkozik, amitől óvakodnia kellene.

– De vagány! – mormolta a bajsza alatt.

A cigarettája tövig égett, majdnem megperzselte az ujjait... ahogyan azzal is könnyen megégethette magát, amibe most szándékozott keveredni. Arra vágyott, hogy társuljon az asszonnyal, valami kockázatos dologban – valami vagányságban. Ami jövedelmező. Világéletében utálta a csapatmunkát, de most örömmel látta a lehetőséget, hogy összedolgozzon Maszakóval. Mindenekelőtt azért, mert úgy vélte, megbízhat az asszonyban.

Visszaemlékezett arra, ahogy évekkal azelőtt a takarékszövetkezet környékén belépett egy kávézóba, és megpillantotta az asszonyt. A hely már zsúfolásig megtelt, szinte csak kollégákkal, akik összetömörültek az asztalok körül, tekintet nélkül arra, kinek a társaságában érkeztek. Maszako mégis egymaga ült az ablak melletti négyszemélyes asztalnál. Rögtön furcsállotta, hogy senki sem csatlakozik a nőhöz, és csak később tudta meg róla, hogy kiközösítették. Akkor azonban semmi jel sem vallott arra, min megy keresztül. Magányosan ült, nyugodtan szürcsölgette a kávéját, és olvasta a gazdasági lapot, amelyet egészen férfiasan terített ki maga előtt. A környező asztaloknál szorongó pacákok hozzá képest ostobának tűntek.

Az emlék hatására Dzsumondzsi nevetve összecsapta a kezét. A gyerekek egy pillanatra meghökkenten hagyták abba a játékot, és gyanakodva méregették, de nem törődött velük. Bár soha a legcsekélyebb mértékben sem vágyódott idősebb nők után, üzleti ügyekben mindig sokkal inkább megbízott bennük, mint a férfiakban. Eszébe jutott, hogy talán éppen azért, mert fogékony életkorban ismerkedett meg Maszakóval. Elővette táskájából a mobilját meg a telefonnoteszát, kikereste a kívánt számot, és beütögte a készülékbe. Szinte azonnal fölverték.

– Tojoszumi központ!

– Itt Dzsumondzsi Akira. Beszélhetnék Szoga úrral?

A vonal végén motyogó fiatalember türelmet kért, és fölcsendült a „Szerelmes concerto” – nem éppen az a felvétel, amire az ember jakuzáknál számítana.

– Te vagy az, Akira? Azt mondták, valami Dzsumondzsi keres. Basszus, öcsém, hívd magadat Jamadának!

Dzsumondzsi a szenttelen hang ellenére tudta, hogy ez csak ugratás.

– Nem adtam névjegyet? – kérdezte.

– Egy dolog látni az írásjegyeket, és egészen más tézta tudni a kiejtésüket. Szoga időnként külsejét meghazudtolóan intelligens válasszal rukkolt ki.

– Tanácsot szeretnék kérni tőled egy ügyben – mondta Dzsumondzsi. – Összejöhetnék sürgősen?

– Sürgősen? Mit szólnál az azonnalhoz? Megiszunk valamit. Uenóban megfelel? Dzsumondzsi az órájára pillantott, és beleegyezett. Tudta, hogy messzire merészkedik, de több mint négyszáznegyvenezret fizetett az információért. Ennyiért akár kezdhetett is vele valamit.

Egy Uenóban jó néhány éve működő csendes kis bárban beszéltek meg találkozót. Amikor

Dzsumondzsi az alacsony, repkénnyel befuttatott épülethez érkezett, ott találta a két fiatalembert, akik Muszasimurajamában az ajtónál őrködtek. A fafejűnek kinéző festett szőke fiatalember most köszönt is neki. Testőrök – minden eshetőségre; Dzsumondzsi emlékezett, hogy Szoga már a motoros időkben is mindig szívesen játszott a maffiafőnököt. Mégis tévedett volna, aki nagyképűsködő kis csibésznek hiszi. Dzsumondzsi nem minden aggodalom nélkül készült a beszélgetésre.

Ahogy belépett a bárba, Szoga cigarettával a kezében intett egy félhomályos sarokasztaltól. A helyiség faburkolata viaszillatot árasztott. A pult mögött csokornyakkendős, kifejezéstelen arcú, idősebb férfi zsonglőrködött a koktélsékerrel. Szoga egyedül, szétterpesztett lábbal ült a süppedős, zöld plüssfotelban.

– Jó, hogy a múltkor összefutottunk – mondta Dzsumondzsi. – Bocs, hogy ilyen hamar nyagगतlak.

– Nem probléma – mondta Szoga. – Amúgy is épp hívni akartalak, hogy dobjunk be valamit. Te mit nyomsz?

– Sört.

– Ez a csehó a koktéljairól híres. A mixer alig várja, hogy rendelj egyet, ne szúrj ki vele!

– Oké, akkor gin-tonikot kérek – nevezte meg Dzsumondzsi az első italt, ami eszébe jutott, és közben a barátjára sandított. Szoga halványzöld vászonöltönyt viselt apacsgalléros fekete inggel. – Baró a szerkód – tette hozzá.

– Ez? – nevetett elégedetten Szoga, és széthúzta a zakója szárnyát, hogy kivillanjon a címke. – Olasz, de itt senki sem ismeri a márkát. Azt mondják, a főnök járjon Hermésben vagy valami, de az igazi eleganciához ilyesmi kell.

– Szuperül néz ki.

– A te hawaii inged se rossz – viszonzta látható örömmel az elismerést Szoga. – Márkás?

– Ami azt illeti, valami kültelki diszkontban vettem.

– Ezzel a babaarccal akármit fölvehetsz, akkor is futnak utánad a csajok – nevetett.

– Fú, ez hízelgő.

Úgy tűnt, Szoga nem siet a tárgyra térni, Dzsumondzsinak pedig nehezeére esett a fölvetnivalójára terelni a szót.

– Olvastad Murakami Rjútól a *Szerellem és popot?* – váltott hirtelen témát Szoga.

– Nem – felelte Dzsumondzsi, nem sejtve, mire akar kilyukadni a barátja. – Nem olvasok ilyesmit.

– Pedig kéne. – Szoga kivette a szájából a cigarettát, és kortyintott a koktéljából, amely mesterien egymásra rétegzett, különféle piros árnyalatú összetevőkből állt. – Ez a Murakami tényleg ért a nőkhöz.

– Szerintem nekem magas a szövege.

– Ne hidd! Főleg a gimis csajsziokról löki, azokról, akik egy kis zsebpénzért rendesen bedobják magukat.

– Erről szól?

– Erről szól – visszhangozta Szoga, és mutatóujjával finoman megütögette az ajkát.

– Akkor lehet, hogy lecsekkolom. Én is komálom a gimis csajsziakat.

– Nem ám malackodós könyv, hígagyúkám. Tisztára az ő szemszögükből adja elő, és tökre leköti az embert.

– Érdekesen hangzik – motyogta Dzsumondzsi lesütött szemmel, a társalgás irányával szemben teljesen értetlenül.

Ebben a pillanatban mentőcsónakként érkezett az asztalhoz a gin-tonikja. A zöldcitrom szeletkét a poháralátétre tette, és nagyot húzott az italból.

– Az is – mondta Szoga. – Tudod, a regényolvasásban bizonyos mércéhez tartom magam.

– Azaz?

– Aszerint ítélem meg, hogy mennyi köze van a munkámhoz.

– És ezt milyenre értékelted?

Szoga kissé döbbenetesen figyelte, hogy Dzsumondzsi fölhajította a koktéliját.

– Jelese. Bizonyos értelemben teljesen rólunk szól.

– Milyen értelemben?

– Murakami és ezek a csajszi utálják az öregembereket, akik az országot irányítják. És tulajdonképpen a mi munkánk is ugyanebből indul ki: a vén szivarok utálatából. Kilógnak a sorból, ahogy mi is kilógunk. Vágod?

– Asszem – mondta Dzsumondzsi.

– Kilógunk – ismételte Szoga majdnem kiabálva. – Adacsiban jártál suliba, egy mocis galerivel nyomultál, és ez máris beskatulyázott. Aztán fölcsaptál uzorásnak, én meg jakuzának. Egyik se kimondottan tisztos polgári foglalkozás, igaz? És az egész az ő hibájuk, a vén fasziké, akik osztják a lapokat, és mindent elcsesznek. Mi viszont mind egyformák vagyunk, te, én, Murakami meg azok a gimis csajszi, mind tök bárók. Vágod, ugye?

Dzsumondzsi Szoga sápadt arcára meredt, amely szinte nyúzottnak tetszett a gyér világításban. Szerencsére jó hangulatban volt, de ahogy Dzsumondzsi türelmesen hallgatta ezt a süket dumát, kételyei támadtak az elképzelését illetően, és nem tudta, bölcs dolog-e elővezetnie. Hát igen, az egész dolog valószínűtlennek, sőt meredeknek tűnt.

– Miről akartál beszélni? – kérdezte váratlanul Szoga, nyilván megérezve elbizonytalanodását, így most már nem visszakozerhatott.

– Tulajdonképpen üzleti ajánlat, de elég különös – mondta Dzsumondzsi majdhogynem önkéntelenül.

– Különös, de jövedelmező?

– Talán, ha meg tudjuk bulizni. Én úgy gondoltam, esetleg elképzelhető, de nem tudom, tényleg megy-e.

– Na lökjed, miről van szó, nekem nyugodtan elmondhatod – csúsztotta a kezét az ingébe Szoga, és dörzsölgetni kezdte a mellét, ahogy olyankor szokta, ha a társalgás komolyra fordult.

– Figyelj, Szoga – szedte össze a bátorságát Dzsumondzsi –, azt hiszem, tökéletes megoldást tudok hullák eltüntetésére.

– Mi az istenről vakerálsz? – csattant föl Szoga.

A mixer épp tökéletes, hajszálvékony citromszeletek előállítására összpontosított, mintha az élete függne tőle. A hirtelen támadt csöndben Dzsumondzsi ráeszmélt, hogy eddig nem is hallotta a háttérben halkan szóló, régi rhythm and blues dallamot. Úgy látszik, idegességemben nem vettem észre – gondolta, és megtörölgette a homlokát.

– Arról van szó, hogy ha valaki meg akar szabadulni egy holttesttől, én elintézném.

– Te?

– Én.

– Hogyan? Nem hagyhatsz nyomot, vágod? Szoga sárgás szeme némi érdeklődést árult el.

– Végiggondoltam – mondta Dzsumondzsi. – Ha eltemeted, mindig számolni kell a veszéllyel, hogy valaki később kiássza, ha pedig a tengerbe dobod, esetleg pont azon a részen kezdenek mederkotrásba. Szóval én földarabolom, és kidobom a szemétbe.

– Jól hangzik, de mondani könnyebb, mint megcsinálni. Tudod, mi történt azzal a Koganei parki hogyishívjakkal? – fogta halkabbra a hangját Szoga, mivel már nem könyvekről megdivatról locsogtak kamasz módra.

Csontos arca feszültté vált.

– Persze – felelte Dzsumondzsi.

– A tettesnek sikerült földarabolnia, odaossonnia és kidobnia, de tudod, milyen nehéz addig eljutni? Van fogalmad, milyen strapás földarabolni egy hullát? Még egyetlen ujjat lenyisszantani sem egyszerű.

– Tudom. De ha meg tudjuk csinálni, kiagyaltam egy módszert, amivel megszabadulunk a daraboktól, és soha senki nem találja meg őket, nulla nyomot hagyunk hátra.

– De hogyan? – hajolt előre a koktéljáról megfeledkezve Szoga.

– A családom Fukuokában, egy óriási szemétfeldolgozó közelében lakik. Az nem valami hulladéklerakó az öbölben, hanem baromi nagy szemétegető, és az a legtutibb, hogy aki elszalasztja a begyűjtést, bármikor maga is elviheti a zacskóit, ha kedve tartja. Ha odajuttatjuk a cuccot, nyomtalanul eltűnik.

– Jó, de hogy juttatod el Fukuokába?

– Dobozokba pakolom, és elszállítatom. Amióta apám meghalt, anyám egyedül él ott. Lerepülök, fogadom a szállítmányt, és elviszem az égetőbe.

– Ez rengeteg meló – morfondírozott Szoga.

– A legdurvább része a holttest földarabolása, de már azt is kiokoskodtam.

– Vagyis?

– Vagyis tudok megbízható embert, aki el tudja intézni.

– Neked dolgozik a pasi?

– Úgy is mondhatjuk, de nem pasi.

– A csajod?

– Nem, de megbízható – igyekezett határozott hangot megütni Dzsumondzsi.

Miközben beszélt, Szoga egyre érdeklődőbbnek mutatkozott, talán azért, mert tudta, hogy van kereslet erre a szolgáltatásra.

– Lehet benne fantázia – jelentette ki. Kihúzta kezét az ingéből, és a poharáért nyúlt. – Mások is vállalkoznak efféle melóra, bár úgy hallom, drágán. De ehhez mindenképpen megbízható emberek kellene.

– Nem tudod, mennyit szoktak kérni? – érdeklődött Dzsumondzsi.

– Az attól függ, de rizikós meló, szóval sejteted, hogy nem bagóért csinálják. Te mennyire gondoltál?

– Nem tudom biztosan, de annyi kell, hogy megérje.

– Nehogy átmenj nekem mohóba! – nézett a szemébe Szoga.

– Kábé kilencmillióra gondoltam – mondta Dzsumondzsi szégyenlős mosollyal.

– Mit szólnál nyolchoz? Alá kell kínálni a konkurenciának.

– Azt hiszem, annyiért menne.

– És mivel én hozom az üzletet, a felét kapom.

– Nem lesz az egy kicsit sok? – ráncolta a homlokát Dzsumondzsi.

– De, talán – nevetett Szoga. – Mit szólsz három millához?

– Áll az alku.

Dzsumondzsi gyors fejszámolást végzett, miközben Szoga elégedetten bólogatott. Ha az eredeti nyolcmillióból ötöt kap, akkor három marad neki, kettő Maszakónak. Ahhoz

ragaszkodik, hogy Kunikót hagyják ki a buliból, mert veszélyes a nő, de Maszako meg az a másik, Josie rendes részesedést kapnak. Maszako majd kitalálja, hogy ők hogyan osztozzanak.

– Jó – mondta Szoga. – Időről időre hallok efféléről, úgyhogy ha a fülembe jut valami, szólok neked. De garantálnod kell, hogy rendesen lezavarjátok a melót, mert ha elbaltázzátok, a nyakamat kockáztatom.

– A részleteket még kiokoskodjuk, de szerintem menni fog.

– Csak még egy kérdés: benne voltál a Koganei parki dologban? – adott hangot gyanújának Szoga.

– Nem, dehogy – rázta a fejét Dzsumondzsi.

A fogaskerekek mozgásba lendültek. Nem maradt más teendője, mint elfogadtatnia a tervét Maszakóval.

3

Rózsaszín sonkaszeletek. Fehérrel márványozottan vöröslő marhalapocka, halvány rózsapiros sertéskaraj. Finomra darált marha piros-rózsaszínfehér tömege. Sárga hájjal kontúrozott, bordó csirkezuza.

Maszako szórakozottan toltá át a bevásárlókocsiját az élelmiszer-áruház húsrészlegén. Nem bírta kitalálni, mit vásároljon, még azt sem tudta biztosan, mit keres itt egyáltalán. Megállt, a rozsdamentes acélvázra meredt, amelyen természetesen üresen kéklott a műanyag bevásárlókosár. Megvan: azért jött, hogy vacsorára vegyen valamit. Az utóbbi időben azonban szinte elviselhetetlen erőfeszítést igényelt, hogy összeállítsa az étrendet, és ennivalót tegyen az asztalra.

A terített asztal valamiképp azt bizonyította, hogy még létezik a családja. Kétellette, hogy Josiki különösebben megbotráncozott volna azon, ha fölhagy a főzéssel, de valószínűleg magyarázatot kért volna. Mivel pedig Maszako nem szolgálhatott magyarázattal, a férje alighanem arra a következtetésre jutott volna, hogy Maszako egyszerűen lusta. Ami Nobukit illeti, a detektív előtti kifakadása óta ismét bezárkózott, mint egy kagyló, és meg se mukkant. Otthon kizárólag enni bújt elő.

Apa és fia a saját időbeosztását követte, sosem egyeztettek Maszakóval, de egy tekintetben elképesztő rendszerességet tanúsítottak, szinte vallási előírásként tartották magukat ahhoz, hogy vacsorára mindig hazaérjenek. Maszako furcsállotta ezt a főztjébe vetett, majdhogynem gyermeki hitet. Ha csak magáról kell gondoskodnia, nem érdekelté volna, mit eszik, de tudván, mennyire ragaszkodnak a házi koszthoz, azon vette észre magát, hogy töri a fejét, melyikük mit szeret és mit nem, olyasmit igyekszik készíteni, ami mindkettejük fogára való. Cserébe viszont semmiféle visszajelzést sem kapott. Bármi kötötte is hajdan egymáshoz őket, gyakorlatilag semmivé vált, és Maszakót már csak elvárt szerepe tartotta a helyén. Pedig az is teljesen hiábavalónak tűnt, mint lyukas vödörbe vizet tölteni. Mennyi folyt már ki az alján? Mindaz, ami tegnap még normálisnak és természetesnek látszott, mára meghökkentően idegenné vált.

Hideg köd gomolygott a húsos hűtőpult fölött, mintha mérges gáz szökne az üzlet légterébe. A dermesztő levegő meg-megcsapta az asszonyt. Megdörzsölgette libabőrös karját, nem akarta túljátszani a dolgot, és kiemelt egy csomag marhaszeletet. Ám amint rádöbbsent, hogy a hús úgy fest, mint Kendzsié, visszajette a hűtőpultba. Igen, tisztára kendzsis volt – az inak, a csontok, a zsír –, émelygés fogta el. Még sosem érzett ilyesmit; kezdett elgyöngülni. Önmagában csalódottan úgy döntött, lemond a vacsoráról. Egyszerűen evés nélkül megy

dolgozni, üres gyomrával bünteti magát – bár azt nem tudta volna megmondani, miért akar bűnhődni.

Fullasztó volt a tájfun előtti meleg, mozdulatlan levegő. A nem mindennapi vihar, amely most lecsapni készült, a nyár végét jelezte. Maszako fölneézett az égre, hallgatta, hogyan süvít a szél a felső légkörben. Ahogy piros Corollájához ért, ismerős kerékpárt látott közeledni a szupermarket parkolójában.

– Muter! – intgetett Josiének.

– Látom, nem sokat találtál – méregette Maszako üres szatyrát Josie, ahogy megállt a kocsi mellett.

– Föladtam.

– Miért?

– Azt hiszem, csak nincs kedvem vacsorát főzni.

– És szerinted ez helyes? – ingatta a fejét Josie. Maszakónak feltűnt, hogy alig néhány hét alatt tovább őszült a haja. – Mi a baj?

– Semmi. Azt hiszem, csak elfáradtam.

– Jó neked, hogy ha nem akarsz, nem főzöl. Ha én így döntenék, Isszei meg a nagyi éhen halnának.

– Még nálad van a kisfiú? – kérdezte Maszako.

– Nálam, és fogalmam sincs, hová ment az anyja. Az öregasszonynak egyelőre nem akaródzik elpatkolnia, és most ráadásul az a kölyök is éjjel-nappal ott vinnyog nekem. Jól bevásároltam ezekkel.

Maszako nem tudott mit mondani erre, a kocsinak támaszkodva fölneézett a borús égre. Ahogy Josie szóáradatát hallgatta, az az érzése támadt, hogy mindannyian egy hosszú alagútban rekedtek, és sehol sem látszik az alagút vége. Kiutat keresett, szabadulni akart mindentől. Már semmi sem számított. Tudta, hogy aki nem bír kijutni, az életfogytiglani kínlódsra van ítélve – pontosan arra, ahogyan most ők tengődnek.

– Mindjárt vége a nyárnak – mondta.

– Miket beszélsz? Már szeptembert írunk, régen vége.

– Én is úgy értettem.

– Dolgozol ma éjjel? – kérdezte Josie szorongva. Maszako rápillantott. A kérdés előhívta az ő kilépésének rémképét, s az ott lebegett közöttük.

– Azt terveztem – felelte.

– Jó. Látszik rajtad, hogy nem vagy egészen magadnál. Azt hittem, talán már azon gondolkodsz, hogy elhagysz bennünket.

– Elhagylak benneteket? Hogy érted ezt?

Maszako cigarettát vett elő a táskájából, és a barátnőjét figyelte. Egy szélroham belekapott fakó hajába, mire két kézzel fogta le.

– Kunikótól hallottam, hogy régen takarékszövetkezetben dolgoztál. A gyári munkát nem neked találták ki.

– Kunikótól? – Hirtelen eszébe jutott, hogy Kuniko törlesztési határnapja már el is múlt. Mellékjövedelem híján vajon miből sikerült kifizetnie? Ha tudomást szerzett az ő banki állásáról, az csak azt jelentheti, hogy látogatást tett Dzsumondzsinál, márpedig ha megszorogatják, ez a nő bármire képes. Maszako rádöbönt, hogy túl sokáig hagyta magára. Mit művelhetett? – Megyek dolgozni, és nem szándékozom kilépni.

– Ennek örülök – derült föl Josie.

- Mondd, Muter, nem érzed, hogy valami megváltozott mostanában?
- Megváltozott? Mi változott meg? - nézett körül Josie, mintha figyelnék őket.
- Nem, nem arra gondoltam. A rendőröket valószínűleg leráztuk. Úgy értettem, hogy benned változott meg valami.

Josie egy pillanatig gondolkozott, azután félénken nézett föl.

- Nem, azt nem hiszem, de éppenséggel lehetséges, mert folyton azt magyarázom magamnak, hogy én csak segítettem.

- Úgy, ahogy az anyósodnak meg az unokádnak?

- Nem, nem úgy - ráncolta a homlokát. - Nem szeretném őket egy kalap alá venni azzal, amit Kendzsivel műveltünk. Bár azt hiszem, tényleg van bennük valami közös, mármint abból a szempontból, hogy úgy látszik, mindig olyan munkát fogok ki, amit senki más nem hajlandó elvégezni.

Egy pillanatig gondolataiba révedve álldogált. Barázdált homlokával és sápadt arcával sokkal idősebbnek látszott a koránál.

- Értem, amit mondasz - bólintott Maszako, földre dobta a cigarettáját, és eltaposta. - Viszlát a műszakban!

- Na és nálad mi a helyzet, Maszako?

- Nálam sincs változás - felelte, és kinyitotta a kocsiajtót.

Josie elhúzta az útból a biciklijét.

- Viszlát este! - köszönt el ő is.

Maszako volánhoz ült, és a szélvédőn át integetett. Josie mosolygott, majd meglepő fürgeséggel iramodott neki a biciklijével, és elpedálozott a supermarket felé. Maszako figyelte, és elgondolkodott azon, ami történik velük. Még ha Josie nem vette észre, most már akkor is hatni kezdett rá a Jajoitól várható pénz, mintha valami vegyi reakciót indított volna be. Maszako megfigyelésébe szemernyi rosszindulat sem vegyült - de ami tény, az tény.

Arra ért haza, hogy cseng a telefon. A cipősszekrényre dobta a táskáját, és rohant fölvenni a kagylót. Több mint egy hete nem hallott Jajoi felől, és már ideje volt, hogy hívja.

- Katoriné? - kérdezte egy hang. - Dzsumondzsi vagyok. Amikor együtt dolgoztunk, még Jamadának hívtak.

- Á, maga az? - lepődött meg Maszako, hogy hall felőle.

Széket húzott a telefonhoz, és leült. Egész teste izzadságban úszott a rohanástól.

- Hogy múlik az idő... - mondta a férfi.

- Ezt hogy érti? Hiszen a minap találkoztunk.

- Milyen szerencsés véletlen - nevetett.

- Mit akar tőlem? - Maszako cigaretta után kapkodott, azután eszébe jutott, hogy az előszobában hagyta a táskáját. - Ha ez hosszúnak ígérkezik, akkor tartsa egy pillanatig!

- Várok - mondta a férfi.

Maszako kiment, és beakasztotta a biztonsági láncot. Így néhány másodpercet nyerhetett, ha valaki hazajön. Fogta a táskáját, és visszament a telefonhoz.

- Elnézést! - vette föl a kagylót. - Szóval miért hívtott?

- Ezt telefonon kicsit nehéz megbeszélni. Szeretnék találkozni magával, ha lehet.

- Miről nem tud telefonon tárgyalni?

Maszako úgy képzelte, hogy Kuniko kölcsönével függhet össze a dolog, de talán alábecsülte ezt a piti uzorást.

- Ez kicsit komplikált. Őszintén szólva, üzleti ajánlatot szeretnék tenni magának.

- Egy pillanat. Előbb hadd kérdezzek valamit. Dzsonoucsi Kuniko kifizette a törlesztőrészletét?

- Igen, éppen idejében.

- Miféle pénzből?

- Mondjuk úgy, hogy információval fizetett - felelte lazán Dzsumondzsi, de Maszako igazolva látta félelmét.

- Milyen információval?

- Éppen erről szeretnék tárgyalni.

- Rendben. Hol találkozunk?

- Ugye dolgozik ma éjjel? Vacsorázhatnánk előtte valahol? Maszako útbaigazította a férfit az üzemhez közeli Császári Ház vendéglőhöz, és javasolta, hogy kilenckor ott találkozzanak.

Tehát mégsem vitték el szárazon. Ezt már attól fogva gyanította, hogy Josiéval beszélt, de nyomasztotta a gondolat, hogy a Kunikót illető saját óvatlansága okozhatja a vesztüket.

Hallotta, hogy megzörren a lánc, valaki ki akarja nyitni az ajtót. A csengő berregése dühösen visszhangzott a házban. Amikor Maszako kiment, és kireteszelte az ajtót, Nobuki jelent meg a küszöbön, morcosan bámult rá. Fekete, kötött sapkáját a hőség ellenére mélyen a szemébe húzta. Kifakult fekete pólót, csípőre lecsúszott, lötyögő nadrágot és Nike cipőt viselt.

- Szia! - köszönt neki Maszako, de Nobuki szó nélkül surrant be mellette. Erős, fiatal teste meglepő ruganyossággal mozgott. Maszako biztosra vette, hogy ha ismét szólna hozzá, mindenekelőtt azért morogna, hogy máskor ne akassza be a láncot. A fiú úgy rohant föl a szobájába, hogy egy pillantást sem vetett rá. - Ma este magatok vacsoráztok - szólt utána a lépcsőnél az asszony. Szavai visszhangot vertek a csendes helyiségekben, mintha mondanivalójával nemcsak az emeleten tartózkodó fiát, hanem az egész világot utasította volna el.

Maszako este kilenckor érkezett a Császári Házba, de Dzsumondzsi már egy félreeső asztalnál ült, kezében az esti újság gyűrött példánya.

- Köszönöm, hogy eljött! - üdvözölte az asszonyt.

Ahogy Maszako helyet foglalt vele szemben, a tekintetük találkozott. A férfi sportosan öltözött - galléros fehér póló, dzseki -, Maszako úgy, ahogy munkába szokott: a farmerhez Nobuki egyik régi pólóját vette föl.

- Jó estét! - köszönt egy főpincér külsejű, fekete öltönyös férfi. Kissé értetlen arccal nyújtotta át nekik az étlapot, alighanem azon töprengett, mi kötheti össze ezt a párost. Kellemes vacsorázást kívánt, és távozott.

- Evett már? - kérdezte Dzsumondzsi, aki eddig jeges kávékat iszogatót.

- Nem, még nem - rázta a fejét pillanatnyi gondolkodás után Maszako.

- Én sem. Akkor rendeljünk!

Maszako spagettit választott, Dzsumondzsi odaintette az öltönyöst. Magának is spagettit rendelt, majd az asszony megkérdezése nélkül szólt, hogy a kávéjukat az étkezés után hozzák ki.

- Rég nem láttuk egymást - mondta, miután a férfi elment. - Remek volt, hogy annyi év után így összefutottunk - jegyezte meg hízelgő hangon, és mintha kerülte volna az asszony tekintetét. Vajon mi tette ilyen idegessé?

- Miről akart beszélni velem? Dzsumondzsi kissé fölvent a vállát.

- Köszönöm, hogy időt szakított rám!

- Azt mondta, telefonon nem tudunk tárgyalni róla.

- Maga semmit sem változott.
- Ezt meg hogy érti?
- Mindig ilyen gyakorlatiasan viselkedett.
- Maga is megpróbálhatná, nem esne le a korona a fejről. Miért nem tér már a tárgyra?

Maszako visszaemlékezett, milyen volt Dzsumondzsi a régi időkben, amikor az adósságbehajtó részlegnél segédkezett. Félig leborotvált szemöldökével és ondolált hajával egészen úgy festett, mint egy motoros suhanc; még azt is rebesgették, hogy bandázik. Azóta feltűnően kikupálódott, egészen szalonképes fiatalemberré változott, de attól még ugyanaz a Dzsumondzsi maradt.

- A tárgyra? - vakargatta meg a fejét. - Maga elképesztő. - Ebben a pillanatban érkezett meg a felszolgálónő a spagettijükkel. Maszako a kezébe vette a villáját, és hozzálátott. Úgy tervezte, hogy kihagyja a vacsorát, és tessék, most éppen ezzel az emberrel ül egy asztalnál. A gondolat mosolyra készítette. - Mi olyan mulatságos? - érdeklődött a férfi.

- Semmi.

Maszako hirtelen ráeszmélt, miért akarta koplalással büntetni magát: a szabadságvágya elfojtásáért. Miután elfogyasztotta a spagettit, a papírszalvétával megtörölgette a száját. Dzsumondzsi is befejezte az evést, és azonnal rágyújtott.

- Szóval mi ez az ügy, amire utalt? - kérdezte az asszony.

- Mielőtt rátérnénk, engedje meg, hogy gratuláljak.

- Mihez?

- Nagyon vagány volt az egész - vigyorgott rá láthatóan szemernyi irónia nélkül Dzsumondzsi.

- Mi volt vagány?

- A Koganei park - suttogta.

Maszako szobormereven nézett a szemébe.

- Szóval tud róla?

- Igen.

- Mindent?

- Elég sokat.

- Kunikónak eljárt a szája, igaz? Rongyos négyszáznegyvenezerért.

- Ezért nem hibáztathatja.

- Talán nem - mondta Maszako. - Mégis lenyűgöző, hogy kitalálta.

- Azt hiszem, csak a beteges kíváncsiságomnak köszönhetem. Maszako elnyomta a cigarettáját a férfi előtt csikkekkal púpozott hamutartóban. Nem talált szavakat.

- És mi az üzleti ajánlat? - kérdezte végül.

- Nem tudom, nem érdekelné-e, hogy segítsen még néhány hulla eltüntetésében - hajolt előre hangját lehalkítva Dzsumondzsi. - Úgy látszik, többé-kevésbé állandó a kínálat olyan emberekből, akiknek az előkerülése nem kívánatos. Mi gondoskodnánk róluk. - Maszako néma elképedéssel meredt rá. Fenyegetésre és zsarolásra számított, nem vállalkozás-gründoló reklámszövegre. Persze felfoghatta volna, hogy egy csapat csóró háziasszony nem a legvalószínűbb sápszédési célpont, hacsak nem a biztosítási összegre irányul a dolog. - Mit szól hozzá? - nézett rá majdhogynem hódolatteljesen a férfi.

- Mi az elképzelése? - kérdezte Maszako.

- Én hajtom föl a kuncsaftokat. Elég durva alakok akadnak köztük, nem szeretném, hogy maga foglalkozzon velük. Amint átveszünk egy szállítmányt, maguk földarabolják, én pedig

elpaterolom. Ismerek egy helyet óriási szemétegetővel, úgyhogy nyomtalanul eltűnik.

– Miért nem dobják be oda csak úgy, földarabolás nélkül?

– Az nem menne, az egész hullát mozgatni nagyon kockázatos. Valaki kiszúrhatná, mielőtt a szemétegetőbe kerül. De ha darabokra vágva ránézésre olyan, mint a többi hulladék, akkor nincs gond. A másik bökkenő az, hogy valamiképpen el kell juttatnunk Fukuokába.

– Oda akarja fuvaroztatni? – tért vissza Maszako arcára az elképedés. Tényleg komolyan beszél ez az ember?

– Pontosan. Tíz-egynéhány ötkilós csomagban. Repülővel odamegyek, fogadom a szállítmányt, és elviszem az égetőbe. Mi sem egyszerűbb ennél.

– Akkor tőlem csak azt várja, hogy földaraboljam?

– Azt. Érdekli?

Megérkezett a kávé. Dzsumondzsi kortyintott egyet, görcsösen igyekezett olvasni az asszony arcából. Maszako most először vett észre valami intelligenciát a tekintetében.

– Hogy jutott eszébe ez az egész? – kérdezte.

– Szerettem volna kitalálni valamit, amiben összedolgozhatunk.

– Összedolgozhatunk? Mármint maga meg én?

– Úgy gondoltam, hogy az olyan... vagány lenne.

– Ezt nem egészen értem.

– Mindegy. Mondjuk, hogy ez az én dilim – piszkálgatta a fülére lógó laza hajtincseket Dzsumondzsi. Maszako elfordult, és gyors pillantást vetett a csaknem üres vendéglőre. Színét sem látta üzemi ismerősnek. A kasszánál a fekete öltönyös immár levedletté hivatalos arckifejezését, és kedélyesen csevegett egy pincérlánnyal. Mialatt Maszako tétovázott, Dzsumondzsi mintha nyugtalanzkodni kezdett volna. – Ez az uzsorabiznisz hamarosan kifúj – mondta. – A legjobb esetben még néhány évig eldöcög. Jövőre valami más után nézek. Olyasfélét akartam, amiben egy kicsit több a szesz. Most nyilván azt hiszi, flúgos vagyok.

– Tényleg tudna ezzel pénzt keresni? – vágott a szavába Maszako.

– Sokkal többet, mint pitiáner uzsoráskodással – bólogatott Dzsumondzsi.

– Mennyit fizetnének az ügyfelei, mondjuk, tételenként? – tette föl Maszako a kézenfekvő kérdést, miután eldöntötte, hogy esetleg érdekelheti a dolog. Dzsumondzsi megnyalagatta keskeny, formás ajkát, miközben azon tépelődött, mennyit is mondjon. – Álljon elő a farbával! – sürgette az asszony. – Ha erről nem tudunk őszintén beszélni, nem dolgozhatunk együtt.

– Rendben, megmondom. Az informátorom nyolcmilliót ígért. A pasas ebből hárommilliót akar, mivel ő hozza az üzletet. Marad öt: mit szólna ahhoz, hogy kettő nekem, három magának?

– Öt alatt nem vállalom – vágta rá szinte gondolkodás nélkül Maszako, és cigarettára gyújtott.

– Ötmillió? – hápogott Dzsumondzsi.

– Ötmillió – ismételte az asszony. – Maga talán azt hiszi, hogy könnyű, pedig nem az. Koszos, büdös meló, és rémálmai lesznek tőle az embernek. Aki nem csinálta, nem értheti. És hely is kell hozzá, fürdőszoba. De nem szeretném a saját házamat használni hozzá, mert veszélyes. Maga mire gondolt, hol csinálnánk?

– Dzsonoucsiné azt mondta, az elsőt a maga fürdőszobájában intézték el, szóval azt reméltem, ismét azt vennék igénybe – felelte megrökönyödve a férfi.

– Miért nem inkább magánál? Maga egyedülálló.

– Az bérlakás. Kicsi a fürdőszoba.

- Nálam viszont szinte lehetetlen. Olyan időpontot kell találnunk, amikor senki sincs otthon, azután anélkül becipekednünk, hogy a szomszédok észrevennék. A tételhez mindenféle árulkodó holmi is járul, amitől zűrös megszabadulni. - Maszako egy pillanatra elhallgatott, eszébe jutott, hogyan halászta ki a brazil a kulcsot. Dzsumondzsi lélegzetvisszafojtva várta a folytatást. - És egy személy gyakorlatilag képtelen elvégezni a feladatot - mondta az asszony. - Utána pedig ott a takarítás, ami majdnem olyan szörnyű, mint maga a munka. Úgyhogy a saját házámban ötmilliónál kevesebbért nem tudnám újra megcsinálni.

Dzsumondzsi láthatólag teljesen összezavarodva emelte ajkához az üres kávéscsészéjét. Miután ráeszmélt, hogy kiürült, intett a főpincérrel csevegő pincérnőnek, aki odahozott egy kanna gyöngé kávé. Amint elment, Dzsumondzsi megszólalt:

- Mit szól ahhoz, ha beviszem a házába, túladok a ruhán, és én intézem a kidobást?

- Szerintem az a probléma, hogy hárommillió túl sok a közvetítőnek. Magának nyolcat mondott, de fogadok, hogy tízet számít föl. Így neki végül ötmillió jut, mielőtt mi egy vasat is látnánk. Feltételezem, hogy valami jakuza barátja az illető.

- Értem a célzást - mondta Dzsumondzsi, és ujját az ajkához téve fontolgatta a hallottakat.

- Jogos.

Maszako nem kifejezetten azt mondta neki, hogy átvették, de burkoltan arra utalt.

- Tehát vagy mondja meg neki, hogy érje be kevesebbrel, vagy derítse ki, tényleg tízmilliót kap-e. Vagy egyik, vagy másik.

- Rendben. És az hogy tetszene, ha én másfél milliót kapnék, maga pedig három és felet?

- Nem nyerő - pillantott az órájára Maszako.

Látta, hogy mindjárt tizenegy, ideje munkába mennie.

- Csak egy percet várjon, jó? - kapta elő a mobilját Dzsumondzsi, láthatólag azzal a céllal, hogy nyomban lefolytassa a tárgyalást. Maszako ezt végszónak vette, hogy kivonuljon a mosdóba. Odakint egy percig az arcára meredt a tükörben, majd papírtörölközőt nyomkodott a zsíros homlokára. Mibe bocsátkozott? Szorongott, ugyanakkor izgult is. Eszébe jutott, hogy a retiküljében van rúzs, előkotorta, és egy kis pirosságot varázsolt az ajkára, amivel az asztalhoz visszaérve meglepett tekintetet váltott ki a férfiből.

- Mi az? - kérdezte Maszako.

- Semmi. Azt hiszem, sikerült megbeszelnünk.

- Ez gyorsan ment.

- A legjobb ösztöneire apelláltam - nevetett Dzsumondzsi. Maszako emlékezett, hogy némi útmutatással Dzsumondzsi már a régi időkben is egészen ügyesen végezte a dolgát.

- És mire jutottak?

- Azt mondtam neki, nyolcból nem bírjuk megoldani, de azt hajtogatta, hogy amíg be nem bizonyítjuk, mit tudunk produkálni, addig ez a plafon. Így végül leengedte a közvetítői díjat kétfélmillióra, vagyis kettő marad nekem, és négy magának. Annyi a feltétele, hogy ha bármi balul üt ki, akkor csak magunkra számíthatunk, ő letagadja, hogy valaha is hallott rólunk.

- Naná, hogy letagadja, pontosan ezért kellett volna eleve többet kérnie tőle.

Maszako gondolatban újra átfutotta a számokat. Kuniko egyértelműen kiesett; azt pedig később akarta eldönteni, mit kezdjen Jajoival.

- Na mit szól? - kérdezte immár magabiztosabban Dzsumondzsi.

- Áll az alku.

- Pompás! - lélegzett föl megkönnyebbülten.

- Csak még pár dolog.

- Éspedig?

- Jobb szeretném, ha a maga autóját használnánk a szállításhoz. És hozzon sebészszerkeket egy orvosműszer-boltból! Nem biztos, hogy a múltkori eszközökkel még egyszer boldogulunk - sorolta az asszony a kívánságait, miközben Dzsumondzsi az állát vakargatta.

- Hentesmunka, igaz? - kérdezte.

- Hús, csont, gőzölgő belek - bólogatott Maszako. Dzsumondzsi összeszorította a fogát. - És még kérdeznék valamit. Hogyan vette rá Kunikót, hogy kipakoljon?

- Azt mondtam neki, hogy törölöm a tartozását - nevetett a férfi, először azóta, hogy leültek. - Négy száznegyvenezrem bánja, úgyhogy sürgősen föl kell hajtánunk valami üzletet, hogy megtérüljön a befektetésem.

- És maga elégedett a kétmillióval? - kérdezte Maszako.

- Igen, ha tisztességes forgalmunk lesz.

- Tényleg úgy gondolja, hogy van erre kereslet?

- Ezt csak egyféleképpen deríthetjük ki - mondta a férfi.

Maszakónak tetszett ez a lelkesedés. Bólintott, az asztalra tette a számlából ráeső résznek megfelelő összeget, és fölállt. Továbbra is képtelennek érezte az egész ügyet - legalábbis pillanatnyilag.

4

Mire Maszako kilépett az étteremből, elült a szél, amely korábban vészjóslóan süvített az atmoszféra felső rétegeiben, de a meleg, párás levegő tájfun közeledtét jelezte. Az asszony haja a koponyájához tapadt tőle. Aggódni kezdett, milyen idő várható reggelre, a műszak végére. Bekapcsolta az autórádiót, de mire időjárás-jelentést talált volna, az üzemhez ért.

A parkoló egyik sarkában előre gyártott elemekből összeállított kis őrbódé állt. Az asszony egy pillanatra rámeredt, de a gondolatai másutt jártak, Dzsumondzsi ajánlata foglalkoztatta. Mielőtt teljesen fölfogta volna, mit művel, valami új, egészen idegen világba lépett, és döntése helyességétől függetlenül izgalomba hozta a pusztá tény, hogy megtette ezt a lépést. Majdhogynem mulatságosnak tűnt, hogy új keletű érdeklődése egyszeriben kiszorította a fejből az autóparkoló ismerős látványát és neszeit.

Amint az üzem előterében kibújt az edzőcipőjéből, ráeszmélt, hogy egy nő áll előtte, akit először nem tudott hova tenni.

- Maszako! - szólította meg az ismerős hang: Jajoié.

Az asszony levágta vállig érő haját, így láthatóvá vált nyakának kecses vonala. Kihúzta a szemöldökét - vékonyra, ívesre -, és vörösre rúzsozta az ajkát. Szembeötlően megváltozott, és nem csak külsőleg. Az álmatag, tétova Jajoi eltűnt, s fiatalabbnak látszó, mégis öntudatosabb nő lépett a helyére.

- Bocs - mondta Maszako. - Meghökkenem, először meg sem ismertelek. Mintha kicseréltek volna.

- Mások is mondják - mosolygott szégyenlősen Jajoi, de még ez a tőle megszokott gesztus is magabiztosabbnak tetszett. - De te is megváltoztál. Kifestetted magad.

- Hogyan?

- Rúzsos a szád. - Maszako teljesen elfelejtette, hogy az étterem mosdójában használta a rúzsát. Az ajkához ért, és piros rúzs tapadt az ujjára. - Ne! - vette el a kezét Jajoi. - Ne töröld le! Hagyd csak. Jól áll.

- Mától megint műszakba állsz? - kérdezte Maszako.

– Nem, most csak benéztem. Sutit hoztam, és elnézést akartam kérni a főnöktől meg Komadánétól, amiért annyi gondot okoztam.

– Azután hazamész?

– Ebben a vacak időben szeretnék otthon lenni a fiúkkal. Azt mondják, reggelre megjön a tájfun.

– Akkor siess haza!

– Azonkívül fizettem Kunikónak meg a Muternak – súgta a fülébe Jajoi, és közben vastag barna borítékot nyomott a kezébe.

– Mi ez? – kérdezte Maszako.

Jajoi nem felelt a kérdésre, gyorsan meghajolt.

– Holnaptól dolgozom. Na megyek is, szia! – köszönt el, és kilibbent Maszako mellett az ajtón.

Egész viselkedése megváltozott, élénkebb és magabiztosabb lett a régi Jajoinál. Maszako utána szaladt, ahogy az asszony elvonult a zöld műfüvön, le a lépcsőn.

– Várj! – kiáltotta. Jajoi ragyogó mosollyal fordult vissza. – Mi van ebben? – lóbálta meg a borítékot Maszako. Jajoi két ujját föltartva jelezte, hogy az ígért kétmillió jen. – Máris megkaptad a biztosítási összeget? – kérdezte halkabban Maszako.

– Nem, még nem – rázta a fejét Jajoi. – Azt mondtam a szüleimnek, hogy kölcsönt kell törlesztenem. Nem akartalak tovább várakoztatni benneteket.

– Ezt nem kellett volna.

– Jobbnak láttam így. Kuniko kezdett türelmetlenkedni, és tudom, mennyire kell a Muternak a pénz. Úgy gondoltam, itt az ideje.

– Nekem akkor is korainak tűnik.

– Tudom, de így végre fölszabadulok a teher alól.

Maszako azt akarta mondani, ez a gyökeres változás a korai, de tudta, hogy megjegyzése süket fülekre találna Jajoinál. Persze ő maga is megváltozott, természetes tehát, hogy Jajoi is változásra vágyott.

– Értem. Köszönöm!

Jajoi gyorsan búcsút intett, leszaladt a lépcsőn, és eltűnt a párás sötétségben.

Maszako visszament az épületbe. Az egészségügyi ellenőrzés után a társalgó helyett egyenesen a mosdóba ment. Bezárkózott a fülkébe, és fölbontotta a borítékot. Két bankjegyköteget talált benne, tízezer jeneseket sértetlen banki csomagolásban. Miközben retikülje mélyére süllyesztette a bankókat, ráeszmélt, hogy ez a toalettfülke az egyetlen hely az üzemben, ahol félrevonulhat az ember.

A társalgóban együtt találta Josiét és Kunikót. Már átöltöztek a munkához, és halkan beszélgetve teáztak, de az arcuk lázas izgalomról árulkodott. Josie intett Maszakónak, hogy telepedjen le melléjük.

– Láttad Jajoit? – kérdezte.

– A bejáratnál összefutottam vele.

– Megkaptad?

– Úgy érted, a pénzt?

– Mi fejenként félmilliót kaptunk – újságolta Josie.

Kuniko lenézett, az arca kipirult örömeiben. Egykettőre eltapsolja a részét – gondolta Maszako. Miután belekóstolt a könnyű pénzszerzésbe, senki sem tudhatja, mit művel legközelebb. Szemmel kell tartaniuk.

- Gondolom, nehezen szedte össze - szólalt meg Kuniko.

- Az biztos. Mondtam neki, hogy ráér, de ragaszkodott hozzá - állította Josie, bár a hangja vidáman csengett a váratlanul ölébe pottyant pénz miatt.

- Akkor nyugodj bele, hogy így van jól - mondta Maszako.

- És te nem bánod? - kérdezte Josie aggódó tekintettel.

Maszako mosolyogva rázta a fejét. Már megideologizálta a tényt, hogy ő többet kapott, és ráadásul el is titkolja előlük. Meggyőzte magát, hogy a pénzt szükség esetén menekülésre költheti, vagy pedig az új vállalkozással kapcsolatban felmerülő kiadásokra fordítja. Mivel a csoport javára kívánta hasznosítani, nem okozott neki fejfájást, hogy addig is titokban tartsa.

- Semmi gond - felelte.

- Hálásan köszönjük! - mondta Kuniko, és úgy szorongatta a táskáját, amibe a maga részét tette, mintha valaki megpróbálhatná kitépni a kezéből.

Maszako rápillantott, alig bírta fékezni indulatait.

- Ebből visszafizetheted az adósságaidat - figyelmeztette epétől csöpögő hangon. Kuniko bizonytalanul mosolygott, de nem szólt semmit. - Hová teszitek a műszak végéig? - kérdezte Maszako, miközben kontyocsattal hátul összefogta a haját.

- Éppen ezen tanakodtunk - nézett körül a helyiségben Josie. - Úgy gondoltuk, megkérünk valakit, hogy zárja el.

Zárható öltözőszekrényt csak a több mint három éve ott dolgozó, véglegesített alkalmazottak kaptak, meg a brazilok, akikről az a hír járta, hogy kényesebbek a magánügyeikre. Az előbbi kategóriát azonban alig egy-ketten tették ki.

- Talán Mijamorit kérjem meg? - fordult Josie ismét Maszakóhoz. Kazuo az egyik sarokban tanyázott a többi brazillal. Kinyújtott lábbal ülve cigarettázott. Mintha kerülte volna a tekintetével azt a részt, ahol Maszakóék beszélgettek.

- Vagy esetleg Komadánét? - vetette föl Maszako. Az egészségügyi ellenőr a véglegesítettek maroknyi csoportjába tartozott, de amint kimondta a nevét, Maszako belátta, hogy nem lenne okos dolog a birtokukba jutott jelentős summáról tájékoztatniuk. - Nem, mégsem - helyesbített.

- Szerintem sem, viszont az az érzésem, hogy Mijamoriban megbízhatunk, hallgatni fog. Megyek is, megkérem - határozott Josie.

- Meg tudod értetni magad vele? - kétkedett Kuniko, de Josie nem törődött vele, máris fölállt.

Amikor Kazuo meglátta a közeledő Josiét, kérdő pillantást vetett Maszakóra. Az asszony érzékelte tekintetében a megbántottságot, ahogy a fiatalember arra várt, mit fog mondani Josie. Maszako szívesebben került volna minden kapcsolatot Mijamorival, de az nem rá tartozott, hogy ezek ketten mihez kezdenek a pénzüikkel.

Úgy tett, mintha nem is tudna az ügyletről, elment átöltözni. Belebújt a fehér munkaruhába, majd a borítékot mélyen a munkanadrág zsebébe gyömöszölte; enyhén szólva kínosan érintette volna, ha a műszak alatt kiesik onnét. A vállfára akasztott ruhák során át látta, amint Josie a brazillal tárgyal. A jelek szerint az asszony éppen befejezte a magyarázatot, Kazuo fölállt, és nyomában a két nővel elhagyta a társalgót. A brazilok szekrényei a mosdó mellett sorakoztak.

Maszako az előtéri kézmosónál a kezét és a karját súrolta, amikor két kolléganője visszajött.

- Ez megnyugtató - mondta Josie, és fölvette a körömkefét, amelyet az imént Maszako használt. - Rendes fiú ez.

Kuniko jóval odébb megnyitotta az egyik csapot.

– Megértette, amit akartál? – kérdezte Maszako.

– Úgy látszik, meg. Azt mondtuk neki, hogy valami értékes holmit szeretnénk bezárni a szekrényébe, és rögtön beleegyezett. Azt mondta, ő egy kicsit később végez, legyünk szívesek várni. Nagyon udvariasan viselkedett.

– Örülök, hogy ez megoldódott – mondta Maszako, és amikor fölnézett, a fiatalember épp lement az üzemszintre. Testfelépítése – vastag nyaka, erőteljes mellkasa – teljesen elütött a japán férfiakétól. Markáns vonású arca menet közben előretekintett. Ez az ember, aki a latinamerikai nap alatt elemében lett volna, szomorúan kirítt a környezetéből a fehér munkaruhában és a japán éjszakai műszakosok nevetséges egyensapkájában; de Maszakót leginkább az képesítette el, hogy a külföldi fiatalember egyáltalán vonzódik hozzá.

A futószalag aznap reggel a tájfun miatt a szokottnál előbb állt le. A részmunkaidős asszonyok komoran sóhajtozva néztek ki a bejáratnál az ablakon. Hajnalban megjött a vihar. Oldalvást zuhogott az eső, és az autógyár körüli karcsú törzsű japánakácokat mintha ketté akarta volna roppantani a szél. Az út két szélén kisebbfajta folyóként zubogott a víz a teli árokban.

Josie homlokráncolva bámulta a förgéteget.

– Nem hiszem, hogy biciklire tudok ülni ebben az ítéletidőben.

– Elvihetlek – ajánlotta föl Maszako.

– Megtennéd? Azt nagyon megköszönném – lélegzett föl Josie. Kuniko úgy tett, mintha nem hallotta volna őket, a bélyegzőkártyájával foglalkozott. – Bocs, hogy még ezzel is nyaggatlak – folytatta Josie –, de meg tudod várni, amíg Mijamori végez?

– Persze.

– Akkor találkozunk a parkolóban.

– Dehogy, elmegyek a kocsiórt, és visszajövök érted.

– Kösz! – mondta Josie, és Kuniko széles hátát figyelte, ahogy a kolléganőjük szórakozottan ballagott a folyosón.

Maszako gyorsan átöltözött, és elhagyta az üzemet. A tegnap este óta az égen tornyosuló felhőkből szakadt az eső, heves szél közepette csapkodta a földet, Maszako mégis majdhogynem felüdült tőle. Miután rájött, hogy az esernyőjének semmi haszna, összecsukta, és úgy döntött, futva teszi meg a parkolóig hátralévő rövid távot. A kövér cseppekben hulló eső másodpercek alatt bőrig áztatta. Kiseperte haját a szeméből, egyedül a pénzes boríték aggasztotta, amelyet futás közben a melléhez szorított. Amikor az elhagyott gyárhoz ért, látta, hogy még ott a beton csatornafedél, ahol Kazuo hagyta. A nyíláson át kihallatszott a zubogás, és Maszako agyán átvillant, hogy Kendzsi többi holmiját – a kulcson kívül – bizonyára elmosta a víz. Ahogy a szélrohamok támadásai közben továbbszaladt, maga elé képzelte az áradatot, és kacagás tört föl a torkából. Ő is szabad lesz! Már a gondolattól szabadabbnak érezte magát.

A Corollához érve azonnal behuppant a vezetőülésre, le sem rázta ruhájáról a vizet. A műszerfal alól előkotorta az ott tartott rongyot, és megtörölgette vele a karját. A farmere lucskosan feszült a lábszárára. A leggyorsabb fokozatra állította az ablaktörlőt, hátha úgy képes megbirkózni a felhőszakadással, és bekapcsolta a páratlanítót. A hideg légáramlat libabórt varázsolt nedves karjára.

Óvatosan kihajtott a parkolóból, és az üzem felé indult. Amikor beállt az épület elé, Kuniko szokás szerint kihívó öltözékben, bő, fekete pólóban és virágos macskanadrágban szaladt le a lépcsőn. Maszako kocsijára pillantott, azután kinyitotta kék esernyőjét, és szó nélkül elindult a

viharban. Maszako a visszapillantó tükörben figyelte, amint cibálta a szél. Az üzemben talán továbbra is dolgozhattak együtt, de elhatározta, hogy a cégen kívül többé semmiben sem közösködik vele. Ahogy a tükörben nézte, Kuniko – mintha gondolataira reagált volna – eltűnni látszott az áradatban.

Már Josie is lefelé jött a lépcsőn, és Maszako meglepetten látta, hogy Kazuo követi, átlátszó műanyag esernyőjét az asszony feje fölé tartja. Fekete sapkáját a fülére húzta. Ahogy Josie megpillantotta Maszako kocsiját, odasietett, és megkocogtatta az ablakot.

– Ne haragudj, nem nyitnád ki a csomagtartót? – kérdezte az eső miatt pislogva.

– Minek? – kérdezte Maszako.

– Azt hiszem, azt magyarázza a fiú, hogy beteszi a biciklimet – mutatott a háta mögé Josie, és Maszako azon kapta magát, hogy Kazuo tiszta, ártatlan szemébe néz. Szó nélkül meghúzta a csomagtartó nyitócallanttyúját. A fedél föl pattant, és eltakarta a kilátást hátrafelé. Ám ebben a pillanatban föltámadt a szél, és riasztóan csapkodni kezdte a csomagtartó fedelét. Maszako kinyitotta az ajtót, és kiugrott a zuhogó esőbe.

– Megázol! – szólt rá Josie. – Szállj be! – igyekezett túlharsogni a süvöltő szelet.

– Már megáztam! – harsogta vissza Maszako.

– Szálljon be! – lépett oda Kazuo, és határozottan a vállára nehezedett. Az asszonynak nemigen maradt választása, visszakecmergett. A következő pillanatban Josie vetette be magát az anyósülésre.

– Kutyának való idő – mondta.

Kazuo, aki láthatólag az épület mögötti biciklitárolóhoz ment, Josie kerékpárját tolvajként jött vissza. Könnyedén fölkapta, és hozzáfogott, hogy beügyeskedje a csomagtartóba. Régi, nehéz építésű bicikli volt, Josie főként bevásárláshoz használta, de a fiatalembernek valamiképpen sikerült úgy bepakolnia, hogy csak az első kerék állt ki egy kicsit. Maszako ismét kiszállt, látta, hogy a csomagtartó majdnem teljesen lecsukódott, így már tud vezetni.

– Szálljon be! – mondta. A fiatalember ránézett, az arca olyan vizes volt, mintha úszott volna. Fehér pólója a testére tapadt, és a kulcs a nyakában lógott. Fölemelte a kezét, hogy eltakarja Maszako elől. – Köszönöm!

– Kérem! – felelte mosolytalanul Kazuo. Füttyült a szél, és egy ág perdült kettejük közé.

– Szálljon be! – ismételte Maszako. – Elviszem.

A fiatalember a fejét rázta, fölvette földön hagyott ernyőjét, kinyitotta, és gyalogszerrel vágott neki az útnak a bezárt gyár felé.

– Mi volt ez az egész? – kérdezte Josie, tekintetével a távolodó alakot követve, miután Maszako bekászálódott a kocsiba.

– Nem tudom – mondta Maszako, és tükörbe nézés nélkül indult el.

– Azért kedves, hogy segített – mormolta Josie, és egy ruhával törölgette az arcát. – A bicikli nélkül mozdulni sem bírok.

Maszako hallgatott, a tébolyult iramban rángatózó ablaktörlőn át az utat leste. Miután rákanyarodott a műútra, fölkapcsolta a fényszórót, mivel észrevette, hogy a többi autós is így tett. Lépésben haladtak, a kerekek vízpermetet fröcsköltek szét.

– Bocs, hogy ennyit fárasztalak! – mondta bocsánatkérően Josie, miközben igyekezett elfojtani egy ásítást. – Ráadásul most még a csomagtartód is beázik.

Maszako a visszapillantó tükörben látta, hogy a csomagtartó fedele az autó döccenéseinek ritmusában bólogat. Óhatatlanul becsorgott az eső, és végigmosta Kendzsi helyét.

– Oda se neki! – mondta. – Úgyis ki akartam takarítani. – Josie sokáig hallgatott. – Muter!

- szólalt meg végül Maszako. - Lenne kedved újra megcsinálni?

- Micsodát? - fordult felé megrökönyödve Josie.

- Lehet, hogy adódik némi munka.

- Munka? Úgy érted, hogy újra az? Kinek? - maradt tátva a szája.

- Kuniko locsogott, és híre ment. Most úgy néz ki, hogy üzlet lesz belőle.

- Nem bírta befogni a csőrét? Szóval most valaki zsarol téged? - feszült Josie két kezével a műszerfalnak, mintha hirtelen megrémült volna attól, ahogyan Maszako vezetett.

- Nem, fizetni akarnak nekünk ugyanilyen melóért. Nem untatlak a részletekkel, azt nyugodtan rám bízhatod. Csak azt kell tudnom, hogy hajlandó vagy-e segíteni, ha úgy alakul. Fizetnék érte.

- Mennyit? - remegett meg Josie hangja, de kíváncsiság is kicsendült belőle.

- Egymilliót - mondta Maszako. Josie sóhajtott, azután hallgatott.

- Ez ugyanaz a fajta munka? - kérdezte kis idő múlva.

- Utána nem nekünk kell megszabadulnunk tőle. Csak annyi a dolgunk, hogy nálam földaraboljuk.

Josie meghökkent. Maszako rágyújtott, és a kocsi megtelt füsttel.

- Megcsinálom - mondta köhögve Josie.

- Tényleg? - pillantott rá Maszako. Láttá, hogy sápadt, és remeg az ajka.

- Rettentően kell a pénz, és utánad a pokol fenekére is elmegyek.

Vajon oda vezet ez az út? - tűnődött el Maszako. Kilesett a vízzel borított szélvédőn. Csak az előttük haladó autók vörös fényeit látta. Már nem érezte, hogy a kerekek az úton gurulnak, inkább olybá tűnt, a levegőben úszik az autó. Valószínűtlennek tetszett az egész, mintha Josiéval folytatott beszélgetése csupán kettejük közös álmában zajlott volna.

5

Amint a tájfun véget ért, vele együtt odalett a ragyogó nyári ég is, mintha félresöpörték volna, és fakó őszi mennybolt váltotta föl. A hőmérséklet csökkenésével lassanként Jajoi túlfűtött érzelmei - haragja és bűnbánata, reményei és félelmei - is lehültek. Már csak a fiaival élt együtt, és ez az új élet kezdett normálisnak látszani. A szomszédasszonyok azonban, akik eleinte részvétől és kíváncsiságtól hajtva egymásnak adták a kilincset a szerencsétlen özvegnél, hamar elmaradtak, miután öntudatos egyedülálló anyává vedlett át. Mostanában ritkán járt el otthonról, csak az üzembe meg a gyerekek miatt az óvodába, és furcsán elszigeteltnek kezdte érezni magát.

Valóban ennyire megváltozott volna? Mit tett azon kívül, hogy levágatta a haját, és megpróbálta a Kendzsi híján gazdátlaná vált apaszerepet is betölteni a fiúk számára? Egyelőre nem fogta föl, hogy fokozatosan, belülről változik, levetette a béklyót, amelyet Kendzsi képviselt, és egy belsőre cserélte: a férje meggyilkolása okozta bűntudatra.

Egyik délelőtt, amikor ő volt a soros a hulladékbegyűjtő hely takarításában, Jajoi seprűvel és szemétlapáttal a kezében kivonult, hogy elvégezze a rá eső feladatot. A helyi lakosok a háztartási hulladékot egy telefonpóznánál tették le, a sarkon, ahol az utcát szegélyező kerítésfal befordult. Ott kuporgott Miruku a Kendzsi meggyilkolását követő reggelen. Jajoi fölnézett a falra. A környékbeli kóbor macskák gyakran telepedtek a kerítés tetejére, onnan figyelték, mikor marad őrizetlenül a szemét. Most épp egy piszkosfehér, amelyik akár Miruku is lehetett volna, meg egy kövér, barna cirnos ült rajta, de Jajoi közeledtére mindkettő elszelelt. Miruku az óta a nap óta nem tért haza, a kóbor macskákhoz csapódott, de Jajoi már rég nem is várta

vissza. Munkához látott.

Ahogy a hulladékszállító teherautó által hátrahagyott ételmaradékot és papírfoszlányokat söpörgette össze, az az érzése támadt, hogy barátságtalan tekintetek követik, szomszédok leselkednek rá a függöny mögül. A gondolat mindinkább fölingerele, amíg meglepetésére egy kedves hangot nem hallott.

– Elnézést!

Jajoi fölpillantott, és egy barátságos mosolyú nőt látott. Nyoma sem volt rajta a kíváncsiságnak, amihez már hozzászokott, úgyhogy ez a harminc év körüli, egyenes hajú, mértéktartóan kifestett, irodista külsejű nő valószínűleg nem tudott róla. Kissé tétován viselkedett, mint aki nem sok élettapasztalatot szerzett. Jajoi azonnal megkedvelte.

– Maga új lakó a környéken? – kérdezte.

– Igen, most költöztem be abba az épületbe – mutatott a nő a háta mögötti, felújításra érett bérházra. – Ide szokták kitenni a szemetet?

– Igen. És ott a szemétszállítási rend – mutatott Jajoi a póznára, amelyre az elszállítási időpontok táblázatát függesztették.

– Köszönöm! – mondta a nő, jegyzetömböt vett elő, és fölírta az információkat. Elmenéshez volt öltözve, de egyszerű, visszafogott fehér blúzt és sötétkék szoknyát viselt. Várt, amíg Jajoi befejezte a söprögetést, és amikor az asszony indulni készült, ismét megszólította.

– Mindig maga takarít itt? – kérdezte.

– Nem, fölváltva tartunk rendet – felelte Jajoi. – Gondolom, végül maga is sorra kerül majd. A kerületi lakossági tájékoztatóban erről is talál ismertetést.

– Köszönöm szépen! – mondta a nő.

– Ha a munkája miatt nem tudja megoldani, én szívesen vállalom maga helyett – ajánlkozott Jajoi.

– Igazán kedves – lepődött meg a nő –, de jelenleg nem dolgozom.

– Férjnél van?

– Nem, bár igaz, ami igaz, benne vagyok a korban. – A kijelentést kísérő nevetés finom ráncokat gyűrt a nő szeme sarkába. Jajoi úgy látta, nagyjából egyidős vele. – Most léptem ki az állásomból, így pillanatnyilag munkanélküli vagyok.

– Ezt sajnálattal hallom.

– Tulajdonképpen meglepetést szereztem magamnak: visszaülök az iskolapadba.

– Lediplomázik? – kérdezte Jajoi, bár tolakodónak érezte magát, mégis jólesett, hogy beszélgethet valakivel. Egyetlen igazi barátnője sem lakott a közelben, ráadásul Kendzsi halála óta az üzemben is feszültté vált a helyzet. Szórakoztatta ez a kötetlen csevegés, akár egy vadidegennel is.

– Á, nem olyan nagyra török a terveim. Csak olyasmi, amivel már régóta szerettem volna foglalkozni. Kelmefestő tanfolyamra járok. Remélem, egyszer majd meg tudok élni belőle.

– Tehát részmunkaidőben dolgozik a tanulás mellett?

– Nem, félretettem annyit, amennyiből két évig tanulhatok, persze csak, ha nyomorgók – nevetett a nő, és visszafordult az elhanyagolt tömbházhoz, amelyről az egész környék tudta, hogy a lakásai lerobbantak, de olcsó bérűek.

Jajoi bemutatkozott neki.

– Az utca végén lakunk. Nézzen be hozzánk, ha bármi kérdése van a szeméttel vagy más effélével kapcsolatban.

– Köszönöm. Engem Moriszaki Jokónak hívnak. Örülök, hogy megismerkedtünk.

Fesztelennek, nagyon rendesnek tűnt. Jajoi kíváncsi lett volna, mit szólna ez a nő, ha tudna Kendzsiről.

Másnap Jajoi a késő délutáni szunyókálás után éppen vacsorát főzött, amikor megszólalt a kaputelefon.

– Moriszaki Joko – jelentkezett be egy vidám hang.

Jajoi rohant ajtót nyitni. Új barátnője egy doboz szőlővel állt a küszöbön. Ezúttal is ízlésesen, szolidan öltözött és festette ki magát, s nyilvánvalóan őszintén örült, hogy láthatja Jajoit.

– Jöjjön be! – invitálta Jajoi.

– Csak be akartam nézni, hogy megköszönjem a tegnapi kedvességét.

– Szóra sem érdemes – felelte Jajoi, elvette a szőlőt, és betessékelt a vendéget a nappaliba.

Az óta a bizonyos este óta nem járt a házukban más, csak a szülei, Kendzsi rokonai és munkatársai, Kuniko, no meg a rendőrök. Csodás érzés volt olyan vendéget fogadnia, akivel föl tudott oldódni.

– Nahát, nem tudtam, hogy gyerekei vannak – jegyezte meg Joko a falra celluxozott krétarajzok meg az előszobában szétszórt játékautók láttán.

– Igen, két kisfiam. Óvodások.

– Irigylem magát. Imádom a gyerekeket. Remélem, mielőbb bemutat nekik.

– Szívesen – mondta Jajoi –, de figyelmeztetem, hogy kissé vadócok. Alaposan megnyúzzák.

Joko helyet foglalt a felkínált fotelban, és egy pillanatig merőn nézte Jajoit.

– Nem is gondoltam volna, hogy kétgyermekes anya. Olyan fiatal és csinos.

– Ez aranyos magától – örült Jajoi a magakorú nőtől kapott hízelgő észrevételnek.

Fölpattant, teát főzött, és a szőlőt is föltálalta mellé.

– A férje dolgozni ment? – kérdezte Joko, miközben cukrot kanalazott a csészéjébe.

– A férjem két hónapja meghalt – magyarázta Jajoi a szomszéd szobában kialakított új házi oltárra mutatva. Az ott elhelyezett, néhány éve készült fotón Kendzsi fiatalnak és boldognak, gyanútlanul boldognak látszott.

– Őszinte részvétem! – sápadt el kissé Joko. – Ne haragudjon, nem is sejtettem.

– Hát persze, hogy nem. Emiatt sose rágja magát!

– Betegségben hunyt el? – érdeklődött félénken, mint aki igen kevés tapasztalatot szerzett halálesetek terén.

– Nem – mondta Jajoi a nő arcát fürkészsze. – Tényleg nem tudja?

– Nem – rázta a fejét elkerekedett szemmel Joko.

– Valami sötét ügybe keveredett. Hallotta, mi történt a Koganei parkban?

– Csak nem azt akarja mondani... – jött hirtelen zavarba. Nyilvánvalóan tényleg nem tudta. Lehajtotta a fejét, szemében könnyek csillogtak.

– Mi baj? – hökkent meg a könnyektől Jajoi. – Miért sír?

– Csak sajnálom magát.

– Köszönöm! – motyogta Jajoi, meghatotta, hogy végre a hamisítatlan emberi együttérzés jelével találkozott. A szerencsétlenség után sokan nyilvánították részvétüket, de Jajoiiban mindig lappangott kétely. Kendzsi rokonai leplezetlenül őt hibáztatták, a saját szülei pedig már hazamentek. Tudta, hogy Maszakóra számíthat, de az asszony társasága nyugtalanította, mintha bármelyik pillanatban véletlenül kárt tehetett volna magában. Josie reménytelenül régimódián, erkölcsöszködésre hajlamosán gondolkodott, Kunikót pedig látni sem akarta többé. Miután egy ideje szinte mindenkitől elszigetelve érezte magát, most őszintén

meghatották új barátnője könnyei. – Igazán örülök, hogy ideköltözött – mondta. – A szomszédok távolságtartók, és mostanáig nagyon magányos voltam.

– Nincs mit köszönnie – felelte Joko. – Sajnos borzasztóan keveset tudok a világról, és a végén gyakran butaságot mondok. Így aztán sokszor inkább meg sem szólalok, mert félek, hogy megbántok valakit. Az igazat megvallva, többé-kevésbé ezért léptem ki a munkahelyemről is, és döntöttem inkább a kelmfestés mellett. Úgy gondoltam, ezáltal talán valamiképpen külön kis világot rendezhetek be magamnak.

– Értem – mondta Jajoi, és nagy nehezen nekifogott, hogy elmesélje a Kendzsivel történetek hivatalos verzióját.

Joko eleinte némán, talán kissé riadtan hallgatott, de ahogy Jajoi mintha föloldódott volna, végül előrukkolt egy kérdéssel:

– Szóval aznap reggel látta utoljára a férjét, amikor munkába ment?

– Igen.

Jajoi egy ideje maga is elhitte ezt.

– Szomorú eset – sajnálkozott Joko.

– Sose hittem volna, hogy ilyesmi történhet, hogy nem látom őt többé.

– És elfogták már a gyilkost?

– Nem, még azt sem tudják, ki tette – sóhajtotta Jajoi.

Ahogy mindinkább fölépítette magában a történetet, egyre valószínűtlenebbnek tűnt az a tény, hogy ő ölte meg Kendzsit.

– De hát földarabolták! – háborgott Joko. – Ez biztosan valami rettenetes szörnyeteg műve.

– Én sem tudom elképzelni, ki tehetett ilyesmit – helyeselt Jajoi, visszaemlékezve Kendzsi levágott kezének fotójára, amelyet a nyomozók mutattak neki.

Újra fölütötte a fejét a gyűlölet, amelyet akkor érzett Maszakoval szemben. Hogy mehetek ilyen messzire? Valami azt súgta ugyan, hogy logikátlanul gondolkodik, de beszélgetés közben újra fölidéződtek az események, és kezdte átértékelni magában az ügyet.

Csengett a telefon. Azt gondolta, alighanem Maszako. Most, hogy ilyen kedves új barátnőre tett szert, hirtelen ráeszmélt, mennyire terhes dolog ilyen hatalmaskodó, mindentudó teremtéssel tárgyalni, mint ez a Maszako. Habozott, nem akaródzott fölvennie a telefont.

– Miattam ne zavartassa magát! – intett neki Joko, hogy vegye csak föl. Jajoi vonakodva bár, de szót fogadott.

– Ismét én vagyok az, Kinugasza – közölte egy ismerős hang.

Vagy a nyomozó, vagy a kollégája, Imai minden héten rácsörgött az asszonyra, hogy a hogyléte felől érdeklődjön.

– Köszönöm, hogy hívott!

– Hogy boldogul?

– Egész jól.

– Visszament dolgozni?

– Igen – felelte Jajoi. – Jóban vagyok a kolléganőimmal, és megszoktam azt az időbeosztást, úgyhogy azt tervezem, továbbra is maradok.

– Ez ésszerűen hangzik – felelte halk, megnyugtató hangon Kinugasza. – És hagyja, hogy a fiúk magukról gondoskodjanak?

– Magukról gondoskodjanak? – ismételte az asszony a rosszalló kifejezéstől megrökönyödve.

– Nem úgy értettem. De hát mihez kezd velük?

- Mielőtt elmegyek, ágyba dugom őket. Szerintem itthon biztonságban vannak.

- Hacsak nincs tűzvész vagy földrengés. Ha valami baj történik, azonnal értesíteni kell a helyi rendőrkapitányságot.

- Méltányolom az aggodalmát... - mondta Jajoi.

- Apropos, hallom, megkapja a férje biztosítását.

A nyomozó hangja azt jelezte, hogy örül az asszony számára kedvező fordulatnak, szavai mögött mégis mintha hátsó gondolat rejtőzött volna. Jajoi körbepillantott, és látta, hogy Joko - talán udvariasságból - fölállt, és az ablakból nézi azt a cserép hervadozó hajnalkát, amit a gyerekek az óvodából hoztak.

- Igen - felelte az asszony. - Korábban nem is volt róla tudomásom, hogy a vállalatánál életbiztosítást kötött. Megdöbbsentem, amikor kiderült, de bevallom, hálásan fogadtam. Nem tudtam, mitévő legyek, hogyan neveljem föl a fiúkat egymagam.

- Hát akkor együtt örülök önnel - mondta Kinugasza. - Sajnos azonban rossz hírrrel is szolgálhatok. Annak a kaszinónak a tulajdonosa eltűnt. Ha bármi jelét látja, legyen szíves, haladéktalanul értesítsen bennünket!

- Ezt hogy érti? - kérdezte Jajoi, és a beszélgetés kezdete óta most először emelte föl a hangját. Hátraperdült, és látta, hogy Joko merőn nézi.

- Kérem, ne izgassa föl magát! - intette nyugalomra Kinugasza. - Egyszerűen eltűnt az illető. A mi hibánk, és minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy előkerítsük.

- Szóval úgy gondolja, azért szökött meg, mert bűnös?

Kinugasza nem válaszolt azonnal, és a háttérben Jajoi telefonok csengését, férfiak beszélgetését hallotta. Homlokráncolva érezte, hogy a rendőrkapitányság füstös, verejtékszagú férfiatmoszférája behatol az otthonába.

- Keressük - mondta végül a detektív -, úgyhogy próbáljon megnyugodni. Ha valami történik, hívjon a közvetlen számomon!

Ezzel a nyomozó letette.

Jajoi úgy gondolta, mindannyiuk szempontjából jó hírt kapott. Korábban csalódottan hallotta, hogy azt az embert bizonyíték hiányában kiengedték, de ha kereket oldott, azzal úgyszólván beismerte a bűnösségét. Jajoi ismét fölengedhetett. Miután letette a telefont, és visszaült a foteljába, egészen jókedvűnek látszott.

- Jó hír? - kérdezte ugyancsak mosolyogva Joko.

- Nem, nem igazán - felelte az asszony, és próbált ismét komoly képet ölteni.

Joko mintha meglepődött volna a hirtelen arckifejezés-változás láttán.

- Talán jobb, ha megyek - mondta.

- Ne, kérem, maradjon még egy kicsit!

- Az ügyel kapcsolatban hívták?

- Úgy látszik, a gyanúsítottnak nyoma veszett.

- A rendőrségtől keresték? - csendült árnyalatnyi izgatottság a lány hangjában.

- Az egyik nyomozó - mondta Jajoi.

- Tényleg? Hú! Mármint... elnézést!

- Semmi baj - mosolygott Jajoi. - Unom már ezeket a telefonokat, folyton érdeklődnek, hogy jól vagyok-e.

- Nem szeretné, hogy igyekezzenek megtalálni a tettest?

- Dehogynem - felelte reményvesztetten Jajoi. - Nem tudom, meddig bírom még így.

- Nem hibáztatom. De ha az az ember így elszökött, az nyilván azt jelenti, hogy ő tette.

- Ugye, milyen csodás lenne? - szaladt ki az asszony száján, mielőtt észbe kapott, mit mond, de szerencsére Joko láthatólag nem vette észre, és együtt érzően bólogatott tovább.

Csak idő kérdése volt, hogy a két nő barátságot kössön. Joko olykor nem sakkal azután toppant be, hogy Jajoi fölébredt a délutáni alvásból, és még bőven ráért a fiúkért indulni, majd pedig nekilátni a vacsorafőzésnek. Joko ilyenkor azt mondta, éppen hazafelé tart az iskolából, és rendszerint valami olcsó édességet vagy csemegét is hozott. Jajoi gyerekei azonnal megkedvelték. Jukihiro mesélt neki a macskáról, és Joko elvitte a fiúkat, hogy a környéken keresgéljék.

- Mit szólnál, Jajoi, ha itt aludnék a fiúkkal, amikor dolgozol? - kérdezte Joko egyik nap kissé tétován.

Az asszony elámult, hogy újdonsült ismerőse ennyire kedves hozzá.

- Jaj, csak nem kérhetek tőled ilyet!

- Már hogyan kérhetnél? Valahol úgyis kell aludnom, és gondolni se bírok arra, hogy a kicsi Jukihiro éjszaka fölébred, és senkit sem talál: nincs apukája, az anyukája meg dolgozni ment.

Látszott, hogy a kedvence a kisebbik fiú, aki viszonzásul erősen kötődött hozzá. Így hát Jajoi, aki teljesen ki volt éhezve az egyszerű emberi jóságra, kapva kapott az ajánlaton.

- Akkor okvetlenül velünk kell vacsoráznod. Fizetni nem tudok neked, hát legalább hadd lakassalak jól.

- Köszönöm! - mondta Joko, és sírva fakadt.

- Mi baj?

- Nagyon boldog vagyok! - törölgette a könnyeit. - Mintha új családot kaptam volna. Olyan régen egyedül maradtam, hogy már el is felejtettem, milyen jó együtt lenni másokkal. Annyira sivár az a szoba...

- Az utóbbi időben én is magányos voltam. Hirtelen veszítettem el a férjemet, és azóta úgy érzem, senki sem érti, min megyek keresztül.

- Tudom, milyen nehéz lehet.

A két nő könnyes szemmel ölekezett össze; de amikor Jajoi fölnézett, látta, hogy a fiai elképedten merednek rájuk.

- Fiúk - nevetett az arcát törölgetve -, Joko néni mostantól veletek alszik!

Eszébe sem jutott, hogy Joko miatt leordítják majd egymás fejét Maszakoval.

- Ki veszegeti föl nálad mostanában a telefont? - kezdte a vallatást Maszako.

- Moriszaki Jokónak hívják. A szomszédom, és szívességből vigyáz helyettem a fiúkra.

- Úgy érted, nálatok éjszakázik?

- Ott alszik, amíg én dolgozom.

- Szóval nálatok lakik? - firtatta Maszako a maga szőrszálhasogató módján.

- Jaj, dehogy, szó sincs ilyesmiről - bosszankodott Jajoi. - Iskolába jár. Tanítás után átjön hozzánk vacsorázni, és mire munkába indulok, visszajön.

- Tehát minden éjjel ingyen a gyerekeiddel marad?

- Vacsorát adok neki - mondta Jajoi.

- Nem mondom, ez aztán a nagylelkűség! Nem gondolod, hogy valamire hajt?

- Ugyan már! - tiltakozott. Még Maszakótól sem tűrhette, hogy rosszindulatú célzásokat tegyen Jokóra. - Egyszerűen hihetetlenül jólelkű, te meg undok vagy.

- Undokság vagy sem, csupán arra próbállak emlékeztetni, hogy te jársz leginkább pórul, ha lebukunk.

- Tudom, de...

- De micsoda?

Jajoi megsokallotta ezt a számonkérést. Miért kellett Maszakónak folyton nyaggatnia valamivel?

- Miért esel így nekem? - kérdezte.

- Hogyhogy? - hökkent meg Maszako. - Most mit mérgelődsz?

- Nem mérgelődöm! - szögezte le Jajoi. - Csak unom már az örökös kérdéseidet. Ami azt illeti, nekem is van néhány. Mit sumákoltok mostanában Josiéval? És miért nem állsz szóba Kunikóval? Történt valami?

Maszako a homlokát ráncolta. Nem mondta el, hogy Kuniko kitálalt Dzsumondzsinak, ő meg ennek következményeként újabb „melót” fontolgat; Jajoinak pedig eszébe sem jutott, hogy azért nem tájékoztatják, mert Maszako gyöngének és megbízhatatlannak tartja.

- Á, semmi - mondta Maszako. - De biztos vagy benne, hogy az a nő nem a biztosítási összegre vagy valami másra utazik?

- Joko nem az a fajta! - tört ki végül Jajoi. - Nem olyan, mint Kuniko? - Jól van, jól van, felejtsd el, hogy szóba hoztam! - csillapodott le Maszako is, mihelyt a dühkitörés véget ért, Jajoi pedig gyorsan bocsánatot kért, hiszen tudta, mivel tartozik a barátnőjének.

- Ne haragudj, elragadott a hév, de tűzbe tenném a kezemet Jokóért.

- És nem zavar, hogy annyi időt tölt a gyerekeiddel? - kötötte az ebet a karóhoz Maszako.

- Valamelyikük esetleg mondhat valamit.

- Rég elfelejtették azt az estét - képedt el a csökönyösségén Jajoi. - Azóta sem említik. Maszako leült, és a mennyezetre emelte a tekintetét.

- Nem gondolod, hogy bajba kerülhetsz, mert tudnak a dologról?

- Á, dehogy - erősködött Jajoi, pedig a kérdés a lényegre tapintott. - Mindenkinél jobban ismerem őket, és biztos vagyok benne, hogy teljesen elfelejtették az egészet.

- Remélem, nem tévedsz - pillantott rá Maszako. - De a végjátékban sem szabad lazítani.

- A végjátékban? Ezt most miért mondod? - Jajoi úgy látta, hogy a játszma már befejeződött, és ők nyertek. - Nem hallottad? A kaszinótulajdonos eltűnt, ezzel lezárult az ügy.

- Hogy érted ezt? - horkant föl Maszako. - Csak nem képzeled, hogy valaha is lezárulhat?

- Hogy mondhatsz ilyen szörnyűséget!

Jajoi körbepillantott, és ráeszmélt, hogy időközben szép csöndben Josie is odajött, Maszako mögé állt, és ugyanolyan vádló tekintettel figyeli őt. Ezek ketten utálatos módon mintha valami cselszövésbe fogtak volna, de kirekesztették a terveikből, őt hibáztatták mindenért, holott a pénzét bezzeg boldogan zsebre vágták.

Munka után szó nélkül távozott az üzemből. Mostanában később virradt, a sötétség szinte körülzárta, magányára emlékeztette. Amikor hazaért, Joko meg a fiúk még aludtak a hálósobában, bár a barátnője bizonyára meghallotta a jöttét, mert pillanatokon belül előkerült.

- Jó reggelt! - köszönt rá pizsamában.

- Fölbresztettek?

- Nem baj, ma korán kell indulnom, úgyhogy különben is föl kéne kelnem - nyújtózkodott álmosan a lány, majd mintha észrevette volna Jajoi zaklatottságát. - Sápadt vagy. Történt valami?

- Semmi fontos, csak összekaptam valakivel a munkahelyemen - felelte az asszony, de azt persze nem említhette, hogy azért, mert a védelmébe vette Jokót.

- Kivel?

– Egy Maszako nevű nővel, azzal, aki folyton idetelefonál.

– Aki mindig olyan kurtán-furcsán tárgyal az emberrel? Mit mondott? – szökött Joko arcába a vér, mintha ő maga veszekedett volna.

– Semmi különös – tért ki a válasz elől Jajoi. – Butaság volt az egész. Kötényt kötött, és nekiállt reggelit készíteni.

– Miért beszélsz vele mindig olyan meghunyászkodva? – kérdezte halkán Joko.

– Micsoda? – fordult hátra hirtelen az asszony. – Honnan veszed ezt?

– Talán megfenyegetett valamivel?

Joko tekintetében most ugyanazt a tolakodó kíváncsiságot látta, mint a többi szomszédéban, de nem akarta tudomásul venni. Bárkiről elhitte volna, csak Jokóról nem.

6

A késő délutáni őszi nap lágy fényt vetett az asztalon fekvő bankjegyekötegekre. Csupa új, nyomdatiszta bankójukkal valószínűtlenül festettek, mint valami tréfás levélnehezék. Pedig több pénz hevert most ott annál, amennyit az üzemben egy év alatt keresett, sőt a takarékszövetkezetnél eltöltött összes idő után sem kapott többet ennek a kétszeresénél. Maszako ott ült, bámulta a Jajoitól kapott kétmillió jent, elmerengett az elmúlt néhány hónap eseményein és a leendő „vállalkozás” kilátásain.

Végül gondolatai a pénz elrejtésére terelődtek. Tegye bankba? Csakhogy onnét nem tudná baj esetén sebtében magához venni, és ráadásul hivatalos nyoma maradna. Ha viszont otthon dugja el, mindig fennáll a veszély, hogy valaki megtalálja. Még ezeket a lehetőségeket mérlegelte, amikor megszólalt a kaputelefon. Mielőtt fölvette, a pénzt a mosogató alatti fiókba dobta.

– Bocsánat a zavarásért – jelentkezett egy tétova női hang.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte Maszako.

– Azon gondolkozom, hogy megveszem a szemközti telket, és nem tudom, föltehetek-e néhány kérdést. – Mit mondhatott erre? Kiment az előszobába, és ajtót nyitott. Középkorú nő állt a küszöbön ízléstelen lila kosztümben, az arcáról ítélve körülbelül Maszakóval egyidős, de hízásnak indult, a hangja pedig magasan, kissé eszelősen csengett, mintha nem tanult volna meg bánni vele. – Bocsánat, hogy így betolakodom!

– Semmi baj.

– Azon gondolkozom, hogy megveszem a szemközti telket – ismételte a nő, és a közvetlenül átellenben elterülő, csupasz földdarabra mutatott, amelyről már többször is azt beszéltek, hogy vevőre talál, de az utóbbi időben kezdett elhanyagolt benyomást kelteni.

– És miben segíthetek? – kérdezte Maszako a lehető leg hivatalosabb hangján.

– Kíváncsi vagyok, miért maradt eladatlanul az az egy telek, nincs-e vele valami probléma.

– Erről sajnos semmit sem tudok.

– Szóval nem hallott valami gondról az ingatlanl kapcsolásban? Kínos lenne, ha a megvásárlás után derülne ki.

– Megértem az aggodalmát – mondta Maszako –, de tényleg fogalmam sincs. Esetleg érdeklődhetne az ingatlanközvetítőnél.

– Már próbáltam, de semmit sem mondott.

– Akkor talán nincs is mit mondani – kezdett bosszússá válni.

– De a férjem szerint túlságosan vörös a talaj. – Maszako fejét félrebillentve sandított látogatójára. Még sosem hallott vörös talajról. – Az kedvezőtlen az alapozáshoz – tette hozzá a

nő, érzékelve türelmetlenségét.

– A mi házunk ugyanolyan alapra épült.

– Jaj, bocsánat! – vágott zavart képet a nő.

Maszako elfordult, jelezte, hogy véget kíván vetni a társalgásnak.

– Szerintem nincs azzal semmi baj – mondta.

– Tehát nincs gond a csapadékelvezetéssel vagy ilyesmi?

– Ez itt enyhe emelkedő, úgyhogy jól lefolyik a víz.

– Igen, gondolom – felelte a ház belsejébe lesve a nő. – Köszönöm szépen! – hajolt meg, és távozott.

A rövid beszélgetés kellemetlen érzést hagyott Maszakóban. Kivált, miután eszébe jutott, miket mondott néhány nappal azelőtt a szomszédasszonya, aki megállította az utcán.

– Katoriné! – A hátuk mögötti házban lakó idősebb nő virágrendezést tanított az otthonában. Sosem köntörfalazott, értelmesen viselkedett, így Maszako jobban szót értett vele, mint a környékbeli asszonyok zömével. – Ráér egy percre? – fogta meg Maszako ruhaujját, és halkabbra vette a hangját. – Szeretnék beszélni magával arról a különös dologról, ami a minap történt.

– Mi volt az?

– A munkahelyéről járt körbe egy férfi, és sokat kérdezősködött.

– A munkahelyemről?

Maszako azonnal feltételezte, hogy ez vagy Josiki cége, vagy talán valami bank. Csakhogy tudta, hogy senkinek sincs oka Josiki felől tudakozódnia, Nobuki pedig még fiatal ahhoz, hogy a hitelképességét vizsgálják.

– Igen, határozottan emlékszem, hogy azt mondta, az üzemből jött – ráncolta a homlokát kételkedően az ikebanás hölgy –, de azt gondoltam, talán nyomozóirodás vagy valami efféle. Mindenfélét kérdezett.

– Például?

– Kikkel lakik együtt, milyen a napirendje, a híre a környéken, ilyesmiket. Természetesen semmit sem mondtam neki, de egyéb forrásból talán bőséges felvilágosítást kapott – biccentett az asszony a szomszédos ház felé, amelyben egy idős házaspár lakott.

Amikor Nobuki kilencedikbe járt, az öregek panaszkodtak, hogy hangos a sztereója. Valószínűleg örömmel teregették ki az idegen előtt Maszako életének részleteit.

– Tényleg körbejárt, és mindenkit megkérdezett? – fogta el hirtelen kellemetlen érzés Maszakót.

– Úgy látszik. Észrevettem, hogy szaglászik a maguk házánál, azután becsönget hozzájuk. Kissé aggasztó, nem?

– Azt nem mondta, miért faggatódzik felőlünk?

– Éppen ez hangzott furcsán. Azt mondta, fontolgatják, hogy teljes munkaidősként véglegesítik magát.

– Képtelenség – mormolta Maszako.

Részmunkaidősöket csak háromévi szolgálati idő után véglegesítettek, és még akkor sem teljes munkaidősként. Az a férfi nyilvánvalóan hazudott.

– Le tudná írni az illetőt? – kérdezte.

– Fiatal volt, jó öltönyben.

Azonnal Dzsumondzsi ötlött az eszébe, de mivel ő évek óta ismerte, nem volt oka a körülményeit fölmérni. Talán a rendőrség lehetett, hatósági embereknek viszont semmi

szükségük ilyen álcázott működésre.

Maszako ebben a pillanatban sejtette meg először valaminek-valakinek a jelenlétét, mintha épp hogy az árnyékba húzódva ólálkodna körülötte. Nem rendőr, bár biztosra vette, hogy a nyomozók is figyelik, hanem valami ismeretlen fél. Esetleg valamiképp összefügghetett a dolog azzal a Moriszaki nevű nővel, aki olyan váratlanul bukkant föl Jajoinál. Már azt is furcsállotta, hogy Jajoi mintha egyáltalán nem gyanakodott volna – ez talán azt jelezte, milyen jól titkolják azt, amit terveznek. A rendőrség pedig nehézkesen működött ehhez.

Előbb Moriszaki, majd a fiatalember, most meg ez a hupilila kosztümös nő, aki az ingatlanról érdeklődött. Ha ezek mind kapcsolatban állnak egymással, akkor az ellenfele valamiféle csapattal dolgozik. De ki az, és mit nyerhet az illető ebből az egészből? Maszakóban hirtelen föltámadt a félelem az ismeretlentől. Egy pillanatig fontolgatta, szóljone Josiének és Jajoinak arról, amit fölfedezett, de egyértelmű bizonyíték híján úgy döntött, hogy hallgat róla.

Amikor Maszako aznap este munkába ment, látta, hogy elkészült a parkolóbeli őrbódé. A kicsiny építmény üresen állt, cseppnyi ablakában még sötétség honolt. Az asszony kiszállt a kocsiból, meredten figyelte, amint Kuniko Golfja kavicszáport fölverve robog be a parkolóba.

Kunikónak csak többszöri próbálkozásra sikerült beállnia a szabad helyre, de még akkor is csalén. Csikorogva fölrántotta a kéziféket, és kinézett az ablakon Maszakóra.

– Szép jó estét! – köszönt szokásos megjátszott udvariasságával.

Új, piros bőrdzseki feszült rajta, kétségkívül a most ölébe hullott félmillióból vette.

Maszako viszonzta az üdvözlést. Amióta leszoktak arról, hogy itt várják meg egymást, munkába menet ritkán futott össze Kunikóval, és az asszony mostani csalódott ábrázata alapján gyanította, hogy Kunikónak meg is felel így.

– Korán jöttél – mondta Kuniko.

– Igen, asszem – kukkantott karórájára a gyér fényben Maszako; és csakugyan, majdnem tíz perccel előbb érkezett, mint tervezte.

– Tudod, minek ez? – intett Kuniko a fejével az őrházikó felé, miközben fölhúzta a kocsija tetejét.

– Gondolom, őrt akarnak telepíteni ide.

– Úgy hallom, a rendőrség tudomást szerzett a szatírról, és fölszólította az igazgatóságot, hogy tartsák szemmel a környéket.

Maszako valószínűbbnek tartotta, hogy csak azért szánnak ide őrt, mert illetéktelenek is használják a parkolót.

– Milyen kár! Most aztán nem tudsz találkozni vele – jegyezte meg.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Kuniko leplezetlenül ellenséges arccal.

Gondosan kikente-fente magát, mint aki a belvárosba készül vásárolgatni, de Maszako szemében a hivalkodó smink mintha még inkább kiemelte volna az asszony arcvonásainak hiányosságait.

– Látom, még mindig ezzel a kocsival jársz – morogta Maszako, és a frissen fényesre vakszolt Golf felé biccentett. – Vehetnél magadnak inkább biciklit, hogy spórolj a pénzeddel.

Kuniko azonban sarkon fordult, és dülva-fúlva elvonult. Maszako rá se hederített, a karját dörzsölgette, hogy fölmelegítse. Még október elejéhez képest is kissé szokatlanul hűvösre fordult az idő, és a hideg, száraz esti levegőben élesen elkülönültek a szagok: az üzembeli sütőolaj, a kipufogógáz, a parkoló körül tenyésző gyom, valamint az illatos kínai olajfa. A hírmondónak maradt rovarok valahol a közelben pirregtek.

A koci hátsó ülésén talált egy pamut felsőt, és belebújt. Újabb cigarettára gyújtott –

mostanában szinte szünet nélkül füstölt –, és várta, hogy Kuniko távolodó, vörös alakja eltűnjön. Néhány perc múlva hajtóműrobbaj hallatszott, s nagy teljesítményű motorkerékpár kanyarodott be a parkolóba. A hátsó kerék megcsúszott a talajon, a fényszóró föl-alá ugrált, ahogy a motor Maszako felé közeledett az egyenetlen terepen. Vajon ki ül rajta? A részmunkaidősök egyike sem jár dolgozni motorral. Maszako mit sem sejtve figyelte, ahogy beállt mellé.

– Katoriné! – szólalt meg egy hang, és a motoros fölcsapta sisakellenzőjét. Dzsumondzsi volt az.

– Maga mit keres itt? Halálra rémisztett.

– De jó, hogy elcsíptem! – állította le a motort a férfi.

A parkolóban hirtelen csönd támadt, még a rovarok is abbahagyták a ciripelést, talán az iménti lárma némította el őket. Dzsumondzsi lendületes mozdulattal lerúgta a motor kitámasztóját.

– Mi újság?

– Kaptunk melót – közölte az asszonnyal.

Maszako érverése fölgyorsult a motor meglepetésszem érkezésétől, de most azon kapta magát, hogy karját a mellén összefonva próbálja fékezni kalapáló szívét. Orrát megcsapta a tavasz óta nem hordott pamut felsőből áradó mosószer illata, és egy másodpercre átfutott az agyán, hogy most maga mögött hagyja azt a fajta életet, amelyet ez az illat képvisel. Még szorosabban átölelte magát.

– Olyan melót? – kérdezte.

– Mi más? Most telefonáltak, hogy el kell tüntetni egy hullát. Félttem, hogy nem tudom elérni magát, ezért úgy döntöttem, egyenesen idejövök... de attól tartottam, hogy Dzsonoucsiné megismeri a kocsimat – remegett az izgalomtól Dzsumondzsi hangja.

– Szóval elővette a motort – mondta Maszako.

– Mostanában nem használtam, és némi időbe tellett, hogy életre keltsem.

A férfi úgy vette le a sisakját, akár egy színész a parókáját, és beidegzett mozdulattal simította hátra a haját.

– Mi a teendőm? – kérdezte Maszako.

– Elmegyek érte, és elviszem magához. Mikor végez a munkahelyén?

– Fél hatkor – felelte az asszony egy helyben toporogva.

– És hányra ér haza?

– Nem sokkal hat után. De várnia kell körülbelül kilencig, amíg mindenki el nem megy otthonról. Mit gondol, le tudja szedni róla a ruhát, mielőtt áthozza?

– Megpróbálom – mondta komoran Dzsumondzsi.

– És tudja egyedül szállítani?

– Majd meglátjuk... Vettem szikéket, úgyhogy azokat is hozom.

– Jó – mondta Maszako a körmét rágva, és eszelősen igyekezett kigondolni, nem felejtettek-e esetleg el valamit. A pillanat hevében semmire sem emlékezett, azután mégis eszébe jutott egy dolog. – És okvetlenül szerezzen dobozokat!

– Nagyokat kér?

– Nem, nem túlságosan. Nem lenne jó fölhívni rájuk a figyelmet, úgyhogy olyanokat hozzon, amilyeneket a csemegeboltokban használnak. De ügyeljen arra, hogy jó erősek legyenek!

– Holnap reggel biztos tudok szerezni néhányat. Műanyag zacskói vannak?

– Minden eshetőségre vettem – mondta az asszony. – Még valami: mit csináljak, ha valami közbejön?

Számos lehetséges buktató fordult meg a fejében: például Josiki úgy dönt, hogy szabadnapot vesz ki, vagy Nobuki elblicceli a műszakot.

– Mi jöhet közbe? – kérdezte riadtan Dzsumondzsi.

– Mondjuk, nem üres a ház.

– Akkor hívjon a mobilomon!

Farmerzsebéből névjegykártyát vett elő, és átnyújtotta. A telefonszámot rányomtatták a névjegyre.

– Rendben – mondta az asszony. – Ha adódik valami, fél kilencig föl hívom.

– Ha nem, akkor kilenc tájban ott vagyok – nyújtott kezét Dzsumondzsi. Maszako egy pillanatra rámeredt, majd megfogta. A metsző szélben hidegnek és érdesnek érezte. – Akkor viszlát! – indította be a motort a férfi. A dübörgő hang szétterült az üres parkolóban, és tovaszállt a sötétbe. Maszako az utolsó pillanatban intett a fiatalembernek. – Még valami? – emelte föl újra a sisakellenzőjét Dzsumondzsi.

– Valaki szimatolt a házamnál. Talán magánnyomozó.

– Maga szerint ez mit jelent? – kérdezte egyértelműen nyugtalanul.

– Fogalmam sincs.

– Ugye nem a zsaruk? Velük nem nyerő szórakozni.

Maszako szíve összeszorult. Talán egy időre meg kéne húzniuk magukat. Ezzel a gondolattal persze kissé elkésett.

– Nem tudom – felelte –, de amondó vagyok, hogy folytassuk.

– Én is azt hiszem – helyeselt Dzsumondzsi. – Olyan messzire mentünk, hogy innen már késő meghátrálni. Sok fontos ember tekintélyén esne csorba.

Szabályos kanyart írt le, és porfelleggel kavarva robogott el.

Maszako magára maradván indult útnak az üzembe, és menet közben gondolatban átismételte a folyamatot: első a fej, azután a kéz és a láb, majd a törzs felhasítása... Elképzelte az egész iszonyatos, idegtépő eljárást. Hirtelen felötlött benne a kérdés, milyen állapotban érkezik majd hozzájuk a holttest, és ez még inkább kedvét szegte. A térde megremegett, mintha húzódozna attól, hogy egy lépéssel is közelebb vigye ehhez az iszonyathoz, és nehezebb esett a járás. Megtorpant, és a sötétben állva rádöbbsent, hogy valójában nem a hamarosan szeme elé táruló holttest rémiszti el, hanem azok az emberek, akik láthatatlanul figyelik valahonnét.

Ahogy a társalgóba lépett, Kuniko teátrálisan fölállt és kivonult anélkül, hogy egyetlen pillantásra méltatta volna. Maszako azonban nem ért rá efféle viselkedéssel foglalkozni, mivel Josiét szándékozott megkeresni. Rövidesen meg is találta: Jajoival együtt az öltözőben.

– Muter! – veregette meg a vállát, amint az asszony éppen a munkaköpenye cipzárját húzta föl.

Jajoi, aki mellette állt, szintén megfordult, és derűsen ártatlan arccal nézett rá. Maszako eredetileg úgy gondolta, hogy ezúttal kihagyja őt a tervükből, ám ahogy megpillantotta ezt az arcot – amelyen nyoma sem látszott annak a borzalomnak, amelyet végigéltek –, heves készletét érezte, hogy ugyanúgy megremegetse, ahogyan az imént ő remegett odakint, az éjszakában. Összeszorította a fogait, és megpróbált ellenállni.

– Mi a helyzet? – kérdezte Josie, de megrökönyödött tekintete mutatta, hogy szinte már a kérdés feltevése előtt tudta a választ.

– Befutott egy meló – mondta neki Maszako.

Josie rámeredt, ajkát vékony vonallá préselte össze. Maszako úgy döntött, nem említi a megfigyelés miatti kínlódását; attól félt, Josie nem bírná idegekkel, ő pedig egyedül semmiképpen nem boldogulna a feladattal.

– Mit pusmogtok? – kérdezte Jajoi, és kettejük közé furakodott.

– Igazán tudni akarod? – ragadta csuklón Maszako, és a szemébe nézett.

– Miért, mi az? Mit csináltok? – hebegte ijedten Jajoi. Maszako most a könyökét markolta meg.

– Darabolunk, például itt. Újabb „meló”.

Jajoi hátrált, de Maszako tovább szorította a karját. Josie aggódva pillantott körül, hátha esetleg valaki figyeli őket, és intett Maszakónak, hogy vigyázzon. A helyiségben tartózkodó többi nő azonban ügyet sem vetett rájuk, ki-ki komoran, az előttük álló kemény éjszakára gondolva öltözködött.

– Ezt nem mondod komolyan – suttogta Jajoi kifulladásra és cérnahangon, akár egy kislány.

– Halál komolyan beszélek – hangzott a felelet. – Be akarsz szállni? Csak annyi a dolgod, hogy eljössz hozzám. – Amint Maszako eleresztette, Jajoi ernyedten ejtette le a karját, munkasapkája a földre hullott. – És még valami: ha tényleg úgy döntesz, hogy eljössz, okvetlenül szabadulj meg attól a Moriszakitól!

Jajoi egy pillanatig merőn nézett, majd elsietett.

7

A holttestről kiderült, hogy alacsony, sovány, talán hatvan év körüli férfié. Kopasz volt, ép fogsorú, a mellkasa közepén egy nagyobb, a hasa jobb oldalán kisebb műtéti heg, az utóbbi alighanem vakbélműtétből eredt. Szederjes arcából és a nyakán látható ujjnyomokból ítélve valószínűleg megfojtották. Az arcán kétfelől, valamint a karján keletkezett zúzódások arra utaltak, hogy dulakodott.

Semmi sem árulta el, milyen munkát végzett, ki gyilkolta meg, és milyen okból. Ruhájától megfosztottan holt hústömeggé vált, semmi sem kötötte korábbi életéhez. Nem mintha szükségük lett volna bármi efféle kapocsra; csupán az a feladat hárult rájuk, hogy föltrancsírozzák, a darabokat zacskókba, a zacskókat dobozokba rakják. Ha az ember érzéketlenné tudta tenni magát a hússal-vérrel szemben, akkor valóban igen csekély különbség mutatkozott e munka meg a gyárban végzett között.

Josie térdig föltúrte melegítőnadrágja szárát; Maszako sortba-pólóba öltözött. Mindketten az üzemből elcsent kötényt és kesztyűt viseltek. Nehogy mezítláb csontszilánkra lépjenek, Maszako fölvette a férje gumicsizmáját, Josiének pedig a sajátját adta kölcsön. Öltözködésük sem sokban különbözött tehát az üzemtitől.

– Szuper szikék – ámuldozott Josie.

A Dzsumondzsi által hozott orvosi műszerek rendkívül célszerűnek bizonyultak. A Kendzsinél alkalmazott nyershal szeletelő késekkel ellentétben a szike szinte erőfeszítés nélkül vágta a húst, akár egy vadonatúj olló a kelmét. A följavított eszköztárnak köszönhetően a vártnál gyorsabban haladtak a munkával.

Sajnos hamar rájöttek, hogy nem használhatják a villanyfűrészt, amit Dzsumondzsi csontvágáshoz szerzett, ugyanis a próbaüzem alatt csontport és húscsapatokat szórt a szemükbe. A jövőbeni felhasználáshoz védőszemüveg is kell. A munka előrehaladtával a helyiséget elárasztotta a vér, a levegőt megtöltötte a zsigerek gyomorforgató bűze, ahogyan már Kendzsi esetében is; de miként a munka most könnyebbnek tűnt, valamiképpen a hozzá tartozó

borzalom is kevésbé érvényesült.

– Ez biztosan szívműtét volt. – Josie kialvatlanságtól vörös szemmel pislogott, miközben ujját végighúzta a férfi mellkasát keresztező bíborvörös, hernyószerű forradáson. – Azért ez szomorú, hogy ezt az operációt túlélte, és végül meggyilkolták. – Maszako a férfi egyik kezének és lábának fölszabdalásával foglalkozott, mialatt Josie elmélkedését hallgatta. Az alsó végtag különbözött Kendzsiétől. Míg Kendzsi élete teljében volt, ezt a férfit megereszkedett, ráncos bőr borította, és alatta szinte semmi zsír sem volt. Talán csak a képzelete játszott Maszakoval, de egyenesen úgy érezte, hogy a fűrész valami száraz, üreges tárgyat, nem pedig húst és csontot vág át. – Sokkal könnyebb így, hogy a penge nem ragad bele a zsírba – folytatta monológját Josie, miközben dolgozott. – Nem úgy, mint az elsónél. A zacskók is könnyebbek.

– Fogadok, hogy alig nyom ötven kilót – mondta Maszako.

– Én meg fogadok, hogy gazdag vén gazember volt – toldotta meg Josie igencsak magabiztosan.

– Azt meg honnan a csudából tudod?

– Nézd csak meg ezt a benyomódást az ujján! Biztos bazi nagy gyűrűt viselt, olyan vastagot, mint egy fánk, brillelkel meg rubinokkal kirakva. Valaki biztos lerántotta.

– Csapongó a fantáziád – nevetett Maszako.

Maszako számára úgy kezdődött a reggel, mint egy rossz álom folytatása. Josie még nem érkezett meg, de Dzsumondzsi megbeszélés szerint, mindjárt kilenc után sápadtan beállított, és lepedőbe csavarva hozta be a holttestet.

– Bemajréztam – mondta, és úgy dörgölte az arcát, mint aki most tért vissza az Északisarkvidékről, noha októberi reggelhez képest egészen enyhe idő uralkodott.

– Mitől? – kérdezte Maszako, miközben kék PVC-ponyvát terített a fürdőszoba padlócsempéjére, uyanazt, amit Kendzsihez használtak.

– Ettől! – intett a hullára a férfi. – Életemben először láttam halottat. De nemcsak láttam, hanem fél éjszaka ápolónőt is játszottam mellette. Miután betettem a csomagtartóba, elmentem egy gyorsbüfébe, hogy agyonüssöm az időt, majd körbefurikáztam Roppongiban.

– Nem félt, hogy lemeszelik?

– Átfutott az agyamon, de nem akartam egyedül maradni ezzel. Emberek között akartam lenni. Tudom, hogy mindenki így végzi, mindenki meghal, mégis úgy festett a dolog, hogy egy zombit dugdosok a csomagtartómban. Tudtam, hogy le kéne vetköztetnem, meg minden, de egymagamban nem bírtam megtenni, és kész. Rá sem tudtam nézni, amíg föl nem kelt a nap. Azt hiszem, simán begyulladtam.

Sápadt arca láttán Maszako megértette, min ment át. Úgy gondolta, van valami a holttestekben, amitől az élők visszarettennek. eltűnődött, mennyi időbe telik, hogy egy hulla ugyanúgy hasson, mint bármely más tárgy.

– Honnan kellett elhoznia? – kérdezte Dzsumondzsi ökölbe szorított kezéhez érve.

– Azt hiszem, jobb, ha nem tudja. Ha valami váratlan történne, kínosnak bizonyulhatna.

– Mire gondol?

– Nem tudom. Valami... váratlan.

A férfi egészen óvatosan fölemelte a lepedőt, és bekukucskált az arcra.

– A rendőrségre céloz? – kérdezte Maszako.

– Nemcsak a rendőrségre.

– Akkor például kire?

– Az érdekelt felekre, hogy úgy mondjam; valakire, aki bosszút akar állni.

Maszako rögtön az ő ismeretlen megfigyelőire gondolt, de Dzsumondzsi láthatólag olyanokra célzott, akik prózaibb, szakmai kapcsolatban álltak a tetemmel.

– Kíváncsi vagyok, miért ölték meg – mondta Maszako.

– Az eltűnése alighanem nagyon gazdaggá tett valakit. Ezért kell gondoskodniuk arról, hogy a holttest soha ne kerüljön elő.

Ez azt jelentette, hogy ez az ember legalábbis több milliárd jent ért. Maszako a férfi kopasz, fakó, vértelen fejbőrére meredt. Ha figyelmen kívül hagyjuk az „érdekelt feleket”, egy holttest tényleg olyasvalami, amit éppúgy ki kell dobni, mint bármely más hulladékot. A hulladék az emberélet természetes mellékterméke; és másnak semmi köze hozzá, mit dobnak ki, illetve ki dobja ki. Persze, ha eljön az ideje, bele kell nyugodnunk a ténybe, hogy a többiekkel együtt minket is kidobnak.

– Segítsen levetkőztetni! – kérte Maszako higgadtan Dzsumondzsit.

– Rendben.

Maszako bevagdosta az öltönyt, és csíkokban lehántotta a hulláról, a cidrizó Dzsumondzsi pedig zacskóba gyömöszölte.

– Volt tárcája vagy egyebe? – kérdezte az asszony.

– Nem, minden effélét elvettek tőle. Ez minden, ami maradt.

– Akkor tényleg csak szemét – mormolta Maszako.

– Úgy nézem, ez a helyzet – vágott döbbent képet Dzsumondzsi.

– Könnyebb, ha így fogjuk föl.

– Azt hiszem, értem, mire gondol.

– A pénzt megkapta?

– Itt is van – felelte a férfi. A farzsebéből barna papírzacskót vett elő, olyat, amelybenbe cukorkát szoktak kimérni. – Pontosan hatmillió. Megmondtam nekik, hogy csak akkor tudjuk vállalni, ha előre ideadják a teljes összeget.

– Helyes. De mi lesz, ha később ne adj' isten előkerül a hulla?

– Akkor vissza kell adnunk a pénzt. De még akkor is lesznek, akik ezáltal pofára esnek, és meg fogják találni a módját, hogy elszámoltassanak – közölte remegő hangon, mintha egyedül ő értené, miféle kockázatot vállal. – Úgyhogy a lehető legóvatosabban kell eljárunk! – tette hozzá.

– Rendben – bólintott Maszako.

Miután eltávolították a ruhát, és a meztelen holttestet kiterítették a fürdőszobában, Dzsumondzsi a zacskóból négy bankjegyköteget vett elő, és rakott elé.

– Tegye el most! – javasolta.

A sötét, gyűrött bankókat befőttes gumival fogták össze, nem úgy, mint a frissen nyomottakat, amelyeket az asszony Jajoitól kapott. Arra a készpénzre emlékeztették, ami a takarékszövetkezetben vándorolt egyik kézből a másikba. Piszkos üzlet, piszkos pénz – gondolta Maszako.

Maszako az ébresztőórára nézett, amelyet a fürdőszobán kívüli gardróbrészben, a mosógépen hagyott. Láta, hogy mindjárt dél. Már majdnem végeztek, és Dzsumondzsinak rövidesen vissza kellett érnie a dobozokkal. Az asszony válla és csípője elgémberedett a holttest melletti hosszas guggolástól – erre nem emlékezett az első alkalomról, talán az akkori idegessége miatt nem. Amióta az üzemből hazajött, szemhunyasnyit sem aludt, így hát alig várta, hogy befejezzék és lefekhessen.

Josie főlegyenesedett, hátranyúlt, hogy megmasszírozza fájós derekát, de

elbizonytalanodott, és a keze félúton megállt.

– A saját derekamat sem dögönyözhetem meg, mert mindenemet összevérezném – mondta.

– Vegyél föl másik gumikesztyűt!

– Nem akarom elpazarolni.

– Ne butáskodj! – intett Maszako a fejével a kesztyűköteg felé, amelyet az üzemből hozott.

– Rengeteg van.

– Ahogy elnézem, Jajoi nem jön – mondta Josie, miközben lehúzta a kesztyűjét.

– Gondolom, nem – hagyta helyben Maszako. – Pedig nem bántam volna, ha legalább

egyszer látja, hogy megy ez. A jelek szerint bűnösebbeknek tart bennünket saját magánál, pedig ő ölte meg a férjét – méltatlankodott. – Lenéz minket, mert pénzért csináljuk, holott ez semmi ahhoz képest, amit ő művelt. – Ebben a pillanatban megszólalt a csengő, és Josie rémülten fölsikoltott. – Valaki jött! Biztos a fiad.

Maszako a fejét rázta. Nobuki szinte sohasem jött haza ilyenkor.

– Valószínűleg Dzsumondzsi – mondta.

– Igazad van – nyugodott meg valamelyest Josie.

Amikor Maszako kinézett a kémlelőnyíláson, látta, hogy Dzsumondzsi áll odakint, és nehezen boldogul a sok dobozzal. Segített neki behordani a dobozokat Josiéhoz.

– Itt vannak – mondta Dzsumondzsi.

– Legfőbb ideje – váltott Josie arra a hangra, amit a gyárban a fiatalabb dolgozóknál szokott használni.

– Hány darabra lesz szükség? – kérdezte Dzsumondzsi.

Maszako mutatta, hogy nyolcra. A férfi kistermetű volt, így a zacskókat kevésbé kellett telepakolni, mint várták. Ezenkívül Dzsumondzsi úgy döntött, hogy a legkönnyebben fölismerhető részt, azaz a fejet és a ruhát fuvaroztatás helyett maga viszi el.

– Nyolcra? – nézett meglepetten. – Azt hittem, több kell.

– Mit gondol, látta valaki? – kérdezte Josie.

– Nem hiszem.

– Nem látta, hogy valaki figyel a házat? – érdeklődött Maszako fürkész tekintettel.

Katasztrofális következményekkel járhatott, ha azok az ismeretlen emberek megtudják, mit művelnek.

– Senkit – felelte a férfi. – Hacsak nem...

– Hacsak kit nem?

– A szemközti telken ácsorgott egy nő. De amikor meglátott engem, elment.

– Hogy nézett ki?

– Molett, középkorú – mondta Dzsumondzsi. Nyilván az a nő, aki Maszakót faggatta a telekről.

– Nem úgy tűnt, hogy a házat lesi? – kérdezte Maszako.

– Nem, szerintem csak körülnézett. Rajta kívül csak néhány embert láttam, valószínűleg vásárolni mentek. Azt hiszem, semmit sem vettek észre.

Az asszony úgy látta, hiba volt kikötnie, hogy Dzsumondzsi kocsiját használják, legközelebb az ő Corollája kevésbé szúr majd szemet.

Bepakolták a dobozokat a kocsiba, és mihelyt elkészültek, Dzsumondzsi el is hajtott.

– Akár egy művezető, aki ebédet visz a munkásoknak – mondta Josie, és ettől mindketten föl kacagtak.

Azután fölváltva takarítottak a zuhanyozórészben, fölsúrolták a fürdőszobát. Maszako látta,

hogy Josie kezd nyugtalankodni az idő miatt, ezért odavitte neki a részét.

– A tiéd – adta át.

Josie kinyújtott kézzel vette el, mintha félné, hogy bepiszkolódik tőle, és gyorsan a táskája mélyére dugta.

– Köszí! – mondta megkönnyebbült hangon.

– Mire szánod?

– Úgy gondoltam, főiskolára járatom belőle Mikit – magyarázta, miközben hátrasimította zilált haját. – Hát te?

– Még nem tudom.

Maszakónak immár ötmilliója volt, de nem tudta, mit akar vele.

– Hadd kérdezzek valamit – habozott egy pillanatig Josie –, de ne vedd zokon.

– Micsodát?

– Te is egymilliót kaptál?

– Természetesen – felelte Maszako egyenesen a szemébe nézve. Josie a táskájába nyúlt, és kihúzta a bankjegyeköteget.

– Akkor szeretném visszafizetni a tartozásomat. – Maszako már elfelejtette, hogy kölcsönadta neki a pénzt a lánya osztálykirándulására. Josie lepergetett nyolc darab tízezer jenest, meghajolt, és átnyújtotta. – Még háromezerrel tartozom, de nincs apróm. Megadhatom az üzemben?

– Persze – felelte Maszako.

A kölcsön az kölcsön. Josie egy pillanatig rajta felejtette a tekintetét, talán félig-meddig arra számított, hogy visszautasítja a pénzt, de amint világossá vált, hogy nem, fölállt.

– Akkor ma este találkozunk – köszönt el.

– Ma este – felelte Maszako.

Megszokták az éjszakai műszakot, és valahogy helytelennek érezték a nappali munkavégzést.

312-ES LAKÁS

1

Este, amikor fölébredt, Maszako valami megfoghatatlan szomorúságot érzett. A tél beköszöntét jelző korai alkony nyomasztóan hatott rá. Feküdt az ágyban, figyelte, ahogy a szobában fokozatosan elfogy a fény, és rátelepszik a sötétség. Az ilyen pillanatok miatt tűnt elviselhetetlennek az éjszakai műszak, ezért látszott szinte kivédhetetlennek, hogy sok ott dolgozó nő a végén kissé becsavarodjon. De nem annyira a téli sötétség, mint inkább a normális, hétköznapi világgal ellentétes, feje tetejére állított életvitel feszültsége vezetett depresszióhoz.

Hány tevékeny, „normális” reggel volt már az életében? Mindig elsőként kelt, hogy mindenkinek reggelit készítson és elemózsiát csomagoljon. Fölteregette a kimosott ruhát száradni, felöltözött, segített Nobukinak elkészülni, elvitte az óvodába. Állandóan szemmel tartotta a faliórát, vagy a karórájára lesegetett; az irodában agyondolgozta magát. Újságolvasásra sem ért rá, nemhogy könyvet vehetett volna a kezébe; az alvásból kellett lecsippentenie, hogy bármi másra jusson ideje; azután pedig, amikor eljött a várva várt szabadság, megbirkózott az addigra fölhalmozódott mosni- és vasalnivalóval. A szorgos, „normális” napokon nem volt helye magánynak. Se büntudatnak.

Nem sírta vissza azokat az időket, nem kívánt változtatni a dolgok mostani állásán. Ha a napsütötte köveket fölfordítják, előtárul alóluk a hideg, nyirkos föld; oda fúrta be magát jó mélyen Maszako. Ebben a sötét világban nyoma sem volt melegnek, egy jól befészkelődött bogár számára mégis békés, meghitt világ volt. Maszako behunyta a szemét. Talán a felszínes, nyugtalan alvás miatt érezte ólomnehéznek a tagjait, és mintha sosem tudta volna kipihenni az üzem okozta kimerültséget. Végül lassacskán öntudatlan állapotba süllyedt, mintha a nehézkedési erő húzta volna le, és hamarosan álomba merült.

A T Hitel- és Kölcsönpénztár régi felvonójával tartott lefelé, az ismerős, zöld falburkolatot nézte. A burkolópaneleket himlőhelyessé tette az épületen belüli pénzmozgatásra használt targoncák számtalan ütközésének nyoma. Maszako megszámolni sem tudta, hányszor cipelt ki maga is aprópénzzel teli súlyos zsákokat ebből a liftből. A felvonó az első emeleten, Maszako régi munkahelyén, a pénzügyi osztályon állt meg. Szétnyílt az ajtó, és az asszony egy pillanatig a sötét, üres helyiségbe bámult. Jól ismerte, csukott szemmel is eltájékozódott volna benne, de már semmi keresnivalója sem volt itt.

Épp megnyomta a gombot, hogy az ajtó összecsukódjon, amikor egy férfi csusszant be a felvonószekrénybe: Kendzsi, akit Maszako halottnak hitt, és láttára hirtelen alig kapott levegőt. A férfi fehér inget, szürke nadrágot és egyszínű nyakkendőt viselt, ugyanazt az öltözéket, amit azon a bizonyos napon. Udvariasan köszönt Maszakónak, majd hátat fordított neki, szembeállt az ajtóval. Maszako a tarkóját tanulmányozta, amelyet nyakába lógó haja félig eltakart, de azután borzadva hőkölt hátra, mert ráeszmélt, hogy önkéntelenül az általa ejtett vágások sebhelyeit keresi.

A lift csigalassúsággal haladt, de végül leért a földszintre, és kinyílt az ajtó. Kendzsi kilépett a sötétbe, eltűnt azon a részen, ahol a recepció pultnak kellett volna lennie. Maszako a felvonószekrényben állva érezte, hogy a testét kiveri a hideg veríték, és azon morfondírozott, kövesse-e a férfit a sötétbe.

Amint elhatározta magát, és kilépett a liftből, valaki ráugrott a sötétből. Maszako nem szabadulhatott, hátulról hosszú karok fonódtak rá, hogy mozdulni sem bírt. Segítségén kiáltott

volna, de nem jött ki hang a torkán. Kapálódzni is próbált, tagjai azonban megbénultak. Az izzadságcseppek úgy serkentek ki a pórusain, mintha a reményvesztettség és a rémület szivárogná a testéből. Ujjai megfeszültek, megdermesztette a félelem. Ekkor azonban a férfi kezének melege, Maszako nyakára lehelt szagatott lélegzete lassanként valami eltemetett indulatot váltott ki belőle: készletet, hogy megadja magát, ellazuljon, engedjen a halálnak. Félelme hirtelen szertefoszlott, súlytalanul ellebegett, és gyönyör lépett a helyébe. Kéjesen fölsikoltott.

Kinyitotta a szemét, és hanyatt fekve, az ágyban találta magát. Keze a melléhez siklott, a szívére szorította. Természetesen nem ez volt az első erotikus álma, de először fordult elő, hogy a gyönyör ilyen elválaszthatatlanul összefonódott a félelemmel. E tudatalattijába rejtett jelenet fölfedésétől egy ideig dermedten feküdt a sötétben. Ki volt az a férfi az álmában? Ahogy megpróbálta fölidézni, pontosan milyennek érezte köréje fonódó karját, fontolóra vette a lehetőségeket. Nem Kendzsi volt. Olybá tűnt, mint egy kísértet, aki félelmei felé csábította. Nem is Josiki volt. A férje sokéves együttélésük alatt sosem emelt kezét rá. Az ölelés a brazilra, Kazuóra sem emlékeztette Maszakót. Így hát csak azt feltételezhette, hogy álmában az a láthatatlan alak öltött testet, aki leleskedett rá. De mit jelent az, hogy félelme ilyen heves nemi gyönyörhöz kötődött? Egy pillanatig egy már-már elfeledett érzetbe merülve feküdt.

Fölkelt, és fölkapcsolta a villanyt. Összehúzta a függönyt, és leült a fésülködőasztalhoz. Az arca homlokráncolva, a neonfénytől betegesen sápadtan nézett rá a tükörből. Megváltozott az óta a nap óta, ezt Maszako is tudta. A szemöldöke közti barázdák elmélyültek, a tekintete szúrósabbá vált. Alighanem idősebbnek látszott. Az ajka azonban résnyire nyílt, mintha mondani készült volna valamit. Mi ez az egész? Szájára tapasztotta a kezét, de a szemében csillogó fényt nem takarhatta el.

Valami zaj visszazökkentette a valóságba. Valószínűleg Josiki vagy Nobuki jött haza. Az éjjeliszekrényen álló órára nézett, és látta, hogy mindjárt este nyolc. Gyorsan megfésülködött, vállára vetett egy kardigánt, és kilépett a szobából. A fürdőszobából kihallatszott a mosógép hangja. Josiki nyilván kimosta a szennyesét munka után. A férje évek óta maga mosta a fehérneműjét és egyéb holmiját.

Maszako bekopogott Josiki kuckójába. Nem kapott választ, mégis benyitott, s ott találta a férfit: neki háttal ült, még az öltönyingében, és a fejhallgatójával zenét hallgatott. Az eleve pici helyiség képtelenül zsúfolttá szűkült, miután Josiki ágyat, könyvespolcot meg íróasztalt hozott ide, berendezkedett, akár egy diák valami padlásszobában. Maszako megütögette a vállát. A férfi meg hökkent, lehúzta a fejhallgatót, és a felesége felé fordult.

– Rosszul vagy? – kérdezte a pizsama láttán.

– Nem, csak elaludtam.

Az asszonyra hirtelen rájött a didergés, gombolgatni kezdte a kardigánját.

– Elaludtál? Nyolc óra – közölte Josiki színtelen hangon. – Ebben az összefüggésben mindig furán hangzik.

Megjegyzése a választóvonal túloldaláról, egy másik világból érkezett.

– Tudom – felelte Maszako, és az ablakpárkányra könyökölt. – Tényleg furán hangzik. Az ágyon heverő fejhallgatóból komolyzene szűrődött ki, ő is hallotta, de nem ismerte föl a művet.

– Mostanában nem főzöl vacsorát – állapította meg Josiki anélkül, hogy ránézett volna.

– Nem.

– Miért nem?

– Mert nincs kedvem.

– Nekem mindegy – hagyott föl pillanatnyilag az ok firtatásával a férfi, de te mit vacsorázol?

– Megeszem, amit itthon találok.

– Mi meg lássuk el magunkat? – kérdezte szomorkás mosollyal Josiki.

– Gondolom. – Maszako jobbnak látta, ha őszinte. – Sajnálom, de azt hittem, megkapod, amit akarsz.

– De miért nincs kedved?

– Talán azt mondhatnánk, bogárrá változom. Egyszerűen azt szeretném, ha hagynának elbújni szem elől, valahová a föld alá.

– Ha bogár volnál, ez rendben is lenne, de...

– Szerinted jobban járok, mint nő?

– Azt hiszem.

– Szerintem meg te is boldogabb lennél bogárként.

– Hogyhogy? – meredt rá értetlenül Josiki.

– Bizonyos szempontból máris az vagy. Bezárkóztál a magad kis világába. Munka után beveszed magad ide, és tudni sem akarsz rólunk, ezzel az erővel panzióba is költözhetnél – mutatott körbe az asszony.

– Hát, végül is... – mondta Josiki, és fölvette a fejhallgatót, mivel a társalgás olyan irányba fordult, amerre ő nem óhajtott haladni.

Maszako merőn nézte. Megismerkedésük óta jócskán megváltozott a férfi: megritkult a haja, és tovább őszült. Fogyott is, emellett állandóan alkoholtól búzlott. A fizikai változásoknál többet számított azonban, hogy az asszony szembeötlően érzekelte: Josiki minden addiginál elkeseredettebben törekszik valamire – valamiféle belső tartás elérésére. Már a régi szép időkhöz is többre értékelte a szabadságát, mint mások, és szenvedélyesen szeretett volna élni. A munkája javarészt akkor is lekötötte, de szabad idejében szívélyes és nagylelkű embernek mutatkozott. Az akkor még fiatal és naiv Maszako szerencsésnek érezte magát, hogy ilyen férfi szereti, viszonzásul ő is szerette, és bízott benne.

Most azonban úgy tűnt, mihelyt Josiki megszabadul a munkától, tüstént meg akar szabadulni a családjától is. A környező világ szemmel láthatóan romlott volt, a saját munkája kimondhatatlanul az. De még Maszako sem tudta megadni neki a szabadságot, amelyet igényelt, most pedig ráadásul Nobuki is zátonyra futott. Minél inkább a saját tisztességére összpontosított Josiki, láthatólag annál kevésbé nézte el másoknak, ha nem tudtak megfelelni az ő mércéjének. Ám ha megoldásul azt választja, hogy elrejtőzik, mindenről és mindenkiről lemond, akkor remetévé válik, Maszakónak pedig nem állt szándékában egy remetével élni. Eszébe ötlött, hogy ez az elszántsága valamiképp az iménti álomban átérzett gyönyörrel függhet össze. Valami elszabadult a lelkében.

– Miért nem fekszünk már le egymással? – emelte föl a hangját, hogy Josiki a fejhallgatón át is meghallja.

– Hogy mit? – húzta le azt a füléről ismét a férfi.

– Miért akarsz idebent egyedül lenni?

– Azt hiszem, ez a lényeg: egyedül akarok lenni – felelte a polcokon katonás rendben sorakozó könyvek gerincét bámulva.

– De hát mindannyian egyedül akarunk lenni – mondta az asszony.

– Gondolom.

– Miért szoktál le arról, hogy lefeküdj velem? Josiki összerezzen és elfordult.

- Így alakult. Úgy láttam, te is elfáradtál.

- Alighanem.

Maszako megpróbálta fölidézni az immár négy-öt évvel ezelőtti körülményeket, amelyek arra készítették őket, hogy külön szobába vonuljanak vissza. A dolog azonban nem egy bizonyos tényezőtől eredt, hanem számtalan apró sérelemből adódott össze, amelyeknek részleteit rég elfelejtette.

- Két embert nem csak a szex köt egymáshoz – jegyezte meg Josiki.

- Tudom – mormolta az asszony. – De úgy látszik, te minden mást is eldobtál magadtól, mintha ki nem állhatnád, hogy bármi közöd legyen akár Nobukihoz, akár hozzám.

- Te döntöttél úgy, hogy elvállalod az éjszakai műszakot – vágott vissza kissé méltatlankodva a férfi.

- Muszáj volt. Tudod, hogy a szakmában sosem találtam volna másik állást.

- Hidd csak, ha jólesik – nézett végre az asszony szemébe Josiki –, de te is tudod, hogy kisebb cégnél találhattál volna valami könyvelési feladatot. Az az igazság, hogy megsértődtél, és nem akartad vállalni a kockázatot, hogy újra pórul jársz.

Aligha számított meglepőnek, hogy Josiki – amilyen intuitív alkat – megsejtette ezt, és Maszako gyanította, hogy a férje még a fájdalmát is érzékeli.

- Szóval szerinted akkor terelődött rossz irányba minden, amikor elkezdtem éjszakázni?

- Nem, de azt hiszem, nyilvánvaló, hogy mind a ketten egyedüllétre vágytunk.

Maszako rádöbbsent, hogy Josikinek igaza van, valóban elváltak az útjaik. Ebben semmi különösebben tragikus nem volt, de tény, hogy ettől magányosnak érezte magát. Egy pillanatig hallgattak.

- Meglepődnél, ha elhagynálak? – kérdezte végül az asszony.

- Azt hiszem, ha csak úgy eltűnnél, akkor igen. Biztosan aggódnék.

- De nem indulnál a keresésemre?

- Valószínűleg nem – felelte pillanatnyi gondolkodás után Josiki, és visszatette fülére a fejhallgatót, ezzel jelezve, hogy a beszélgetésnek vége.

Maszako rámeredt. Már elhatározta, hogy elhagyja ezt a házat, s az ehhez szükséges bátorítás most ott lapult az ágy mögött, amelyből éppen kikelt, a hálórúhái közötti dobozban: ötmillió jen készpénzben. A lehető leg halkabban nyitotta ki az ajtót, és kilépett a folyosóra. Nobuki ott állt a sötétben, az anyja váratlan megjelenésétől ijedtnék látszott, de nem mozdult. Maszako becsukta maga mögött Josiki szobájának ajtaját.

- Hallgatództál? – kérdezte. Nobuki nem szólt semmit, csak zavartan elfordította a fejét. – Lehet, hogy azt hiszed, minden kellemetlenség alól kibújhatsz az életben, ha megkukulysz – nézett a szemébe Maszako –, de ez nem megy. – A fiú már magasabbra nőtt nála. Csakugyan az ő testéből jött a világra ez a nagy melák? Mindeddig figyelte, ahogy Nobuki lassanként eltávolodik tőle, most azonban arra eszmélt, hogy maga fogja elszakítani a köteléket. – Nagyon valószínű, hogy elköltözöm – közölte –, de már felnőttem. Tégy, ahogy jónak látod. Menj vissza az iskolába, ha akarsz, vagy hurcolkodj el innét, ha az jobban megfelel neked. Ezt magadnak kell eldöntened.

Nézte a fiú beesett arcát, valami árulkodó jelet keresett, ám hiába. Nobuki ajka egy pillanatra megremegett, de néma maradt. Maszako megfordult, és elindult az előszobában.

- Kösz a kurva nagy semmit! – üvöltötte a hátába a kamaszosan rekedt, elkínzott hang.

Az asszony ebben az évben immár másodszor hallotta, ezúttal mélyebben, inkább férfiasan, mintsem fiúsan szólt. Nobuki szemében könnyek csillogtak, amikor azonban Maszako újra

szólni próbált hozzá, dühösen elfordult, és fölrohant a lépcsőn. Maszakónak fájt a szíve, de tudta, hogy valójában ő sem akar visszautat találni.

Hónapok óta először kanyarodott el munkába menet Jajoihoz. Az úttestről föl kavarodott száraz falevelek súrlódtak kellemes zizegéssel a szélvédőhöz. Zavarta a hűvös légmozgás, már épp föl is tekerte volna az ablakot, de abban a pillanatban berepült egy bogár, és körbezümmögött a sötét utastérben. Arra az estére emlékeztette, amikor ezen az úton végighajtva tanakodott, segítsen-e Jajoinak, és egy pillanatra gardéniaillat töltötte be az autót. Csak idén nyáron történt, mégis mintha évek teltek volna el azóta.

Zaj hallatszott a hátsó ülés felől. Maszako tudta, hogy alighanem csak az autóatlasz csúszott le, mégsem tudta elhessenteni az érzést, hogy valójában Kendzsi az, aki úgy határozott, elkíséri a feleségéhez.

– Örülök, hogy velem tartasz! – szólalt meg hangosan, és hátrapillantott a sötétbe.

Álmaiban olyan sokszor találkozott már a férfival, hogy szinte régi barátoknak tűntek. Most együtt mentek, hogy utánanézzenek ennek a nőnek, Moriszaki Jokónak, aki Jajoi fiaira vigyáz, mialatt az asszony az üzemben dolgozik.

Akárcsak azon az estén, amikor elvitte a holttestet, Maszako befordult Jajoiék utcácskájába, és a ház előtt megállt. A nappali lefüggönyözött ablakán át meleg sárga fény szűrődött ki. Maszako becsöngtetett a kaputelefonon, és Jajoi aggódó hangja szólt ki.

– Maszako vagyok – jelentkezett. – Bocs, hogy ilyen későn zavarlak. Jajoi meglepett sikkantást hallatott, és a következő pillanatban már sietős léptek közeledtek az ajtóhoz.

– Történt valami? – kérdezte Jajoi.

Homlokába csapzott tincsek hullottak, mintha most lépett volna ki a fürdőkádból.

– Bemehetek egy percre? – kérdezte Maszako.

Ahogy a zsúfolt előszobába lépett, és becsukta az ajtót maga mögött, tekintete önkéntelenül arra a pontra vándorolt, ahol azon az estén Kendzsi ült. Jajoi megértette, mit jelent a pillantás, és lesütötte a szemét.

– Még korai munkába menni – mondta.

– Tudom, de beszélni szeretnék veled.

Jajoi arca feszültté vált, ahogy eszébe jutott az üzembeli szóváltásuk.

– Miről?

Maszako bekukkantott a nappaliba Jajoi válla fölött.

– Hánykor jön ez a Moriszaki?

A gyerekek már nyilvánvalóan lefeküdtek. A tévéből híradó hangja hallatszott.

– Épp szólni akartam róla – komorodott el Jajoi. – Nem jön többé.

– Miért nem? – támadt Maszakóban megmagyarázhatatlan, baljós érzés.

– Körülbelül egy hete váratlanul bejelentette, hogy haza kell utaznia vidékre. Próbáltam maradásra bírni, de azt mondta, nincs más választása. A gyerekeknek majd megszakadt a szívük, és Joko is majdnem sírt.

– Hová valósi?

– Azt közelebbről nem árulta el. – Jajoi nem tudta palástolni megbántottságát. – Csak annyit mondott, hogy majd jelentkezik. Én meg még azt hittem, hogy egészen összebarátkoztunk.

– Figyelj, töviről hegyire meséld el, hogyan ismerkedtél meg vele! Jajoi nyelt egyet, azután részletesen földézte, miként találkozott össze Moriszakival, és hogyan alakult ki a barátságuk. Miközben beszélt, Maszakónak mindinkább meggyőződésévé vált, hogy az a nő szaglászni jött. Jajoi észrevette rajta az aggodalmat.

– Mit izgatod magad annyira? – kérdezte. – Szerintem túl sokat magyarázol bele az egészbe.

– Meglehet – mondta Maszako –, de azt hiszem, valaki kutakodik utánunk, le akar leplezni bennünket. Csak óvatosan szeretnék eljárni – öntötte végre szavakba gyanúját.

– Biztos vagy ebben? De hát kicsoda? Miért? – siránkozott Jajoi, mintha nagy sokára megértette volna a dolgot. Vízcseppek hullottak a hajáról. – A rendőrség?

– Azt nem hiszem.

– Akkor kicsoda?

– Nem tudom – ingatta a fejét Maszako. – Éppen ez nyugtalanít.

– Akkor úgy gondolod, hogy Joko is benne volt?

– Valószínűleg.

A nő feltehetőleg már kiköltözött a lakásából, tehát Maszako nemigen látta értelmét, hogy azon keresztül próbáljanak a nyomába eredni. Egyvalamit azonban biztosra vett: bárki szállt is rájuk, jókora összeget költött arra, hogy Jajoi közelében lakást béreljen. Hátborzongatóan hatott a gondolat, hogy valaki hajlandó ekkora erőfeszítéseket tenni, hogy kémkedjen utánuk.

– Talán a biztosítótársaságtól volt valaki – vetette föl Jajoi.

– De hát már jóváhagyták a kifizetést, nem?

– De. A jövő hétre ígérték a pénzt.

– Talán arra hajt valaki – vélte Maszako. Jajoi fázósan dörzsölgette a karját.

– Gondolod, hogy rám vadásznak? Mitévő legyek?

– Ismernek, mert szerepeltél a tévében. Azt hiszem, jobb, ha mostantól nem jársz be az üzembe. Meg kéne húznod magadat egy ideig.

– Tényleg így gondolod? – nézett rá Jajoi. – De ha kilépek, azok ketten tudni fogják, hogy pénzhez jutottam.

Maszako viszonzta a pillantását, ráeszmélt, hogy Jajoi mostanáig sok mindent azért tett, mert tartott Josiétól és Kunikótól. Meghökken, mennyire számítóvá vált Jajoi, amióta megszabadult Kendzsitől.

– Miattuk ne aggódj!

– Azt hiszem, igazad van – bólintott Jajoi, de a tekintetében még ott maradt a kétség, talán hogy magában Maszakóban bízhat-e.

– Én egy szót sem szólok – mondta Maszako, megsejtve Jajoi aggodalmát.

– Tudom. Egyébként is megkaptad már a kétmilliódat – csattant arculcsapásként a megjegyzés, és Maszako ráeszmélt, hogy az üzembeli vitájuk ismét a levegőben lóg.

– Igazán méltányos díj a férjed feltrancsírozásáért – felelte. – Akkor én megyek is – emelte föl a kezét.

– Kösz, hogy beugrottál! – búcsúzott Jajoi.

Maszako éppen becsukta volna a kocsiajtót, amikor Jajoi kiszaladt a házból. Maszako kinyitotta a jobb oldali ajtót.

– Majdnem elfelejtettem – csusszant be Jajoi.

Végigsimított nedves tincsein, és hajbalzsam lányos illata töltötte be az autót.

– Micsodát?

– Mire céloztál a múltkor az üzemben? Miféle „melót” vállaltatok? Újabb hullát?

– Azt nem kötöm az orrodra! – felelte Maszako, és beindította a motort. A berregés visszhangot vert a csöndes környéken.

– Miért nem? – érdeklődött formás ajkát harapdálva Jajoi.

Maszako nem nézett rá, a szélvédőre szegezte a tekintetét, az ablaktörlő lapátok alá szorult száraz faleveleket számolgatta.

– Mert nem akarom.

– De miért?

– Mert nem tartozik rád – mondta Maszako. – Ilyen ártatlan báránycára.

Jajoi minden további szó nélkül elvonult. Ahogy Maszako hátramenetbe tette a sebességváltót, és kitolatott az utcácskából, hallotta a bejárati ajtó csapódását.

2

Késő délután volt. Amint Kuniko kibújt az ágyból, bekapcsolta a tévét. Azután készített evett – természetesen a saját gyártmányukat –, amit a sarki élelmiszerboltban vásárolt. Roston sült marhás dobozébéd volt, alighanem az övével szomszédos futószalagon csomagolták, és azonnal fölismerte egy kezdő keze nyomát abban, ahogyan a húst elrendezték a rizs tetején. Annál jobb! Az új lányok sosem bírták tartani az iramot a szalaggal, a doboz mindig továbbhaladt, mielőtt rendesen elsimították volna a húst – emiatt az ebéd egy kupac összetorlódott marhahúst tartalmazott, a szokott adagnál jóval nagyobb.

Jeladásnak érezte, hogy ilyen ebédet kapott: ez lesz a szerencsenapja. Kiteregette a húsdarabokat, gondosan megszámolta. Csoda, hogy Nakajama nem kapott gutaütést – kuncogott magában. A Muter már hat falattal is tökéletesen betakarta a rizst. A Muter... Az utóbbi időben meglehetősen vastagnak látszott. Váratlanul bejelentette, hogy főiskolára küldi a lányát, azután azt mondta, új lakás után néznek. Hogyan futhatta neki minderre a Jajoitól kapott ötszázezerből? Maga a költözködés is csaknem ennyibe kerülhetett.

Talán volt dugipénze? Ugyan már, nevetséges! Kuniko tudta, mennyire küszködött az asszony a történetek előtt – ő maga nemegyszer gondolta, hogy inkább meghalna, sem hogy úgy kelljen élnie, mint Josiének. Valami búzlott ebben az egészben. Kuniko eltöprengett ezen a rejtélyen, mivel a pénzügyek mindig is erősen érdekelték.

Találataiból egy elmélet bontakozott ki: talán Jajoi titokban úgy döntött, hogy többet fizet Josiének félmilliónál. Mihelyt Kuniko agyában megfogant ez az ötlet, többé semmi sem fékezhetette irigységét. Mindig is majdhogynem elviselhetetlennek érezte mások boldogságának gondolatát, és könnyen jutott arra a meggyőződésre, hogy megrövidítették az osztozkodásnál. Ezek az érzések most tápot adtak feltételezésének. Úgy döntött, hogy az üzemben sarokba szorítja Josiét – vagy nem is, inkább Jajoit –, és vallatóra fogja. Azzal fölvette az evőpálcikát, és nekigyürkőzött a húsnak.

Falatozás közben egyszer csak abbahagyta a rágást, és vigyorogva jutott eszébe, hogy a kapott pénzből még száznyolcvanezer jennel gazdálkodhat. A különféle kölcsönök kamattörlesztése után még bőven jutott a piros bőrdzsekire, egy fekete szoknyára meg egy lila pulóverre. Egy csizmára is szemet vetett, de úgy határozott, némi szépítőszer kedvéért lemond róla. És még így is maradt száznyolcvanezre. Nincs is jobb annál, ha tele az ember zsebe! A Dzsumondzsi-féle kölcsön eltörlése tényleg óriási mázli volt.

Teljesen hidegen hagyta, miért akarta kideríteni a titkukat Dzsumondzsi, és hogyan hasznosította ezt az értesülést. Amíg nem üt vissza őrá, mit számít? Átvillant az agyán, hogy ha az egész ügy valaha napvilágra jut, akkor ő börtönbe kerül, de mivel a rendőrség most láthatólag elveszítette az érdeklődését, ez aligha tűnt valószínűnek. Az egész kalamajkában való részvétele mostanára mintha a régmúlt kódéba veszett volna. Kivéve, ha további hasznot húzhat belőle... Fenyegetéssel, zsarolással, bármivel – a végeredmény érdekében!

A szemetesbe dobta az üres dobozt, megmosta az arcát, azután a fésülködőasztalhoz ült, hogy kifesse magát a munkába menéshez. Letépte egy új rúzs csomagolását, és kipróbálta a színt. Az új, őszi barnát. Az illatszerosztályon a sminkpultos beszélte rá, most azonban rádöbbsent, hogy baljós hatást kölcsönöz sápadt, húsos arcának. Mintha kidudorodott volna az ajka. Amikor az áruházban kipróbálta, az eladónő áradozott, milyen jól áll. Hogy dőlhetett be neki? Kidobott az ablakon négyezer-ötszáz jent. Jobban járt volna egy szupermarketi nyolcszáz jenes rúzzsal... Persze talán még így is helyrehozhatta, ha másik alapozót tesz föl hozzá. Új ötletével elégedetten lapozgatni kezdte a magazinokat kozmetikai cikkek után. Igen, minden rendbe jön, ha új alapozót vesz... és csizmát is. Vásárlásaival igényeket elégített ki, az új szerzemények pedig minden esetben további igényeket gerjesztettek, így egyre emelkedő spirálon haladt. Végző soron azonban ez a szüntelen hajsza adta Kuniko létének értelmét – ebben merült ki teljes létezése.

A szépítkezés befejeztével belebújt új, lila pulóverébe, és fekete harisnyanadrággal fölvette az új szoknyáját. Na így már jobb! – állapította meg. Ahogy elégedetten szemlélte magát a tükörben, beléhasított a felismerés, hogy férfira éhes. Mikor is feküdt le utoljára valakivel? Elővette a kártyanaptárt. Tecuja július végén lépett le, tehát ennek több mint három hónapja. Annak a mihaszna seggfejnek legalább egy előnye volt. Kuniko hirtelen elkeseredésében az ágyon szétszórt ruhák közé vetette magát.

Hiányzott valaki, aki megdicséri, milyen csinos az új holmikban. Valaki, aki átöleli. Nem olyan nyámnyila, mint Tecuja, hanem igazi férfi – akárki, csak férfi legyen. Mindegy, ha taperoló, ha egyéjszakás pali, csak megkaparintson valakit. Vágyakozása fékezhetetlenül erősödött, kielégülést követelt.

Amiként képzeletéből Josiét illető gyanúk egész sora nőtt ki, vagy ahogy egyik árucikk sok másik iránti igényt ébresztett, úgy mintha nemi vágya most minden mértéket meghaladt volna. Hirtelen a nála valószínűleg néhány évvel fiatalabb, de jóképű és – talán vegyes származása miatt – jókötésű Mijamori Kazuo jutott eszébe, akin már egy ideje megakadt a szeme. A fiú nagyon kedvesen, udvariasan viselkedett, amikor megkérték, hogy vigyázzon a pénzükre. Ha a munkásszálláson osztoznia kellett valakivel a szobáján, akkor már igencsak káros lehet. Kuniko biztosra vette, hogy jól értelmezi a helyzetet, és úgy döntött, az üzemben valami ürüggyel szóba elegyedik a fiatalemberrel. Igen, ezt fogja tenni. Újra eszébe jutott a retiküljében lapuló pénz, és lélekben megerősödve állt föl az ágyról.

Kuniko kinyitotta a kocsiajtót. Úgy döntött, karjára vetve viszi a dzsekijét, hogy villoghasson a lila pulcsival. Mivel most járt a fodrásznál, fölcsukva hagyta a Golf tetejét. Egyedül az nyugtalanította, hogy a parkolóban esetleg összefut Maszakóval. Látni sem bírta többé annak a nőnek a képét, ahhoz meg végképp nem volt kedve, hogy egyazon futószalagon dolgozzon vele. A találkozást viszont csak úgy kerülhette el, ha kissé korán érkezik a munkahelyére. Ez a gondolat a szokottnál is vakmerőbb autóvezetésre készítette.

Amikor az üzemi parkolóhoz ért, egy férfi állt az új őrbódé mellett. Szürke egyenruhája derékszíjáról gumibot csüngött, zubbonyzsebéhez nagy elemlámpa volt csíptetve. Kuniko lassan kászálódott ki a kocsiból, lelkesedését valamelyest tompította a felismerés, hogy az őr miatt – miként Maszako pontosan megjósolta – többé nem nyílhat lehetősége édes kettesbe kerülni a környékbeli szatírral. Az asszony merőn nézte, miközben becsukta a kocsiajtót.

– Jó estét! – köszönt a férfi, és meghajolt.

Kunikónak imponált az udvariassága, mindjárt jobban szemügyre is vette. A gyári rendszerek mind nyugdíjasok voltak, jócskán benne a korban, de ez itt jelentősen fiatalabb.

Rádásul robusztus alkatú, és nagyon jól mutatott az egyenruhában. Az arca alig látszott a sötétben, de az asszony úgy érezte, az is tetszene neki.

– Jó estét kívánok! – felelte valósággal kiáltva, ismét föllelkesülten.

A férfit mintha meglepte volna a szívélyes üdvözlés, de csak egy pillanatra.

– Az üzembe? – kérdezte.

– Igen – válaszolta Kuniko.

– Akkor elkísérem – mondta halk, bársonyos hangon a férfi, és a kocsihoz lépett.

– Megtenné? – dorombolta Kuniko minden kacérságát bedobva.

– Az a dolgom, hogy mindenkit legalább egy darabon elkísérjek.

– Mindannyiunkat külön-külön?

– Igen, de csak a régi gyáron túlra, ahol már jobb a világítás.

Az órházból jövő fény egy pillanatra kirajzolta a férfi profilját. Kuniko megállapította, hogy elég szimpla arc, bár a duzzadt ajkak vonzották a tekintetét. Mégis talált ebben az arcban valami furcsát, semelyik általa ismert kategóriába nem tudta besorolni.

– Én addig is örülök a társaságának – felelte, és megdicsérte magát, amiért új szerelést vett föl, sőt a sminkelésre sem sajnálta az időt.

Magabiztosan érezte, hogy ma különösen csinos. Reménykedett, hogy kisül ebből valami. A parkoló bejáratánál egy másodpercig várt, hogy az őr levegye az elemlámpáját, és a lába előtt a földre világítson. Az éles fényben fürdő kavicskör a szélén koromsötéttel érintkezett. Kuniko a férfi mellé húzódott, lépést tartott vele, élvezte a gondolatot, hogy együtt vágnak bele valami kalandba, amint elindultak a sötét úton.

– Ez a saját kocsija? – kérdezte az őr.

A hangja most élénkebben csengett, mintha a kedélyállapota illeszkedne az asszonyéhoz.

– Igen.

– Nem rossz – jegyezte meg elismerően.

– Köszönöm! – kuncogott Kuniko, pillanatnyilag meglepedkezve arról, hogy még három évig fizetheti a hiteltörlesztést a kocsiján.

– Mióta jár vele?

– Pontosán három éve, de egy vagyonba kerül. Nem nagyon jó a... hogy is mondják?

– Üzemanyag-hasznosítása?

– Igen, az, nem nagyon jó az üzemanyag-hasznosítása – szorította meg a férfi karját Kuniko, és elállt a lélegzete, ahogy acélos izmokra tapintott.

– Hány kilométert fut egy literrel? – kérdezte az őr.

– Jaj, azt nem tudom – felelte az asszony –, de a benzinkutas szerint nem túl sokat.

– Azt mondják, kicsit lomha is.

– Látom, maga aztán ért hozzá – dicsérte túlradó jókedvében széles mosollyal kísérőjét. – Vezetett már ilyet?

– Nem én. A külföldi kocsik ára kicsit húzós a magamfajtnak – állt meg a férfi mosolyogva az elhagyott gyár előtt. Kuniko mindig kísértetiesnek találta a düledező épületet, de ma mintha hangulatos háttérrel adott volna a helyzethez, akár valami kalandparkbeli műrom. – Eddig jövök – mondta az őr. Kuniko kissé csalódottan vette tudomásul, hogy sétájuk ilyen hirtelen véget ér. – Aztán csak óvatosan! – tette hozzá a férfi röpké tisztelgő mozdulattal. – És jó műszakot!

– Köszönöm! – csicseregte Kuniko a lehető legderűsebben, és örült, hogy ilyen ígéretes kilátás nyílt meg előtte, amely ki tudja, hová vezethet.

Az új serkentésre válaszul összes többi hóbortja is a felszínre bugyogott. Új kosztümöt is vesz a csizmához. Természetesen feketét, mert az slankít. Úgy fölvidámódott, hogy már semmi sem hervaszthatta le; és ha netán beleszalad Mijamori Kazuóba, akkor a fiúnak most már várnia kellett volna a következő kedvező alkalomra.

Magában dúdolgatva öltözött át piszkos munkaruhájába, és elhatározta, hogy nemsokára hazaviszi, mert ráfér egy alapos mosás. Ezután Josie jelent meg az öltözőben a tőle megszokott, viseltes melegítő felsőben, és kifakult fekete pulóverben. A vadonatúj ezüst melltűt azonban Kuniko rögtön kiszúrta, és agya gyors becslést végzett: legalább ötezer jenre értékelte. Túlzott flanc a Muternak.

– Korán jöttél – jegyezte meg Josie olyan rosszálló arckifejezéssel, hogy Kunikóban fölforrt a vér, de türtőztette magát.

– Szép jó estét! – válaszolta a legudvariasabbik modorában, majd hízelgéssel próbálkozott:

– De szép boss!

– Ez? – kérdezte halvány mosollyal Josie. – Úgy döntöttem, megveszem, és kész. Mindig is fáj rá a fogam, de nem tellett rá. Gondoltam, vagy ez, vagy megcsináltatom a hajam, és a bossra szavaztam. Megleptem magam vele.

– Jajoi pénzből? – halkította le a hangját Kuniko.

– Abból – vörösödött el Josie. – Szerinted szégyellenem kéne magam?

– Dehogya, szerintem tündéri. – Az átöltözés befejeztével és annak tudatában, hogy Maszako bármelyik percben befuthat, Kuniko úgy döntött, ideje megszuttyongatnia Josiét. – Figyelj, Muter, szeretnék kérdezni valamit a pénzről.

Josie körülpillantott a helyiségben, mielőtt szintén fojtott hangon megszólalt:

– Micsodát?

– Tényleg annyit kaptál, mint én?

– Hogyhogy? – vágott bosszús arcot.

– Semmi, semmi, csak hát én nem valami sokat tettem, és attól tartottam, hogy túl sokat kaptam. Nem szerettem volna, hogy neheztelj, amiért ugyanannyit kapok, mint te... főleg, hogy Maszako eredetileg azt mondta, százezer jent kapok.

– Emiatt ne aggódj! – veregette meg Kuniko dundi vállát Josie. – Mindannyian nehéz időszakon mentünk át.

– Szóval tényleg ötszázezret kaptál?

– Tényleg – bólintott Josie, de Kuniko észrevette, hogy kerüli a tekintetét.

Hazudik – gondolta.

– Akkor meg miből dúskálsz ennyire?

– Dúskálok? Miről beszélsz – hüledezett Josie.

– Arról beszélek, amit művelsz. Nekem úgy tűnik, többet kaptál ötszázezernél.

– És ha igen, mi közöd hozzá?

– Hát, tulajdonképpen semmi – vetett gyilkos pillantást Josie melltűjére Kuniko.

Josie a társalgó felé nézett, mintha azt keresné, ki siethet a segítségére, és megkönnyebbülten mosolyodott el. Maszako éppen megérkezett, még hozzá a szokottnál csinosabban, testhez álló fekete pulóverben és fekete nadrágban.

– Nem hiszek a szememnek – színlelt ájuldozást Kuniko. – Nőnek álcázza magát.

Maszako azonban a jelek szerint nem hallotta a megjegyzést, mert egyenesen a büféautomaták melletti hamutartóhoz ment, és rágyújtott. Miközben pöfékelt, borús arccal nézegette a falra kiragasztott hirdetményeket. Kuniko szemügyre vette a szokatlan öltözéket.

Úgy vélte, hogy ezek ketten jól átrázták, de Maszakónak nem merete szóvá tenni.

– Odalent találkozunk – mondta, azzal fogta a papírkalapját, és kisietett az öltözőből.

Elsurrant Maszako mögött – aki még most is a fallal szemben állt –, és kiosont a folyosóra.

Jajoi következett, és Kuniko nem nyughatott, amíg ki nem szedi belőle az igazságot.

Csakhogyszínét sem látta az asszonynak. Hiába várta, nem jött. Kiment a bejárathoz, és már éppen a bélyegzőkártyákat akarta ellenőrizni, amikor megérezte, hogy valaki áll a háta mögött.

– Jajoi nem jön – mondta Maszako, aki közben szintén munkaruhába öltözött.

– Micsoda?

– Jól hallottad – nyomult el Kuniko mellett, hogy blokkoljon.

– Aha – mondta Kuniko, és bosszankodott magára, amiért még most is félt Maszakótól. –

Úgy érted, ma nem jön, vagy egyáltalán nem jön?

– Egyáltalán nem.

– Miért nem?

– Talán mert nincs ínyére, hogy zsarolgatod – felelte Maszako, és kivette elnyútt tornacipőjét a rekeszből. A hajdan fehér lábbeli rég sötétbarnává patinásodott a sok zsiradéktól meg a tempura ebédekhez való, különösen ragacsos szósztól.

– Rémes vagy! – nyafogta Kuniko. – Én csak azt próbáltam...

– Állítsd le magad! – fordult hirtelen szembe vele villámló tekintettel Maszako.

Kuniko megdermedt.

– Mit akarsz ezzel mondani? – hebegte.

– Megkaptad az ötszázszázadot, és a kölcsöntartozásod eltörlése fejében kiárusítottál bennünket Dzsmondzsinak. Mit akarsz még?

Kuniko szája tátva maradt. Szóval tudja!

– Hogy jöttél rá?

– A pasas természetesen elmondta. Nem elég, hogy lusta vagy, de még hülye is?

Kuniko sértődötten fölfújta az arcát. Maszako nem először nevezte így.

– Nem tudom, miért vagy ilyen utálatos – háborgott.

– Utálatos? Akkor te mi vagy? – ütötte meg a könyökével Maszako, ahogy elnyomult mellette.

– Ne csináld! – visította Kuniko, mert a másik csontos karja még ruhán keresztül is fájdalmat okozott.

– A nagy szád fog mindannyiunkat pokolra juttatni – fröcsögte Maszako. – De a saját sírodat is ásod, te tyúkeszű!

Ezzel elviharzott az üzemszintre levezető lépcső felé.

Ahogy befordult a folyosón, és eltűnt, végre Kuniko is ráésmélt, hogy súlyos hibát követett el. Ám szokás szerint nem sokáig okolta önmagát. Az üzemben forró lett a lába alatt a talaj? Sebaj, legfeljebb másik állást keres magának. Kár, hogy éppen most kell, miután megismerkedett azzal a jóvágású parkolóőrrel, de ha kenyértörésre kerül a sor, muszáj távolságot tartania a többiektől.

A polcra nézett, amelyben a részmunkaidősök bélyegzőkártyái sorakoztak. Két évet töltött itt, és végül megszokta a viszonyokat. De ha tovább kell állnia, hátha talál magának kevésbé megerőltető, kellemesebb és jobban fizetett munkát, barátságosabb kollégákat. Olyan helyet, ahol kedves férfiak dolgoznak. Valahol biztosan létezik ilyen állás. Talán még a szórakoztatóiparban is akad valami – ma ehhez is elegendő magabiztosságot gyűjtött. Igen, azonnal nekilát az álláskeresésnek. A jobb élet iránti vágya sarkallja majd, és további ösztönzést

jelent a remény, hogy megszabadulhat ettől az undorító szemétdombtól.

A műszak végeztével Kuniko fáradtan tért haza, és örömteli meglepetés várta. Beállt a parkolóba, és épp elment a ház kapualjában sorakozó levélszekrények mellett, amikor egy férfi fordult felé.

– Nahát, micsoda véletlen! – mondta az illető. Az asszony az első pillanatban meg sem ismerte. – Tegnap este a parkolóban találkoztunk – magyarázta a férfi.

– Jaj, bocsánat! – élénkült föl Kuniko. – Nem ugrott be egyből. Hát ez elképesztő!

A parkolóőr volt az. Egyenruha helyett most tengerészkék dzsekit és szürke munkásnadrágot viselt, azonkívül este a sötétben alig látszott az arca. A férfi becsapta a fa levélszekrény ajtaját, amelyet még elborítottak az előző lakó gyerekeinek matricái, és szembefordult Kunikóval. Így, közről egészen jóképűnek bizonyult, bár továbbra is volt benne valami különös, mi több, ijesztő. Az asszony érezte, hogy szaporábban kezd verni a szíve. A dobozébéd szerencsehozó ereje nem hagyta el.

– Ilyenkor szokott hazaérni? – érdeklődött a férfi, láthatólag nem volt tudatában Kuniko terveinek. Az órájára pillantott, Kuniko látta, hogy olcsó digitális karóra. – Kemény egy műszak.

– Hát igen – bólintott az asszony –, de semmivel sem keményebb, mint a magáé.

– De én még csak most kezdtem, úgyhogy egyelőre nem érzem a hatását. – A férfi cigarettát vett elő dzsekije zsebéből, s közben álmos tekintettel pillantott ki az ablakon a november végi napkeltére. – Maguknak, nőknek viszont nehéz lehet, főleg most, hogy olyan sötétek a reggelek!

– Megszokja az ember.

Kuniko úgy döntött, nem árulja el, hogy kilép.

– Gondolom – helyeselt a férfi. – Hű, még be sem mutatkoztam – vette ki a cigarettát a szájából, és udvariasan meghajolt. – Szato.

– Dzonoucsi Kuniko – viszonzta a meghajlást az asszony. – A negyediken lakom.

– Örülök, hogy megismerkedtünk! – villantotta ki fehér fogsorát a férfi.

– Részemről a szerencse – mondta Kuniko. – Egyedül él? – kérdezte.

– Őszintén szólva... – habozott a férfi. – Elváltam. Egy szál magam vagyok.

Elvált! Az asszony szeme fölcsillant, de Szato mintha észre sem vette volna. Láthatólag zavartan fordította el a fejét.

– Értem. Én tudok titkot tartani. Ugyanis egy csónakban evezünk.

Szato meglepetten nézett rá. Vagy talán némi elégedettség, sőt vágy is tükröződött a szemében? Az asszony a férfi melletti levélszekrényre pillantott, megnézte a számot. 312-es lakás.

3

Valami nem hagyta nyugodni. Maszako egész idő alatt ezen töprengett, mialatt a fürdőszobát takarította, de nem jutott dűlőre. Lesikálta a mocskot a kádrol, és leöblítette a zuhany tömlővel, amíg az összes hab el nem tűnt a lefolyóban; de épp amikor befejezte volna, a nagy elmélkedés közben kicsúszott a kezéből a zuhanyrózsa. Egy pillanatig a kád peremén táncolt, kígyó módra vonaglott, majd a földre esett, hidegvízzel locsolva le az asszonyt. Fölkapta, amilyen gyorsan csak tudta, de addigra csuromvizes lett. Borzongás futott végig a testén.

Kora délután óta esett, és alaposan lehűlt az idő. December véginek is beillett volna a

hőmérséklet. Az asszony szabadidőfelsője ujjával megtörölte az arcát, és becsukta a fürdőszobaablakot, kirekesztette a didergető levegőt meg az esőkopogást. Lenézett átázott ruhájára, egy pillanatra elgondolkodva állt, és a padlólapok hidege a lábába lopódzott.

Figyelte, ahogyan a fürdőszobában szerteszét fröcskölődött víz apró erecskében alácsorog, és eltűnik a lefolyóban. Kendzsi vérét – akárcsak az öregemberét – már biztosan lemosta a víz a csatornába, onnan pedig a tengerbe. Az öregember teste, bárhová vitte is Dzsumondzsi, valószínűleg már hamuvá vált, és alighanem már azt is a tengerbe mosták. Ahogy hallgatta az eső zaját, amelyet a csukott ablak immár valamelyest tompított, eszébe jutott a víz zubogása az árokban tájfun idején, és elképzelte, ahogy az áradatban sodródó törmelék egy pillanatra elakad a vízlevezetőben. Valami így akadt el a fejében – de mi is? Lepergette magában az előző este eseményeit.

Munkába menet benézett Jajoihoz, így a szokottnál kicsit később ért az üzemi parkolóhoz. Nem örült, hogy késésben van, de nem ment ki a fejből ez a Moriszaki nevű nő, aki váratlanul eltűnt Jajoiéktól. Vajon a biztosítási pénzre hajtott? Vagy valami másra? Szóljon róla Dzsumondzsinak? Vagy lehet, hogy valamiképp Dzsumondzsi is benne van a dologban? Tudta, hogy senkiben sem bízhat. Olyan elhagyatottnak érezte magát, mint aki éjnek évadján a tengeren sodródik.

Észrevette, hogy az új őrbódében ég a villany. Az őr nem mutatkozott, de a fény világítótornyoként hatott a sötét parkolóban. Az asszony némileg megkönnyebbülten tolatott be a helyére. Kuniko golfja már ott állt.

Kisvártatva fölbukkant az őr, az üzem irányából gyalogolt vissza. A fülke előtt megállt, lekapcsolta az elemlámpáját, de azután mintha rájött volna, hogy újabb kocsit jelent meg a parkolóban, mert visszakapcsolta. Egy pillanatra a rendszámtáblára irányította a fénykévét, alighanem egyeztette a rendszámot a listájával. Ez azonban mintha egy kicsit tovább tartott volna a várhatónál. Maszako leállította a motort, és hallgatta a férfi lépteit a kavicsoson, ahogy a magas, erős testfelépítésű, fiatal középkorú őr most a Corolla felé tartott.

– Jó estét! Munkába? – kérdezte a kellemesen lágy és halk hang. Olyannyira kellemesen lágy, hogy Maszako eltűnődött, vajon a gazdája miért választott ilyen magányos foglalkozást.

– Igen – felelte.

A fénykéve az arcára irányult, és elidőzött rajta, megint csak a feltétlenül szükségesnél kicsivel tovább. Annál is inkább zavarta Maszakót, mert a férfi arca sötétben maradt. Fölemelte a karját, hogy beárnyékolja a szemét.

– Bocsánat! – mondta a férfi. Maszako bezárta a kocsiját, és elindult az üzem felé. Amikor ráeszmélt, hogy az őr néhány lépésről követi, hátraperdült. – Az a dolgom, hogy elkísérjem.

– Miért?

– Új irányelv, miután mindenféle kellemetlenségek érték idekint a nődolgozókat.

– Én elleszek magam – közölte Maszako.

– De ha valami történik, bajba kerülök.

– Késésben vagyok, úgyhogy sietni fogok. – Az asszony megfordult, és elindult, de az őr tovább követte, néhány lépéssel hátrébról világította meg. Végül Maszako nem bírta ingerültségével, és ismét szembefordult a férfival. Rögtön látta, hogy nem tudja lerázni magáról ezt a komor tekintetet. Egy pillanatra az az érzése támadt, hogy már találkoztak valahol. – Ismerjük egymást? – kérdezte, de rájött, milyen sután hangzik ez. – Nem, azt hiszem, nem.

A férfi tekintete higgadtan figyelte a sapkaellenző alól, de ehhez a szempárhoz nagy szájjal,

húsos ajkjak társultak. Különös arc – gondolta Maszako, és elfordította a fejét.

– Sötét van – mondta a férfi. – Elkísérem a régi gyárig.

– Ne fáradjon! – utasította vissza a társaságát kereken Maszako. – Egyedül is boldogulok.

– Ahogy gondolja – mondta az őr.

Amint sarkon fordult, Maszakónak úgy tűnt, mintha harag villant volna a szemében. De hát miféle ember böszül fel ilyesmitől?

Mire másnap reggel visszaért a parkolóba, a férfi már elment, de Maszako eleget látott ahhoz, hogy gondolkodóba essen.

Miért tűnt fel körülöttük hirtelen ez a sok különös ember? Maszakót semmi sem idegesítette annyira, mint ha valami nem fért a fejébe. Visszament a hálósobába, és éppen a vizes ruhát vetette le, amikor csengett a telefon. Fehérneműben vette föl.

– Halló?

– Itt Josie.

– Szia, Muter! Mizújs?

– Légy szíves, segíts!

– Mi történt?

– Át tudnál jönni? Nyakig ülök a lekvárban.

Maszako karja lúdbőrös lett, és bár még nem kapcsolták be a fűtést, nemcsak a hidegtől borzongott. Aggódott, hogy ez valami súlyos ügy, és alig várta, hogy Josie végre pontosabban kifejtse.

– Mondd már, mi az!

– Itt nem tudok beszélni – motyogta Josie, aki nyilván attól tartott, hogy az anyósa meghallja. – És most nem hagyhatom itt a lakást.

– Rendben – felelte Maszako. – Mindjárt megyek.

Letette a kagylót, belebújt a farmerébe meg egy nemrég vásárolt fekete pulóverbe. Mostanában újra olyan ruhákat hordott, amik tetszettek neki, mint annak idején, amikor a takarékszövetkezetben dolgozott. Tudta, miért: azon fáradozott, hogy újra összerakja azt az énjét, amelyet réges-régen eldobott magától. De amint a darabkák ismét egymás mellé kerültek, Maszako rájött, hogy ő már nem ugyanaz az asszony, amiként egy eltört baba sem lehet soha többé tökéletesen ép.

Húsz perc múlva leparkolt a Josie sikátorával szomszédos utcában. Kinyitotta az ernyőjét, és a pocsolyákat kerülgetve lépkedett a rozoga ház felé. Josie már várta, szürke melegítőjére ócska, mustársárga kardigánt húzott. Sápadt volt, és úgy festett, mint aki egyik napról a másikra megöregedett. Ő is ernyőt nyitott, és félútig Maszako elébe ment.

– Beszélhetünk idekint? – kérdezte, és a leheletéből párafelhő csapódott ki.

– Felőlem igen – mondta Maszako az ernyője alól kilesve.

– Ne haragudj, hogy idefárasztottalak!

– Mi történt?

– Nincs meg a pénz! – zihálta Josie, és könnyek szöktek a szemébe. – A konyhában a padlódeszkák alá dugtam, de eltűnt!

– Az egész? Mind a másfél millió?

– Minden, ami maradt. Kifizettem neked a tartozásomat, meg költöttem is egy kicsit, de így is volt még egymillió-négyszázezer.

– Tudod, ki vette el?

– Azt hiszem – felelte Josie félénk arccal. – Azt hiszem, Kazue.

- A nagyobbik lányod?

- Majdnem biztos. Néhány órával ezelőtt vásárolni mentem, és mire visszajöttem, Isszei sehol. Először azt hittem, kiment játszani, de rájöttem, hogy ebben az esőben nem mehetett. Úgyhogy körülnéztem, és láttam, hogy a ruhái is mind eltűntek. Kérdeztem a nagyit, és azt mondta, Kazue itt járt, amíg vásárolni voltam, és magával vitte a gyereket. Ekkor néztem meg a konyhát...

Josie lesújtottan állt.

- Máskor is csinált veled ilyet?

- Sajnos ez már a szokásává vált - vörösödött el. - Tudom, bankba kellett volna tennem a pénzt, de nem mertem megkockáztatni, hogy a szociális osztályon tudomást szerezzenek róla, mekkora összeghez jutottam.

- Más nem tudott a pénzről, Muter?

- Nem... Ámbár igaz, Mikinek megemlítettem, hogy némi pénzhez fogunk jutni.

- Ez akkor volt, amikor szóltál neki, hogy ki tudod fizetni a tandíját?

- Igen. Borzasztóan örült. - Josie most már sírt. - Hogy tehetett ilyet? - sópánkodott. - Miféle lány az, aki ellopja a húga tandíját?

- Biztos vagy benne, hogy nem Miki vette el?

- Miért lopta volna el a saját pénzét? Biztosan nem ő tette, főleg, hogy Isszei is eltűnt. Fogadok, hogy Kazue telefonált, és Miki elújságolta neki, hogy főiskolára megy... Az az igazság, hogy Isszei is hiányzik - zendített rá még jobban a zokogásra Josie, ahogy eszébe jutott az unokája.

- De biztos vagy benne? - erősködött Maszako. - Nem lehetett valami külső személy?

Tudni akarta, bár egyelőre nem indokolta meg Josiének, miért.

- Kazuének kellett lennie. Pici kora óta tudott a padló alatti rejtekhelyről.

Maszako úgy látta, ez esetben valószínűleg Kazue emelte el a pénzt, és most már nincs mit tenni. Szótlanul bámulta pufidzsekije elhordott, nedves anyagát. Az első gondolata azt volt, hogy talán ez is a láthatatlan idegen kéz műve.

- De hát mihez kezdjek? - siránkozott Josie. - Mit tegyek? Régi szokása volt, hogy feldúlt állapotban ismételte magát.

- Honnét tudjam? Valószínűleg semmit sem tehetsz.

- Maszako! - váltott könnyörgő hangra Josie.

- Tessék?

- Kölcsön tudnál adni nekem valamennyit?

- Mennyit? - nézett a kétségbeesett arcra Maszako.

- Egymilliót? Nem, elég lenne hétszáz ezer is.

- Nem hiszem - rázta a fejét.

- Légy szíves! A költözést elhalasztom, ameddig csak bírom - tette össze rimánkodva a kezét, és karjával szorította magához az ernyő nyelét.

- De hát semmi szín alatt nem tudod visszafizetni. Nem helyes efféle kölcsönt adni.

- Úgy beszélsz, mint egy bankár, pedig csak ott áll a pénzed.

- Az nem tartozik rád - keményedett meg Maszako hangja. Josie egy pillanatra elhallgatott.

- Te igazából nem ilyen vagy - motyogta remegő hangon.

- Pedig erre törekszem.

- Miki osztálykirándulására mégis adtál.

- Az akkor volt, ez pedig most van. Elcseszted, hagytad, hogy a saját lányod kifosszon.

- Tudom - bólogatott meg semmisülten Josie.

Maszako szótlanul várt a kínos csöndben, megmozgatta elgémberedett ujjait, amelyek az ernyőt szorongatták.

- Nem adom kölcsön neked a pénzt - jelentette ki egy idő múlva. - De megkapod.

- Ezt hogy érted? - derült föl Josie arca.

- Tekintsd ajándéknak ezt az egymilliót.

- Ez biztos?

- Teljesen biztos. Rengeteget segítettél az egészben. Hamarosan el is hozom. Maszako úgy gondolta, Josie megérdemel ennyit.

- Azt sem tudom, hogy köszönjem meg. Ezt sosem felejttem el neked - hajolt meg Josie, majd egy pillanatig némán állt. - Kíváncsi lennék - mondta.

- Mire?

- Hogy befut-e másik meló.

Ahogy hunyorogva figyelt, kisebbnek tűnt az arca.

- Pillanatnyilag nem - felelte Maszako.

- De ugye okvetlenül föl hívsz?

- Ennyire reménytelen a helyzeted? - kérdezte Maszako fojtott hangon, de Josie, aki mit sem tudott az ő aggodalmairól, szinte lelkesnek látszott.

- Ennyire. Talán még reménytelenebb, mint Kazuéé. Kell a pénz, és csak így tudom megszerezni.

Josie megfordult, és eltűnt a roskatag, vén házban. Az eső kicsorgott a törött ereszcsontról, hangosan tocsogott alatta a földön. Maszako farmerének szára elázott, az asszony már reszketett a hidegtől. Az a különös érzés fogta el, ami olyankor szokta, ha meghűlt: mintha körös-körül minden a figyelmét követelte volna.

4

Az erkélyajtó tárva-nyitva állt. Plusz öt fok. Betódult a hajnali hideg levegő, nagyjából a kintivel azonos hőmérsékletűre hűtötte a szobát. Szatake föl húzta tengerészkek dzsekije cipzárját. Az egész éjjel viselt szürke munkásnadrágjában feküdt elnyújtózva az ágyon. Minden ablakot kinyitott volna, hadd keringjen a lakásban a hideg levegő, a függőfolyosóra néző északi oldalon mégis bezárta.

312-es lakás. Hosszú és keskeny, észak-déli tájolású, szűk odú. Két szoba meg étkezőkonyha. Akárcsak a sindzsukui lakásából, innen is eltávolította a tolóajtókat, hogy megnyissa a teret. Nem akadt benne más bútor, csak egy ágy, amelyet úgy helyezett el, hogy a Muszasi-síkság fölötti égre lásson.

A hajnali csillagok most ott hunyorogtak, Szatake azonban nem látta őket. Behunyt szemmel, összeszorított fogakkal feküdt a hidegben. Nem volt álmos; nem akarta, hogy bármi is elvonja a figyelmét, miközben igyekezett föl idézni Katori Maszako arcának és hangjának minden részletét. Feküdt a hidegben, újra meg újra egymáshoz illesztgette az emléktöredékeket, azután megint szétszedte őket. Az asszony arca lebegett előtte, ahogy az elemlámpával megvilágította a parkolóban. A fürkésző szempár, a keskeny, eltökélt ajkak, a feszes bőr. Szatake mosolyogva képzelte el, amint a félelem árnyéka suhan át azon az önmegtagadástól sovány arcon.

„Ne fáradjon! - mondta az asszony. - Egyedül is boldogulok.” Most is Szatake fülében visszhangzottak a mindent és mindenkit elutasító, halk szavak; most is látta a sötét úton

távolodó nőalakot. Ahogy akkor néhány lépésről követte, egy másik nő idéződőtt az emlékezetébe; és amikor ez az asszony ismét megfordult, a lámpa fényköre megvilágította az arcát, s látványától, ingerült tekintetétől, finoman redőződő homlokától Szatake teste kéjesen megremegett. Egészen úgy hatott, mint az a másik nő: az arca, a hangja, még a ráncai is.

Annak idején a nő tíz évvel idősebb volt Szatakénál, de Szatake tévesen hitte, hogy annyi esztendővel ezelőtt meghalt. Nem, nem halt meg, titkon együtt élt vele abban a szürke, poros külvárosban – csak más nevet viselt: Katori Maszako. Az asszony is érezte ezt. Meg is kérdezte, ismerik-e egymást, s ezáltal engedte, hogy Szatake megpillanthassa az első repedést kemény védőpáncélján.

– A végzetem – suttozta Szatake.

Visszagondolt arra a tizenhét évvel ezelőtti, forró nyári napra, amelyen először látta a másik nőt Sindzsuku utcáin. Valaki elcsábította a lányokat a Szatake bandája által uralt bárókból és masszázsszalonokból. Bárki volt is – azt rebesgették, harmincas nő, aki valaha maga is hajtott –, rafináltan ügyködött. Szatake hiúságát kimondhatatlanul sértette a gondolat, hogy egy nő hülyére veszi őket. Hogy elkaphassa, rengeteg fejtöréssel és fáradtsággal rakta ki a csalit – megbízható lányok formájában – a környéken; így végül horogra is akasztotta. A nő találkozózt beszélt meg az egyik csalicsajjal egy bizonyos kávézóban. Fülledt este volt, lógott az eső lába.

Szatake az árnyékból figyelte, ahogy a nő közeledik a helyhez, visszafogta magát, nehogy elijessze. A nő túlon túl kihívóan öltözött: ujjatlan kék miniruhájának csillogó, szintetikus anyaga úgy tapadt karcsú alakjára, hogy Szatake a puszta látványától kimelegedett. Fehér szandált viselt, harisnya nélkül, a körömlakkja töredezetten kopott. A haja rövid volt, a teste pedig olyan vékony, hogy Szatake a ruha karkivágásán át látta a fekete melltartó pántját. A szeme azonban elárulta, hogy erős és talpraesett nő. A tekintete átlátott a férfin, szinte azonnal kiszúrta. Elfordult a kávézótól, befutott a tömegbe.

Szatake még most, ennyi év múltán is látni vélte a nő arckifejezését abban a pillanatban, amikor rájött, kicsoda ő. Előbb bosszúsnak látszott, amiért törbe csalták, majd csúfondáros mosollyal jelezte szökési elszántságát. A veszély közepette is szánt néhány másodpercet arra, hogy gúnyt űzzön belőle; és ez a futó pillantás végleg feldühítette Szatakét. A férfi megesküdött magában, hogy megtalálja, elkapja, mint egy patkányt, és a lelket is kirázza belőle. Amikor csapdát állított, nem szándékozott megölni a nőt. Csak azt tervezte, hogy elcsípi, és egy kicsit ráijeszt. De az a tekintet elszabadított benne valamit, ami addig rejtve volt.

Már akkor is megdöbbsent attól, ahogyan fölgerjedt az izgalma, miközben az utcákon hajkurászta a nőt. Tudta, hogy egyszerűen utolérhetné, de az túl könnyen ment volna. Úgy gondolta, inkább kifárasztja, mint a horgász a halat, hamis biztonságérzetbe ringatja, azután lecsap rá. Az meghosszabbítja a szenvedését, érdekesebbé teszi a dolgot. Ahogy a meleg, párás alkonyatban kutyagolt, átfurakodott az emberek között az utcán, egyre komorabbá és erőszakosabbá vált a hangulata, visketett a tenyere, hogy hátulról a hajánál fogva megragadja és a földre rántsa az áldozatát.

A nő egyre kétségbeesettebben menekült. Átszaladt a Jaszukuni sugárút forgalmán, és lerobogott a lépcsőn egy föld alatti üzletsorba. Már nyilván rájött, hogy egyenesen az ő utcájába sétálna be, ha Kabukicsó felé tartana. Csakhogy Szatake egész Sindzsukut úgy ismerte, mint a tenyerét. Úgy tett, mintha hagyná egérutat nyerni a nőt, majd bevetette magát egy mélygarázsba. Teljes gőzzel rohant át az Oume gyorsforgalmi út alatt, az üzletsor túlsó végén jött ki; és éppen amikor a nő abban a hiszemben bukkant elő a mosdóból, ahol rejtőzködött,

hogy lerázta, Szatake hátulról elkapta a karját. Máig megmaradt az emlékeiben a nő nyári utcákon rohanástól megizzadt, csupasz bőrének tapintása, nyirkossága.

A támadás készületlenül érte a nőt, aki izzó gyűlölettel fordult felé:

„Szemét állat! Micsoda mocskos trükk!” – sziszegte érdes hangon.

„Csak nem képzelted, hogy elmenekülhetsz, ringyó?”

„Nem félek magától” – mondta.

Jaj, dehogynem!” – bökte oldalba a késével Szatake.

Erőnek erejével kellett leküzdenie a késztetést, hogy nyomban ledöfje. Ahogy a penge átszúrta a ruhát, mintha a nő is megértette volna, mi jár Szatake fejében, mert elnémult. Hagyta, hogy a férfi a lakásába vezesse, egyetlen könnyet sem ejtett, nem könyörgött az életéért. Szatake fogta a karját, nehogy újra elmenekülhessen, érzékelte, milyen kevés hús borítja a csontokat. A nő arcbőre is papírvékornak tűnt, de a szeme úgy csillogott, akár egy kóbor macskáé. Ilyen nővel Szatake tudott mit kezdeni, örömet lelt az ellenállásában; de ezek a nem ismert érzések meghökkentették, összezavarták. A nők addig nem sokkal többet jelentettek neki gyönyörszerző eszköznél, ezért mindig jobban szerette a csinos, engedelmes lányokat.

Szatake lakása olyan volt, mint a gőzfürdő. A férfi a leghidegebb fokozatra állította a légkondicionálót, behúzta a függönyt, és meggyújtotta a villanyt. Amíg lehült a szoba, Szatake összevissza verte a nő arcát. Attól a pillanattól fogva vágyott rá, hogy meglátta. Miközben ütötte, a nő ahelyett, hogy kegyelemért könyörgött volna, csak egyre dühösebbé és dacosabbá vált; és a gyűlölete még vonzóbbá tette Szatake szemében. A férfi egyre csak bántani és bántani akarta. Végül, miután a nő arca már felismerhetetlenné dagadt, az ágyhoz kötözte, és megerőszakolta – újra meg újra; meg sem tudta volna mondani, mennyi időt töltöttek ott, a háttérben csak a légkondicionáló panaszos sóhajtozása hallatszott.

Vér és verejték borította el a testüket. A nő csuklóját megkötő bőrszíjak a húsába vágódtak, a vér újabb erecskében kígyózott le a karján. Ahogy Szatake a nő földagadt ajkát falta, a szája a vér fémes ízével telítődött. Egyszer csak a kezében termett a kés, amellyel az üzletsornál bökögette. Szatake a nő testébe hatolt, ajkát a nő szájára szorította, aki hirtelen fölkiáltott. Abban a pillanatban mintha kihunyt volna szemében a gyűlölet, és megadta magát neki, de Szatakét annyira lesújtotta a keserűség és a kudarcézés, hogy nem bírta mélyebbre hatolni a nőbe. Ráeszmélt, hogy a nő oldalát döfködi a késsel. A sikoltozásából tudta, hogy a nő a tetőpontra jutott, és Szatake a mélységes kéj rohamával élvezett el benne.

Maga volt ez a földi pokol. Itt is, ott is a nő testébe döfött, azután a sebekbe fúrta az ujját. De minél inkább utat akart találni belé, annál jobban ráébredt, hogy ez lehetetlen. Ekkor szilaj dühvel és vágyakozással szorította magához, hogy a húsuk egymásba olvadjon, utat keresett, hogy a testébe férközhessen, közben egyre azt suttogta, hogy szereti, szerelmes belé. És ahogy ott feküdtek, a véres egyesülésben összeforrva, a pokol lassanként mennyországgá változott. De akár mennyei, akár pokoli, mindenképpen olyan pillanat volt ez, amelyet csak ők ketten érthettek, senki más meg nem ítéltetett.

Az az élmény megváltoztatta. Régi énje nyomtalanul eltűnt, s új jelent meg a helyében. A nő jelentette a választóvonalat a régi Szatake és a másik között. Szatake sosem hitte volna, hogy találkozhat ilyen nővel. Ő volt az egyetlen, amivel nem számolt, az egyedüli tényező, amit nem irányíthatott – egy szóval: a végzete. Most pedig a hideg, sötét látomás, amely mindaddig fölfelé kúszott a gerincén, lassan ködbe veszett, és helyette mintha Katori Maszako nyújtotta volna felé a kezét, hogy a mennyországba csalogassa. A mennyországba... és a

pokolba.

Ahogy a csillagokat bámulta, maga elé tudta idézni az asszonyt, aki még az üzemi futószalagnál dolgozik; elképzelte magányos alakját, amint a hideg betonpadlón szorgoskodik. Belül alighanem megkönnyebbülést, sőt némi büszkeséget is érez, amiért lóvá tette a rendőrséget – mint ahogy nyilván az a másik nő is vállon veregette magát, amikor meglógott előle. De már nem sokáig örülhet. Szatake biztosra vette, hogy abban a vizsla szempárban ugyanaz a fajta düh izzik majd föl, amikor végre őt is elkapja. A vér lecsorog majd beesett arcán, ahogy püföli. Visszaemlékezett a hunyorgására az elemlámpa fényében, és máris érezte, ahogy csiszolgatja ezt a vágyat, élesítgeti gyilkos ösztönét, akár a pengét az olajozott fenőkövön.

Elképzelte, miként mozgósíthatta Maszako a kis csapatát, hogy segítsenek a feleségnek megszabadulni a holttesttől. A feleségnek se kurázsija, se gógyija nem lett volna hozzá. Szatake iránta támadt érdeklődése hamar kihunytt, mihelyt fölfedezte a Maszakóhoz fűződő kapcsolatát. A továbbiakban nem is láthatta hasznát – legfeljebb a biztosítási összeg kedvezményezettjeként. Persze mit is várhatott olyan görény nejtől, mint Jamamoto? Köpött a kis családi drámájukra, a veszekedéseikre, a gyilkosságra, a bűnbánatra. Mindegyikükre. Minden más érzelmét háttérbe szorította a megvetés.

Most, hogy megtalálta Maszakót, szinte teljesen elfelejtette, hogy eredetileg miért szomjazott bosszúra. A feje fölé nyújtotta a kezét, és megtapogatta az ágy robusztus vasvázát. A fémet jég hidegre hűtötte az ablakon besüvítő téli szél, Szatako marka elgémberedett tőle. Majd levetkőzteti és idekötözi a nőt. Betömi a száját, és a kitárt ablak mellett megkínozza. A hidegtől a szőrszálak töve kidudorodik az asszony bőrén, mint egy-egy Pici kölesszem, olyan mereven, hogy a késével lesarabolgathatja. És ha sikoltozik, bármikor munkához láthat a hasán, kivájkálhatja a pengével. Hadd jajgasson irgalomért – persze hiába, mert nem fogja kímélni. Tudta, hogy egy ilyen nő kibírja.

A legvégén talán majd ugyanazt hörgi a fülébe, mint egykor az a másik nő: „Kórházba!” Azt a szót, amely Szatake agyában határvonalat húzott a nő életben tartása iránti vágy és a halálában osztozás kísértése közé. Abban a pillanatban a világon mindennél drágábbnak tűnt neki az a nő. Soha azelőtt nem élt át ilyen erős érzelmet: a nő halálában osztozás gyötrelmes gyönyörűségét. Az asszony hangjának emlékétől remegés fogta el, és annyi évvel a börtön elhagyása után végre ágaskodni kezdett a farka. Lerántotta a nadrágja cipzárját, benyúlt a sliccén, megmarkolta és kihúzta. Szagatott légzése fehéren párállott a dermesztő levegőben, ahogy a keze mozgásba lendült.

Keleten még csak világosodott az ég alja, amikor Szatake fölkel az ágyáról. Bámulta a láthatáron vibráló hegyek lila körvonalát, s fölöttük egy karmazsinvörös felhőt, amely mintha megfutamodott volna a magasba emelkedő nap színe előtt. A Fudzsi kísérteties kúpja a hegyek fölé tornyosult. Szatake arra gondolt, hogy Maszakónak hamarosan ideje kialvatlanságtól dagadt és vörös szemmel hazaindulnia. Minden részletet olyan tisztán látott, mintha csak a kezét kéne kinyújtania, és megérinthetné az asszonyt: látta, ahogy cigarettázott, a rosszalló tekintetét, nehézkes lépteit a parkoló porában. Még azt is pontosan tudta, hogyan festhette Maszako arca, amikor követte az asszonyt azon a sötét úton. Látta a szemét, amelyből bosszúság és ellenségesség sütött – akárcsak abból a másik szempárból.

Eredj hát aludni! Nemsokára találkozunk, és akkor megtudod, mi vár rád. Addig aludj csak békében! Szatake kinézett az ablakon, az asszony háza irányába. Ahogy a nap magasabbra hágott az égen, Szatake becsukta az erkélyajtót, behúzta a sötétítőfüggönyt, visszaállítva a

Hangosbeszélő akadozó hangja szűrődött be a szobába, valami ismeretlen terméket reklámozott. Szatake kinyitotta a szemét, és a még most is a csuklójára szíjazott karórára nézett: 15:00. Elszívott egy cigarettát, közben a mennyezetpaneleket bámulta, és azon tanakodott, vajon a homályos barna foltok valódiak-e, vagy csupán a függöny résén belopakodó fény űz vele tréfát. Fölkapcsolta az ágy melletti lámpát, és lenézett a földön fölhalmozott iratcsomóra. A padlószőnyeget az előző bérlő ételpecsétjei tarkították, a jelentések azonban szép rendben kötegelve feküdtek: a nyomozóiroda kutakodásának eredményei. Jajoi, Josie, Kuniko és Maszako. A paksaméta a legutóbbi napokban tovább vastagodott, miután a szálak Kunikótól és Maszakótól Dzsumondzsihoz vezettek. Az eddigi nyomozás csaknem tízmillió jenjébe került.

Újabb cigarettára gyújtott, fölnyalábolta a papírkötegeket, és megint átolvasta az anyagot, amelynek tartalmát mostanra csaknem kívülről tudta. Először a jelentést Moriszaki Jokótól, akinek sikerült beférkőznie Jamamotoék házába.

A nagyobbik Jamamoto-fiú (5 éves): „Aznap este [amikor Jamamoto eltűnt] hallottam, hogy apu hazajön. Azt hittem, hallottam, hogy anyu kimegy, és mond neki valamit, de másnap reggel anyu azt mondta, biztos csak álmodtam, úgyhogy már nem voltam biztos benne. De tudom, hogy előző este veszekedtek, és apu megütötte anyut. Azért emlékszem, mert annyira megijedtem, hogy nem tudtam elaludni. Amikor fürödtünk, láttam anyun a lila foltot.”

A kisebbik fiú (3 éves): „Anyu és apu sokat veszekedtek. Én nem tudom, mert ágyban szoktam lenni, de mikor apu hazajött, mindig kiabáltak. Olyankor bebújtam a takaró alá, mintha aludnék. Nem emlékszem arra az estére [amikor Jamamoto eltűnt], de Miruku [a macska] elszökött. Azután nem jött haza többet. Nem tudom, miért nem.”

Szomszéd (46 éves): „Olyan csinos az asszony, hogy amikor meghallottam, hogy éjszakai műszakba kezdett járni, azt hittem, férfi van a dologban. Az igazat megvallva, késő este vagy kora reggel sokszor hallottuk, ahogy ordibálnak egymással. Mióta oda a férje, még csinosabb az asszony, és ezt egyesek furcsállották is errefelé.”

Szomszéd (37 éves): „Hallottam olyan szóbeszédet, hogy a gyerekekhez most is odamegy a macska, ha hívják, de az anyjukról tudni sem akar. Azt mondják, a nő láttára rögtön elinal. Amikor hallottuk, hogy akkor este elcsavargott, mindenki arra gondolt, biztosan látott valamit. Kilel a hideg, ha eszembe jut, hogy az asszony talán a házban darabolta föl a férjét, és a lefolyóba engedte a véré meg a zsigereit.”

* * *

Jamamoto asszonyról a szomszédságban nem a leghízelgőbben vélekednek, leginkább amiatt, ahogyan megváltozott az eset után. Gyanakvást ébresztett állítólagos érzéketlensége és az a benyomás, hogy mintha a férje elvesztésével fölszabadult volna – ehhez járul az a körülmény, hogy még csinosabb is, mint azelőtt.

A házban tartózkodásom alatt bőségesen megbizonyosodtam arról, hogy az asszony örül a férje halálának. Véletlenül azt is megfigyelhettem, amikor a rendőrségtől az első számú gyanúsított eltűnéséről értesült, és világos volt, hogy ezt örömhírként fogja föl. Talán mert úgy vélte, a rendőrséget lefoglalja ez a gyanúsított, láthatólag fölengedett, és majdhogynem teljesen megfeledkezett az esetről. Amikor mintegy mellékesen arról a hasán keletkezett lila foltról kérdeztem, amelyet a fia említett, minden további nélkül közölte, hogy a férje

megütötte, de egyéb magyarázatot nem adott.

Talán mert arra számít, hogy megkapja a férje biztosítása után járó összeget, az utóbbi időben mondogatni kezdte, hogy kilép az állásából az üzemben. Amikor azonban a kolléganői hívják otthon, igen tiszteletteljes hangon beszél velük, különösen Katori Maszakóval. Úgy tűnik, szinte fél Katorinétól.

Szerelmi viszonyra nem találtam bizonyítékot, ilyen értelmű pletykákat sem hallottam. November végén várhatóan ötvenmillió jenes biztosítási összeget utalnak Jamamoto Jajoi bankszámlájára.

JELENTÉS: KATORI MASZAKO Szomszéd (68 éves): „Úgy látszik, elég jól megvannak az urával – azt hiszem, a férfi építőipari vállalatnál dolgozik –, bár meg kell mondanom, hogy sosem láttam őket együtt elmenni valahová. Azt mondják, a fiuk [17 éves] nincs velük beszélő viszonyban. Régebben zavart bennünket a zenehallgatásával, de mostanában nagyon csöndes. Ha az ember összefut vele az utcán, a fiú morcosan néz, és egy szót sem szól. Maszako sem valami közvetlen, de azért biccent és köszön. Mégis elég különös asszony, és mintha nem nagyon adna magára.”

Fiatal lány (18 éves): A szemközti házban lakik, felvételi vizsgára készül: „Összetéveszthetetlen: késő este megy el otthonról, és hajnalban jön haza. Az íróasztalomtól látom a házukat, szóval azt mondhatnám, egész nap szemmel tartom. Aznap reggel [Jamamoto eltűnésének másnapján] két nő kereste föl. Az egyikük kerékpárral érkezett, a másik egy zöld autóval. Azt hiszem, dél körül távoztak.”

Környékbeli háztulajdonos (75 éves): „Aznap reggel [Jamamoto eltűnésének másnapján] egy fiatal nő jött ki Katoriék házából, és a nála lévő szemetet az én kukáimnál próbálta hagyni. Jól beolvastam neki, és elzavartam. A zsákok nehéznek látszottak, egyenként akár tíz kilót is nyomhattak. A nő nem nagyon vitatkozott, fölvette a nyúlcipőt. Maga Katoriné sosem próbálkozna efféle húzással.”

Üzemvezető (31 éves): „Vagy két éve dolgozik itt. Komolyan veszi a munkáját, az egyik legjobb munkaerőnk. Úgy hallottam, azelőtt könyvelőként dolgozott, ezért fontolgatom, hogy véglegesített státusba léptetem elő. Húzóember a szalagnál, bár ott láthatólag veszendőbe mennek a képességei. Baráti viszonyban van Azuma Josiéval, Jamamoto Jajoval és Dzsououcsi Kunikóval. Mindig összedolgoztak, de amióta Jamamotóné férjével az a dolog történt, mintha szétesett volna a csapat. Négyük közül már csak Katoriné és Azumáné járnak be rendszeresen.”

Volt munkatárs a T Hitel- és Kölcsönpenztárnál (35 éves): „Katoriné jól végezte a munkáját, de makacs természet. Szerintem a vezetőség nem bízott benne, és a többiek körében sem örvendett különösebb népszerűségnek. Miután kilépett, nem tudom, mi történt vele.”

* * *

Katori Maszakót a lakóhelyén és a jelenlegi munkahelyén meglehetősen kedvelik, de ismerőseinek zöme mintha nem nagyon tudna kiigazodni rajta. Házasságon kívüli kalandokról nincsenek adatok, családi élete kiegyensúlyozottnak tűnik. Viszont soha semmilyen társadalmi szervezetnek nem volt tagja, és nemigen tart kapcsolatot a szomszédjaival.

A férje hűtlenkedéséről sincs adat. A férfi nem különösebben népszerű a vállalatánál, a kollégái arról számoltak be, hogy csekély érdeklődést mutat a munkaköre iránt, s ezt a véleményt erősíti meg az a tény is, hogy a pályája láthatólag stagnál.

Katoriék fiát tizedikes korában eltanácsolták a középiskolából. Jelenleg részmunkaidős vakolóként dolgozik. Az a hír járja, hogy a szüleivel szóba sem áll.

Az eset után egy alkalommal Azuma Josie és Dzsomondzsi Akira (más néven Jamada Akira),

a Millió Fogyasztó Központjának tulajdonosa Katoriék házában találkoztak. Dzsumondzsi sötétkék limuzinnal érkezett, és egy nagy méretű tárgyat vitt be a házba. Három óra múltán nyolc csomaggal jelent meg, és mindet a kocsijába rakta. Nem tudtam megállapítani, mit tartalmaztak a dobozok, és hová vitte őket (bár magát Dzsumondzsit a rendszáma alapján azonosítottam).

JELENTÉS: DZSUMONDZSI AKIRA (MÁS NÉVEN JAMADA AKIRA)

A Millió Fogyasztó Központjának volt alkalmazottja (25 éves): „A főnök mindig azzal kérkedett, hogy régen egy adacsi gengszterbandához, a Selyembuddhákhöz vagy mihez tartozott, meg hogy a haverjából a tojoszumi maffia vezére lett. Folyton a maffiakapcsolataival hozakodott elő, és az az igazság, hogy egy kicsit mindannyiunkat idegesített. Én még azon is gondolkodtam, hogy fölmondok emiatt. Mindenki tudta, hogy ez egy uzsorabuli, de akkor sem kellett volna úton-útfélen azt terjesztenie, hogy a maffia áll a hátunk mögött.”

Egy környékbeli játékkerem alkalmazottja (26 éves): „Bolondult a fiatalabb nőként – lolitás típus –, úgyhogy állandóan középiskolás lányokat igyekezett fölcsípni. Ugrattuk is emiatt, de az ő külsejével nem nagyon kellett törnie magát. Nemegyszer láttuk valami helyes kis pipivel a karján. Mindig azt magyarázta, milyen jól megy a vállalkozása, de valami azt súgta, hogy nem is olyan fényes az az üzlet. Különös fickó, hiúbb a kelleténél.”

Egy környékbeli bár üzletvezetője (30 körüli): „A minap járt itt, azzal hengegett, hogy leesett neki valami nagy dohány. Azt állította, beszállt valami nagy mókába, de tudtam, hogy uzsorában utazik, úgyhogy kétkedéssel hallgattam. Jó kuncaft, de időnként kicsit fárasztó.”

A jelentések sora világos képet festett arról, amit Maszako és kis bandája elkövetett. Úgy látszott azonban, hogy a nő a legutóbbi időben összeakadt ezzel a Dzsumondzsi nevű figurával, és némi mellékvállalkozásba fogott. Szatake magában mosolyogva bámulta a nő találékonyságát.

Elunta az olvasást, félrelökte a papírokat. A hangosbeszélő még mindig harsogott valahol. Kissé elhúzta a függönyt, beengedte a szobába a téli nap utolsó sugarait, amelyektől mintha táncra keltek volna a porszemek a levegőben. Bámulta a keskeny fénypászmákat, türelmetlenül várta a napnyugtát. Még mindig órák voltak hátra hétig, amikor munkába kellett indulnia.

Megszólalt a házi telefon berregője, és Szatake ugrott, hogy fölvegye, csak előbb gyorsan papírzacskóba dugta a jelentéseket, és futtában bedobta az ágy alá. Kuniko kényeskedő hangja hallatszott a szélzúgáson át a hangszóróból.

– Szato úr? Itt Dzsonoucsi Kuniko.

Most megvan! Szatake széles mosollyal köszörülte meg a torkát.

– Egy pillanat! Rögtön megyek.

Széthúzta a függönyt, és kinyitotta az erkélyajtót, hogy friss levegőt engedjen be. Mialatt megigazította az ágytakarót, ellenőrizte, hogy nem látszanak-e ki a jelentések.

– Bocsánat, hogy ilyen sokáig megvárakoztattam – mondta, ahogy kinyitotta a bejárati ajtót.

A hideg légáramlattal együtt Kuniko émelyítő parfümjének illata is belibbent. Fölismerte: Chanel „Coco”. Anna kapott egy üveggel az egyik vendégtől, de Szatako azt mondta neki, a bárban ne használja, mert az erős illatok hazakísérik a férfiakat, és fölösleges bajt okoznak.

– Elnézést, hogy így betolakszom – mondta Kuniko, megigazította a haját, és lesimította a szoknyáját.

– Semmi gond – felelte a férfi. – Jöjjön csak be a hidegről!

– Csak egy percre zavarom – mondta az asszony, miközben bepréselte duci alakját a szűk

előszobába. Fekete kosztümöt, új csizmát, vastag arany nyakláncot viselt, mint aki készül valahová. Szatake megszokásból azonnal megdicsérte az öltözékét és kiegészítőit: csupa márkás holmi olcsó utánzatát. Amíg az előszobában állva várta, hogy betessékkeljék, Kuniko kíváncsian lesegetett be a lakásba. – Egészen takaros és rendezett – jegyezte meg.

– Sajnos a feleségem mindent magával vitt. Csak ennyit hagyott – mutatott az ablaknál álló ágyra Szatake.

Kuniko egy pillanatig a bútordarabra meredt, majd megjátszott szégyenlősséggel nézett másfelé. Reakciója eléggé egyértelmű volt, pedig ha sejti, mit tervez vele a férfi azon az ágyon, sikítva menekült volna.

– Fölébresztettem? – kérdezte. – Csak aggódtam, nincs-e valami baja... mivel az elmúlt éjjel nem láttam.

– Szabadnapos voltam.

– Vagy úgy, ezt nem tudtam... Őszintén szólva, csak el akartam búcsúzni.

– Búcsúzni? – hökkent meg a férfi, hogy a nő éppen most akar meglógni, amikor már a markában érezte.

– Kiléptem a munkahelyemről – magyarázta Kuniko.

– Milyen kár – felelte Szatake csalódott hangon, amit Kuniko végtelenül elégedetten hallott.

– De a házból nem költözöm el – közölte vidáman az asszony –, és biztosan látjuk még egymást.

– Remélem – mondta a férfi. – Én örülnék neki... Nem valami lakályos az otthonom, de nincs kedve bejönni egy percre? – Kuniko máris lehúzta a csizma cipzárját, amely a lábikrájába vágódott. – Sajnos kénytelen lesz az ágyra ülni – tette hozzá Szatake.

Az asszony szó nélkül oda indult. Szatake hátulról figyelte, s közben átfutotta a tervét. A szándékoltnál hamarabb követték egymást az események, de ennél szerencsésebb véletlent nem is kívánhatott. Így most nem kellett ürügyet találnia, hogy becsalogassa az asszonyt, és mivel fölmondott az üzemben, senki sem fogja hiányolni, ha nem jelentkezik munkára.

– A nejem még egy asztalt sem hagyott – panaszolta.

– Nekem tetszik így – telepedett az ágyra Kuniko. – Az én lakásom tele van zsúfolva minden vacakkal. – Kicsit kétkedően nézett körül a szobában. – Olyan irodaszerű, nem? Hol tartja a ruháit?

– Tulajdonképpen ez az összes holmim – mutatott Szatake a rajta lévő dzsekire és szundikálástól gyűrött nadrágra.

A nő tekintete egy pillanatig elidőzött Szatake testén.

– Milyen szerencsések a férfiak – jegyezte meg. – Szinte a semmivel is elboldogulnak. – Ál-Chanel retiküljéből cigarettát halászott ki. Szatake makulátlan hamutartót varázsolt elő, és az asszony mellé tette. – Nem messze innét ismerek egy kellemes kis bárnt – mondta rágyújtva Kuniko. – Nincs kedve megnézni?

– Én sajnos egyáltalán nem iszom – okozott csalódást válaszával Szatake, de az asszony gyorsan ismét magához ragadta a kezdeményezést.

– Akkor menjünk el enni valamit! – indítványozta.

– Rendben. Egy perc – tűnt el a fürdőszobában Szatake, hogy megmossa az arcát és a fogát. A tükörbe vetett pillantás megerősítette, hogy rendes körülmények között rövidre nyírt haja jócskán lenőtt, és ráférne a borotválkozás. A kabukicsói divatfi eltűnt, most egy borzas, középkorú éjjeliőr nézett vissza rá. A szemében valami mégis árulkodott a szörnyetegről,

amely oly sokáig szunnyadt benne, és most kezdett életre kelni. Megtörölte az arcát, és kinyitotta az ajtót. Kuniko az üres szobában az ágyon ült, szórakozottan bámézkodott. – Mit szólna, ha hozatnánk valami harapnivalót? – kérdezte Szatake.

– Mi jár a fejében? – kuncogott az asszony.

– Egy kis szusi?

– Az nem hangzik rosszul – mosolygott elégedetten Kuniko. Szatakének természetesen – Az nem hangzik rosszul – mosolygott elégedetten Kuniko. Szatakének természetesen es lakásba.

– Megkínálhatom előbb egy csésze kávéval? – kérdezte.

Vizet töltött a kannába, és föltette a tűzhelyre. A kávé is hazugság volt: a konyhaszekrény polcai éppoly üresen tátongtak, mint az egész lakás. Szatake mindazonáltal kinyitott egy ajtót, és ott álldogált egy pillanatig, mintha a szekrény tartalmát vizsgálgatná. Megérezte valamit, megfordult, és látta, hogy a háta mögül Kuniko kukucskál.

– Ez üres – motyogta az asszony.

– Mi üres? – kérdezte fagyos hangon Szatake.

Kuniko megdermedt, mint aki véletlenül kígyóra lépett az úton.

– Én csak segíteni akartam... – hátrált dadogva.

Megfordult, s az ágy felé indult, de a férfi fél karjával átfogta a nyakát, és a másik kezével betapasztotta a száját.

Ahogy Szatake a levegőbe emelte a nehéz testet, az asszony rúzsja a tenyerére kenődött. Kuniko egy kicsit rúgkapált, de saját súlya a férfi könyökhajlatához szorította a nyakát, és hamar elveszítette az eszméletét. Amint Szatakének sikerült az ágyra fektetnie, elment, hogy kikapcsolja a tűzhelyet.

Ezután átfordította a nő ernyedtestét, és nekilátott, hogy óvatosan levegye a ruháját. Meztelenre vetkőztette, csuklóját és bokáját az ágyhoz kötözte, ahogyan aznap reggel elképzelte. Ez tökéletes főpróbául kínálkozott ahhoz, amit Maszakóval szándékozott művelni, de amikor maga előtt kinyújtóztatva látta Kuniko ormótlan, tespedt testét, lelankadt a vágya, és füstbe ment az abból támadt, gondosan kidolgozott terv. Egyszerre torkig lett az egészszel, gombóccá gyúrta a most lehúzott bugyit, és az asszony kitátott szájába tömte. Kuniko ettől fölébredt, és a szeme tágra meredt. Tekintete vadul ide-oda cikázott, próbálta megérteni, mi történik vele.

– Ugye nem fogsz nekem sikítani? – kérdezte halk, fenyegető hangon Szatake.

Az asszony tébolyultan rázta a fejét, és a következő másodpercben Szatake kivette a szájából a bugyit, fényes nyálszalacskát húzott vele a levegőben.

– Kérem! – zihálta Kuniko. – Ne bántson! Bármit megteszek. – Szatake rá se hederített.

Azzal foglalatoskodott, hogy műanyag zacskókat terítsen a csípője alá, hátha összemocskolja az ágyat. – Mit művel? – suttogta eközben hánykolódva a nő.

– Semmit, csak maradj veszteg!

– Kérem! – könyörgött Kuniko. – Ne bántson! – szöktek könnyek kidülledt szemébe.

– Mondd csak, Jamamoto Jajoi ölte meg a férjét?

– Igen, igen – bólogatott vadul.

– És Maszakóval meg azzal az öregasszonnyal, Josiéval földaraboltátok a holttestet?

– Igen.

– Maszako volt a főkolompos?

– Persze!

– És mennyit fizetett nektek Jajoi?

- Fejenként ötszáz ezret.

Szatake nevetett a fonákságon, hogy egy rakás háziasszony bagóért dolgozik, és közben romba dönti az ő nagy becsben tartott birodalmát.

- Maszako is? - kérdezte.

- Nem, ő nem fogadott el semmit.

- Ugyan miért nem?

- Mert azt hiszi, ő tojta a világot - bukott ki Kunikóból az első kifejezés, ami az eszébe jutott.

Ő tojta a világot! Szatake újra elnevette magát.

- És Maszako hogyan ismerkedett meg Dzsumondzsival?

Az asszony habozott, nyilvánvalóan megdöbbenett, hogy Szatake ilyen sokat tud róluk.

- Azt hiszem, régebről ismerték egymást - mondta végül.

- Ezért kaptál kölcsönt a fickótól?

- Nem, az véletlen egybeesés.

- És kicsit elkéstél a sírással.

- Könyörgök, ne bántson!

- Várjunk csak! Dzsumondzsi hogyan szerzett tudomást erről?

- Én mondtam el neki.

- Másnak is szóltál róla?

- Nem.

- És arról tudsz, hogy a többiek csinos kis üzletet csináltak abból, amit Jajoi férjével műveltetek? - kérdezte Szatake, s közben kihúzta a vastag bőrszíjat a nadrágja övtartóiból. Kuniko rémülten meresztette rá a szemét, és vadul rázta a fejét. - Tudsz róla? - firtatta Szatake.

- Nem! - sikoltotta az asszony.

- Más szóval nem bíznak benned - mondta a férfi. - Már nincs szükségük rád.

Ahogy a nadrágszíjat az asszony nyakára tekerte, a jajveszékelés tébolyult tátogassa némult. Szatake úgy látta, még jól jön az a bugyi, lehajolt érte, és jó mélyen lenyomta Kuniko torkán. A fuldokló asszony szeme kifordult, Szatake pedig egy határozott rántással megszorította az övet. Ezt a mostani gyilkosságot, a másodikat, amelyet életében elkövetett, teljességgel érdektelennek találta.

Kioldozta a holttestet, és lelökte az ágyról. Szorosan egy takaróba csavarta, kihempergette az erkélyre, gondosan az egyik sarokba támasztotta, ahol a többi lakásból nem láthatták. Amikor föl nézett, a nap éppen alábukott a hegyek mögé, amelyeket már reggel is látott, de most szinte láthatatlanul feketéllettek a fogyatkozó fényben.

Becsukta az erkélyajtót, majd megvizsgálta Kuniko retiküljének tartalmát. Kiemelt egy kis köteg tízezrest a pénztárcájából, valamint két kulcsot, a Golfét meg nyilván az asszony lakásáét. Ezután a ruhát, alsóneműt, cipőt egy szatyorba gyömöszölte. Fogta a saját kulcsát meg a tárcáját, és a szatyorral a kezében kilépett a lakásból. Mostanára besötétedett, és bár a szél elült, lehűlt a levegő. Szatake az épület végén lévő tűzlépcsőn fölment a következő emeletre, és végignézett a függőfolyosón. Szerencsére senki sem mutatkozott. A fal mentén sorakozó háromkerekű bicikliket és cserepes növényeket kerülgetve ért Kuniko lakásához, ahol a retikülből magához vett kulccsal nyitotta ki az ajtót.

A lakásban szétszórt új ruhák, darabokra tépett és összegyűrt csomagolópapír meg reklámszatyrok fogadták. A magával hozott holmit a dzsumbujba dobálta, és kihátrált az ajtón.

Újra megnézte, nincs-e valaki a függőfolyosón, bezárta az ajtót, és a lifthez indult. Kuniko lakáskulcsát a földszinti szemetesbe dobta, azután az épület mögötti parkolóba ment a biciklijéért. Kisvártatva egy hétköznapi biztonsági őr kerekedett el üzemi munkahelyére.

6

Dzsumondzsival madarat lehetett volna fogatni. Egy gyönyörű lány állt mellette egy jó nevű középiskola egyenruhájában. Festett barna haja kibontva keretezte hamvas fehér arcát, rózsaszín ajka résnyire nyílt. Vékony szemöldökének íve kiemelte igéző szemét, miniszoknyája alig-alig takarta hosszú, formás combját. Ezzel az előnyös külsővel akár manökennek is fölcsaphatott volna – és tessék, most éppen vele beszélt. Dzsumondzsi alig bírta magával.

– Mit akarsz csinálni? – sürgette halkán.

– Nekem mindegy – suttogta kellemesen fátyolos hangon a lány. – Amit te. Egész testéből parfümillat áradt, amelyet Dzsumondzsi nem tudott azonosítani.

Divatkellékei egytől egyig a leghíresebb tervezőktől származtak. Egyszóval tökéletes volt. De honnét kerülhetett elő ez a csoda? Azok a középiskolás lányok, akikhez Dzsumondzsi hozzászokott, mintha sajátos fajtához tartoztak volna, folyton koszos gyorsbüfékben lógtak, a fejük olcsó hajbalzsamtól búzlótt. A mostani kis bulijából leakasztott pénznek köszönhetően azonban Dzsumondzsi megengedhette magának, hogy igazi szállodába vigyen egy ilyen lányt, és a szeme sem rebbent, amikor a kicsike százezer jent kért előre.

– Mit szólnál, ha kivennénk valahol egy szobát? – kérdezte.

– Jól hangzik – felelte a lány.

– Tényleg? Ezt úgy érted, hogy... – A lány szégyenlősen bólintott, Dzsumondzsi pedig lázasan keresgélt az agyában olyan hotel neve után, ahová elérhetnek, mielőtt a lány meggondolja magát. Ám éppen ekkor csörrent meg a farzsebében a mobiltelefon. – Egy pillanat? – mondta. A Millió Fogyasztó Központjában mindent az asszisztensnőjére hagyott, hogy ő nyugodtan lazulhasson, jól érezhesse magát. A nő ezer éve nála dolgozott, úgyhogy bármi adódik, önállóan is boldogulnia kellett vele – és lehetett volna annyi esze, hogy ilyenkor ne zavarja.

– Tessék, Dzsumondzsi – szólt bele alig leplezve ingerültségét.

– Akira? Hol vagy? – kérdezte egy színtelen, mégis összetéveszthetetlen hang.

– Szoga? Jó, hogy hallok felőled, és még egyszer szeretném megköszönni a múltkori segítségét.

A lány figyelte, ahogy szinte hajbókol a telefonnak, azután a hirtelen hangulatváltozáson kiakadva hátat fordított. Dzsumondzsi észrevette, hogy le akar lépni, és elkapta a könyökét.

– Szóra sem érdemes – felelte Szoga. – Most Sibujában vagy valahol arrafelé vagy? – firtatta az érthetetlen háttérzaj okát.

Dzsumondzsi ordítani tudott volna a rossz időzítés miatt.

– Olyasmi.

– Sibujában? Tényleg? Ez óriási! Fogadok, hogy kipusziltad magad, mint egy tinédzser. – Dzsumondzsi a fejét vakargatta. Továbbra is a lány könyökét fogta, a kicsike azonban jobbrabalra nézelődött, mint aki szökni próbál. Akárhány Dzsumondzsi-féle lófrált Sibuja főútvonalán abban a reményben, hogy ilyen lányt fog ki. Sőt néhányan máris kezdték körülfogni. Az éhes tekintetek láttán Dzsumondzsi pánikba esett.

– Még mindig plüsskockák lógnak a visszapillantódon? – folytatta Szoga, aki nyilvánvalóan élvezte, hogy ugrathatja.

- Akarsz tőlem valamit? – kérdezte Dzsumondzsi.
- Csajjal vagy, mi? Már megint beújíttál egy óvodást, te lökött?
- Jó, lebuktam, de nem dumcsizhatnánk erről máskor?
- Bocsesz, nem – váltott komolyra Szoga. – Bejött egy meló.

- Micsoda? – hökkent meg Dzsumondzsi, és elengedte a lány karját.
- Csá! – köszönt a lány, és több Dzsumondzsi-hasonmással a nyomában ellibeggett.

A francba! Dzsumondzsi sóvárogva figyelte, ahogy eltűnik a tömegben, kelletlenül vett búcsút a kurta szoknyába bújtatott, gusztusos kis hátsótól... De hát az üzlet az üzlet, és egy újabb melóból beszédett pénzzel tíz lányt is megengedhetett magának. Összeszedte hát magát, és elnézést kért Szogától.

- Bocs, valami elvonta a figyelmemet.

- Lepattant a pipóca? Annál jobb, ehhez a témához úgylis tiszta fej kell. Ha eltolod, mindannyiunknak kampó!

Dzsumondzsi most már koncentrált, elképzelte, milyen arccal mondja ezt Szoga.

- Tudom – felelte.

- Szóval úgy néz ki, híre ment, hogy az első melótok jól sikerült... – A vonal akadózni kezdett, ezért Dzsumondzsi behúzódott egy vászontető alá, el a tömegtől. – Vigyázz, hogy most is így alakuljon. Ma este szállítják a cuccot.

- Ma este? – ismételte Dzsumondzsi.

Nem tudta, eléri-e ilyen rövid időn belül Maszakót. Az órájára pillantott, látta, hogy alig múlt nyolc. Így még otthon találhatta.

- A jelek szerint friss áru, úgyhogy gyorsan kell lépünk.

- Értem – mondta Dzsumondzsi.

- Hajnali négy tájban a Koganei park hátsó bejáratához viszik.

- Ott leszek – ígérte.

- Én is – mondta Szoga a szokottnál fojtottabb hangon. – Ez kissé eltérő úton futott be, és szeretnék meggyőződni arról, hogy minden terv szerint megy.

- Hogyhogy eltérő úton? – csodálkozott Dzsumondzsi.

Az utcán mellette elhaladók kíváncsian néztek rá, nyilván nem szoktak hozzá, hogy valaki ilyen komoly képpel mobilozzon.

- Van egy szállítóm, akiben tutira megbízom, a múltkori öregember tőle jött. De ez most csak úgy fölbukkant.

- Fölbukkant? Nem szakmabeli?

- Hát azt nem tudom – mondta Szoga. – Azt mondta, hallott a szolgáltatásról, és velünk szeretné intéztetni. Nem lehetett elhajtani. Hiába mondtam, hogy tízmilliót kóstál, arcizma sem rezdült.

Dzsumondzsi szíve nagyot dobbant a hírre.

- Az egy extra milliót jelent neked – mondta.

- És egyet neked is – élvezte Szoga a nagylelkű pártfogó szerepét.

Dzsumondzsi mostanra teljesen megfeledkezett a lányról. Arra gondolt, ha eltitkolja Maszako elől ezt a potyapénzt, akkor ezúttal tisztán hárommilliót kaszálhat.

- Óriási nagy király vagy, Szoga.

- Ja, ja, de asszem, most észnél kell lennünk. Magammal viszek egykét muszklimatyit, te pedig elgondolkozhatnál, nem akarod-e előhalászni a golyóálló atlétádat a gardróbodból.

Dzsumondzsi nevetett, azután összecsukta a mobilt. Megfordult a fejében, hogy Szoga talán

nem viccelt, de a pénz kilátása annyira fölízgatta, hogy nem tűnődött ezen. Különben is azonnal kapcsolatba kellett lépnie Maszakoval. Kikereste az asszony számát a noteszában; ha nem éri el most, akkor egész nap egy újabb vérfagyasztó akármivel a csomagtartójában furikázhat. Maszako szinte azonnal fölvette a telefont. A hangjából ítélve megfázott.

– Újabb melót kaptunk – közölte az asszonnyal. – El tudja intézni?

– Ez rettentő hamar jött – mondta Maszako a szokottnál hangosabban.

– Híre terjed, ha az ember jó – felelte Dzsumondzsi. Maszako hallgatott, nem méltányolta a férfi lelkesedését. Dzsumondzsi érzékelte az asszony feszélyezettségét, de okvetlenül egyetértésre kellett bírnia. – Számíthatok magára? – kérdezte.

– Hagyjuk ki ezt a tételt!

– Miért hagynánk ki?

– Mert rossz érzésem van.

– A második melónk, és magának rossz érzése van? Ez nekem magas. Iszonyú égés, ha nem vállaljuk be.

– Rosszabb dolgok is léteznek – mondta rejtélyesen Maszako.

– Mire gondol?

– Nem tudom, valahogy rossz érzésem van.

– Rosszul érzi magát, mert megfázott, de ennek semmi köze a melóhoz. – Dzsumondzsi kezdte elveszíteni a fejét. – Nekem meg egészen Kjúsuig kell mennem, hogy kidobjam. Tudhatja, hogy nem csak maga vállal kockázatot.

– Tudom – motyogta az asszony. Dzsumondzsi most már tényleg kétségbeesett.

– Ha kiszáll, akkor a Muterral csináltatom meg. Vagy Kunikóval. Az a tehén jó áron bármit elvállal.

– Azt ne tegye! – intette Maszako. – Ha Kuniko elszúrja, mindannyiunkat veszélybe sodor.

– Hát persze! – nyögte Dzsumondzsi. – Úgyhogy magának kell megcsinálnia. Csak most az egyszer.

– Rendben – adta be a derekát az asszony. – Tud hozni védőszemüveget?

Amint elszánta magát, teljesen a feladatra összpontosított. Dzsumondzsi megkönnyebbülten sóhajtott föl.

– Olyat viszek, amelyet a motorozáshoz szoktam hordani. Az biztosan jó.

– Ha bármi változás van, hívjon föl!

Dzsumondzsi a jól sikerült tárgyalással elégedetten ismét összecsatolta a telefont, és az órájára pillantott. Még rengeteg ideje maradt, mielőtt a Koganei parkba kellett mennie – elegendő ahhoz, hogy egy másik ugyanolyan lányt szedjen föl ahelyett, aki meglógott. Egy kalap pénz várható, úgyhogy bármit kérhet a kicsike, ki tudja fizetni. Szemügyre vette a zsúfolt utcát, folytatta a vadászatot. Most nem ért rá azon töprengeni, miért tűnt annyira tétovának Maszako.

Hajnali négykor Dzsumondzsi a megbeszélés szerint a Koganei park hátsó bejáratánál állt meg a kocsijával. Tömött növényfal magasodott az utca egyik oldalát szegélyező rácskerítés fölé. Átellenben egy házsor aludt a szoroson bezárt zsalugáterek mögött. Közvilágítás nem működött ezen a részen, a környék kihalt sötétségbe borult. Dzsumondzsi hátat fordított a park fekete fáinak, próbálta kirekeszteni agyából a szél mozgatta ágak kísérteties lombsusogását. Hirtelen eszébe jutott, hogy Kuniko valahol errefelé hagyta a holttestből rá eső részt, és kissé hátborzongatónak találta az egybeesést.

Fázott. Kicsit szipogva nyúlt a kabátja gombjaihoz, csakhogy egytől egyig hiányoztak. Ezt

annak a lánynak köszönhette, akivel nemrégiben jött össze, és tininek nézte, de kiderült, hogy huszonegy éves. Amikor Dzsumondzsi kilépett a fürdőszobából, rajtakapta, hogy a kabátjában kutat, és amint kitépte a kezéből, az összes gomb leszakadt. Rohadt balszerencse – ötlöttek az agyába a szavak, de hamar el is hessentette őket. Mi abban a balszerencse, ha váratlanul hárommillióhoz jut? Ám éppen ahogy sikerült gondolatait ebbe az irányba kormányoznia, hallotta, hogy jobb felől autó közeledik, és fényszóró világította meg az utcát.

Szoga szállt ki a fekete limuzinból, és felemelt kézzel üdvözölte. Az éjszakai óra ellenére fekete öltönyt és teveszínű kasmírkabátot viselt. A festett szőke suhanc vezetett, és a főnök mögött egy másik fickó is kikászálódott a kocsiból. Szoga álmos szemmel biccentett Dzsumondzsinak.

– Bocs, hogy ilyen korán ide kellett jönnöd – mondta Dzsumondzsi.

– Meg akartam nézni magamnak ezt a fazont – felelte Szoga, fölhajtotta a gallérját, és zsebre dugta a kezét.

– És a kis problémáját – tette hozzá Dzsumondzsi.

– Ha hajlandó tízmilliót fizetni a lerendezéséért, akkor nemigen kicsi az.

– Igazad lehet.

– Ezzel fogod elcigölni? – mutatott Dzsumondzsi kocsijára Szoga.

– Mi mással?

Szoga elhúzta a száját. Az első melónál a sofőr meg a másik fickó vitte el Dzsumondzsinak a hullát és a pénzt; Szoga csupán telefonon szervezett. Dzsumondzsi kicsit neheztelt is, hogy Szoga néhány telefonhívással ennyit keres.

– Ez is a melóhoz tartozik – mondta Dzsumondzsi.

– Úgy látszik, te rendesebb vagy nálam – veregette meg a vállát együtt érzően Szoga. Ebben a pillanatban az utca túlsó végén egy egyterű jelent meg, és fölkapcsolt fényszóróval gördült feléjük, mintha egy vadállat szeme világított volna a sötétben.

– Ő az – mondta Szoga, elnyomta a cigarettáját a vaskerítésen, és a segédje kezébe nyomta.

– Mit kezdjek vele? – kérdezte a férfi, kinyújtott tenyerén tartva a csikket.

– Semmit sem hagyhatunk itt, seggfej – mondta Szoga. – Edd meg!

– Egyem meg? Komolyan?

– Dehogy, te idióta, csak vigyázz rá!

A fickó gyorsan zsebre vágta a csikket. Dzsumondzsi nyelt egyet. Már nem fázott. Az egyterű megállt előttük, de a lámpája tovább égett, elvakította őket. A vezetőoldali ajtó kinyílt, magas és erős alkatú, dzsekibe meg munkásnadrágba öltözött férfi szállt ki. A sapkája félig eltakarta az arcát, Dzsumondzsit mégis megborzongatta a látványa, bár nem tudta volna megmondani, miért.

– Szoga a tojoszumi szervezettől – mutatkozott be Szoga.

– Nem vagyunk kicsit sokan? – morgott a férfi.

– Elnézést, de eddig nem volt dolgunk önnel. Érdekelne, hol hallott a szolgáltatásunkról.

– Fontos ez?

– Sajnos igen.

– Aki kíváncsi, hamar megöregszik – vett elő a zsebéből egy papírzacskót a férfi, és odadobta nekik.

Szoga elkapta, és megnézte a tartalmát. Dzsumondzsi a válla fölött átkukucskálva tízezres bankjegyköteget látott. Szoga elégedetten biccentett az egyterű felé.

– Rendben – mondta. – Hadd jöjjön!

A férfi kinyitotta az ajtót. Odabent plédre csavart emberalakot láttak, még hozzá rövidet és vastagot, így Dzsumondzsi dermedten gondolta, hogy nő. Addig eszébe sem jutott, hogy női holttestet kaphatnak.

– Na mi a nagy büdös helyzet? – vigyorgott gúnyosan a férfi. – Parázunk?

Benyúlt a tetemért, és kivonszolta a kocsiból. Szoga emberei rohantak segíteni, de mielőtt odaérhettek volna, a férfi az aszfalra dobta a hullát, és becsapta az ajtót. Minden további szó nélkül a volánhoz ült, és visszatolatott az úton. A hátramenetbe tett motor vinnyogása egy időre megtörte a csöndet, majd elhalt a sötétben. Az egész ügylet pillanatok alatt lebonyolódott.

– Hát ez rémes egy pacák volt – mondta Dzsumondzsi.

– Mit vártál egy gyilkostól? – nevette ki Szoga.

Dzsumondzsi a tetőtől talpig takaróba bugyolált és zsineggel szorosan összekötözött, tömzsi alakot bámulva eltűnődött, vajon tényleg a pacák ölte-e meg a nőt.

– Miért tolatva ment el?

– Hogy ne láthassuk a rendszámát, és semmiképpen ne követhessük – felelte Szoga. Dzsumondzsi remegve eszmélt rá, hogy talán túl nagy fába vágta a fejszójét. Eleve tudnia kellett volna abból, milyen érzése támadt az egyterű láttán.

Szoga kibontotta a papírzacskót, kivett belőle három köteget, a többit pedig odalökte Dzsumondzsinak.

– Ez mind a tiétek – mondta, és bólintott a szőkének meg a testőrnek, akik ketten is nehezen tudták betuszkolni a kényelmetlen terhet Dzsumondzsi csomagtartójába.

Szoga egy pillanatig viszolyogva figyelte őket.

– Úgy néz ki, mint egy nő – jegyezte meg Dzsumondzsi.

– Én is éppen erre gondoltam – fordult feléje Szoga. – Talán középiskolás lány – mondta mosolytalan arccal.

– Ne mondj ilyeneket! – morogta Dzsumondzsi, és a hideg futkosott a hátán, amit csak részben indokolt a hajnali levegő. A csomagtartó hangos csattanással lezárult, a két férfi a kezét dörzsölve és szaglászva hátrált el, mintha valami tisztátalanhoz nyúltak volna.

– Akkor mi lépünk is – mondta Szoga. – Sok szerencsét! – veregette vállon Dzsumondzsit.

Amaz holtra váltan pillantott rá. Szoga idegesen nyalta meg az ajkát.

– Ugye nem fogsz most bemajrézni?

– Nem – hebegte Dzsumondzsi.

– Figyuzz, Akira! Ez komoly buli, el ne cseszerintsd nekem!

A testőr kinyitotta az ajtót, és várakozóan állt. Szoga intett neki, és pillanatokon belül elrobogtak, mint aki büntett színhelyéről menekül. Dzsumondzsi egyedül maradt a sötétben. Ellenállt a készítésnek, hogy egyszerűen megforduljon és elszaladjon, bekászálódott a saját kocsijába, és ráadta a gyújtást. Miközben végigsurrant az utcán, szinte azonnal ráeszmélt, hogy életében nem félt ennyire, azt azonban csak percekkel később fogta föl, hogy nem a csomagtartóban fekvő holttest, hanem az a férfi ijesztette meg, aki a holttestet hozta.

Maszako végre kilábalt a megfázásból. Egy hét óta először érezte jól magát. A fürdőszobatükörből kissé nyúzott, de fölfrissült, feszes arc és kipihent, kevésbé földagadt szempár nézett vissza rá – nem rossz ahhoz képest, amilyen melója most akadt.

Szerencsére Josiki időben elindult a munkahelyére, Nobuki pedig jó korán. Esti szóváltásuk

óta Josiki mintha még inkább bevette volna magát a szobájába; alighanem védműveit erősítette, nehogy bántódás érhesse, miután most már tudta, hogy a felesége esetleg elhagyja. Gyakorlatilag külön éltek, noha közös fedél alatt, és ez annak ellenére elszomorította Maszakót, hogy tőle telhetőleg igyekezett megfelekedni az egész helyzetről. Igaz, Nobuki mostanában időről időre szólt néhány szót, még ha csak a vacsora felől érdeklődött is, ez mindenesetre biztatóan hatott.

Az asszony kivitte a fürdőszobából a tusfürdős meg samponos flakonokat, és leterítette a padlócsempére a PVC-ponyvát. Kinyitotta az ablakot, hogy kiengedje az előző esti fürdés után nyirkos levegőt. Az évszaktól elütően melegen ígérkezett a nap, de még Maszako helyreállt egészsége és a szép idő sem enyhített a szorongásán. Hogyan magyarázhatta volna meg aggodalmait Dzsumondzsinak meg Josiének, akik láthatólag lelkesen készültek a munkára? Kinevették volna, ha sötétben bujkáló, titokzatos idegenről beszél. Egyébként mostanra kialakult az elképzelése az illető kilétéről. Akkor agyalta ki, amikor a meghűlésével feküdt. Bizonyítani persze nem tudta.

Becsukta és bereteszelte az ablakot, majd kilépett az előszobába. Türelmetlenséget érzett, de nem a várakozástól, hanem a félelemtől. És nem magától a holttesttől, hanem a következő fejleménytől, a színjáték következő felvonásától rettegett. Úgy érezte, kicsúszott kezéből az irányítás, fogalma sincs, merre száguld, ez pedig idegesítette, megrémítette.

Belebújt a fia óriási strandpapucsába, és kiment az előszobába, a bejárati ajtóhoz. Nem tudott visszahúzódní, a házban várni, de Dzsumondzsi elé sem bírt menni, úgyhogy csak állt, tehetetlenül. Karba tette a kezét, fékezni próbálta nyugtalanságát.

– A szentségít! – sziszegte, remélve, hogy a káromkodás segít. Semmivel sem volt kibékülve. Leginkább azt utálta, hogy a körülmények játékszereként sodródva, nincs ideje fölkészülni – és rejtőzködő ellenfelük valószínűleg éppen ezt akarta.

Tudta, hogy Dzsumondzsi flancos autója ismét feltűnően hat majd a ház előtt, még ha csak néhány percig parkol is ott, és ezúttal szerette volna a saját Corolláját használni, de arra nem volt idő. Korábban szerencsével jártak, ez azonban nem jelentette azt, hogy továbbra is szerencse kíséri őket. Földühítette a gondolat, hogy ilyen félresikerült ügybe keveredett, és sehogy sem bírta lerázni magáról azt a nyugtalanító érzést, hogy valamit szem elől tévesztettek, valami rettenetes hibát követtek el. Ahogy az ajtónál tépelődött, nyugtalansága egyre dagadt, akár egy bármely pillanatban kidurranással fenyegető léggömb. Végül nem bírt tovább veszteg maradni, kinyitotta az ajtót, és kilépett.

Az enyhe időben épp olyan csönd honolt a környéken, mint mindig. Egyetlen füstpászma kígyózott lustán fölfelé az út túloldalán égő avarkupacból. A távolból propeller hangja hallatszott, a közelből halk edénycsörgés: valaki mosogatott. Szokványos külvárosi reggel. Maszako a szemközti üres telek vörös talaját bámulta. Már eltűnt az a nő, aki ingatlanvételi szándékával olyan nagy felhajtást rendezett. Minden pontosan úgy festett, mint máskor – miért érződött hát annyira vészjóslónak? Az asszony gondolatait kerékpárfék csikorgása szakította félbe.

– Jó reggelt! – köszönt Josie.

Elmaradhatatlan szürke melegítőjére ócska fekete széldzsekit húzott, valószínűleg Mikiét. Kialvatlanságtól vörös szemmel hunyorgott a reggeli fényben – ahogyan munka után Maszako is szokott.

– Jó reggelt, Muter! Fölkészültél a mai menetre?

– Asszem – felelte Josie eltökéltebb arckifejezéssel, mint máskor. – Elvégre én nyaggattalak

érte.

– Kerüljünk beljebb! – invitálta Maszako, amíg a másik asszony leállította a biciklijét.

– Mi a helyzet a nátháddal? – kérdezte Josie, miután belépett az ajtón, és levetette a cipőjét.

Maszako az óta az este óta betegeskedett, amióta esőben ment el Josiéhoz, így most nem is járt munkába.

– Sokkal jobb – felelte Maszako.

– Ennek örülök, de ez a sok hideg vizes pancsolás nem fog jót tenni neki.

A legutóbb rájöttek, hogy jobb szünet nélkül folytatni a vizet, amíg nem végeznek a holttest földarabolásával.

– Az üzemben minden rendben? – érdeklődött Maszako.

– Épp mondani akartam – halkult suttogássá Josie hangja. – Kuniko kilépett.

– Csak nem?

– Három nappal ezelőtt, teljesen váratlanul. A főnök megpróbálta jobb belátásra bírni, de tudod, milyen. Azóta színét sem láttuk. – Josie levette, és szépen összegöngyölte a széldzsekijét. Maszako szórakozottan figyelte a helyenként pókháló vékonyságúra kopott, fehér flanelbélést. – Jajoi sem jár be. Amióta téged levert a lábadról a nátha, teljesen egyedül vagyok. Kicsit magányos így, úgyhogy fölsrófoltam a szalagon a tempót tizennyolcasra. Látnád, hogy kapkodnak, és hallanád, hogy siránkoznak! Egy rakás dedós.

– Murisán hangzik – vélte Maszako.

– Tegnap este az a brazil fickó is érdeklődött felőled.

– Brazil fickó?

– Az a fiatal, a Mijamori... a másik nevét elfelejtettem.

– Mit akart?

– Azt kérdezte, kiléptél-e. Szerintem tetszel neki. – Maszako nem törődött az évődő hanggal, földézte Kazuo elanyátlanodott arcát, ahogy a fiatalember nyáron bámult utána. Mintha réges-régen történt volna. Josie egy pillanatig várt, hátha Maszako válaszol valamit, majd folytatta.

– El sem akartam hinni, mennyit javult a nyelvtudása. Hiába, a fiataloknak könnyen megy ez. – Josie szokatlanul beszédesnek mutatkozott ma reggel, vélhetőleg a meló előtt fölhalmozódott feszültségtől. Maszako hagyta, hogy zuhogjanak rá a szavak, akár egy hirtelen támadt nyári zápor, és várta, hogy amint megszakad az áradat, fölhozhassa saját aggodalmait. Ám ekkor hallották, hogy egy autó kanyarodik a ház elé. – Megjött! – rikkantotta Josie, és talpra szökkent.

– Várj egy pillanatot! – kérte Maszako, a kémlelőnyíláshoz hajolt, és kikukucskált.

Dzsumondzsi kocsija a házhoz farolt, éppen a megbeszélte időben. Az asszony résnyire nyitotta az ajtót, és kilesett. A férfi közben már hátrament a csomagtartóhoz, az arca sápadtan és zsírosan fénylett az átalvatlan éjszakától.

– Azt hiszem, ez nem fog tetszeni maguknak, Katoriné! – súgta az ajtón át.

– Miért nem?

– Mert nő – motyogta Dzsumondzsi.

Maszako összerezte. Az eleve borzalmas meló még iszonyatosabbnak tűnt, ha egy nő holttestével kellett dolgozni. Dzsumondzsi körbepillantott, majd gyorsan kinyitotta a csomagtartó zárját, és fölhajtotta a fedelet. A rovarbábszerű csomag láttán Maszako hátrahőkölt. Az öregember is alacsony volt, de sovány, szinte zörögtek a csontjai. Ez a test igencsak méretes volt, mellben még jócskán ki is dagadt.

– Mi baj? – kérdezte Josie.

Kilesett a barátnője háta mögül, és meghökkenően kapkodott levegő után. Kendzsit meg azt a másik férfit szintén bebugyolálták, de ezt a mostanit vészjósló módon sokszorosan körbetekerték a kötéllel.

– Vigyük be! – indítványozta Dzsumondzsi, és a csomagtartóba nyúlt, de elfordította a fejét. Maszako segített, megragadta az élettelen, súlyos test egyik végét, és együtt sikerült hátravinniük a fürdőszobába. – Ez most tényleg az agyamra megy – mondta Dzsumondzsi. – Frászt kaptam a pasastól, aki hozta.

– Miért? – kérdezte Maszako.

– Lerítt róla, hogy ő gyilkolta meg.

– Hogyan? – szorította mellére a kezét Josie, hogy megnyugtassa kalapáló szívét. – Valószínűleg csak szállította.

– Tudom, hogy dilisen hangzik, de látszott rajta! – felelte véreres szemmel, csaknem kiabálva a férfi.

Maszako nem szólt semmit, de magában igazat adott neki, hiszen ugyanezt élte át azon a bizonyos estén Jajoiival: valamiért nyilvánvalónak tetszett, hogy az asszony tette.

– Maga a férfi – nyomott ollót Dzsumondzsi kezébe. – Maga csomagolja ki!

– Én? – hüledezett Dzsumondzsi.

– Más férfi nincs a láthatáron – nyomta meg a „férfi” szót szinte sértően Maszako. – Találja már föl magát! – Dzsumondzsi óvatosan megfogta az ollót, lehajolt, és elvágta a zsinort, azután megragadta a takaró szélét, és meghúzta. Két vastag, fehér láb bukkant ki, a lábikrán lila zúzódásokkal. Josie sikoltva bújt Maszako mögé. Ezután következett a külsérelmi nyomok nélküli, húsos törzs, az egyik emlő a súlyától oldalt lecsüngött. Kövér nő volt, de még élete teljében. Meztelen teste eléjük tárult, de a fejét még beborította a pléd, mintha vonakodna kiadni a titkát. Maszako lenyúlt, hogy segítsen Dzsumondzsinak befejezni a munkát, de a keze egyszer csak megállt a levegőben. A fejre fekete műanyag zacskót húztak, amelyet a nyakánál egy másik zsineggel lekötöttek.

– Ez rémes – motyogta Josie, és kihátrált a gardróbrészbe, Dzsumondzsit pedig mintha a rosszullét kerülgette volna.

– Ugye nem gondolják, hogy levágták az arcát? – kérdezte a férfi. – Azt nem bírnám ki.

– Várjon egy percet! – mondta Maszako, akiben hirtelen balsejtelem ébredt. Kivette a férfi kezéből az ollót, és néhány gyors nyisszantással levágta a zacskót. – Jól gondoltam. Ez Kuniko. – Ott feküdt az asszony félig nyitott szemmel, a nyelve ostobán kilógott, mohó szája ernyedten eltorzult. A fürdőszoba, amelyet eredetileg holttestek célszerű feldarabolására alkalmas helynek szántak, egyszeriben mintha ravatalozóvá változott volna, amelyet betöltött ez az ismerős alak. – Hogy nézett ki az a férfi? – kérdezte sürgetően Maszako. – Ki volt az?

– Nem tudtam jól szemügyre venni – felelte Dzsumondzsi elcsigázva. – Magas volt, és eléggé keménykötésű. A hangja mély...

– Mint minden második férfinak a városban – állapította meg Maszako elkeseredetten.

– Honnét tudjam, hogy nézett ki? – sóhajtott föl Dzsumondzsi, és elfordult.

Josie lerogyott a gardróbba, és halkán sírt. Maszako hallotta, hogy magában motyog:

– Ez a büntetésünk, egyáltalán nem lett volna szabad belefognunk.

– Ne sipákolj már! – sziszegte Maszako, odaugrott, és a gallérjánál fogva ráncigálta Josiét.

– Nem érted? Ránk vadásznak!

Josie értetlenül nézett föl rá, mint akihez idegen nyelven beszélnek.

- Hogyhogy?

- Talán nem nyilvánvaló? Elküldték nekünk Kunikót!

- Szerintem tiszta véletlen – suttogta.

- Hogy mondhatsz ilyet?! – élesedett Maszako hangja sikollyá, de nem tudta türtőztetni magát.

Szájába dugta az ujját, és ráharapott.

- Ezzel a mostanival kapcsolatban eleve rossz érzésem volt – szólt közbe Dzsumondzsi. –

Azt mondták, a Koganei park hátsó bejáratánál vegyem föl a hullát.

- Koganei park? – ismételte Maszako megborzongva. Szóval mindent tudnak. Tudták, hogyan kapják el Kunikót, és küldjék el a hulláját figyelmeztetésként. De miért? Az előttük kiterülő testhez fordult. – Te hülye? – sziszegte. – Mondd meg, mi ez az egész!

- Katoriné! – fogta meg a karját Dzsumondzsi. – Rosszul van?

- Maszako! – szólongatta Josie is.

- Talán most már elhiszik nekem – perdült feljük Maszako.

- Micsodát?

- Hogy valaki ránk szállt. Jajoi közelébe férkőztek, kiderítették, mit követett el; és engem is figyelnek. Most pedig megölték Kunikót, és kiokoskodták, hogyan juttassák ide a holttestét.

- De hát mit akarnak? – kérdezte továbbra is zokogva Josie.

Még ha megölték Kunikót, akkor is minek küldenék ide? Ez biztosan véletlen egybeesés.

- Ne nevettesd ki magad! – szólt rá Maszako. – Tudatni akarták velünk, hogy fényt derítettek az egész ügyre.

- De miért?

- Bosszút akarnak állni – mondta Maszako, és amint a kijelentés elhagyta az ajkát, a rejtély szinte magától oldódott meg.

Hát persze! A férfi bosszút, gondosan kidolgozott, költséges bosszút akart. Maszako tévesen hitte, hogy a biztosítási pénzt vette célba. Ha pénzt akarna, vajon költene-e több millió jent arra, hogy ideküldje Kuniko hulláját, és ezzel ijesztgesse őket? Ettől azonban csak még rémisztőbbé vált az egész. Maszako sírással küszködött.

- De hát ki az? – ráncolta a homlokát Dzsumondzsi.

- Nem tudom biztosan, de a kaszinótulajdonosra tippelek. Egyedül ő illik a képbe.

Josie és Dzsumondzsi egymásra néztek.

- Ki az az ember? – kérdezte Dzsumondzsi. Maszako gondolatban régi újságcikkeket rendezgetett.

- Szatake Micujosi – jutott végre az eszébe. – Negyvenhárom éves. Bizonyíték hiányában engedték ki, azután eltűnt.

- Az életkora egyezik azzal a férfiéval, akit maga látott? – kérdezte Josie.

- Nem tudom. Sötét volt, és sapkát viselt. De a hangja alapján lehetséges. Szóval egyedül én láttam, és remélem, többször én sem fogom – fintorgott az emléktől Dzsumondzsi.

- Most mihez kezdünk? – fakadt ismét sírva Josie. – Mit csináljak? Maszako egyre az ujját harapdálta.

- Fogd a pénzt, és fuss! – javasolta.

- De hát nem mehetek el – zokogott Josie.

- Akkor legalább vigyázz, amennyire csak bírsz! – felelte Maszako, és visszafordult a holttesthez. Először azt kellett kiokoskodniuk, mitévők legyenek Kunikóval. Darabolják föl? Ez most fölösleges vesződsséggé vált. Az ügyfelüket nem érdekelte, eltüntetik-e, csak

fenyegetésnek szánta. Egyszerűen kidobni valahol még is kockázatos lett volna.

– Mit tegyünk vele? – kérdezte Maszako.

– Gyerünk a rendőrségre! – mondta Josie a mosógép mellett kuporogva. – Nem akarom megvárni, hogy én is így végezzem.

– Akkor mindannyian mehetünk a börtönbe. Azt akarod?

– Nem – hebegte. – Mit csináljunk?

– Megszabadulunk tőle – mondta Dzsumondzsi a halott asszony lecsüngő emlőjére meredve.

– De hol?

– Akárhol, az nem számít. Azután egy ideig meghúzzuk magunkat.

– Egyetérték – mondta Maszako –, de szerintem gondoskodnunk kell arról, hogy ezt a gyilkosságot Szatake számlájára írják.

– És azt hogy érzük el? – vágott kétkedő arcot Dzsumondzsi.

– Nem tudom, de szeretném jelezni neki, hogy nem futunk világgá félelmünkben.

– Megbolondultál? – nyögte Josie. – Kit érdekel, mit gondolsz?

– Vissza kell ütnünk. Ha nem tesszük, sorra elkap bennünket is.

– Mégis mit forgat a fejében, Katoriné? – dörzsölgette borostás állát Dzsumondzsi.

– Nem gondolja, hogy visszaküldhetnénk a csomagot a feladónak?

– Nem tudjuk, hol van – mondta Josie.

– Tényleg nem.

– Jó – mondta Dzsumondzsi, és a két nő között állva fölemelte a kezét. – Gondoljuk át jó alaposan ezt a dolgot. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy még egyszer hibázzunk.

Maszako hirtelen észrevette a Kuniko szájából kiálló fekete rongycsomót. Gumikesztyűbe bújtatott kézzel húzta ki a csipkeszegélyes, szexi bugyit. Emlékezett, milyen olcsó fehérneműt viselt az asszony mindig az üzemben. Kunikót ismerve, ezt bizonyára abban a reményben vette föl, hogy valaki majd leveszi róla.

– Biztosan ezzel tömte be a száját, amikor megfojtotta – mondta Dzsumondzsi a széles kötélnyomokat vizsgálgatva az asszony nyakán.

Maszako tovább nézegette a bugyit.

– Jóképűnek találta a pasast?

– Mondtam, hogy nem tudtam rendesen megnézni az arcát, de amúgy jó felépítésű volt.

Úgy gondolta, alighanem ő is összeakadt már ezzel az emberrel, és törte a fejét, említett-e Kuniko valakit, akire illik a leírás. Csakhogy mostanában nem sokat beszélgettek, és nem valószínű, hogy Kuniko elmesélte volna neki.

– Azt hiszem, föl kell darabolnunk – mondta végül, nem erőlködött tovább a rejtély megfejtésén. – Nemigen maradt más választásunk.

– Nem, én nem akarom – mormolta Josie. – Kunikót nem.

– Akkor a pénz se kell? – kérdezte Maszako. – Elfelejtetted a milliót, amit ígértem. Megtartom a te részedet is.

– Várj egy kicsit! – pattant föl Josie. – Mégiscsak muszáj elköltöznöm.

– Én is így gondoltam. Abban a tűzveszélyes viskóban nem maradhatsz. – Maszako most Dzsumondzsihoz fordult, aki félrehúzódva figyelte vitatkozásukat. – Miért nem hozza a dobozokat? Az eredeti tervhez ragaszkodunk, és elviszi az egészet Kjúszúba.

– Szóval végigcsináljuk? – kérdezte a férfi.

– Mi mást tehetünk?

Maszako nyelni próbált, de a nyál a torkán akadt, mintha a szervezete undorodna befogadni. Ahogyan ő is vonakodott elfogadni, amivel szembekerültek.

Mintha Dzsumondzsi kapva kapott volna a lehetőségen, hogy kijuthat a házból. Igyekezete láttán Maszako szigorúan nézett rá.

– Akkor futhat, ha végeztünk – mondta. – Addig nem. Rendben?

– Persze – felelte a férfi.

– Még sok dolgunk van – tette hozzá Maszako. Dzsumondzsi kelletlenül bólintott, mint egy kisgyerek, akit leszidtak. – És veled mi a helyzet? – fordult az asszony Josiéhoz, aki Kuniko holttestére meredve ült.

– Én benne vagyok – felelte Josie. – Mihelyt elkészülünk, kezdhettek a költözésen gondolkodni.

– Azt teszed, amit tenned kell – mondta Maszako.

– És te hová mész?

– Egyelőre sehová.

– Miért? – sírta el magát Josie.

Mint aki nem is hallotta, Maszako javában azon gondolkodott, amit Dzsumondzsi mondott – hogy egyedül ő látta a pasast. Eltöprengett, vajon igaz-e, nem látta-e valahol ő is Szatakét. Nem hagyta nyugodni a gondolat.

– Sietek vissza – ígérte Dzsumondzsi, majd eltűnt a folyosón. Maszako maga elé kötötte a kötenyt.

– Állítsd a szalagot tizennyolcasra, Muter! – mondta.

8

Nyikorgott a vaslépcső, ahogy Kazuo fölment a szobájába a braziliai dolgozók munkásszállásául szolgáló egyemeletes panelépületben. A házaspárok külön szobát kaptak, a Kazuóhoz hasonlóan egyedülálló férfiakkal kellett osztozniuk egy szobán. A kicsiny szállás egyetlen lakóhelyiségből, valamint teakonyhából meg fürdőszobából állt, de azzal az előnnyel dicsekedhetett, hogy gyalog mindössze kétpercnnyire esett az üzemtől.

Kazuo a lépcső tetején megállt, és körülnézett. A túloldali tanyaháznál kitergetett ruha libegett-lobogott a hideg szélben. A sápadt fényű utcalámpák alatt egy sor elszáradt, barna krizantém szegélyezte a keskeny utat. Még tél elejéhez képest is vigasztalan látványt nyújtott ez az egész. Sao Paulóban hamarosan beköszönt a nyár. A tűzhelyeken rotyogó *carurué* és *fejioada* gőze, a virágok illata; lenge nyári ruhába öltözött csinos lányok, a sikátorokban játszó gyerekek; a Santos-drukkerek szurkolása a stadionban. Mit keres ő itt, oly messze mindattól?

Lehetséges, hogy ez valóban az édesapja szülőföldje? Újra kinézett a tájra, de a gyorsan sűrűsödő sötétség már mindent elrejtett, csak néhány környékbeli ablakban égett a villany, távolabb pedig az üzem neonvilágítása derengett kékesen. „Otthonának” nevezheti ő ezt valaha? A vaskorlátra könyökölt, és tenyerébe temette az arcát. Alberto valószínűleg tévézett a szobájukban, úgyhogy Kazuo kizárólag a függőfolyosón lehetett egyedül.

Két feladatot tűzött maga elé – pontosabban hármat. Első: két évig dolgozik az üzemben, ezalatt annyi pénzt takarít meg, hogy autót vehessen; második: teljes bocsánatot nyer Maszakótól; és harmadik: megtanul japánul annyira, amennyi ehhez kell. Mostanára úgy tűnt, hogy csak a harmadikat fogja teljesíteni. A nyelvvel szépen haladt előre, de az, akinek a kedvéért tanulta, ama reggel óta szóba sem állt vele. Úgy tűnt, esélye sem nyílik többé, hogy a

meggyőzésével próbálkozhasson.

Ámbár valószínűleg nem is létezik olyasmi, hogy teljes megbocsátás – legalábbis nem olyan, amire ő törekedett, az a fajta, amelyik lehetővé teszi, hogy Maszako belésszeressen. Mihelyt fölfogta ezt, mindjárt az első feladat iránti elszántsága is megingott. Végül is a Maszakót érintő próbatételei bizonyultak a legnehezebbeknek... csakhogy ezek valójában nem is próbatételek, feladatok, vizsgák voltak, csupán körülmények, amelyeken nem változtatható. S alighanem ez önmagában jelentette az igazi próbatételt: azaz hogy képes-e tudomásul venni valamit, ami teljességgel kívül esik a hatókörén. Sírni tudott volna emiatt.

Hirtelen úgy döntött, ideje elmennie. Megelégte: karácsonyra otthon, Sao Paulóban lehet. Nem érdekelte, hogy megszerzi-e a kocsi. Itt nem jutott neki más, csak a készételek összepancsolása, amelyekre ránézni sem bír. Ha számítástechnikát akar tanulni, azt Brazíliában is megteheti, az itt-tartózkodás azonban most már kibíráhatatlanul fájdalmassá vált.

Abban a pillanatban, amint döntésre jutott, máris megkönnyebbült, ahogy vihar után kitisztul az ég. Különféle próbatételei lényegteleneknek tűntek; nem maradt más, csak egy férfi, aki elveszítette az önmagával vívott csatát. Bús tekintettel nézett ismét az üzem felé. Am azután egy női hang szólongatta halkán az utcáról.

– Mijamori úr! – Lenézett, azt hitte, képzelődik, de Maszako állt odalent. Farmert és lehordott pufidzsekit viselt, amelynek lyukait ragtapasszal foltozta meg. Kazuo rámeredt, zavarba hozta, hogy hirtelen éppen az a személy jelent meg, akiről gondolkozott. – Mijamori úr! – hallatszott ismét, ezúttal tisztábban.

– Tessék! – válaszolt a fiatalember, és lefelé indult az ingatag vaslépcsőn.

Maszako az árnyékba húzódott, el a lámpafénytől, mintha olyan helyet keresne, ahol rejtve maradhat a földszinti ablakok előtt. Kazuo egy pillanatig habozott, nem tudta, kövesse-e, de azután néhány lépést tett az asszony felé. Vajon minek jött ide Maszako? Hogy újra megsértse? Az asszony váratlan érkezése azonban újraélesztette Kazuo lelkesedését, hogy véghezvigye a feladatát, mintha már-már kihamvadó tüzet élesztettek volna újra. Saját föllobbanó érzelmeitől zavarodottan torpant meg.

– Szívességet szeretnék kérni – mondta az asszony a szemébe nézve. Ez az egyenesség igazán rá vallott. Így, testközelből olyan feszesnek tűnt az arca, akár egy szorosan összetekert, kibogozhatatlan fonalgombolyag. Kazuo mégis gyönyörűnek találta. Rég nem állt így előtte, és most csüngött minden szaván.

– Elzárná ezt nekem a szekrényébe? – vett elő az asszony ócska fekete retiküljéből egy papírzacskót. Súlyosnak látszott. Kazuo egy pillanatig mozdulatlanul meredt rá.

– Miért akarja, hogy én tegyem el? – kérdezte.

– Senki mást nem ismerek, akinek van öltözőszekrénye. Elszorult a szíve. Nem ebben a válaszban reménykedett.

– Mennyi ideig maradjon nálam?

– Ameddig nincs rá szükségem. Érti?

– Azt hiszem – mondta, de most már fölébredt benne a kíváncsiság. Miért nem tartja magánál azt a borítékot az asszony? Nincs nagyobb biztonságban a saját házában? Ha pedig zárható szekrényt akar, a vasútállomáson bőven talál.

– Tudni szeretné, miért kérem ezt magától – lágyult el valamelyest Maszako tekintete. – Otthon nem hagyhatom, azt pedig nem merem megkockáztatni, hogy a kocsimban vagy valahol a munkahelyemen tároljam.

Kazuo átvette tőle a zacskót. Jól sejtette, hogy nehéz.

- Mi van benne? - kérdezte. - Tudnom kell, ha felelősséget vállalok érte.

- Pénz meg az útlevelem - felelte az asszony, dzsekije zsebéből cigarettát vett elő, és rágyújtott.

Pénz? Akkor nyilván sok pénz. Ugyan miért bízza őrá?

- Mennyi? - kérdezte.

- Hétmillió jen - közölte határozottan és egyértelműen Maszako, ahogyan a megrendelt ebédek darabszámát szokta, amikor továbbadja a munkalapot a szalagon.

- Miért nem teszi a bankba? - kérdezte Kazuo remegő hangon.

- Oda nem vihetem.

- Miért nem, ha szabad kérdeznem?

- Nem, és kész - mondta kurtán Maszako, és füstfelhőt fújt ki a nyomában. Kazuo egy pillanatig gondolkozott.

- Mi lesz, ha nem talál itt, amikor szüksége lesz rá? - kérdezte végül.

- Várok, amíg utol nem érem magát.

- Hogyan akar megtalálni?

- Idejövök.

- Rendben. A 101-esben lakom. A borítékot a benti öltözőszekrényembe teszem, és bármikor odamehetünk érte.

- Köszönöm!

Tűnődött, elárulja-e az asszonynak, hogy úgy döntött, karácsonyra hazamegy, de inkább nem szólt róla. Most jobban izgatta, hogy Maszako láthatólag valamiféle bajba került.

- Napok óta nem jár be - mondta.

- Megfáztam.

- Azt hittem, kilépett.

- Nem fogok kilépni - fordította el a fejét Maszako, és végignézett a sötét utcán. Abban az irányban haladva az elhagyott gyártelep mellett lyukadt ki az ember. Az asszony tekintetében újfajta, nyugtalan fény csillogott, és Kazuo biztosra vette, hogy valami kellemetlenség történt. Olyasmi, ami összefügg az árokba dobott kulccsal. Kazuo mindig is megérezte az effélét, ez néha gondot okozott, máskor azonban az előnyére vált. Eltökélte magát, hogy ezúttal az utóbbi fog érvényesülni.

- Bajba került? - kérdezte. Az asszony ránézett.

- Látszik rajtam?

- Látszik - felelte Kazuo, és szemében tükröződött az asszony szorongása.

- Gondom akadt, de nincs szükségem segítségre... csak vigyázzon nekem erre a zacskóra!

- Miféle gondja van? - kérdezte a fiatalember, de az asszony összeszorította az ajkát, nem mondott többet. Kazuo hirtelen megriadt, hogy talán tolakodóan viselkedett. - Elnézést! - motyogta, és elvörösödött a sötétben.

- Nem történt semmi - mondta az asszony. - Nekem kéne elnézést kérnem.

- Nem, dehogy - csúsztatta a dzsekije belső zsebébe a zacskót Kazuo, és behúzta a cipzárt.

Maszako slusszkulcsot halászott elő a zsebéből, és indulni készült. Bizonyára valahol a közelben parkolt.

- Köszönöm!

- Maszako, kérem!

- Tessék?

- Meg tud nekem bocsátani?

– Természetesen.

– Mindenért?

– Persze – felelte lesütött szemmel Maszako.

A feladat, amelyet Kazuo oly bonyolultnak képzelt, ilyen egyszerűnek, sőt nagyon is egyszerűnek bizonyult. Kazuo csak állt, az asszonyra meredt, és ráeszmélt, hogy azért ment ennyire egyszerűen, mert ő nem effajta megbocsátásra vágyott: még nem nyerte meg az asszony szívét. Anélkül pedig mindez voltaképpen semmit sem jelentett. A mellére szorította a kezét. Ahogy a kulcs után tapogatott, ujjai a vastag borítékhoz súrlódtak.

– De szeretném, ha elmondaná... – rebegette. Az asszony várt, nem nézett föl. – Miért hagy nálam ilyen fontos dolgot?

Kazuo okvetlenül tudni akarta. Az asszony eldobta a félig elszívott cigarettát, és az edzőcipőjével eltaposta.

– Magam sem tudom – emelte a fiatalemberre a tekintetét. – Azt hiszem, nincs senki más, akit megkérhetnék.

Kazuo merőn nézte az asszony szája körüli finom vonalakat, és csak most döbönt rá, mennyire magányos lehet Maszako. Különben miért bízná mindezt egy külföldre, akit alig ismer, nem pedig valamelyik rokonára vagy barátjára? Az asszony másfelé nézett, mintha kerülné a tekintetét, és a kavicsot rugdosta, apró kődarabkák záporát zúdította a sötétségbe. Kazuo nyelt egyet.

– Senki más? – kérdezte.

– Senki – rázta a fejét Maszako. – Nincs más, akit megkérhetnék, és nincs más hely, ahová tehetném.

– Mert senki másban nem bízok?

– Úgy van – nézett ismét a fiatalember szemébe.

– De bennem igen? – kérdezte Kazuo, és visszafojtotta a lélegzetét.

– Igen – felelte Maszako.

Még egy pillanatig állta a fiatalember tekintetét, azután elfordult, és az üzem felé indult.

– Köszönöm... – motyogta Kazuo, és kezét nem a pénzre, hanem a szívére szorította.

KIJÁRAT

1

Jajoi úgy bámulta a jegygyűrűt az ujján, mintha még sosem látta volna. A dísztelen platinagyűrűt egy kora tavaszi langymeleg vasárnapon választották Kendzsivel egy nagyáruházban. A férfi egyetlen pillantást vetett a vitrinre, azután a kapható legdrágább modellt kérte, elvégre ilyesmit egyszer vásárol az ember az életben. Az asszony még most is emlékezett, milyen izgatott és boldog volt aznap. Hová tűntek azok az érzések? Mi történt azzal a boldog párral? Megölte Kendzsit. A fájdalmas kiáltás, amelyet eddig magába fojtott, most feltört belőle, ahogy végre fölfogta tettének szörnyű voltát.

Fölugrott a nappali foteljából, és beszaladt a hálósobába. A tükör elé állt, fölhúzta a pulóverét, és megvizsgálta meztelen felsőtestét, azt a sötét véraláfutást kereste a hasán, Kendzsivel szembeni gyűlöletének egyedüli látható jelét, és a gyilkosság közvetlen kiváltóját; ám lassanként elhalványult, mostanra nyoma sem maradt. Az immár nem létező folt miatt halt meg a férje – az az ember, aki a legjobbat akarta megvenni neki, mert az a holmi örökre szólt –, ő pedig még arra sem hajlandó, hogy felelősséget vállaljon a tettéért. Csakugyan ennyire szívtelen? A földre rogyott.

Egy kicsivel később, amikor fölnézett, meglátta Kendzsi fotóját, amely a házi oltárról meredt rá. Mostanára magát a képet áthatotta a füstölő illata, amelyet a fiúk állandóan égettek az oltáron. De ahogy Jajoi a képen – boldogabb idők egyik nyári kempingezésének emlékéen – mosolygó arcra meredt, rádöbbsent, hogy újra forr benne a düh. Miért változott meg Kendzsi ennyire, miért bánt vele ilyen aljasul? Hogy lehetett ekkora örömet abban, hogy bántotta őt? Miért nem bírt segíteni a fiúkkal? A régi érzések hömpölygő áradatként borították el, félresöpörték a bűnbánat minden rezdülését.

Lehet, hogy helytelen volt megölnie, mégsem tudott megbocsátani neki. Újra meg újra ezt hajtogatta magában: most sem bocsátok meg neked. Megöltelek, de nem bocsátok meg. Sosem fogok megbocsátani. A te hibád, hogy megcsaltál. Nem én változtam meg, hanem te. Te végeztél a boldog párral, amelyik ezt a gyűrűt választotta.

Visszament a nappaliba, és fölrántotta a kertbe vezető ajtót. A napszíta kohósalak fallal lezárt udvaron kicsi hinta meg háromkerekű biciklik foglalták az amúgy is szűk helyet. Jajoi lehúzta az ujjáról a jegygyűrűjét, és teljes erőből a szomszéd kertje felé hajította, de a gyűrű visszapattant a falról, és valahol az innenső oldalon ért földet. A gesztus nyomán kínosan érezte magát, amiért meg kellett szabadulnia ettől az izétől, ugyanakkor örült, hogy végleg szakított az egészszel.

Az ujján fehérlő részt bámulta a novemberi napsütésben. Volt valami szánalmas ebben a halvány bőrsávban, a nyolc évig el sem mozdított gyűrű nyomában. Ez most a veszteséget jelezte, ugyanakkor a felszabadulást is, azt, hogy végre túl van az egészen.

Abban a pillanatban, ahogy ez átsuhant az agyán, fölberregett a kaputelefon. Talán valaki meglátta, mit művelt az imént? Kilépett a kertbe, és a nyakát nyújtogatva átkukucskált a kerítés fölött. Egy magas, öltönyös férfi állt nyugodtan a bejárati ajtónál. Úgy tűnt, szerencsére nem vette észre, hogy a kertből leselkedik rá. Jajoi visszasietett a házba, fölvette a kaputelefont, nem törődött a harisnyáján sötétlő, rátapadt talajszemcsékkel.

– Ki az? – kérdezte.

– A nevem Szato – közölte egy férfihang. – Sindzsukuból ismertem a férjét. Éppen erre jártam, és szeretném részvételemet nyilvánítani, ha nem zavarok.

- Értem - felelte Jajoi.

Nagyon is zavarta, mégsem küldhetett el valakit, aki kondoleálni jött. Háziasszonyi szemmel sebtében ellenőrizte a nappalit meg a hálósobát, ahol a házi oltárt helyezte el. Túrhetőnek találta a látványt, és az előszobába indult. Amint ajtót nyitott, a rövid hajú, stramm férfi mélyen meghajolt.

- Elnézést, hogy ilyen váratlanul beállítok! - szólalt meg halk, bársonyos hangon. - Csak szeretném elmondani, mennyire együtt érzek önnel a gyászában.

Jajoi gépiesen viszonzta a meghajlást, de valami azt súgta, kétkedéssel kellene fogadnia ezt a kései látogatást. Ámbár az is igaz, hogy noha Kendzsi több mint négy hónapja, július végén halt meg, továbbra is jelentkeztek lesújtott ismerősök, akik azt mondták, csak most hallották, mi történt.

- Kedves öntől, hogy idefáradt - mondta az asszony.

Szato a küszöbön állva figyelmesen szemügyre vette: az arcát, a szemét, a száját. A viselkedése egyáltalán nem volt kellemetlen, de Jajoinak az a kínos érzése támadt, hogy a férfi már tudott róla valamit, és most az előzetes várakozásaihoz képest méregeti. Ő is vetett még egy pillantást a jövevényre, és azon kapta magát, hogy eltűnődött, vajon miféle kapcsolat fűzhetette Kendzsihez. Egészen elütött a férje többi ismerősétől, a munkatársaitól. Azok mind fesztelenül, közvetlenül viselkedtek, emez viszont nehezen kezelhetőnek, az arca kifürkészhetetlennek látszott. Az olcsó szürke öltöny és a jellegtelen nyakkendő mindazonáltal sejteni engedte, hogy ez is egy újabb tintanyaló.

- Ha nem nagyon alkalmatlan az időpont, szeretném leróni a tiszteletemet a halott előtt - mondta még behízelt hangon, mintha megsejtette volna a nő fenntartásait.

- Kerüljön beljebb! - invitálta az asszony. Kicsit úgy érezte, a férfi ráerőltette magát. Bevezette a közlekedőn át a nappaliba, de már bánta, hogy idegent engedett a házba, és valahogy az is nyugtalanítóan hatott, hogy a férfi a sarkában haladt. - Odabent van - mutatott a hálósobában elhelyezett oltárra. Szato összetett kézzel letérdelt Kendzsi képe előtt, Jajoi pedig kiment a konyhába, hogy teát főzzön. Időről időre a hálósoba felé pillantott, nem értette, miért toppan be valaki így, a részvétnyilvánításkor szokásos ajándék nélkül. Nem mintha az ajándék érdekelt volna, de az illem úgy kívánja, hogy ha az ember beállít valahová, vigyen legalább egy emléklapot vagy más csekélységet.

- Köszönöm a figyelmességét - mondta a férfinak, amikor biztosra vette, hogy végzett a tiszteletadással. - Megkínálhatom teával? - A nappaliban csészét tett az asztalra. Szato odaült, és a szemébe nézett. Jajoit idegesítette, hogy tekintetében nyomát sem látta szomorúságnak, részvétnek, de még érdeklődésnek sem. A férfi megköszönte a teát, de nem nyúlt hozzá. Az asszony hamutartót is kikészített, Szato azonban térdén összekulcsolt kézzel, szobormereven ült, mint aki nem óhajt nyomot hagyni látogatásával. Jajoi feszengett. Maszako óvatosságra intette, ám ő csak most kezdte megérteni a figyelmeztetés fontosságát. - Mit is mondott, honnan ismeri a férjemet? - próbálta könnyed hangon föltenni a kérdést.

- Sindzsukuból.

- Azon belül honnan?

- Kabukicsóból.

Meghökkenően nézett föl. Zavara láttán a férfi megnyugtatóan mosolygott. Jajoi azonban ráeszmélt, hogy a mosoly a vastag ajkakra korlátozódik, a szempár teljesen kifejezéstelen marad.

- Kabukicsóból?

- Hagyjuk a komédiázást!

Jajoi arcára döbbenet ült ki, ahogy visszaemlékezett Kinugasza telefonhívására, miszerint a kaszinótulajdonos eltűnt. És még így sem akarta elhinni, hogy ez az ember lehet az illető.

- Mire céloz? - kérdezte.

- Aznap este kicsit összeakaszkodtunk a férjével - felelte Szato, és várt, hogy fölmérje az asszony reakcióját. Jajoi visszafojtotta a lélegzetét. - Hogy mi történt azután, azt maga jobban tudja nálam, azt viszont talán nem tudja, mekkora bajt zúdított rám vele. Elveszítettem a bárjaimat, az egész vállalkozásomat. Egy magafajta asszony, aki itt lakik a világ végén, és a kölykeivel bíbelődik, elképzelni sem tudja, mennyit veszítettem.

- Miről beszél? - készült fölállni Jajoi. - Azt hiszem, jobb, ha most távozik.

- Üljön le! - szólt rá halk, fenyegető hangon Szato. Jajoi megdermedt.

- Hívom a rendőrséget - mondta.

- Rajta! Azt hiszem, maga jobban fogja érdekelni őket, mint én.

- Miért? - rogyott vissza a foteljába. - Mit akar ezzel mondani?

Már megbénította a páni félelem, leblokkolt az agya. Csak azt kívánta, hogy minél előbb kívül tudhassa a házán ezt a rémes embert.

- Mindent tudok - mondta Szato. - Tudom, hogy maga ölte meg a férjét.

- Hazugság! - kiáltotta az asszony, kezdte elveszíteni a fejét. - Hogy merészel ilyet mondani?

- Meghallják - figyelmeztette a férfi. - Az itteni házak igencsak közel épültek egymáshoz. És ha így rikoltozik, attól csak bűnösnek tűnik.

- De hát... *tényleg* nem tudom, miről beszél.

Jajoi a homlokára szorította a kezét, de az annyira remegett, hogy a feje is rázkódni kezdett tőle. Azután a keze visszahanyatlott az ölébe, és szótlanul leült, hiszen tisztában volt azzal, hogy a férfi igazat mondott. Az elmúlt négy hónapban végig azon idegeskedett, mit szólnak a szomszédok Kendzsi halálához. Tudta, hogy ez csak üldözési mánia, mégsem szabadulhatott az érzéstől, hogy az egész környék róla puszog.

- Valószínűleg kíváncsi, mennyit tudok - nevetett a férfi, ezúttal őszintén. - Egyszerű: mindent.

- Mármint miről? Még most sem értem, mire akar kilyukadni.

Jajoi szinte kővé dermedt. Az asztal fölött a férfira nézett. Nem sokat tudott a világról, de azt látta, hogy ez az ember veszélyes, alighanem mindenféle jó és rossz tapasztalatokat szerzett, amelyeket ő elképzelni sem bír, s most azt művelhet vele, amit csak akar. Talán még az utcán sem ment el soha hasonló alak mellett. Kettejük világa olyan mérhetetlenül különbözött egymástól, hogy már az is furcsának tűnt, hogy egyazon nyelvet beszélnek. Kicsit még imponált is Jajoinak, hogy Kendzsinek volt mersze kikezdeni ilyen pasással.

- Ennyire fejbe kólintotta a dolog? - nevetett Szato a meghökkent arckifejezés láttán.

- Továbbra sem tudom, miről beszél - hajtogatta az asszony.

Szato az állát simogatta, mintha azt fontolgatná, miként folytassa. Jajoi fölfigyelt hosszú, finom ujjaira.

- Aznap este hajba kaptunk a férjével. Hazajött, maga pedig megfojtotta itt, a ház előszobájában. Amikor a gyerekei kérdezték, hazajött-e az apjuk, elhallgattatta őket. A nagyobbik... hogy is hívják? Á, igen, Takasi.

- Róla honnét tud? - csattant föl az asszony.

- Maga *tényleg* olyan kis helyes, mint mondták - dűnnyögte Szato, és ismét az arcát

fürkészte. – Kicsit talán öreg, de ha valamelyest földobjuk, még találhatunk magának helyet egy bárban.

– Elég! – szakadt ki Jajoból, nem bírta megállni, hogy ne rikácsoljon, mert úgy érezte, mintha mocskos kezek simogatnák.

Azután hirtelen eszébe jutott, hogy Kendzsi ennek az embernek a lokáljában habarodott bele valami nőcskébe, és a gondolattól az arcába szökött dühében a vér.

Szato észrevette rajta a változást.

– Na mi az? Mégis emlékszik valamire?

– Igen. A férjemet megverték a maga bárjában.

– Hát persze... – hümmögött. – Fogalma sincs, hogyan viselkedett a férje, amikor kivetkőzött magából. Elgondolkozott valaha, milyennek látták őt mások? Érezte egyszer is, hogy felelősséggel tartozik érte, és ki kéne deríteni, mire készül? Kellemes lehet a mit sem sejtő feleséget alakítani.

– Hagyja abba! – sikoltotta Jajoi, kezét a fülére tapasztotta a fullánkos nyelvű vádaskodások elől.

Sosem tapasztalt ekkora otrombaságot.

– Mondtam már, hogy meghallják a szomszédok. A jelek szerint amúgy is erősen kíváncsiak a maga kis drámájára. És a gyerekeire is gondolnia kellene.

– Honnét tud Takasiról? – fogta vissza a hangját a gyermekei említésére. A férfi lassú mérge már hatni kezdett.

– Még most sem érti? – kérdezte Szato szánakozó arckifejezéssel.

– Moriszakitól? – meredt rá Jajoi, és a szeme megtelt könnyel. – Hogy tehetett ilyet velem az a lány?

– Nagyon egyszerűen – magyarázta a férfi. – Ez volt a dolga.

A dolga? Szóval csak színjáték volt az egész? Eszébe jutott, hogy Maszako kezdettől fogva óva intette Jokótól. Hogy viselkedhetett ilyen hiszékenyen? Az önsajnálát könnyei peregtek le az arcán.

– Kicsit elkésett a könnyekkel – mondta a férfi, és hangja most bántóan élessé vált. – Azt is tudom, hogy megkérte a barátnőit, darabolják föl a holttestet. – Jajoi lenézett a kezére. Mekkora idióta volt, amikor azt képzelte, hogy a jegygyűrű elhajításával minden véget ért. Most jött el az igazi vég, és mindannyiukat tönkretesz. – Milyen kár, hogy így alakult! – csúfolódott Szato. – Bizonyára azért szurkolt, hogy engem halálra ítéljenek.

– Hívom a rendőrséget, és mindent elmondok – jelentette ki vakmerően Jajoi.

– Hát maga tényleg nagyon aranyos. Csak talán kissé énközpontú. – A férfi hirtelen mozdulattal a torkához nyúlt, meglazította a nyakkendőjét. A barnával hajszalcsíkozott, bánatos szürke selyemanyag úgy festett, mint egy gyík bőre. Jajoi azon tűnődött, vajon neki is csorog-e majd a nyála, mint Kendzsinek, amikor a férfi fojtogatni kezdi. Egész testében remegve hunyta be a szemét. – Jamamotóné! – szólalt meg Szato, fölállt, és az asszony háta mögé lépett. Jajoi riadtan elhúzódott, nem bírt válaszolni. – Jamamotóné! – ismételte a férfi.

– Tessék? – nézett hátra rá rémült tekintettel Jajoi. Szato az órájára pillantott.

– Ha nem igyekszünk, bezár a bank.

– Ezt hogy érti? – fordult szembe vele az asszony, ahogy derengeni kezdett neki a férfi terve. – Csak nem a... pénzemre gondol, amit kaptam?

– De bizony arra.

– Azt nem adom! Szükségem van arra a pénzre. Nincs más, amiből megéljek.

- Nincs más, amiből kifizessen engem.

- Azt nem tehetem!

- Mi az, hogy nem teheti? - dörmögte Szato, és ujjait az asszony nyaka köré csúsztatta. - Inkább ezt akarja? - szorította meg a torkát, úgy fogta a nyakánál, ahogy egy kiscicát szokás fölemelni.

- Hagyja abba! Kérem! - hörögte Jajoi.

- Na melyik legyen? A pénze vagy a nyaka?

Az asszony teste megmerevedett, de a feje megadóan bólogatott. Érezte, hogy nem tud parancsolni a hólyagjának.

- Hívja föl a bankot, mondja azt, hogy váratlanul elhunyt az édesapja, és a számláján lévő összes pénzt magával kell vinnie! Mondja meg, hogy a fivérével megy érte!

- Rendben - rebegte.

Szato végig fogta a nyakát, mialatt telefonált.

- Helyes - engedte el, amint az asszony letette. - Most pedig öltözzön át!

- Öltözzek át?

A férfi megvetően pillantott kinyúlt pulóverére, formáját vesztett szoknyájára.

- Azt hiszi, a bankban beveszik a meséjét, ha így jelenik meg? Azt fogják képzelni, hogy kölcsönért folyamodik.

Karon ragadta, és a fölrángatta a fotelból.

- Mit akar tőlem? - nyöszörögte továbbra is tehetetlenül reszketve Jajoi.

Tudta, a szoknyáján bizonyára folt árulkodik arról, hogy bevizelt, de már nem törődött vele. Önbecsülése eltűnt, sőt félelmet sem érzett többé. Szinte gépiesen engedelmeskedett a férfi utasításainak, aki a hálósobába vitte.

- Nyissa ki a gardróbot? - Jajoi kitérte a beépített szekrény rozoga ajtaját. - Keressen valamit, amit fölvehet!

- De mit?

- Kosztümöt vagy ruhát, valami hivatalos alkalomhoz illőt.

- Sajnálom - fakadt sírva ismét az asszony. - Nincs semmi effélém, nincs rendes holmim.

Ez a kegyetlen gazember nemcsak rátört a házában, de még neki kellett szabadkoznia, amiért nincs mit fölvennie.

- Szomorú - futtatta végig Szato a tekintetét a láthatólag főként Kendzsi öltönyeivel és kabátjaival teli szekrényen. - A temetésen mit viselt?

- Azt akarja, hogy gyászba öltözzek?

Jajoi előhúzta a tisztítósné nejlonzsákot a vékony fekete nyári ruhával, amelyet Kendzsi búcsúztatásán vett föl. Az édesanyja vásárolta neki, miután rájött, hogy nincs a célnak megfelelő ruhadarabja. Magán a temetésen kölcsönzői kimonót viselt.

- Ez tökéletes - mondta a férfi. - Feketében rokonszenvet ébreszt, és nem fog gondot okozni.

- De hát ez nyári ruha.

- Kit érdekel?

Fél órával később Jajoit és Szatót a tacsikavai állomással szemközti bank egyik különszobájába vezették.

- Valóban mind az ötvenmillió jent ki szándékozik venni?

Maga a fiókvezető fogadta őket, nyilván abban a reményben, hogy az asszony meggondolja magát. Jajoi nem szólt, csak a szőnyegre meredve bólintott, ahogyan Szato előre kioktatta.

– Édesapánk egészen váratlanul elhunyt, és most meglehetősen sietünk – magyarázta a férfi.

Jajoi testvéreként mutatkozott be, és láthatólag élvezte a szerepet. A bank aligha utasíthatta el a gyászoló testvérpár kívánságát. A fiókvezető mégis megpróbálta halogatni a pénzfelvételt.

– Veszélyes ekkorra összeggel járkálni – mondta. – Miért ne utaljuk inkább át egy másik banknak?

– Ezért jöttem vele – felelte neki Szato.

– Értem.

A fiókvezető részvevő pillantást vetett az öblös karosszékben gubbasztó Jajaira, és úgy döntött, hogy nem feszegeti tovább a kérdést. Kisvártatva egy férfi behozta a pénzt, és letette eléjük az asztalra. Szato a banktól kapott zacskóba dobálta a bankjegyekötegeket, azt pedig a magával hozott fekete nejlonszatyorba tette.

– Köszönjük! – mondta, azzal karon fogta Jajoit, és fölállt. Az asszony vele együtt emelkedett föl, de a teste elernyedtt, előrebukott. Szato hátulról elkapta, megtartotta. – Szedd össze magad, Jajoi! – szólt rá. – Várnak ránk a búcsúztatáson.

Meggyőző alakítást nyújtottak. Jajoi hagyta, hogy a férfi kivezesse a helyiségből, át a bankon. Miután végre kettesben maradtak az utcán, Szato ellökte magától az asszonyt, aki néhány lépésnyit tántorgott, majd megkapaszkodott egy rácsban. A férfi nem törődött vele, leintett egy taxit. Ahogy beszállt, egy pillanatra visszaneézett rá.

– Megértette? – kérdezte.

Az asszony bólintott. Kifejezéstelen arccal figyelte, ahogy becsukódott az ajtó, és elhajtott a kocsival – és vele az ő ötvenmilliója, Kendzsi nem várt ajándéka. Egy pillanat alatt szertefoszlott, mint egy röpke álom.

A pénz elvesztésének megrázkódtatását még inkább fölerősítette a rettenet, hogy olyan emberrel került kapcsolatba, mint Szato. Ugyanakkor megkönnyebbült, hogy túlélte a találkozást. Amíg a férfi fogta a nyakát, biztosra vette, hogy meg fogja ölni. Végül is alábecsülte őket – általában véve a férfiakat. Vajon mindannyian ilyenek? Ilyen kegyetlenek?

Kimerült volt, elcsigázott, szórakozottan bámulta az állomás előtti órát, amely 14:30-at mutatott. Kabát nélkül jött el otthonról, és most fázott. Amint karját maga köré fonva ácsorgott a vékony nyári ruhában, úgy döntött, nem mondja el Maszakónak, mi történt; nem tudta volna elviselni a szemrehányó tekintetét, a múltkori vitájuk után semmiképpen. Mégis, annyira elhagyatottnak érezte magát. A pénzének lőttek, a munkahelyéről kilépett, a barátnőivel összeveszett. Fogalma sem volt, hová menjen, mihez kezdjen. Pillanatnyilag csak ténfergett céltalanul az állomás előtti téren.

Eközben jutott eszébe, hogy többé-kevésbé mindig Kendzsi szabott irányt az életének: Kendzsi hangulatváltozása, Kendzsi egészségi állapota, Kendzsi állása, Kendzsi fizetése. Ettől aztán nevetnénekje támadt. Elvégre ő vetette a lovak közé a gyeplőt.

Aznap este Takasi bejött a kertből, ahol játszott. Odanyújtotta a tenyerét láthatólag levert édesanyjának.

– Nézd, anyu! Ezt biztos elejtetted.

– Jaj, drágám... – hökkent meg Jajoi, ahogy meg látta a kisfiú kezében a jegygyűrűjét.

Kicsit megkarcolódott, de különben nem esett baja.

– Ugye ez fontos? Jó, hogy megtaláltam.

– Köszönöm! – mondta az asszony, és visszahúzta az ujjára a gyűrűt.

Maszako megjegyzése ötlött az eszébe. *Csak nem képezed, hogy valaha is lezárulhat az ügy?*

Igaza volt, még most sem zárult le, valószínűleg soha nem fog. Könnyek szöktek a szemébe.

– Örülök, hogy megtaláltam – derült föl Takasi arca az édesanyja könnyei láttán. – Te is örülsz, anyu?

2

Maszako gondolkodni is alig tudott a zaklatottságtól, noha ránézésre normálisan viselkedett, miközben a Corollával a parkolóba kanyarodott, a szokott helyénél derékszögben elfordult, és betolatott. Tulajdonképpen még ügyesebben is hajtotta végre a műveletet, mint máskor, de ahogy a kocsit megállt, és az asszony behúzta a kéziféket, csak ült leszegett fejjel, próbált egyenletesen lélegezni, nem akart az övével szomszédos állásra nézni. Kuniko zöld Golfja ott parkolt.

Az üzemben csak Josie meg ő tudta, hogy Kuniko meghalt. Most mégis itt állt a kocsija a szokott helyen leparkolva, mintha munkába jött volna.

A hely néhány napig üres volt, ami kizárólag azt jelenthette, hogy vagy Szatake hozta vissza, vagy valaki más, akinek köze van a meggyilkolásához. És egyetlen célt szolgálhatott: mivel a Muter kerékpárral járt, és sosem használta a parkolót, bizonyára azért hagyták itt a kocsit, hogy őt megijessék.

Szatakénak valahol a közelben kellett lennie. Maszako fontolgatta, hogy azonnal elmenekül. Nyugtalanul és bosszúsan, a szokottnál valamivel tovább maradt a volán mögött, vonakodott az autó biztonságát a sötét parkolóra cserélni. Ma este azonban nem volt egyedül. A bejárat közelében két nagy, fehér teherautó állt azok közül, amelyek a környék vegyesboltjaiba szállították az előrecsomagolt ebédet, és a kórháziasan fehér munkaruhájukban a többi alkalmazottól megkülönböztethetetlen sofőrök a parkolóórrel beszélgetve dohányoztak a bódé előtt. Maszako időről időre még a kocsiban is hallotta a nevetgélésüket.

Összeszedte a bátorságát, kinyitotta az ajtót, kiszállt, és lassan megkerülte Kuniko kocsiját. Hanyagul parkolták le, pontosan úgy, ahogy az asszony szokta hagyni, kissé jobbra álló orrával, befordított első kerekeivel olyan benyomást keltett, mintha Kuniko még élne, és most a társalgóban várna rá. De hát nem a saját kezével vágta le Kuniko fejét? Egy pillanatig a tenyerét bámulta, próbálta meggyőzni magát, de azután fölneézett, tudta, micsoda képtelenség.

A férfi tehát aprólékosan tanulmányozta Kuniko minden megmozdulását. Ez esetben valószínűleg őt is figyeli. Ettől a beteges szívósságtól és minden részletre kiterjedő figyelemtől megfagyott Maszako ereiben a vér. Most már nemcsak az agyát, de a testét is lebénulás fenyegette, dermedten állt, a lába nem akart engedelmeskedni, megrémült saját reakciójától. Ebben a pillanatban azonban az őrről abbahagyta a beszélgetést a sofőrökkel, megfordult, és vidáman szalutált neki. Mivel a minap eléggé kurtán elutasította a segítségét, a gesztust gunyorosnak is fölfoghatta, de ezzel együtt örömmel fogadta.

– Jó estét! – köszönt a férfi.

A szavak szinte kenőolajként hatottak, Maszako lába fölszabadult, s az asszony odaballagott a beszélgetőkhöz.

– Nem látták, ki vezette azt az autót? – érdeklődött.

– Melyiket? – kérdezte az őrről.

– A zöld Golfot – felelte elcsukló hangon Maszako.

– Mindjárt utánanézek – lépett be az őrről a bódéba a naplójáért. – Itt az áll, hogy Dzsonoucsi Kunikóé – világította meg elemplámpájával a megfelelő oldalt. – Éjszakás, tehát...

– Az nem áll ott, hogy kilépett? – vágott a szavába Maszako, mert idegesítette, hogy

olyasmit közölnek vele, amit már tud.

– Most, hogy említi, de. Hat napja. Furcsa – hunyorgott a lapra a férfi. – Biztosan váratlanul közbejött valami – tette hozzá az autóra sandítva.

– Nem tudja, mikor érkezett?

– Pontosan nem – nézett az őr a teherautó-sofőrökre, – Észre se vettem. Hétkor lépek szolgálatba.

– Szerintem tegnap este is itt volt – mondta az egyik teherautós, aki pamut orr- és szájjvédőjét a dohányzáshoz lehúzta az állára.

– Azt kétlem – reccsent rá Maszako.

– Igen? – A férfi bosszúsnak tűnt, amiért meghazudtolták. – Akkor talán tévedtem.

– Bocsánat! – mondta az asszony.

Nem egészen három napja darabolták föl Kuniko holttestét, az idegeit éppúgy megerőltette, mint kicserepesedett, kivörösödött kezét, amely fáj az esti hidegben. Viaskodott a csüggedés ellen, és igyekezett tudomásul venni ezt az új fejleményt, de a kocsi megjelenésétől inába szállt a bátorsága, és nehezen bírta elválasztani egymástól a képzeletet meg a valóságot.

– Miért érdeklí annyira az a kocsi? – kérdezte a másik sofőr, akinek feltűnt, hogy nagyon elcsöndesedett.

– Az asszony, aki a tulajdonosa, kilépett – nézett föl rá Maszako. – Nem látták, ki vezette a kocsit?

– Nem – lapozott ismét a naplójába az őr. – Tulajdonképpen nem is láttuk, amikor beállt.

– Mindenesetre köszönöm! – hagyta ott őket Maszako, és az üzem felé indult, de néhány lépés után egy meleg kéz nehezedett a vállára.

– Ma este sem kér kíséretet? – Az asszony hátrafordult, és az őr állt ott. Az egyenruhája névkitűzője szerint Szato. – Úgy látom, kissé legyűrte ez a cudar idő – tette hozzá a férfi. Maszako habozott, nem tudta, mit feleljen. Egyrészt igényelte a társaságát, másrészt szeretne volna a műszakig hátralévő perceket háborítatlan gondolkodással tölteni. Az őr elnevette magát. – Tudom, a múlt este azt mondta, ne kísérjem el. Nem akarok alkalmatlankodni.

– Semmi baj. Szívesen veszem a társaságát, legalább egy darabon.

A férfi újra levette az egyenruháján fityegő elemlámpát, bekapcsolta, és az útra irányította. Maszako még egy utolsó pillantást vetett Kuniko kocsijára, majd az őr után indult. A férfi szaporán lépkedett, és már jócskán előrehaladt.

– Bírni fogja az éjszakát? – kérdezte. – Most sincs valami jó színben. – Elhagyták a jobb kéz felőli lakóházakat, és elérték a legsötétebb szakaszt. A néhány épület szinte beleolvadt a környező sötétségbe. A lámpán kívül csak a fölöttük pislákoló két csillag adott némi fényt. Az őr megállt, lámpájának sárgás fénye megvilágította ormóttan fekete bakancsát. Maszako is megállt. Próbált a férfi arcába nézni, de a Szato szemébe húzott sapka megakadályozta. – A golfos hölgy a barátnője? – kérdezte az őr.

– Igen.

– Miért lépett ki? – tudakolta a halk, bársonyos hang.

Maszako válasz nélkül továbblépett. Nem akart Kunikóról beszélni. Azt azonban még a sötétben is tudta, hogy a férfi figyel, amint távolodik tőle. Az érverése fölgyorsult, és alig kapott levegőt.

– Innen már magam megyek – nyögte ki, miközben tovalépkedett. Az őr csak állt, és nézte. Szato és Szatake – nincs nagy különbség. Az imént a vállára nehezedett kéz a kelleténél

erélyesebbnek tűnt, és vajon miért érdeklődött a férfi Kunikóról? Maszako kicsit elszédült, nem látott a környező sötétség mélyére. Nem tudta, mit higgyen. Mivel képtelen volt tisztázni ködös gyanúit, pillanatnyilag elhessegette, és futásnak eredt.

Miután beért az üzembe, egyenesen az öltözőbe ment, és Josiét kereste, de nem találta. Az asszony Kuniko holttestének leszállítása óta nem járt be, és Maszako gyanította, hogy az akkor szerzett pénzt a költözésre használta föl. Vagy vele is történt valami?

A hosszú asztalnál ülve papírkalapja alá dugdosta rakoncátlan hajtincseit, miközben megpróbálta átgondolni a legutóbbi eseményeket. Ahogy cigarettára gyújtott, eszébe jutott, hogy Szatake talán valahogy bejuthatott az üzembe. A társalgóban itt-ott csoportosuló férfiakra nézett, de nem látott új arcokat. Ijedőssé, nyugtalanná vált, nem ismert magára. Tárcájából egy névjegyet vett elő, kiment a társalgóban fölszerelt nyilvános telefonhoz, és Dzsumondzsi mobiljának számát tárcsázta.

– Katoriné? – kérdezte föllélegezve a férfi.

– Mi a baj?

– Semmi. Csak mostanában furcsa telefonhívásokat kapok, és már-már elhatároztam, hogy nem is fogadom őket.

Maszako hallotta hangjában a balsejtelmet.

– Miféle hívásokat?

– Biztosan a pasastól. Amikor fölveszem, egy férfi azt mondja: „Maga következik.”

Tudom, ki az, mégis borsószik tőle a hátam, főleg amióta láttam is az illetőt.

– Honnét tudta meg a maga számát?

– Aligha esett nehezére; mindenütt osztogatok névjegyeket.

– Meg tudja mondani, honnét hívja?

– Nem, az is mobiltelefon, úgyhogy bárhonnét hívhat. A frászt hozza rám. Úgy érzem, mintha éjjel-nappal figyelnének. Mindenesetre úgy döntöttem, hogy elhúzó innét. Úgyhogy vigyázzon magára, Katori asszony!

– Várjon egy pillanatot! – mondta Maszako, semmiképpen nem akarta, hogy a férfi letegye.

– Szívességet szeretnék kérni.

– Mi lenne az?

– Kuniko kocsija fölbukkant a parkolóban. A Golf.

– Micsoda? – nyögte Dzsumondzsi. – Hogyhogy?

– Hát az biztos, hogy nem maga Kuniko vezette, úgyhogy biztosan Szatake volt – halkította szinte suttogóra a hangját Maszako.

– Akkor szorul a hurok. Azt hiszem, el kéne tűnnie onnét.

– Az a tervem, de megköszönném, ha a következő néhány órában szemmel tartaná a parkolót, és megmondaná nekem, ki száll be abba a kocsiba.

– Nyilván ő.

– De szeretném tudni, hová megy.

– Sajnos ebben nem segíthetek.

Dzsumondzsi már fél lábbal az ajtón kívül van, csak a saját bőrét félti – gondolta az asszony. Még néhány percet beszélt vele, és sikerült annyira megnyugtatnia, hogy a férfi ráállt: az éjszakai műszak után találkozik vele egy közeli gyorsbüfében.

A telefonálás miatt majdnem elkésett. Rohanvást blokkolt a bélyegzőkártyájával, azután lesietett. A száz-egynéhány részmunkaidős már fölsorakozva várta az ajtónyitást. Maszako beesett a sor végére. Mintha időtlen idők teltek volna el azóta, hogy négyesben furakodtak

előre, vetélkedtek más brigádokkal a jobb posztokért.

Kitárult az ajtó, az asszonyok besereglettek, megszállták a kézmosókat. Maszako várt a sorára. Amikor odakerült, a mosdóhoz férkőzött, és a könyökével megnyitotta a csapot. Miközben súrolni kezdte a kezét, úgy érezte, mintha az elmúlt néhány nap összes baja beteges megszállottságként tapadna rá. Ahogy a minap Kuniko sárga hája tapadt a kezéhez, ragadt az ujjaira, szorult a körme alá. Bárhogy sikálta, nem akart lejönni. Addig gyötörte kezét a kefével, amíg ki nem vörösödött. Szinte lecsiszolta a felső réteget.

– Ha kiserken a vére, nem mehet műszakba – szolt rá az egészségügyi ellenőr, aki a háta mögött állva figyelte, hogyan nyúzza le a bőrét.

Maszako lenézett skarlátvörösre vakart kezére és karjára.

– Tudom – felelte.

– Mi ütött ma magába?

– Semmi, elnézést kérek!

Maszako a fertőtlenítős medencébe merítette a kezét, majd steril gézzel szárazra törölte. Azután hozzáfogott, hogy letörölje a kötényét, de a művelet arra emlékeztette, milyen nehezen tudta lesikálni Kuniko sötét, izsamós vérének. Megrázta a fejét, hogy kiűzze az agyából a képet.

– Maszako! – szólította meg egy hang. Kazuo állt mellette, a targoncáját már megrakta rizzsel. – Jól van?

– Jól.

Az asszony úgy tett, mintha azt fontolgatná, melyik szalaghoz csapódjon, egy pillanatra a fiatalemberrel maradt.

– Bezártam a szekrényembe – mondta Kazuo.

– Köszönöm!

Kazuo rájött, hogy még senkinek sem szúrt szemet a pusmogásuk, úgyhogy még valamit odasúgott:

– Elcsigázottnak látszik ma este.

Elcsigázottnak? Hol tanulta ezt a szót? Maszako rápillantott. Higgadtabbnak, magabiztosabbnak tűnt, mint azelőtt. A kétségbeesett kölyök eltűnt, komoly fiatalemberré érett. Az asszony rádöbrent, mennyire szüksége van Kazuóra, a higgadtságára, erejére, lélekjelenlétére, még ha csak ezen az egyetlen estén is.

Nakajama, a művezető észrevette őket, és futva közeledett.

– Maguk meg mit művelnek? Nyomás a szalaghoz!

Maszako szó nélkül beállt a helyére, miután Nakajama szavai eszébe juttatták, hogy az üzem nem sokban különbözik a börtöntől. A magánbeszélgetést nem nézték jó szemmel, még egy gyors tereferét sem tűrtek el, a testi szükségletek végzését pedig figyelemmel kísérték. A dolgozó dolgozzon, és fogja be a száját, punktum.

– Ne vegye a szívére!

Kazuo búcsúszavai mintha jólesően meleg védőtakarót borítottak volna a hátára. Jajoi és Josie azonban már nem jártak dolgozni, Dzsumondzsi lelépni készült, Kuniko pedig meghalt. Így Maszako egyedül maradt Szatakéval szemben. Olyan érzése támadt, hogy a férfi kezdettől fogva éppen ezt akarta. Minden arra vallott, hogy Szatake órá vadászik, és senki másra. Maszako munka közben azon rágódott, mit akarhat tőle az az ember.

Fél hatkor, a műszak befejeztével gyorsan átöltözött, és elhagyta az üzemet. Odakint még nem világosodott. Ezt utálta a legjobban a téli éjszakai műszakban: koromsötétben kezdődött, és ugyanúgy végződött.

Végigsietett az úton a parkolóig. A Golf eltűnt. De ki vitte el, és mikor? Egy pillanatig álldogált a sötét parkolóban, elképzelte, hogy Szatake bizonyára körbejárta az ő Corolláját, megtapogatta az ajtókat, bekukucskált. Nyilván jól derült, amint látni vélte az ő félelmét. Már a gondolat is földegesítette. De nem hagyhatja, hogy eltiporják. Nem fogja úgy végezni, mint Kuniko.

Összeszedte magát, legyűrte a félelmét, ahogy az ember a keserű orvosságot nyeli le, nem törődve az ízével. Torkán akadt az egész – Kuniko halálának és Szatake létezésének ténye –, de erőnek erejével bevette. Azután kinyitotta az ajtót, beszállt az ócska tragacsba, és ráadta a gyújtást. A keleti égbolton már derengett valami fény.

Maszako kivörösödött szemmel meredt a kávéscsészéje alján sötétlő üledékre. Egyéb teendője nem akadt. Sokat dohányzott, és sok kávé ivott. A pincérnő már nem is jött az asztalhoz, megértette, hogy úgy sem rendel egyebet.

Az asszony a gyorsétteremben várta Dzsumondzsi, de már elmúlt hét óra, a hely zsúfolásig megtelt munkába indulókkal, akik menet közben beugrottak reggelizni. Sonkás tojás meg gofri illata terjengett, napkezdő nyüzsgés duruzsoló zaja töltötte be a levegőt. A férfi már egy órája késett, de amikor Maszako épp azt gondolta, hogy elhagyta a várost, hirtelen lehuppant az asztal túloldalán.

– Bocs, hogy késtem – mondta.

Fekete pulóvert és tisztításra szoruló antilopzakót viselt. A zakó elhasználtsága mintha saját lelkiállapotát tükrözte volna.

– Már azt hittem, nem is jön.

– Először nem tudtam elaludni, a végén meg nem ébredtem föl a vekkerre.

Maszako az elkínzott arcot fürkészte, és arra jutott, hogy maga is nagyon hasonlóan festhet.

– Nem nézte meg az üzemi parkolót?

– Sajnálom, nem bírtam.

Miközben elnézést kért, cigarettát vett elő a zsebéből, és rágyújtott. Nyilvánvalóan félt.

– Én is megijedtem – suttogta Maszako, de a férfi mintha nem hallotta volna.

Egy pillanatig szótlánul bámulták a széles kirakaton át a békés téli reggelt. Karcsú törzsű, fehér nyírfák bújtak egymáshoz dideregve a napsütésben.

– Nem sok hasznomat veszi – sajnálkozott ismét Dzsumondzsi. Fiatalosan megnyerő arca szinte egyik napról a másikra fakóvá, feszültté vált.

– Nem számít. Lesz, ami lesz.

– Ettől még nem kell lelkesednem a gondolatért, hogy valaki az életemre tör – mondta Dzsumondzsi, azzal elővette a mobiltelefonját, és olyan képpel rakta az asztalra, mintha gyűlölné a látványát. – Hiába tudom, ki az, hideglelést kapok, amikor csörög, és még rosszabb attól, hogy már láttam is a tagot.

– Ezért hívja magát – magyarázta Maszako. – Egyszerűen meg akarja ijeszteni.

– Gondolom.

– Bárcsak tudnám, hogy néz ki a pasas! – jegyezte meg mintegy magában beszélve.

Jó lett volna, ha a kép rögzül Dzsumondzsi retináján vagy Kunikóén a halála előtt, és ő megpillanthatja.

– Nehéz leírni – felelte Dzsumondzsi, és úgy nézett körül, mint aki attól fél, hogy Szatake esetleg valahol a környéken mászkál. Az étterem tele volt újságolvasó üzletemberekkel. Maszako meg akarta kérni, hogy kísérje el az üzemhez, hátha fölismeri az arcot, de tudta, hogy Dzsumondzsi úgysem merné. – Kunikót mindenesetre elrendeztem – dőlt hátra fáradtan az ülésen

a férfi. A pincérnő vastag étlapot hozott ki neki, Dzsumondzsi azonban még hozzá sem nyúlt. – De meg kell mondanom, nem volt egyszerű. – Kihúzta magát ültében, mintha emlékezne a súlyra. – Fogadok, hogy kétszer annyit nyomott, mint az öregember.

Tizenhárom doboz kellett az asszony elhelyezéséhez, és Dzsumondzsi bizonyára megküzdött vele, hogy idejében elfuvaroztassa, a célállomáson kirakodja, majd elvigye az étetőbe. Maszako válasz helyett szórakozott pillantást vetett a gyorsétterem parkolójára. Ráeszmélt, hogy mostanában folyton a zöld Golfot lesi.

– Maga is el akar pályázni? – kérdezte Dzsumondzsi, hogy magára vonja a figyelmét. – Vagy az a terve, hogy az üzemben marad?

– Nem nagyon akaródzik megfutamodnom – felelte az asszony.

– Pedig elgondolkodhatna rajta – lepődött meg Dzsumondzsi. – Hét- vagy nyolcmilliót rakhatott félre. Az nem elég? Tudom, hogy nem rám tartozik, de az üzemben öt év alatt sem keresne ennyit. – Maszako ivott egy korty vizet, de nem szólt. Tudta, hogy bárhová menekülne, Szatake követné. – Én ma odébbállok – tette hozzá Dzsumondzsi. A pincérnő odalépett, és a férfi egy hamburgert rendelt.

– Hová? – kérdezte Maszako.

– Remélem, Szoga kiokoskodik valamit. Ő is rettenetesen begyulladt. – Maszako most hallotta először ezt a nevet. – Szeretnék valahol a közelben maradni, például Sibujában, ahol van egy kis élet. Egyébként szerintem énrám nézve egy év alatt lecseng ez az egész, elvégre semmi közöm sem volt ehhez a Jamamoto nevű fazonhoz.

Szóval így gondolta. Maszako naivitásnak vélte a hitet, hogy minden visszazökken majd a rendes kerékvágásba. Ő maga már annyi hidat fölétett, hogy sosem térhetett vissza a „normális” életbe.

– Akkor én megyek is – mondta. – De ezzel mi a szándéka? – mutatott az asztalon árválkodó mobiltelefonra.

– Végeztem vele, még csak új számot sem akarok hozzá.

– Akkor nem bánja, ha elviszem?

– Csak tessék! De az előfizetés nemsokára lejár.

– Az nem baj. Csak hallani szeretném a pasas hangját.

– Jó mulatást hozzá! – csúsztatta át a készüléket az asztalon Dzsumondzsi.

– Na viszlát! – dobta a retiküljébe a telefont Maszako.

– Minden jót!

– Köszönöm, magának is!

– Örvendtem a szerencsének. Ha mindketten élve kerülünk ki ebből, esetleg egyszer újra belevághatnánk valami közös buliba – mosolyodott el a férfi, és köszöntésre emelte vízzel teli poharát, de a mosoly csak egy pillanatig tartott.

Amikor Maszako hazaért, üres ház fogadta. Josiki csészéje még az asztalon állt, félig tele kávéval. Maszako a mosogatóba rakta, s kefét vett a kezébe. Nem sokkal később arra ocsúdott föl, hogy még mindig a porcelánt sikálja, olyan hévvel, hogy még kárt tesz benne. Tényleg folytathatja így az életét? Elzárta a vizet, és megpróbálta kilazítani elmerevedett vállát. Épp amikor kiutat, személyre szabott menekülési lehetőséget talált magának, ez a Szatake nevű ember mintha elszántan magával akarta volna rántani a pokolba.

Eszébe jutott, mit válaszolt neki Josie a tájfunnt követő reggelen, amikor a holttest miatt segítséget kért tőle. Az asszony rövid habozás után azt mondta, őutána a pokol fenekére is elmegy. Vajon most mégiscsak abba az irányba halad? Végtelenül kimerülten rogyott le a

kanapéra, nem annyira az éjszakai műszak szívtá el az erejét, mint inkább az az érzés, hogy hiába fáradozott. Hirtelen megszólalt Dzsmondzsi telefonja. Maszako egy másodpercig a készülékre meredve tétovázott, de végül fölvette, és megnyomta a zöld gombot. A vonal végén csönd honolt. Az asszony némán várt.

– Maga következik – közölte végül valaki.

– Halló? – szólt bele fojtott hangon Maszako. Semmi. Nyilván meglepte a férfit. – Szatake? – kérdezte.

– Katori Maszako? – tudakolta a halk hang, és finoman megremegett, ami arra utalt, hogy a tulajdonosa élvezzi a dolgot. Mintha már várta volna ezt a találkozást.

– Az beszél – mondta.

– Milyen érzés volt földarabolni azokat a hullákat? – kérdezte a férfi.

– Miért vadászik ránk?

– Magára vadászom.

– És miért?

– Mert olyan okostojás. Majd én megtanítom, hogy milyen komisz is az élet.

– Kösz, de inkább ne – felelte Maszako. Szatake nevetett.

– Tévedtem – mondta. – Maga következik. Mondja meg Dzsmondzsinak, hogy megelőzte a listán!

Amíg az asszony a memóriájában kutatott, hogy azonosítsa az ismerős hangot, megszakadt a vonal.

3

A hang továbbra is a fülében csengett. Valahol már hallotta mostanában. Fölugrott a kanapéról, felkapta a dzsekijét meg a táskáját, és kilépett a házból. A Corolla motorja még ki sem húlt. Az asszony most már biztosan tudta, hogy többször is találkozott a férfival, de még meg kellett győződnie róla, és most erre készült, amíg a férfi alszik.

Mindenre magyarázatot ad, ha a Szato nevű parkolóőr voltaképpen Szatake. A férfi a parkolóban ismerkedett meg Kunikóval, az üzembe menet beszédbe elegyedett vele; és ez a munka alkalmat adott neki, hogy Maszakót is szemmel tartsa. Az asszony emlékezett, hogyan időzött a zseblámpa fénye első találkozásukkor az arcán, milyen harag villant a férfi tekintetében, amikor Maszako szembefordult vele az úton, és hogyan nehezedett a keze tegnap este a vállára. Megannyi apróság, ami akkor épp csak egy kicsit tűnt furcsának.

Most már határozottan tudta, de azzal is tisztában volt, hogy az ebből fakadó magabiztosság egy pillanat alatt páni félelembe csaphat át, és akkor talán menekülni kényszerül. Ebbe nem nyugodhatott bele. Holtan akarta látni a férfit, mielőtt világgá megy. De vajon tényleg képes gyilkosságra? Valószínűleg nem, de akkor sem akarta úgy végezni, ahogyan Kuniko. A teste megfeszült, lába a gázra lépett, ettől a kocsija meglódult, és kis híján belerohant az előtte haladó teherautóba.

Igen, Szato, a parkolóőr nem más, mint Szatake, a kaszinótulajdonos. A sötét szempár emléke visszaidézte a hetekkel azelőtti álmot, amelyben Maszakónak kéjes izgalmat szerzett, hogy valaki hátulról fojtogatta. Most ráésmélt, hogy az az álom előérzet volt, és az a különös benyomása támadt, hogy ha a férfi valaha csakugyan kezét emel rá, akkor megadja magát neki. Tegnap este azon a gyéren megvilágított úton egy múltó pillanatra valamifajta áramlás létesült kettejük között, és már akkor megsejtette, hogy Szato azonos Szatakéval.

Ahogy a reggeli csúcsforgalomban araszolt, hagyta, hogy gondolatai az elmúlt néhány

hónapba, majd előre, a jövőbe kalandozzanak. Ő most vajon üldöző vagy üldözött? Ölni fog vagy őt ölik meg? A férfi azt mondta: „Mert olyan okostojás.” Nem hagyhatta, hogy Szatake ezt megússza. Minden eddiginél világosabbá vált, hogy ők ketten harcban állnak.

Visszaindult az ismerős úton az üzembe. Mire odaért, a parkoló majdnem megtelt a délelőtti műszakra. A kocsni órájára nézett: fél kilenc, és a műszak kilenckor kezdődik, tehát még további járművek jönnek. Félreállt az elhagyott gyár felé vezető út szélére, és visszagyalogolt az őrbódéhoz. Szatakét egy idősebb, szemüveges férfi váltotta föl. Amikor Maszako odalépett, a férfi újságot olvasott, egészen az orra elé tartotta a gondosan összehajtogatott lapokat.

– Jó reggelt kívánok! – köszönt az asszony. A férfi az olvasószemüvegén át fölneézett sápadt arcára, vérekes szemére. – Az éjszakás műszakban dolgozom, és érdekelne, hogy meg tudná-e mondani annak az őrnek a címét, aki akkor van szolgálatban. Azt hiszem, Szatónak hívják.

– Szatónak? Hallottam a nevét, de találkozni nem találkoztunk még, mert én csak hatra járok. Próbálja meg az irodában!

– A munkaközvetítőben vagy egyszerűen az igazgatóságon?

– Nem, nem az üzemben, hanem annál a cégnél, ahol mi dolgozunk. Hívja ezt a számot! – nyújtott át a férfi egy névjegyet, amelyre a Jamato Őrzővédő Szolgálat” cégnevet nyomtatták.

– Köszönöm! – dugta farmerje zsebébe a kártyát Maszako.

– Miért akarja meg tudni a címét? – kérdezte vigyorogva a parkolóőr.

– Randizni szeretnék velem – felelte Maszako komoly képpel.

Tudta, milyen gyászos, elszánt, korántsem ábrándos most az arca, de az öreg alighanem másnak látta.

– Jó is az, ha az ember fiatal – jegyezte meg. Fiatal? Maszako gunyorosan elmosolyodott.

– Mit gondol, elárulják nekem?

– Csak mondja azt, amit nekem mondott! – felelte a férfi az újságját tanulmányozva.

Maszako visszaült a kocsiba, és Dzsumondzsi mobiltelefonján fölhívta a számot.

– Jamato Őrzővédő Szolgálat – jelentkezett egy idősebb hang.

– Dzonoucsi Kuniko vagyok, és a Mijosi Élelmiszergyárban dolgozom. Az éjjeliőrünk, Szato úr megtalált valamit, amit elveszítettem, és köszönetképpen valami szerény ajándékot szeretnék küldeni neki.

– Igazán? – kérdezte a férfi.

– Elárulná az úriember teljes nevét és lakcímét?

– Az itteni, hivatali címét vagy az otthonit?

– Az otthonit, ha lehet.

– Tartsa a vonalat! – Maszako elképedt, milyen közvetlen hangot használnak, mintha csupa nyugdíjas dolgozna a cégnél. Ez élesen elütött azoktól a biztonsági szolgálatoktól, amelyek a régi szép időkben a takarékszövetkezet pénzét szállították. – A neve Szato Josio – közölte néhány másodperc múlva a férfi –, és Kodairában, a tamai önkormányzati lakótömbben lakik, a háromszáztizenkettes lakásban.

– Nagyon szépen köszönöm! – mondta az asszony, összecsukta a telefont, és fölkapcsolta a kocsiban a fűtést, mert hirtelen vacogni kezdett a foga.

Eddig meg sem fordult a fejében, hogy Szatake egyazon házban lakhat Kunikóval. Nyilván már egy ideje készítgette a csapdát, nagy gonddal tervezte meg az egészet. A férfi aprólékos figyelme ismét elképesztette és elborzasztotta Maszakót. Mintha sok-sok hal módjára hajsolták volna őket a réges-régen kifeszített hálóba. Kuniko gabalyodott bele elsőként, de most már ő

következik. A fűtőrendszerből kicsapó forró levegőtől kissé megizzadt a homloka, de amikor odanyúlt, hogy megtörölje, furcsán hidegnek érezte.

Hirtelen ötlettel fölhívta Jajoi. Amióta néhány hete összevesztek, nem is beszéltek egymással, és Maszako arra gondolt, hátha történt valami, amit az asszony elhallgatott előle. Tárcsázta a számát.

– Jamamoto lakás – tájékoztatta Jajoi kissé kényeskedő hangon.

– Én vagyok.

– Maszako? Jó, hogy jelentkeztél.

– Minden rendben?

– Persze. Csönd és béke. A fiúk óvodában vannak – reagált az asszony ez egyszer szinte fesztelenül Maszako szokásosan erélyes érdeklődésére. – Miért kérdezed?

– Csak úgy. Örülök, hogy jól megy sorod.

– Egyébként nemsokára hazaköltözünk a szüleimhez.

– Az nem rossz ötlet.

– És nálatok mi a helyzet? A Muter hogy van?

– Mostanában nem jár be.

– Tényleg? Ez újdonság. Hát Kuniko?

– Meghalt – felelte Maszako.

Jajoi halkán sikoltott, majd másodpercekig nem szólt semmit. Maszako várt.

– Megölték? – kérdezte végül Jajoi.

– Ez hogy jutott eszedbe?

– Nem tudom, csak megérzés.

Maszako most már biztosra vette, hogy titkol valamit.

– Mindenesetre meghalt.

– Mikor?

– Nem tudom.

– Hogyan halt meg?

– Azt sem tudom, csak a holttestét láttam.

Úgy döntött, nem említi meg, hogy fojtogató nyomokat talált a nyakán.

– Láttad a holttestét? – váltott komor hangra Jajoi.

– Láttam.

– Jaj, Maszako! – esett pánikba az asszony. – Mi folyik itt? Miért történt ez velünk?

– Szerintem azt mondhatjuk, hogy fölébresztettünk egy szörnyetegét.

– Úgy érted, a férfi ölte meg?

Ismét gyilkosságról beszélt, és mintha rögtön tudta volna, hogy a „szörnyeteg” Szatakét jelenti. Bizonyára találkozott vele.

– Szóval tudod, ki az a férfi? – kérdezte Maszako. Jajoi hallgatott. A háttérben talkshow hangja hallatszott. – Ha történt valami, okvetlenül mondd el nekem! Az életünk függhet tőle. Értetted?

A hangja sürgetően rezgett a kocsiszűk utasterében. Mialatt válaszra várt, Maszako idegesen nézegette a színültig teli hamutartót.

– Nem – felelte végül Jajoi. – Nem történt semmi.

– Ezt örömmel hallom – reccsent rá Maszako. – Akkor csak magadra számíthatsz...

– Maszako! – vágott a szavába Jajoi. – Szerinted az én hibám?

– Nem.

- Tényleg nem?

- Tényleg nem.

Ezzel Maszako bontotta a vonalat. Egy percig sem hibáztatta Jajoit. Ha valakit okolt, akkor saját magát. Mégsem szándékozott bocsánatot kérni senkitől, nem bánta meg, hogy úgy járt el, ahogy. Most egyedül az nyugtalanította, hogy valaki elállja a kiútját, és nem látta, miként szabadulhat. Tudta, hogy ha elmondaná a többieknek a tervét, egyikük sem tartana vele; és különben sem vágyott társaságra.

Lenézett csontos kezére, vigasza jelenleg egyedüli forrására. Lassan az arcához emelte, és emlékeztette magát, hogy senki másban nem bízhat. Senkiben. Eszébe jutott, milyen magányosság tört rá, amikor először érezte ezt. Azon a nyári napon az erdőben, amikor ellenőrizte a helyet, ahová Kendzsi fejét ásta el.

A kocsiban fülledt meleg lett a levegő, és ő hirtelen elálmosodott. Lehunyta a szemét, miközben a motor tovább járt.

Fél óra múlva ébredt föl az üzemhez vezető út szélén parkoló kocsiban. Az út menti fű megbarnult az éjszakai fagyoktól. Ültéből látta a betonfedelelet, amelyet Kazuo félrehúzott a csatornáról, még most is úgy festett, mint egy fölnyitott sírbolt. Tudta, hogy körülbelül tíz óra múlva Szatake egyenruhában, jellegtelen külsővel, névtelenül ballag majd végig ezen az úton.

A magasijamatói állomás előtti téren szokás szerint senki sem járt. A sínek melletti üres telekről port kavart föl a szél, és kisiskolások egyenruha helyett szabadidős programhoz illően színesbe öltözött csoportja várakozott a jégpályánál. Maszako az állomás mögött parkolt le, keresztülfurakodott a gyereksokaságon, és átsietett az utcán, majd befordult egy sikátorba, amelyben lehúzott redőnyű bárók sorakoztak. A metszően hideg szél mintha hulladékszagot hozott volna. Az asszony aggódott, hogy elkésik, meggyorsította lépteit.

Egy kis szusivendéglőhöz ért, amelynek kirakatában „Zárva” tábla függött, és fölszaladt mellette a Millió Fogyasztó Központjához vezető rozoga lépcsőn. A függőfolyosó végén megállt a furnérlemez ajtónál, és fülelt. Először semmit sem hallott, de végül ki tudta venni, hogy valaki halkan motoszkál odabent.

- Dzsumondzsi! - szólt be. - Nyissa ki! Maszako vagyok.

A következő pillanatban a férfi kitárta az ajtót, nagyjából ugyanúgy festett, mint korábban, csak most izzadt, talán a sietségtől, hogy végezzen a készülődéssel. Az íróasztalok és az iratszekrény fiókjait mind kihúzogatta. Maszako sejtette, hogy Dzsumondzsi azt kereste, mi énekeset vihet magával, és a beosztottait csúnya megrázkódtatás várta, ha majd később megjelennek az irodában.

- Szóval maga az - fogadta az asszonyt.

- Elnézést. Megijesztettem? - kérdezte Maszako. A férfi félszegen nevetett, de nem szólt semmit. Furcsának tűnt, hogy senki más nem tartózkodik az irodában. - Az emberei kiléptek?

- kérdezte.

- Délután jön egy hölgy. Azt hiszem, kissé meg fog lepődni. - mosolyodott el újra Dzsumondzsi, ahogy beljebb tessékelte Maszakót. - Mi újság? Nem tudtam, hogy találkozunk-e még.

- Örülök, hogy elcsíptem. Reméltem, hogy kaphatok némi felvilágosítást Kuniko kölcsönéről. Töltött ki róla hiteltörténeti kimutatást, mielőtt kölcsönadta neki a pénzt?

- Természetesen. De miért érdekes ez?

Az asszony egy pillanatra ránézett, és érzékelte, hogy Dzsumondzsi erői végére jutott.

- Kiderítettem, kicsoda Szatake - mondta. A férfi szeme elkerekedett.

- És kicsoda?

- Egy Szato nevű biztonsági őr, aki az üzemi parkolóban dolgozik.

- A francba! - képedt el Dzsumondzsi, talán azon, hogy Szatake idáig merészkedett, vagy hogy Maszakónak sikerült a nyomára jutnia. - Biztos benne?

- Sőt ez még nem minden. Kuniko házában lakik.

- Adacsiban, a mocis időkben ismertem néhány meredek fazont, de ehhez a pasashoz foghatóval sosem találkoztam. Ez egészen más kategória - suttogta Dzsumondzsi, visszaemlékezve a férfira, akit azon az éjszakán látott, amikor átvette Kuniko holttestét. Megdörzsölgette a szája sarkát, mintha valami odaragadt volna. Maszako körülpillantott a csaknem üres irodában.

- Úgy tűnik, pang az üzlet - jegyezte meg.

- Lassanként teljesen leáll, mondhatni. Kuniko aktája mindenesetre ott lesz. Nyugodtan szolgálja ki magát, de továbbra sem értem, mi hasznát látja. - Maszako megkereste a fiókban a „Dzs” rekeszt. Kihúzta Kuniko papírjait, és áttekintette a Dzsumondzsi macskakaparásával kitöltött kölcsönigénylő kérdőívet, a netán már lejárt esedékességű kölcsönöket kereste. - Mi jár a fejében? - kérdezte a férfi, és kibújt a zakójából. Látszott, hogy fölébredt benne a kíváncsiság.

- Keresek valamit, amit használhatok.

- Hogyan?

- Hogy megizzassam Szatakét.

- Eszébe se jusson! - dörmögte Dzsumondzsi. - Csak húzzunk el innét!

Maszako megvizsgálta Kuniko jogosítványának fénymásolatát. Az asszony erősen kifestette magát a fotóhoz, az arca mégis élettelennek és beesettnek látszott.

- Dzsumondzsi!

- Tessék?

- Hogyan kell személyi csődöt jelenteni?

- Elég egyszerű. Csak jó párszor meg kell jelenni hozzá a bíróság on.

- Nem hiszem, hogy találunk valakit, aki eljátssza Kunikót - pöccintette meg ujjával a jogosítványképet Maszako.

Jajoi, ha egyáltalán rá tudják beszélni, hogy részt vegyen a cselszövésben, akkor sem felelt volna meg a célnak. Ráadásul idejük sem maradt ilyesmire.

- Mi a terve? - kérdezte Dzsumondzsi, és merőn nézett rá.

- Nem tudom, folyamodhatnánk-e csődvédelemért Kuniko számára úgy, hogy Szatake szerepel adóstársként a kölcsönigénylésein.

- Ravasz - mosolygott idegesen Dzsumondzsi. - Még ha nem sikerül csődöt hamisítanunk, akkor is adóstárssá tehetjük a pasast, és közölhetjük a hitelezőkkel, hogy a nő lelépett a városból. Manapság mindent telefonon intéznek, tehát nincs más dolgom, mint fölhívni néhány szakmabeli „kollégát”. Ezek a fickók bármire kaphatók, ha azt hiszik, pénz néz ki belőle.

- Egyszerűen azt mondja az embereknek, hogy Szatake is aláírta a kölcsönigényléseket?

- Pontosan. Még szerződést sem kell bemutatni. A dolog szépséghibája az, hogy a pasas így valójában nem felelős a törlesztésért, de akkor is agyoncsesztetik, mire akad valaki, aki igen.

- Ez elég is - mondta Maszako. - Azután el tudja híresztelni, hogy Kunikónak nyoma veszett?

- Vegye úgy, hogy már meg is tettem.

- Töltsünk ki kölcsönigényléseket, és pecsételjük rájuk a pasas nevét. Bizonyára tart az

irodában kész névbélyegzőket.

Dzsumondzsi az íróasztalához lépett, és a fiókból egy kekszes bádogdobozt vett elő. Kópés tekintettel pattintotta le a doboz fedelét, és megmutatta a hamis bélyegzőkből álló gyűjteményét.

– Szerencse, hogy olyan közönséges nevet választott, mint a Szato – mondta, és mindjárt három bélyegzőt is mutatott ezzel a névvel.

– Amint elkészült, eltűnhet innen.

– Délre végzek – érte Dzsumondzsi, akinek már visszatért a szín az arcára.

– Legalább kifüstöljük a pasast az odújából – mosolyodott el egy kissé Maszako, amint elképzelte, hogy Szatake mit sem sejtve alszik a lakásán.

4

Megunta, hogy csupán ijesztgesse a nőt.

Szatake az állomással szemközi supermarket tetőteraszán állt. Talán a hideg, borús idő miatt néptelenedett el majdnem teljesen a hely, vagy mert a külsőbb részeken épült jókora élelmiszer-áruházak elszívták a vásárlóközönséget. A játszóterecskénél néhány kisgyermekes szülő lézengett, az egyik sarokban pedig középiskolás korú fiú és lány nyalta-falta egymást. Egyébként sehol senki.

A férfi egy ideje a játékterem melletti hevenyészett díszállat-kereskedést nézegette. Az elől kirakott öt koszos ketrecben közönséges fajtájú kölyökkutyák meg kismacskák tespedtek, régóta nem sikerült túladni rajtuk, és mintha már ki is nőttek volna a helyüket. Ahogy Szatake cigarettával a kezében lesegette őket, riadtan húzódtak hátra. Eszébe jutott, hogy Anna azzal vádolta, úgy bánik vele, mint egy ölebbel. Egy pillanatra fájdalmasan hiányolta a lány hamvas bőrét, tökéletes vonásait, azt a nőt, akit a Mika első számú kedvencévé tett. A bolt kedvenc ölebévé.

Anna maga is tudta, hogy mihelyt megvalósítja ezt, többé nem tarthatja meg a pozícióját, bármennyire szeretné. Ez a dolog egyszerűen így működött. A lány éppen azért örvendett kiugró népszerűségnek, mert nem tudta magáról, hogy ölebecske. Abban a percben azonban, hogy kapiskálni kezdte, véget ért a dolog, örökre odalett a felhőtlen öntudatlanság. Az öntudat létfontosságú egy nőnél, hogy egy férfi belészerethessen; ám azok a férfiak, akik csak egy nő testét akarják megvásárolni, szenvedélyesen gyűlölik. Vonzó külsőt kívánnak bármiféle öntudatosságtól mentesen, azaz nem macskát, hanem kiscicát. Ezért igyekezett Szatake kényeztetni-babusgatni Annát, abban a reményben, hogy sötétben tarthatja a lányt – és a sors furcsa fintora, hogy Anna őiránta ébredt szerelme a saját vesztét okozta. Látszólag jól szerepelt az új bárban is, ahol most dolgozott, az azonban legfeljebb további fél évig tanhatott. Szatake sajnálta, de nagyjából olyasformán, ahogyan az itteni ketreceken szorongó kutyákat és macskákat. Bedugta ujját a rácson, de a kiskutya remegve hátrált.

– Ne félj már, te! – nyugtatgatta.

A hízelgés, hason csúszás unalmas, és ha túlságosan megbíznak a gazdiban, akkor egyszerűen ostobák. Ez a helyzet a kis kedvencekkel: vagy talpnyalók, vagy pedig buták. Szatake hirtelen megelégtelt a dolgot, elsétált az üzlettől. Bedugta a fejét a szomszédos üres, rikítóan kivilágított játékterembe, majd átvágott a kis tetőkerten. A szegényes városrész szürkén nyújtózott a tamai hegyek felé. Micsoda szemétdomb? – gondolta Szatake, és a műfüre köpött. A sarokban enyelgők meg a játszótéri szülők megrökönyödve néztek rá.

Katori Maszako négy napja nem mutatkozott az üzemnél, éppen azóta, hogy Szatake a

kedvéért a parkolóban hagyta Kuniko Golfját. Talán kilépett a cégtől. Ezzel azonban mélységes csalódást okozott volna. Szatakét kimondottan izgatta, hogy olyan nőre talált, akinek kötélből vannak az idegei, de ha efféle szimpla trükkötől megfutamodik, akkor semmire sem megy vele. Végül is ugyanúgy megijed tőle, mint bárki más? Szóval csak áltatta magát azon az estén az üzembe menet, hogy ez az asszony érez iránta valamit – valami vonzalmat?

Visszafordult a díszállat-kereskedés felé. A kutyák és macskák szívfacsaró tekintete követte. Az az érzése támadt, hogy valami sorvadni kezd benne, és lesietett a tetőteraszról. Futás közben fölgyorsult az érverése, testében fölidéződött az izgalom, amelyet azon a nyári estén érzett, amikor azt a másik nőt üldözte Sindzsukuban. Az asszony tekintete semmihez sem hasonlítható módon följazotta. Most azonban csalódott Maszakóban, dühös volt rá. Bántani akarta ezt a nőt, nem csupán kinyiffantani, mint azt a dagadtat. Tévedett, amikor azt hitte, a sors rendeléséből találkoztak? Zsebre dugott keze ökölbe szorult.

Az állomás melletti pacsinkoszalonban Szatake ugyanazon gépen háromszor egymás után megütötte a főnyereményt, vagyis kimerítette a szabályok által megengedett keretet. Távozás előtt jó nagyot rúgott a masinába, mire egy alkalmazott odaszaladt.

– De uram! – kiáltotta.

– Mi van? – kérdezte Szatake, és fenyegető arckifejezése megtorpanásra készítette a reklamálót.

Szatake három darab tízezrest húzott elő a zsebéből, és a földre dobta, majd gúnyosan figyelte, amint a férfi fölszedi a bankjegyeket. Jajoi millióiból bőven futotta efféle gesztusokra. Meg egyébként sem a pénzért pacsinkózott.

Forrt-on-forrt benne az erőszak. Különösnek tetszett, hogy az ember megölhet valakit, és azután még erőszakosabbá válhat, de az utóbbi napokban annyira telítődött türelmetlen dühvel, hogy úgy érezte, kicsordul belőle. Ugyanakkor énjének más része hűvös nyugalommal figyelte, miként halad a kirobbanás felé.

Görnyedt háttal, harapós hangulatban vonult át a kihalt játéktermen. Az új kirakatok olcsónak és mesterkéltnek, a régiek nyomasztóan sötétnek hatottak. Megéhezett, mégsem volt kedve enni. Ma este megint nem maradt más dolga, mint a parkolóban hagyni a Golfot, és Maszakóra várni. Visszament a szupermarkethez, és megkereste az autót. Kinyitotta az ajtót, benézett a kazetták és cipők összevisszaságára; úgy hagyta Kuniko rumliját, ahogyan találta. Az anyósülésen egy pár széttaposott cipő hevert a padlón, ez különösen emlékeztette a nőre. Gyűlölettel meredt a lábbelire. Egyedül a hamutartó mutatta nyomát, hogy az autó új sofőrre lelt; a csikkek most Szatake kedvelt márkajelzését viselték, és rendszeresen eltakarította őket.

Tudta, ha elég sokáig cirkál ezen a környéken, előbb-utóbb óhatatlanul összefut Maszakóval. Szerette volna látni, milyen képet vág az asszony. Ha csakugyan kilépett az üzemből, nemigen kínálkozott más választása, mint ezen a módon kézre keríteni, bár ez veszélyes, megszállott vállalkozásnak ígérkezett. Eszébe jutott, milyennek tűnt Maszako, amikor bekanyarodott a parkolóba, és ott találta Kuniko autóját. Egy pillanatra megdermedt az arca, azután kifejezéstelenné vált, mintha semmi sem történt volna, de megfeszülő ajka elárulta. Szatake még az őrbódéből is látta a reakcióját. Miután kiszállt a kocsiból, és körbejárta a Golfot, még inkább megdöbbenett attól, ahogyan az parkolt, tudniillik éppen úgy, ahogy Kuniko szokta hagyni. Szatako tudott a megdöbbenéséről, mert az asszony nem bírta palástolni hangjának remegését, amikor odament hozzá, hogy az autó felől érdeklődjön. Pontosán úgy félt, ahogy kell. A férfi halkan fölnevetett az emléktől. De a félelem önmagában nem elég. Vagyis a félelem mindaddig jó, amíg nem vezet meghunyászkodáshoz és rimánkodáshoz.

Szatake a díszállat-kereskedés kutyáira gondolt, meg Kunikóra, aki visszataszítóan könyörgött az életéért. Hirtelen megundorodva dobta ki a kocsiból a cipőt, amely pattogva landolt a koszos betonon.

A bérháznál beállt Kuniko parkolóhelyére, és éppen az ajtót zárta be, amikor egy fiatal nő, aki a jelek szerint órá várt, odagaloppozott. Szatake nem ismerte meg, de a kötényből és a szandálból úgy ítélte, bizonyára az egyik ottani háziasszony. Az arca nem volt kifestve, de föltűzött és kondicionáló habtól nedves haja olyan benyomást keltett, mint egy sebtében föltett paróka.

– Ismeri a hölgyet, akié ez a kocsi? – kérdezte a nő. – Dzsonoucsinét?

– Persze, hogy ismerem, elvégre kölcsönkaptam a kocsiját, nem? Szatake tudta, hogy minél tovább használja az autót, annál inkább számíthat ilyen kérdésekre.

– Bocsánat, nem úgy értettem, mintha... – pirult el az asszony, aki már nyilvánvalóan levont bizonyos következtetéseket a férfi Kunikóhoz fűződő kapcsolatát illetően. – Csak mostanában nem láttam őt.

– Én sem tudom pontosan, hová ment – felelte Szatake.

– De a kocsiját használja? – nézett rá kíváncsian a nő.

– Éjjeliőr vagyok az üzemben, ahol dolgozott. Miután rájöttünk, hogy ugyanabban a házban lakunk, megkért, hogy a távollétében vigyázzak a kocsijára. Nem én kértem el tőle – lóbálta meg Szatake a nő orra előtt a kulcsot, még hozzá úgy, hogy láthassa a kulcstartón a K monogramot.

– Értem – mondta az asszony. – De vajon hová ment?

– Gondolom, csak egy kis kiruccanásra. Kétlem, hogy bármiféle aggodalomra adna okot.

– De napok óta nincs itthon, hiába keresem, mert ő a soros a kukatároló takarításában.

Mindig az üzenetrögzítője jelentkezik, és a férjét sem látta senki.

– Kilépett az üzemből – közölte Szatake. – Talán hazautazott a családjához.

– És addig maga használja a kocsiját? – kérdezte árnyalatnyi gyanakvással a hangjában az asszony.

– Fizetek érte – felelte Szatake.

– A, értem már – merevedett meg kissé a nő a pénz említésére. Szatake ezt mulatságosnak találta. A nő a férje fizetéséből él, de az nem tetszik neki, hogy ha olyan kínos dolog merül föl a társalgásban, mint a pénz.

– Bocsánat! – nyomakodott el az asszony mellett. – Sietek.

Úgy látta, mostantól csak akkor használhatja az autót, ha dolgozni megy. Ahogy az épület felé tartott, egy középkorú férfit vett észre, aki vadonatúj ballonkabátban állt a levélszekrényeknél. Először arra gondolt, hogy talán zsarú, de miután menet közben a szeme sarkából jobban megnézte, arra jutott, hogy nincs zsaruképe. Inkább üzletkötőre tippelt, ahogy figyelte, amint a neveket olvasgatja a levélszekrényeken; ám amikor látta, hogy a 312-es szekrényénél megáll, Szatake beszállt a liftbe.

A harmadikon meggyőződött arról, hogy a lift nem megy-e vissza a földszintre, majd lassan elindult a függőfolyosón, leszegte a fejét a hideg északi szélben. Ám amint a lakáshoz közeledett, és elővette a kulcsát, látta, hogy egy vörösésbarnára festett hajú fiatalember áll az ajtaja előtt. Rövid, fehér pufidzsekit és lila nadrágot viselt. Szatake látta, hogy zsebre vág valamit – alighanem mobiltelefont. Cseppet sem tetszett neki az illető.

– Maga Szato? – kérdezte a fiatalember, és a jelek szerint pontosan tudta, mi a válasz.

Nyilvánvalóan nem zsarú volt. Félreérthetetlenül látszott rajta, hogy jakuza. Szatake

elengedte a füle mellett a kérdést, és előrelépett, hogy kinyissa az ajtót, bár érdekelte, mi köze ennek az alaknak a földszintihez. Amint azonban a kilincshez nyúlt, látta, hogy valami fekete textíliába bugyolálták. A férfi szótlánul figyelte, elfojtott egy kacajt.

– Ez meg mi a szar? – mormolta Szatake.

– Nézze meg jobban! – biztatta a látogató.

Szatakének fejébe szökött a vér, amikor rájött, hogy a fekete anyag Kuniko bugyija, az, amelyikkel betömte a száját.

– Ez a maga műve? – kapta el a fiatalembert a dzsekijénél fogva, az azonban nem ijedt meg, csak továbbra is zsebre vágott kézzel, halkán kuncogott.

– Nem. Én már így találtam.

Akkor csak Maszako tehetett. Szatake eleresztette a fiatalembert, lehúzta a holmit a kilincsről, és a zsebébe dugta. Az anyag kihűlt a szélben lengedezéstől.

– Nem én csináltam – ismételte a fiatalember, és oldalba bökte Szatakét. – Maga meg minek ráncigál?

– Mit akar tőlem? – lökte vissza Szatake.

– Ezt jöttem megmutatni – húzott elő a pufidzsekis egy darab papírt a zsebéből, és Szatake képébe nyomta. Valami Midori Hitelintézet adóslevele volt Dzsonoucsi Kunikónak folyósított kétmillió jenes kölcsönről.

– Mi közöm nekem ehhez?

– Adóstársként írta alá, ez a Dzsonoucsiné pedig megpattant a városból.

– Fogalmam sincs, miről beszél – hazudta Szatake, pedig tudta, hogy túljártak az eszén. Nincs az az uzsorás, aki ennyit kölcsönzött volna Kunikónak, az egész az azért főzték ki, hogy visszavágjanak neki. Ezek a csirkefogók most rászálltak, a ház körül rontották a levegőt, fölhívták rá a figyelmet.

– Hogy érti azt, hogy fogalma sincs? – emelte föl hirtelen jócskán a hangját a fiatalember. Az egyik szomszédos ajtó kinyílt, egy nő dugta ki rajta a fejét. Idegesen nézte őket, és a látogató nyilvánvalóan éppen ezt akarta elérni. – Akkor ez itt micsoda? – nyújtotta előre ismét a papírt, és megmutatta az adóstársnak fenntartott rovatot, ahogy szép takarosán a „Szato Josio” nevet bélyegezték.

– Ez nem én vagyok – mosolygott Szatake.

– Akkor ki?

– Honnét tudjam?

Ebben a pillanatban a függőfolyosó végén kinyílt a lift ajtaja, és az a férfi indult el feléjük, aki korábban a levélszekrényeknél álldogált. Nyilvánvalóan összedolgoztak a suhancsal.

– Mijata vagyok – mondta, amikor odaért hozzájuk. – A Keleti Hitelintézettől. Az ügyfelünk, Dzsonoucsiné kissé elmaradt az autója hiteltörlesztésével, és úgy hallottuk, hogy eltűnt.

– Ezért is én kezeskedem? – kérdezte Szatake.

– Attól tartok – hangzott a felelet.

Szatake káromkodott, nem tudta, hány hasonló fickó állít még be. Valószínűleg egy egész rakás kölcsönre pecsételték rá a nevét. Bizonyára Maszako hamisította a papírokat, minden valószínűség szerint Dzsomondzsi segítségével, azután átadták az uzsorapiaci haverjaiknak, majd pedig szétkürtölték, hogy Kuniko eltűnt, ezzel rászabadították ezeket a vérszívókat.

– Rendben – mondta. – Gondolom, nincs sok választásom. Hagyják itt a papírokat, és meglátom, mit tehetek.

A hirtelen modorváltástól mindketten érezhetően megnyugodtak, és egy-egy

szerződéspéldányt nyújtottak feléje.

– És mikor kapjuk meg a pénzt? – kérdezte a fiatalabbik.

– Legkésőbb egy hét múlva elintézem a törlesztéseket.

– Ha nem, akkor visszajövünk néhány barátunkkal, és kevésbé nyájas hangot ütünk meg, arra mérget vehet.

Szatake arra gondolt, hogy nem szoktak mindjárt az első látogatásnál ilyen fenyegetően föllépni. Dzsumondzsi nyilván a lehető legkeményebb társasághoz fordult.

– Fölfogtam – mondta. Beszélgetésük közben további szomszédok kerültek elő, és figyelték őket biztos távolságból. A két férfi elégedettnek látszott, hogy sikerült ilyen módon ráirányítaniuk a reflektorfényt.

Szatake biccentett Mijatának, kinyitotta az ajtót, és besurrant. A fiatalember megpróbált bekukkantani, de Szatake becsukta az ajtót maga után, mielőtt fölkapcsolta a villanyt. Mire kinézett a kémlelőnyíláson, már elmentek. – A francba! – morogta, a földre dobta Kuniko bugyiját, és odébb rúgta.

Tudta, hogy ezek egyfolytában figyelni fogják, és ami még rosszabb, mostantól a szomszédok is szemmel tartják majd. A nő a parkolóban valószínűleg beszélt valamelyik férfival, ezért kezdett kíváncsiskodni. Szatake megengedhette magának, hogy néhány millió jennel kifizesse a kölcsönöket, de a lakásban nem maradhatott, miután föllármázták a szomszédságot; és Maszako tudhatta, hogy a hitelezők az üzembe is követik, ha nem fizet, akkor pedig vége az ottani kis játéknak.

Kinyitotta a gardróbát, kivette a fekete nejlonszatyrot, amelyet Sindzsukuból hozott magával. Megpakolta a bankjegyekötegekkel és a nyomozóiroda jelentéseivel, azután gondolt egyet, fölvette Kuniko bugyiját, és azt is begyömöszölte. Tekintete végigpásztázta az üres lakást, és az ablak mellett, az üres ágyon állapodott meg. Arról ábrándozott, hogy odakötözi és megkínozza Maszakót... de másként alakult. Mégis halvány mosoly suhant át az arcán. Ugyanazt a kéjes örömet élvezte, mint amikor rábukkant az asszonyra, de most erősebben, még annál is erősebben, mint aznap, amikor Sindzsuku utcáin meglátta azt a másik nőt. Még inkább meg akarta ölni Maszakót, mint amennyire annak idején azt a másikat: és ebben a vágyban gyönyörűséget lelt.

Égve hagyta a villanyt, fogta a szatyrot, és elhagyta a lakást. Miután meggyőződött arról, hogy senki sincs a függőfolyosón, a hátsó lépcsőhöz ment. Amikor leért a földszintre, megpillantotta a pufidzsekis fiatalembert, aki kicsit odébb álldogált, dideregve bámult föl Szatake ablakára. Láthatólag megnyugodott, hogy még ég a villany, figyelme egy munkából hazatérő fiatal nőre terelődött. Szatake érzékelte az esélyt, befutott a kukák mögé, tovább egy sövény mentén, és ki az utcára. Egyelőre meghúzhatta magát valami szállodában. Nem tudta biztosan, mennyi időbe telik, amíg rájönnek, hogy meglógott előlük, és az üzemben fogják keresni.

Aznap este bérelt kocsival ment munkába. Biztosra vette, hogy Maszako megjelenik. Mostanára alighanem értesült a terve sikeréről, és eljön, hogy megnézze mesterkedése eredményét. Ő maga mindenképpen így tett volna, és az asszony sokban hasonlított hozzá. Az őrbódében elszívott egy cigarettát, várta, hogy feltűnjön a Corolla, és kíváncsi volt, milyen lesz majd a nő.

Maszako rendes időben, nem sokkal fél tizenkettő előtt érkezett. Ahogy Szatake fölnézett, a visszaverődött reflektorfényben megpillantotta az asszonyt. Kifejezéstelen arccal hajtott el az őrbódé mellett, és ügyelt, hogy ne nézzen feléje. Beképzelt ribanc. Alighanem mindarra a

kellemetlenségre gondolt, amit neki okozott. Szatakének forrt a vére az ádáz gyűlölettől, és valami perverz csodálatot ébresztett benne az, ahogyan az asszonynak sikerült még inkább megutáltatnia magát vele. Szatake beleszédült az érzésbe.

Kocsiajtó csapódását hallotta, majd léptek közeledtek a kavicsoson. Kibontakozott a fülkéből, és egyenesen elállta az asszony útját.

– Jó estét! – köszönt.

– Jó estét! – viszonzta Maszako, és a szemébe nézett.

Kibontott haja a foltozott pufidzseki válláig ért. Sovány arcán halvány mosoly ült. Magabiztosságot adott neki, hogy megfejtette az ő kilétének rejtélyét, és kikergette a lakásából. Szatake nyugalmat erőltetett magára.

– Elkísérem az üzembe? – kérdezte majdhogynem tiszteletteljesen.

– Köszönöm, nem.

– Veszélyes lehet a sötétben.

– Maga a veszélyes – kötött belé pillanatnyi habozás után az asszony.

– Nem tudom, mire gondol.

– Vége a játéknak, Szatake.

Amikor Sindzsukuban becserkészte azt a nőt, féktelen izgalom vett erőt rajta, de ez most más volt. Ezúttal sikerült mérsékelnie följajzottságát, noha érezte, hogy végighullámzik rajta, ki akar törni belőle. Az ily módon késleltetett gyönyör csak még hevesebbé vált.

– Maga szívós kis ribanc – mondta.

Maszako nem törődött vele, elindult az üzem felé. Vajon tényleg megkockáztatja, hogy egyedül tegye meg az egész utat? Szatake csekély távolságból követte, szinte hallani vélte az asszony szívdobogását, érezte, ahogy megfeszül a válla. De miközben Maszako a sötétben gyalogolt, semmi jelét sem mutatta félelemnek. Szatake föl-kattintotta az elemlámpáját, és néhány lépéssel az asszony előtt megvilágította a földet.

– Azt mondtam, nem kérek társaságot – ripakodott rá Maszako. – Nem hiányzik, hogy ilyen helyen fojtsanak meg.

Szatakét újra előntötte a kéj. Ó, mennyire gyűlölte ezt a nőt! És ez az érzés sokkal erősebb volt mindennél, amit valaha is a mesés Anna iránt táplált. A vágyakozás és a gyűlölet valahogy összekapcsolódott az önpusztítás veszélyével. Mi lenne, ha most rögtön elkapná, leütné, azután az elhagyott gyárban meggyilkolná? Egy pillanatig eljátszott a gondolattal, de az ötlet végül kissé közönségesnek tűnt.

– Nem az igazi az elrendezés, ugye? – kérdezte Maszako, mintha kitalálta volna, mi jár a fejében. – Azt szeretné, hogy előbb szenvedjek. Maga miért...

Szavait kerékpár fékcsikorgása szakította félbe, odakapták a fejüket, és látták, hogy Josie éri utol őket.

– Jó estét! – köszönt az asszony.

Az örre pillantott, majd besorolt Maszako mellé.

– Muter! – örvendezett Maszako. – Hát te mit keresel itt?

– Téged akartalak látni. Örülök, hogy elcsíptelek.

Szatake egy másodpercre Josie arcába világított. Az asszony káprázó szemmel ráncolta a homlokát, és Maszakóra pillantott, aki közvetlenül a lámpa fénykörén kívül mintha vigyorgott volna.

Biztonságban érezhette magát. Maszako mély lélegzetet vett, amikor meglátta Josie arcát. Az imént majdnem megfulladt, amikor ráeszmélt, hogy a férfi megölheti, és bizonyosan érezte, hogy meg is tette volna, ha a félelem legcsekélyebb jelét mutatja. Ez a gyermekkorára emlékeztette, arra az időre, amikor egy vad kutya megkergette, miután elkövette azt a hibát, hogy a szemébe nézett. Érzékelte, hogy az előbb egy hajszálon múlt az élete, és igyekezett ismét rendesen lélegezni.

Tudta, hogy a férfiből kirobbanni készül a gyűlölet, és a jelek szerint élvezzi a játékot, ahogyan a végsőkig fokozza. Látta a szemében, milyen jól szórakozik, mekkora örömet szerez neki ez a macska-egér játék. Azt is látta azonban, hogy valami megpattant Szatakéban, és a robbanás felé hajtja. Ugyanez a valami munkált őbenne is: lényének az a része, amely titkon úgy gondolta, talán vállalja a halált, ha a férfi kezétől ered.

Az előttük magasodó, sötét, elhagyott gyárra meredt. Az épület üressége mintha a benne tátongó űrhöz illett volna. Talán valamiképp a saját tönkrement életét jelképezte? Azért élt negyvenhárom évet, hogy ezt fölfedezze? Nem tudta levenni róla a szemét.

– Ki volt ez? – kérdezte Josie, és feszengve nézett hátra a parkoló felé, miközben a hepehupás úton tolt a nehéz biciklit.

– Az őr – felelte Maszako.

Az őrbódé világítótoronyként vált ki a sötétségből, Szatake mellette állt, és figyelte őket. Várta, hogy Maszako visszatérjen.

– Frászt kapok tőle – jelentette ki Josie.

– Miért?

– Nem tudom – mondta, de nem folytatta, nem vesződött a magyarázkodással.

Kerékpárjának lámpája halvány fényt vetett előttük az útra.

– Hol bujkáltál mostanáig? – kérdezte Maszako.

Egy hete nem látta Josiét, azóta, hogy Kuniko holttestével foglalkoztak. Josie fáradtan sóhajtott.

– Bocs, sok mindent kellett elintéznem.

A széldzseki volt rajta, amit telente szokott hordani, és Maszako emlékezett, mennyire elvékonyodott és kirojtosodott a flanel bélés. Eltűnődött, vajon egy szép napon Josie is elkopik-e majd.

– Mi mindent? – kérdezte.

Föltételezte, hogy Szatake nem vadászik Josiéra. Most már nyilvánvalóan egyedül őiránta érdeklődött.

– Miki elszökött otthonról – mondta Josie. – Azóta sem láttam. Tudtam, hogy a nővére rossz példát mutatott, de sosem hittem volna, hogy ő is így elmegy. Nagyon magamra maradtam, nem tudom, kibírom-e. – Maszako szótlánul hallgatta, azon töprengett, vajon Josie talál-e kiutat. – Micsoda képtelenség. Elment, mielőtt megmondhattam volna neki, hogy van még egy kis pénzem. Úgy tudta, hogy nem mehet főiskolára, mert a többi pénz elveszett. Mintha minden szétesne.

– Biztosan visszajön.

– Nem, nem jön. Éppen olyan, mint a nővére. Egy ugyanolyan semmirekellő mellett fog kikötni, és semmit sem tehetek. A gyerekeim megbolondultak, és tehetetlen vagyok. – Ahogy gyalogoltak, Josie ezt a reményvesztett refrént ismételte. A hangja szinte bocsánatkérő, de nem volt világos, hogy miért kér bocsánatot. Elhagyták az üres gyárat, a régi tekecsarnokot meg a lakóházak sorát, és az autógyár hosszú kerítésfalával szegélyezett, széles útra értek.

Balra kanyarodtak, és már majdnem az üzemnél jártak. – Részemről ennyi – mondta Josie, és kinyújtózott. Görnyedt válla öregnek mutatta.

– Kilépsz?

– Nem bírok tovább itt dolgozni – felelte. Maszako nem árulta el, hogy neki is ez az utolsó éjszakája. Azért jött, hogy benyújtsa a felmondását, és elvigye a pénzt meg az útlevelet, amire Kazuo vigyázott. Úgy gondolta, ha túléli az éjszakát, talán végképp megmenekül Szatakétól.

– Szerettem volna beszélni veled néhány percet – mondta Josie. – Ezért jöttem erre.

Nem beszélgethettek volna munka után, a társalgóban? Maszako nem tudta, mire akar kilyukadni Josie, a lépcsőnél várt, amíg az asszony a biciklitárolóhoz ment. Mintha a csillagtalan égboltot vastag felhőréteg borította volna, de a felhők sem látszottak. Maszako nyomasztó érzéssel nézett föl az üzemre, mintha mázsás súly nehezedett volna rá. Ebben a pillanatban a lépcső tetején kinyílt az ajtó.

– Katoriné! – szólította egy hang, Komadánéé.

– Tessék?

– Nem tudja, hogy Azuma Josie bejön-e ma este?

– Épp most teszi le a kerékpárját.

Komadáné a hengerével a kezében szaladt le a lépcsőn.

– Azumáné! – kiáltotta. – Azonnal haza kell mennie.

– Miért? – kérdezte Josie.

– Most telefonáltak, hogy kigyulladt a házuk.

– Tényleg?

Az asszony elsápadt. Komadáné részvevően nézett rá.

– Induljon! – biztatta.

– Valószínűleg már semmit sem lehet tenni – mondta fakó hangon Josie.

– Azt nem hiszem. No igyekezzen már!

Josie lassan visszafordult a bicikliállványhoz. Újabb asszonyok érkeztek munkába, és Komadáné fölfelé indult a lépcsőn, hogy fogadja őket.

– Az anyósáról mondtak valamit? – szólt utána Maszako.

– Nem, de közölték, hogy porig égett a ház – sandított hátra az ellenőrnő, tudta, milyen szörnyű ez a továbbadásra váró hír, majd bement az épületbe.

Maszako egyedül várta Josiét. További percek teltek el, mire az asszony megjelent a kerékpárjával, mint aki mostanáig készült a megpróbáltatásra.

– Sajnos nem mehetek veled – nézett a megfáradt arcra Maszako.

– Tudom – mondta Josie. – Nem is számítottam rá. Ezért jöttem ide elbúcsúzni.

– Van biztosításod?

– Egy kicsi.

– Vigyázz magadra!

– Te is. És köszönök mindent! – hajolt meg Josie, majd visszaindult arra, amerről jöttek.

Maszako figyelte, amint az asszony kerékpárjának fénye halványult, majd eltűnt, ahogy bekanyarodott az autógyár felé. Bágyadt, rózsaszínes derengés látszott a távolból, a város felől, és jóval közelebről szikraeső az ócska faház irányából. Josie tehát mégiscsak talált kiutat. Miután a lánya elment, bizonyára elveszítette minden reményét, és nem maradt, ami visszatartsa. Maszako elgondolkodott, vajon ő bírta-e cselekvésre. Beszélt neki a Szatake miatt fenyegető veszélyről, és talán ezzel ültette el a gondolatot a fejében. Még egy pillanatig állt, nem bírt másfelé nézni. Amikor mégis megfordult, és fölballagott a lépcsőn, Komadáné mintha

meglepődött volna a láttán.

– Hát maga nem ment vele?

– Nem – felelte Maszako.

Komadáné olyan durván görgette végig a hengert a hátán, mintha fölroná neki, hogy cserbenhagyta a barátnőjét.

Már majdnem megkezdődött a műszak. Maszako a társalgóba sietett, és Kazuót kereste. Se a többi brazíliai között, se az öltözőrészben nem látta, és amikor ellenőrizte a bélyegzőkártyáját, kiderült, hogy szabadnapos. Komadáné tartóztatni próbálta, de Maszako belebújt a cipőjébe, és kirohant az ajtón.

Egy pillanat alatt minden megváltozott. Úgy döntött, hogy ez az az éjszaka. Gyalog indult Kazuo szállására. Lejjebb az úton Szatake várt rá. Maszako balra fordult, óvatosan szemmel tartotta a parkolót, képzelt tárgyakra lesett a sötétben. A környező mezőket tanyaházak pettyezték, azok után következett a munkásszállás. Az épületben egyedül Kazuo emeleti ablakában égett a villany. Az asszony fölment a vaslépcsőn, vigyázott, hogy ne üssön zajt, és bekopogott. Portugálul válaszoltak, majd kinyílt az ajtó. Kazuo pólóban és farmerben, nyilvánvalóan meglepetten nézett rá. A háttérben a televízió villódzott.

– Maszako!

– Egyedül van?

– Igen – húzódott félre a fiatalember, hogy beengedje.

A levegőt valami idegen fűszer illata töltötte meg, amelyet Maszako nem tudott azonosítani. Az ablak mellett emeletes ágy állt, a beépített futontárolót nyitva hagyták, gardróbnak használták. A tatamis szoba közepén egy kis, négyzet alakú, alacsony asztalkát helyeztek el. Kazuo a jelek szerint éppen labdarúgó-mérkőzést nézett, de kikapcsolta, és az asszony felé fordult.

– A pénzért jött?

– Elnézést, nem tartottam észben, hogy ez a szabadnapja. El tudná most hozni?

– Persze, nem gond – fürkészte az asszony arcát nyugtalanul a fiatalember. Maszako cigarettát vett elő, körbenézett hamutartó után, kerülte Kazuo tekintetét. Kazuo is rágyújtott, Coca-Cola emblémás bádog hamutartót tett az asztalra. – Itt várjon! – mondta. – Rögtön jövök.

– Köszönöm!

Maszako azzal az érzéssel nézett körül, hogy pillanatnyilag ez a pici lakás az egyetlen biztonságos hely. Kazuo szobatársa bizonyára dolgozni ment, mert az alsó ágy szépen be volt vetve.

– Megtudhatom, mi történt? – kérdezte Kazuo.

Húzta az időt, beszélgetni akart, láthatólag nem szerette volna, hogy az asszony nagyon hamar elmenjen.

– Egy férfi elől menekülök – magyarázta Maszako, lassan beszélt, mintha a szoba melegében fokról fokra engedne föl. – Azt nem mondhatom el, miért üldöz, de a pénz segítségével megszököm előle, elhagyom az országot.

Kazuo a padlóra meredt, egy pillanatra elgondolkozott. Füstfelhőt eregetve nézett föl az asszonyra.

– Hová megy? Sehol sem könnyű.

– Talán igaz, de nem nagyon érdekel, csak innét jussak ki.

A fiatalember a homlokára tapasztotta kezét. Mintha kimondatlanul is tudta volna, hogy ez most élet-halál kérdés.

– Mi a helyzet a családjával?

– A férjem egyedül akar lenni. Visszavonult az élettől, ő már csak ilyen. A fiam pedig már felnőtt.

Miért mondta ezt Maszako? Senki másnak nem mondta el. Talán megkönnyítette a dolgot, hogy Kazuo rosszul beszélte a nyelvet, talán ettől föloldódott az asszony, de mihelyt szavakba öntötte a helyzetét, könnyekben tört ki. Keze fejével megtörölgette az arcát.

– Magányos – mondta Kazuo.

– Igen, az vagyok – ismerte el az asszony. – Valaha régen boldogok voltunk, de az idők során egyszer csak széthullott a házasságunk. Alighanem az én hibámból.

– Miért?

– Mert egyedüllétre vágyom. Szabadságra.

A fiatalember szeméből is kibuggyantak a könnyek, legördültek az arcán a tatamira.

– Az egyedüllét szabaddá teszi? – kérdezte.

– Úgy látom, hogy igen, legalábbis egyelőre. Maszakónak fogalma sem volt, mi elől és hová akar elszökni.

– Ez nagyon szomorú – suttogta Kazuo. – Sajnálom magát.

– Ne, ne sajnáljon! – rázta a fejét az asszony, és átkulcsolta a térdét. – Kiutat kerestem, és erre jutottam.

– Tényleg?

– Elvesztettem a reményt, és már az sem érdekel, élek-e vagy halok. Kazuo zavarodottan nézte.

– Miben reménykedett?

– Az életben – felelte Maszako. A fiatalember újra elsírta magát, Maszako egy ideig szótlánul nézte, meghatódott attól, hogy ez a messze földről jött fiú könnyeket ont miatta. – Miért sír? – kérdezte végül.

– Mert kiöntötte nekem a szívét. Mostanáig olyan távolinak tűnt. Maszako elmosolyodott. Kazuo az alkarjával letörölte a könnyeit. Az asszony az ablakba függesztett zöld-sárga brazil zászlóra nézett.

– Hogy hová megyek? – kérdezte. – Még sosem jártam külföldön.

A fiatalember fölemelte a fejét, tágra nyílt szeme kivörösödött a sírástól.

– Miért nem megy Brazíliába? Ott most nyár van.

– Az milyen?

Egy pillanatig gondolkodott, majd félszegén elmosolyodott.

– Nem biztos, hogy el tudnám magyarázni, de csodálatos. Csodálatos. Nyár. Maszako behunyta a szemét, mintha megpróbálná elképzelni.

A nyár mindent megváltoztat. Gardéniaillat, a parkoló körül dúsan zöldellő fű, az árokban megcsillanó, sötét víz. Mire ismét kinyitotta a szemét, Kazuo induláshoz készülődött. Pólójára fekete dzsekit húzott, és fejébe nyomta a sapkáját.

– Rögtön jövök – ígérte.

– Mijamori úr! Itt maradhatok háromig?

Bólintott. Még három óra. Szatake addigra elmegy. Az asszony az asztalra könyökölt, és behunyta a szemét, hálásan fogadta, hogy egy kicsit pihenhet.

Arra ébredt föl, hogy a fiatalember visszatért. Nyilvánvalóan nem sietett, mivel az óra már éjjel kettőt mutatott. Ahogy lehúzta a dzsekije cipzárját, és elővette a borítékot, az asszonyt megcsapta a kinti hideg levegő.

- Tessék!

- Köszönöm! - Ahogy megkapta a borítékot Kazuótól, érezte rajta testének melegét. Kinyitotta, és belekukkantott: egy új útleveél és hét bankjegyköteg, egy-egymillió jen, a menekülés eszköze. Megfogott egy köteget, és az asztalra rakta. - Ezt a megőrzésért - mondta.

- Kérem, fogadja el!

- Erre semmi szükség - pirult el Kazuo. - Örülök, hogy segíthettem.

- De még egy éve van hátra az üzemben - erősködött az asszony. Látta, hogy a fiatalember az ajkát harapdálja, miközben kibújik a dzsekijéből.

- Karácsony előtt hazamegyek.

- Tényleg?

- Igen. Nincs értelme tovább maradnom. - Kazuo az asztalhoz ült. Maszako honvágyat érzett a tekintetében, amikor a fiatalember a zászlóra nézett. - Azt reméltem, hogy segíthetek magának. Ez a dolog összefügg ezzel? - vette elő a fiatalember a pólója alól a kulcsot.

- Igen, össze.

- Kéri?

- Nem. - Kazuo megkönnyebbülten mosolygott. Maszako a kezében tartott kulcsra meredt, és ráeszmélt, hogy minden azzal, Kendzsi lakáskulcsával kezdődött. Ámbár mégsem: valami őbenne kezdődött el. A reménytelensége és a szabadságvágya juttatta erre a pontra. Vállra akasztós táskájába tette a borítékot, és fölállt. Kazuo fölemelte a pénzt, és vissza akarta adni. - Tartsa meg nyugodtan! - mondta az asszony. - Köszönetképpen.

- De hát ez nagyon sok - próbálta a táskába tuszkolni a bankjegyköteget a fiatalember.

- Tartsa meg! - ismételte Maszako. - Nevezhetjük „vérdíjnak”. - Kazuo keze megállt a levegőben, a fiatalember a homlokát ráncolta. Vajon ez ellenkezett a lelkiismeretével? - Megérdemli - folytatta az asszony -, amennyit az üzemben robotol. Egyébként sincs olyan, hogy tiszta pénz. - Kazuo mély sóhajjal visszatette a bankjegyeket az asztalra, talán mert félt megbántani őt. - Most megyek. Még egyszer köszönöm!

A fiatalember gyengéden megfogta. Azóta, hogy azon az estén megtámadta a régi gyárnál, Maszako most először volt férfi karjában, de évek óta nem érzett ehhez hasonlót. A melegségtől mintha fölolvadt, apránként megnyílt volna. Egy pillanatra Kazuóhoz simult, és ismét könnyek szöktek a szemébe.

- Mennem kell - mondta. A fiatalember elengedte, a zsebébe nyúlt, és egy cédulát vett elő.

- Mi ez?

- A Sao Pauló-i címem.

- Köszönöm!

Maszako szépen összehajtogatta, és a farmere zsebébe tette.

- Jöjjön el hozzám! Jöjjön el karácsonyra! Várni fogom. Ígérje meg, hogy eljön!

- Megígérem - felelte, és kitaposott edzőcipőjébe bújt. A nyitott ajtón hideg szél vágott be. Kazuo az ajkát harapdálva meredt az ajtóra. - Viszontlátásra!

- Viszontlátásra! - felelte, mintha ez lenne a legszomorúbb szó a világon.

Az asszony olyan hangtalanul ment le a lépcsőn, ahogy jött. A szomszédos házak lakói csukott zsalugáterek mögött aludtak. Csak a ritkásan elhelyezett utcalámpák adtak fényt. Maszako föl húzta a dzsekije cipzárját, és elindult a parkolóhoz. Az éjszaka magányos csöndjében csak lépteinek nesze hallatszott. Amikor ahhoz a helyhez ért, ahol Kazuo félrehúzta a csatorna fedelét, megállt. Egy pillanatig habozott, majd elővette a zsebéből a cédulát a fiatalember címével, darabokra tépte, és bedobta a nyíláson.

Még most is reménykedett a menekülésben, de tudomásul vette, hogy talán nem él olyan sokáig. Kazuo kedvessége pillanatnyi vigaszt nyújtott, ám a most kinyitott ajtó másik oldalán egy kegyetlenebb világ várt rá.

Közeledett a parkolóhoz. Az őrbódében kihunytt a fény, éjjel háromtól reggel hatig senki sem tartózkodott ott. Még ha Szatake meg akarta volna várni a műszak végét, akkor is tudhatta, hogy reggel többen jönnek-mennek itt. A férfi nem vállalhatott ilyen kockázatot. Maszako körülnézett, mielőtt a parkolóba lépett, de minden kihaltnak tűnt. Megnyugodva vágott át a nyílt terepen, bele-belerúgott a kemény talajon szétszórt kavicsokba. Ahogy a kocsijához ért, észrevette, hogy valamit az oldalsó visszapillantó tükörrre akasztottak. Odanyúlt, megfogta és fölsikoltott. Kuniko bugyija volt az. A férfi kilincsén hagyta, és most Szatake viszonzta a figyelmességét. Fölháborodva dobta a földre, ám eközben hátulról egy hosszú kar fonódott köré. Nem maradt ideje kiáltani. Vergődött, de a kar gyorsan elkapta. Meleg ujjak tapadtak az arcára, és a parkolóőr egyenruhájába bújtatott kar a nyakához préselődött. Nem kapott levegőt, mégsem félt igazán. Nem azt érezte, amit álmában, de különös módon ráismert valamire, mintha olyan helyre került volna, ahol már járt.

6

A férfi szeretett volna beleolvadni az éjszakába. Lehúzott ablakok mellett ült a kocsiban, hagyta, hogy átjárja a levegő. Csak így tudott kiengedni, és egyedül ezt nélkülözte a börtönben, a szabad levegőt. Keze-lába elgémberedett a hidegtől, minden ízében remegett. Nyáron a vére összesűrűsödött volna a hőségtől, de most kitisztult az elméje. A sötétséggel elborítva érezte azt a légellenállást, amit napvilágnál nem. Kidugta hosszú karját az ablakon, és hagyta, hadd fújja a hideg szél.

Még egyenruhába öltözve várta itt Maszakót. Az asszony kocsijával átellenben parkolt le, a terület szélének sötétjében, és fölkészült arra, hogy hatig várjon. Kíváncsi volt, hogyan reagál majd Maszako, ha a műszak után kimerülten tér vissza, és a kocsiján találja Kuniko fehérneműjét. Látni akarta az arcát, zilált haját, a sötét karikákat a szeme alatt.

Éppen rágyújtott volna, amikor léptek csikordultak a kavicsoson. Könnyű női léptek. Zsebre dugta a cigarettáját, és visszafojtotta a lélegzetét. Maszako megjött. Az asszony egy pillanatra körülnézett, majd láthatólag elégedetten nyugtázta, hogy ő nincs ott, és az óvatossággal immár nem törődve indult a Corollájához. Szatake nesztelenül kinyitotta az ajtót, és kisurrant a kocsiból. Az asszony fojtott sikollyal fedezte föl a kis ajándékot. Szatake fölismerte, hogy ez a legjobb alkalom, odalopakodott, és hátulról elkapta a nőt. Ahogy karjával átfogta a nyakát, villanyáramként futott át rajta az asszony félelme, és fölismerte, mennyire vonzódik hozzá Maszako.

– Ne mozduljon! – szólt rá, de az asszony tébolyultan kapálódzott.

Szatake egyik kezével megszorította karcsú nyakát, a másikkal átfogta a testét. Az asszony az egyenruha szövetén át az alkarjába mélyesztette a körmét, és térdrel a lába közé rúgott. A férfinak minden erejét latba kellett vetnie, hogy legyűrje, de végül Maszako elvesztette az eszméletét.

Végre a kezébe kaparintotta. Vállára vette az ernyedtt testet, és visszament a kocsijához kötélért meg nejlonzacskókért. Hová vihette most, hogy a lakásából elűzték? Nem volt más hely, sem pedig idő a keresgélésre, így az elhagyott gyár felé vette az irányt. Amikor a vízlevezető árokhoz ért, ráeszmélt, hogy egy vagy két helyen elmozdították a fedelet, ezért fölkattintotta a lámpáját, hogy lássa, hová lép. A víz feketén csillogott a lába alatt, a betonlap

vészjóslóan billegett kettejük súlyától, de végül sikerült átkelnie a csatornán. Egy száraz füves részre dobta az asszony testét, és megnézte a rozsdás csapóajtót. Erejét megfeszítve el tudta mozdítani, de a nyikorgásra Maszako mozgolódni kezdett, fintorogva ráncolta a homlokát. A férfi gyorsan fölhajtotta a csapóajtót annyira, hogy be tudjon bújni, és az asszonyt is betuszkolta.

Az épületben hideg, nyirkos, penészszagú sötétség honolt. Szatake a zseblámpájával körbevilágított. A látvány hatalmas betonkoporsóra emlékeztette, de a mennyezet alatt ablaksor húzódott, amelyen át nappal beömölhetett a fény. A gyárban nyilván ebédcsomagolással foglalkoztak, amíg be nem zárták. Egy régi szállítószalag fémállványa meg a készárutároló pult megmaradt. A férfi mosolyogva jött rá, hogy az állvány éppen alkalmas Maszako kikötésére – jó hideg.

Az asszony még ájultan hevert. Szatake fölemelte, és a hosszú rámpára fektette. Védtelenül, résnyire nyitott szájával úgy festett, mint egy műtéthez elaltatott páciens. A férfi lecsúsztatta a válláról a dzsekit, és letépte róla a szabadidő felsőt. Azután levette a cipőjét, a zokniját, és a földre dobta. Miközben a farmert húzta le róla, az asszony kezdett magához térni a fémkeret fagyos érintésétől, de még kábultnak látszott, nem tudta, kicsoda, mi történik vele. Hanyatt fekve zavartan nézett körül.

Szatake az elemlámpával az arcába világított, a nevéen szólította. Maszako elfordította a fejét a fénytől, és mintha a férfit kereste volna a sötétben.

– Maga szemétláda!

– Pontosabban: „Maga rohadt szemétláda! Micsoda mocskos trükk!” Az asszony még mindig bizonytalanul mozgott. Szatake leszorította a karját az állványhoz, erre abbahagyta a kapálódzást.

– Miért csinálja ezt? – kérdezte értetlenül.

– Találja ki! – Egy óvatlan pillanatban Maszako lába föllendült, ágyékon találta a férfit. Ahogy Szatake felnyögött fájdalomában, az asszony oldalra hemperedett, és leugrott az állványról. Középkorú nőhöz képest fürgén mozgott, sikerült kicsúsznia a férfi keze közül, és eltűnt a sötétben. – Csak nem képzeli, hogy meglóghat? – kérdezte Szatake. Az elemlámpával kutatott utána, de a hatalmas térben gyöngének bizonyult a fény, így a férfi inkább a csapóajtónál helyezkedett el, és várt. Tudta, ha őrzí a kijáratot, végül elkapja a nőt. Azonkívül volt valami a helyzetben, ami mulattatta – minél inkább ellenállt az asszony, annál jobban izgatta. A makacssága egyenlő mértékben ébresztett benne gyűlöletet és diadalmámort. – Akár föl is adhatja! – kiáltotta, és szavai visszhangot vertek az épületben.

– Nem adom föl – jött a válasz a következő pillanatban, vélhetőleg egy távoli szögletből. – De tudni szeretném, miért üldöz.

– Azért, amit műveltek velem.

– Akkor rossz helyen kopogtat. Magának Jamamoto Jajoi kell.

– Vele már elbántam.

– Hogyan bánt el? – remegett az asszony hangja a félelemtől vagy a hidegtől. Igencsak fázhatott mezítláb egy szál pólóban és fehérneműben. Szatake csöndben a rámpához lépett, fölnyalabolta a ruháját, és belökte egy sarokba, hogy semmiképpen ne szerezhesse vissza. – Elvette tőle a biztosítási összeget, igaz? – szólalt meg az asszony ismét a sötétben. – Miért nem éri be ennyivel? Minek vadászik rám?

– Azt magam sem tudom – mormolta a hang irányába Szatake.

– Mert elveszítette a vállalkozását?

- Részben azért - ismerte el. Meg azért is, mert egyedül Maszako ismerte az igazi énjét, ő tépte föl az idők során keletkezett vart.

- De ez nem minden - csengett ismét higgadtan az asszony hangja. - Ugye tetszem is magának? - Szatake ezúttal nem válaszolt, hanem óvatosan felé indult a sötétben. - Kicsit fura helyzet, nem? Negyvenhárom évesen túlhaladtam azt a kort, ameddig a férfiak észreveszik az embert, és egyébként sem tartoztam ahhoz a típushoz. Magát nyilván más ok mozgatja.

A férfi ormótlan bakancsával megzörgetett egy bádogdobozt, és Maszako elnémult. Szatake fülelt, próbálta megállapítani, merre mehetett.

Halk neszt hallott a háta mögül, megpördült, és a másik irányban az asszony üldözésére indult. Maszako megpróbálta fölnyomni a beöntőakna csapóajtaját, hogy kisurranjon. A férfi nekiiramodott a sötétben, és épp abban a pillanatban kapta el, amikor az asszonynak sikerült derékig kibújni a nyíláson. Megragadta a lábát, visszarántotta, és hatalmas pofont kent le neki. Ahogy Maszako a piszkos betonpadlóra rogyott, a férfi rávilágított az elemlámpájával, látni akarta az arcát. Az asszony hátradobta a haját, és merőn nézett rá. Éppen úgy, mint korábban. Szatake megragadta a haját, és kényszerítette, hogy továbbra is nézze.

- Maga tényleg rohadt szemétláda! - fröcsögte Maszako.

- Az nem vitás - fürkészte a dühös szempárt Szatake. - De maga az, akire vártam.

- Maga álmodik - jelentette ki nyugodt hangon az asszony.

- Dehogyan - mondta a férfi, és egy pillanatig tanulmányozta az arcát. A másik nő vonásai borotvaélesek voltak, tulajdonképpen egyáltalán nem hasonlítottak az övére. Most Katori Maszako bámult rá, ellenségesen izzó tekintettel. Különbözött a két arc, Maszako ajka vékonyabb, szigorúbb volt, a két szempár azonban megegyezett. A férfi szívében örömteli várakozás buzgott, mint az emelkedő áradat. Vajon milyen magasra ragadja majd az asszony? Újra visszatér a tizenhét esztendeig magába fojtott gyönyör? Maszako is képes megmutatni neki azt, amit az a másik élmény jelentett?

Leszakította róla a pólót, nem hagyott rajta mást, csak a sima fehér melltartót és bugyit, de az asszony tovább bámulta.

- Elég! - mondta Maszako. - Most öljön meg! - Szatake rá sem hederített, levette róla a fehérneműt. Az asszony erre ismét kapálódzni kezdett, de Szatake lefogta a karját, fölemelte Maszakót, és az állványhoz vitte. Ott ráfeküdt, hogy ne tudjon hánykolódni. A nő levegő után kapkodott a súlya alatt, azután elernyed a teste. Szatake megkereste a magával hozott kötelet, két végét az asszony jobb és bal csuklójához csomózta, majd a feje fölé húzta a kezét, hogy az állványhoz rögzítse. - Hideg! - ordította Maszako a dermesztő fémfelületen vergődve.

A férfi egy pillanatig figyelte az elemlámpa fényében a vékony, majdhogynem vézna testet, kicsi emlőket, és lassan vetkőzni kezdett.

- Csak tessék, sikoltozzon! - biztatta. - Senki sem hallja.

- Lehet, hogy maga nem tud róla, de most bontják a szomszédos épületet.

- Nem kell a rossz dumája - csapta ismét arcul.

Ezúttal vissza akarta fogni magát, de az asszony oldalra vágódott az ütéstől. Szatake nem akarta túlzásba vinni, nehogy meghaljon a nő, mielőtt ő eléri a célját; az pedig unalmas lett volna, ha eszméletlen. Egy pillanatig aggódott, de azután Maszako visszafordította a fejét, és megint fagyosan nézett rá. A szája széléről vér szivárgott.

- Gyorsan öljön meg! - mondta.

Az a másik nő ugyanezt hajtogatta, sikoltzott neki, hogy ölje meg, miközben Szatake verte. A férfi izgalma egyre fokozódott, ahogy gondolatban ide-oda vágta a két nő között,

valóság és álom között, mintha gyorslifttel száguldott volna. Az asszony fölé hajolt, és véres ajkába harapott. Majd miközben Maszako fogcsikorgatva átkozódott, a férfi beerőszakolta magát a lába közé.

– Csontszáraz – dünnyögte.

– Rohadék!

Az asszony hánytá-vetette magát, kétségbeesetten próbálta lelökni őt, összezárni a combját, de Szatake széttárta, és belehatolt. Tűzforrónak érezte, de az asszony fölsikoltott fájdalmában, talán mert nagyon száraz volt. Szatake a tekintete láttán rájött, hogy sokkal kisebb a gyakorlata, mint hitte. Lassan, egészen lassan mozogni kezdett. Attól a sindzsukui naptól fogva, a sötét álom óta nem volt dolga hús-vér nővel. Az a valami a lelke mélyén megvonaglott, föléledt, valóságossá vált, azzal kecsegtette, hogy bárhová tart is, magával viszi őt. A pokolba, a mennybe. Csak a szeretkezés végső pillanataiban hidalhatták át a kettejük közötti szakadékot. Tudta, hogy ezért jött a világra, és ezért fog meghalni. Ám az első nagyon is hirtelen-váratlan ért véget.

– Perverz! – kiáltotta az asszony, és véres nyálat köpött rá.

Szatake letörölte arcáról a köpést, és visszakente az asszonyéra. Azután büntetésből a mellébe harapott. Maszako sikoltani próbált, de vacogó foga mögött a hang a torkában rekedt. A hajnal első fénysugarai átsejlettek a fejük fölötti ablakokon.

Ahogy a nap magasabbra hágott az égen, a fény beáradt a gyárba, és a környezetük lassanként láthatóvá vált. A falakról leszakadtak a burkolópanelek, föltárult alóluk a csupasz beton. A konyhát meg a mosdót elválasztó falak ledőltek, csak a póre csaptelepek meg a vécék maradtak. Olajoskannák és műanyag vödörök heverték szanaszét a földön, a bejárat közelében halomban álltak az üres üdítőitalos üvegek. De még a fényben is úgy hatott az egész, mint egy sivár betonszarkofág.

Szatake hangot hallott a háta mögött, és megfordult. Egy kóbor macska tévedt a csarnokba, de amikor meglátta őt, elszaladt. Bizonyára patkányok is élnek itt. A férfi törökülésben a padlóra telepedett, és rágyújtott. Azután Maszakót figyelte, aki az állványon vergődött, egész teste reszketett a hidegtől. Tudta, hogy egy idő múlva eléri őket a fény, akkor majd újra megerőszakolja, de ezúttal láthatja közben az arcát. Addig vár.

– Fázik? – kérdezte.

– Persze, hogy fázom.

– Sajnálom, de kénytelen várni.

– Mire?

– A napsütésre.

– Nem bírok! Megfagyok! – kiáltotta dühösen az asszony, de a nyelve nehezen forgott a veréstől.

Az arca földagadt, az alsó ajka megduzzadt. Messziről is látszott, hogy a teste libabőrös, és Szatakének eszébe jutott, hogy arra gondolt, a késével lemetszegeti a kidudorodásokat. De az most még korai lett volna. Majd a legvégén.

Elképzelte, amint a vékony, éles penge az asszonyba vág. Vajon ugyanazt a mélységes borzongást kelti benne, mint sok évvel azelőtt? Azóta is csak az a borzongás tartotta benne a lelket, és sóvárgott utána, hogy újra érezhesse. Táskájából fekete bőrtokot húzott elő, és csöndben a földre tette.

A napfény végre elérte Maszako testét. Ahogy végigkúszott rajta, az asszonyban láthatóan oldódott a feszültség, és kékesen sápadt bőre kezdett színt kapni, mintha fagyott állapotból

engedett volna föl. Szatake fölállt, közelebb lépett.

– Azokat az ebédeket valami effélén csomagolták? – kérdezte. Maszako szótlanul bámulta.

– Mi? – szorította meg az állát a férfi.

– Nem mindegy?

Az asszony annyira fázott, hogy nem tudott tisztán beszélni, de a haragja félreérthetetlen volt.

– Fogadok, hogy sosem hitte volna, hogy egy ilyenhez fogják kötözni. – Maszako megvonaglott. – Mondja, milyen fölvágni egy holttestet? Ilyen? – fogta meg fél kézzel a nyakát Szatake, és végighúzta az ujját a törzsén, mintha a nyakától a szeméremcsontjáig bemetszést ejtene rajta. Keze nyomán halványlila vonal maradt az asszony testén. – Hogy jutott eszükbe föltranszírozni a pasast? Hogy érezték magukat közben?

– Miért érdeklis?

– Mert maga éppen olyan, mint én. Túl messzire ment, már nincs visszaút.

Maszako a férfi szemébe nézett.

– Mi történt magával? – kérdezte.

– Tegye szét a lábát! – parancsolta válasz helyett Szatake.

– Nem.

Az asszony összeszorította a lábát, és amikor a férfi föléje hajolt, hogy megpróbáljon beférkőzni, térdel az arcába rúgott. Szatake újra próbálkozott, élvezte, hogy a nőben még maradt harci kedv. A téli nap megcirógatta Maszako arcát, és ahogy a férfi rajta feküdt, látta, hogy az asszony összeszorítja a fogát, lehunyja a szemét.

– Nézzen rám! – mondta Szatake, és megpróbálta az ujjával fölerőltetni a szemhéját.

– Nem.

– Kinyomom – fenyegette, és hüvelykujjával az asszony szemére nehezedett.

– Akkor nem kell magára néznem.

Miután Szatake elvette a kezét, az asszony szemhéja résnyire nyílt. Vad, fekete szempár csillant ki alóla.

– Helyes. Gyűlöljön még jobban!

– Miért? – kérdezte Maszako olyan hangon, mint aki valóban érdeklődik.

– Hiszen gyűlöl, nem? Ahogy én is gyűlölöm magát.

– De hát miért?

– Mert nő.

– Akkor öljön meg! – üvöltötte az asszony. Szatake arra gondolt, hogy ezek szerint még nem érti. Az a másik nő értette, de ez itt nem. Ismét megpofozta, ezúttal ingerültségében. – Valami nincs rendben magával – mondta Maszako –, valami megpattant a lelkében.

– Hát persze – simogatta meg az asszony haját Szatake. – Ahogy a magáéban is. Rögtön tudtam, ahogy megláttam.

Maszako nem szólt semmit, de a szeme tágra nyílt, és hamisítatlan gyűlölet sugárzott belőle. Szatake végre megcsókolta, megízlelte ajkáról a sós vért. Onnan is vér szivárgott, ahol a kötél az asszony csuklójába vágott, miként annak idején.

Szatake lehajolt, és fölvette a kést. Kilökte a tokjából, az állványra tette. Az asszony megrezzent a feje mellett fekvő hideg, veszedelmes eszköztől.

– Megijedt? – kérdezte a férfi.

Maszako behunyta a szemét, a teste továbbra is remegett. Szatake megint föl húzta a szemhéját, félelem után kutatott, vagy a félelmet legyűrő gyűlölet után. Belehatolt, most benne

kutatott tovább. De mit is keresett? Azt a másik nőt? Maszakót? Vagy önmagát? Ábránd volt ez, vagy valóság? Bár Szatake nem érzékelte az idő múlását, az asszony teste apránként mintha beleolvadt volna az ő testébe, az asszony gyönyöre az ő gyönyörévé vált, az övé pedig az asszonyévá. Úgy érezte, ha továbbhaladnak, és eljutnak az út végére, akkor eltűnik, nyoma vész ebből a világból, és cseppet sem bánja, ha ez bekövetkezik. Egyébként sem érezte magát itt soha otthon.

Kétségbeesett vágy ébredt benne, hogy egyesüljön az asszonnal, összeforrjon vele. Ahogy beszívta az asszony ajkát, árnyalatnyi szomorúsággal eszmélt rá, hogy Maszako ugyanolyan éhes tekintettel figyeli.

– Jólesik? – kérdezte majdhogynem gyöngéd hangon.

Az asszony némán tátogott. Most együtt, partnerekként csinálták. Amint Szatake sejtette, hogy az asszony a tetőponthoz közeledik, a késért nyúlt. Még mélyebbre kellett jutnia benne. Érezte, hogy valami megmozdul a saját testében, melegség árad szét benne. Együtt tartottak a mennyország felé.

– Kérem! – suttogta az asszony.

– Mit?

– Vágja el a kötelet!

– Nem tehetem.

– Másképp nem tudok elmenni magával. Együtt akarok élvezni – könyörgött mély, rekedtes hangon Maszako.

Szatake most már készen állt, akkor hát minek a kötél? Fölnyúlt, és elmetszette a kötelet. Az asszony kiszabadított karjával átölelte a férfi derekát, magához szorította. Szatake a két kezébe fogta az asszony fejét. Még sosem tett ilyet. Az asszony a hátába vájta a körmét, ahogy a testük együtt mozgott. Ahogy Szatake a csúcshoz közeledett, fölördített, érezte, hogy végre legyőzte a benne rejtőző gyűlöletet. Ám amint újra a kés után kotorászott, a szeme sarkából egy villanást vett észre. Maszako valamikor megkaparintotta a kést, és már éppen használni is akarta. A férfi elkapta a karját, kiütötte a kezéből a kést, az a földre esett, majd Szatake ököllel az asszony arcába sújtott.

Maszako sokáig feküdt az oldalán, két kezét az arcára szorította. Szatake lemászott róla, és dühében levegő után kapkodva ordított vele.

– Hülye kurva! Most aztán kezdetjük előlről!

Nem annyira az bőszítette föl, hogy az asszony le akarta szúrni, mint inkább az, hogy elrontotta az érzést, amit Szatake olyan fáradságos munkával elevenített föl. De még inkább szomorúságot érzett, amiért az asszony nem osztozott az érzéseiben.

Maszako elveszítette az eszméletét. A férfi megérintette az arcát ott, ahol az imént megütötte. Ha sajnálni kezdi, akkor nem képes megölni, és sohasem elégülhet ki ez a mély, belső szükséglet. Igaza volt az asszonynak, valami megpattant benne. Magához ölelte Maszako fejét.

Nem sokkal később az asszony magához tért.

– Ki kell mennem!

Vadul remegett, és a fejét még mindig oldalra fordította. Szatake túl erősen ütötte meg.

Látta, hogy ha ennyire elhasználja, még meg talál halni, mielőtt elérné a célját.

– Akkor eredjen! – mondta.

– Fázom!

Maszako bizonytalanul ült föl, a földre tette a lábát. Lassan lenyúlt, fölemelte a dzsekijét, és

belebújtatta csupasz felsőtestét. Szatakéval a nyomában a sarokban lévő vécékhez ment. Falak és fülkék híján a három guggolós alkalmatosság úgy festett, mintha a földből nőtt volna ki. Mocskosan szürkéllettek, és nem lehetett tudni, működik-e a lefolyó, de Maszako a legközelebbi fölé kuporodott, mint akinek már nincs vesztegetni való ereje. Szatakéval sem törődve vizelni kezdett.

– Igyekezzen! – szólt rá a férfi.

Maszako lassan fölállt, és visszafelé indult, de a lába rogyadozott, és megbotlott egy olajoskannában, tenyerét maga elé támasztotta a földön, nehogy hasra essen. Szatake odarohant, megragadta a gallérját, és talpra rántotta. Az asszony zsebre vágta a kezét, és egy pillanatig láthatólag kábultan állt.

– Gyerünk már! – sürgette Szatake, és fölemelte a kezét, hogy ismét megüsse. Mielőtt azonban megtehetette volna, érezte, hogy valami hidegség súrolja az arcát. Mintha egy fagyos ujj simogatta volna meg. A másik nő ujja? Olyan érzése támadt, hogy kísértet érintette meg, körbepillantott az üres üzemcsarnokban, majd az arcához nyúlt. Lüktetve ömlött a vér egy mély vágásból.

7

Jóval azelőtt, amikor az egész elkezdődött, Maszako mozdulatlanul feküdt, érezte, amint belészivárog a hideg. Úgy tetszett, a teste működik, de az agya nehezen engedelmeskedett, mintha még álom és ébrenlét között lebegne. Erőnek erejével kinyitotta a szemét, a fekete ürbe bámult, amely valószínűleg messze a feje fölé terjedt. Valamiképp egy sötét, hideg verembe keveredhetett. Egészen távol a magasban halvány fény derengett – a lapos ablakok során át alig látható éjszakai égbolt. Emlékezett, hogy néhány órája a csillagtalan égre nézett. A szaglása is visszatért, és azzal együtt néhány ismerős érzet: hideg, nyirkos beton meg dohosság. A következő pillanatban rájött, hogy az elhagyott gyárban van.

De miért csupasz a lába? Végigtapogatta magát, és megállapította, hogy nincs rajta más, csak a pólója meg fehérnemű. A bőre száraz volt és fagyos, akár a kő, mintha már nem is tartozott volna a testéhez, és csontjáig hatolt a hideg. Azután hirtelen éles fény vetült rá. Hunyorogva emelte föl a kezét, hogy beárnyékolja a szemét.

Szatake a nevéen szólította. Tehát elkapta. Felnyögött, most már emlékezett ama, ahogy a férfi megragadta a parkolóban. Most majd eljátszadozik vele, azután megöli. E lidércnyomásszerű világ csapdájába esett, éppen akkor, amikor már körvonalazódott a kiút.

Saját gondatlansága miatt dühösen meredt a fénybe, és felüvöltött:

– Maga szemétláda!

– Pontosabban: „Maga rohadt szemétláda! Micsoda mocskos trükk!” – válaszolta szinte azonnal a férfi.

Maszako végre ráeszmélt, hogy egyfajta fantáziálás részesévé vált, a férfi újra át akar élni valamit, ami a múltban történt vele. Lassanként földerengett benne a helyzet iszonyata: Szatake vérbosszújának több köze van a férfi múltjához, mint Kendzsihez. Helyesen vélekedett tehát, amikor azt mondta Josiének, hogy fölébresztettek egy szörnyeteket.

Néhány másodperc múlva sikerült ágyékon rúgnia, elszarrant mellette, és elszaladt a sötétben. Futás közben a saját vágyai kavargtak az agyában: köddé válni, elrejtőzni, hogy soha többé ne találják meg. Szatake ősi félelmet ébresztett benne, olyasformán, ahogy az éj leszállta megrémíti a sötétből félő gyermeket. De nemcsak a férfitől menekült most, hanem a saját sötétségében is lappangott valami, amit ez az ember most mintha életre keltett volna.

A padlón szétszóródott törmelék fölsértette a talpát, és nekiütődött a bokájának – betonarabok, fémhulladék, műanyag zacskók és más, azonosíthatatlan dolgok kerültek idegesítően a lába alá, de most nem tudott emiatt aggódni. Ide-oda futkosott a sötétben, kerülte az elemlámpa fénykévéjét, és kijáratot keresett.

– Akár föl is adhatja! – kiáltotta a férfi valahonnét a bejárat közeléből.

Azt felelte neki, hogy nem adja föl. A férfi láthatólag vonakodott elárulni, mit akar tőle, de Maszako most már biztosra vette, hogy nem egyszerűen a bosszúvágy hajtja. Szerette volna tudni, hogy még mi. Amint a férfi hangja a nyirkos levegőben rezgett, hozzáképzelte az arckifejezését.

Valami azt súgta, hogy Szatake is elindult, a hangja alapján igyekszik megtalálni. A beöntőakna felé osont, amilyen nesztelenül csak tudott. Egy másik rozsdás csapóajtó is volt ott, és talán sikerül fölfeszegetni. Szatake eközben hol ide, hol oda világított az elemlámpájával a belső térben, mintha bújócskát játszottak volna. Elért a beöntőaknához, fölmászott a derékmagasságú betonrampára, és fölnyomta a kis vasajtót, már nem törődött a zajjal. Egyetlen lépésre volt a szabadság, ha idejében ki tud jutni. Kiprélte a fejét és a vállát a nyíláson, orrába csapott a csatornaszaggal terhes kinti levegő.

Amikor a férfi visszarántotta és megütötte, igazából nem fájdalmat érzett, csak rettentő csalódottságot, amiért karnyújtásnyi közelségbe jutott a szabaduláshoz, majd pedig alighanem örökre elveszítette. És továbbra sem sejtette, miért éppen őt szemelte ki Szatake, nem pedig a többieket.

Most a régi futószalaghoz volt kötözve. Bár a testével valamelyest fölmelegítette a vasvázat, így is érezte, hogy a fémből süt a hideg, elvon belőle minden hőt. Még sosem fázott ennyire, de továbbra sem volt hajlandó föladni. Utolsó leheletéig ellen akart állni az alatta húzódó, dermesztő fémszerkezetnek. Hánykolódni kezdett abban a reményben, hogy a mozgás átmelegíti. Attól félt, hogy különben a háta odafagy a fémvázhoz.

A férfi ismét arcul csapta. Ahogy fájdalmában nyöszörgött, az örültség jeleit kutatta a férfi tekintetében. Ha megbizonyosodik róla, hogy Szatake tébolyodott, akkor talán belenyugszik abba, ami történik. De nem így látta. És nem is csak holmi beteges élvezet hajtotta Szatakét. Azért ütlegelte, hogy kiderítse, mennyire tudja meggyűlöltetni magát vele. Valamilyen okból azt igényelte, hogy az asszony megvesse, és akkor akarta megölni, amikor ez a gyűlölet a tetőfokára hág.

Amikor belehatolt, Maszakót megalázta a tudat, hogy évek óta első nemi élménye nem más, mint erőszak, hogy ilyen idős nővel így bánhat egy férfi. Nem sokkal korábban egy másik férfi karolta át, és az vigaszt nyújtott, ez viszont csak undort keltett benne. Már megtanulta, hogy a testiség mélységes gyűlölet forrásává válhat. Ebben a pillanatban éppen úgy gyűlölte Szatakéban a férfit, ahogyan Szatake vetette meg benne a nőt.

Miközben Szatake ezt művelte vele, Maszako tudta, hogy a férfi valami álmovilágban él, egy végeérhetetlen lidércnyomásban, amelyet csak ő maga ért, ő pedig csak e képzelgés eleven kelléke. Egy pillanatra eltűnődött, miként menekülhet az ember valaki másnak az álmából; de azután rájött, hogy sürgetőbb feladat egyszerűen megérteni a férfit, kitalálni, mi a következő lépés. Ha erre nem képes, akkor céltalanul szenved. Meg kellett tudnia, mi történt a férfival a múltban. Ahogy a férfi belényomult, Maszako a felettük sötétlő űrbe meredt – ott volt a szabadság a férfi háta mögött.

Miután Szatake végzett, ő végtelen undorral perverznek nevezte, de tudta, hogy ez nem igaz. A férfi se nem perverz, se nem örült, hanem elveszett lélek, aki kétségbeesetten keres

valamit, és ha őbenne megtalálni véli azt, akkor talán a férfi kedve szerint játszhat... és életben maradhat.

Türelmetlenül várta, hogy a nap besüssön a gyárba, és egy kicsit fölmelegítse. Elviselhetetlenül fázott, nem is hitte volna, hogy ilyen fájdalmat okozhat a hideg. Egy ideig megpróbált folyamatosan mozogni, hogy melegen tartsa magát, de a teste megállíthatatlanul remegett, mintha rángógörcs jött volna rá. Úgy látta azonban, hogy a gyár dermesztő levegője aligha melegszik föl, amíg a nap magasan nem jár az égen, és kezdett ráeszmélni, hogy ő addigra megfagy.

Hogy elvonja a figyelmét görcsösen rázkódó testétől, körülnézett. A puszta üzemcsarnok hatalmas koporsónak tetszett. Eszébe jutott, hogy a legutóbbi két év csaknem minden éjszakáját efféle helyen végzett munkával töltötte, és óhatatlanul arra gondolt, hogy a sors rendeléséből ilyenben kell meghalnia is – ez a kegyetlen vég vár rá ama ajtó másik oldalán, amelyet mindmostanáig oly elszántan igyekezett kinyitni. Segítségért könyörgött magában, de a segítséget nem Kazuótól vagy a férjétől kívánta, hanem Szatakétól, attól a férfitől, aki idehozta.

A férfi felé fordult, aki egy kicsivel odébb törökülésben pihent a padlón. Az ő reszkető testét figyelte, de nem úgy, mint aki élvezi, inkább úgy látszott, vár valamire. De mire? Maszako tanulmányozta az arcát a félhomályban. Szatake időről időre úgy pillantott föl az ablakokra, mintha a virradatra várna. Ő is remegett, de továbbra is meztelenül ült a földön, szemlátomást megfeledkezett a hidegről.

Most ránézett, talán megérezte, hogy Maszako őt figyeli, és a tekintetük találkozott a derengő fényben. A férfi feléje villantotta az öngyújtóját, mintha fölingerelte volna, majd cigarettára gyújtott. Maszako hirtelen rájött, hogy a fényre vár, arra, hogy láthassa, amit látni akar. És amint megtalálja, amit keres, megöli. Lehunyta a szemét.

Egy kicsivel később légmozgást érzett, kinyitotta a szemét, látta, hogy Szatake föláll, és kivesz valamit a táskájából. Egy fekete bőrtokot, benne vélhetőleg a késsel, amellyel meg fogja ölni. A látvány hatására még inkább kínozza a dermesztő hideg. Még hevesebben reszketett, de sikerült elfordítania a fejét, mindenképpen azt akarta elhíttetni Szatakével, hogy csak a hideg az oka.

A nap végre besütött az ablaksoron, és Maszako érezte, hogy bőrének szorosan bezárt pórusai megnyílnak, újra lélegezni kezdenek. Ha legalább kissé fölmelegszik, talán aludni is tud egy keveset. Ám ekkor eszébe jutott a kés, és magában nevetett. Mi értelme bárminek, ha ez vár rá?

Legtöbbször ilyenkor szokott hazatérni az üzemből, hogy reggelit tegyen az asztalra, és beindítsa a mosógépet. Azután, amint a nap bizonyos magasságba emelkedett az égen, nem tudta tovább halogatni az alvást. Mit fog szólni Josiki és Nobuki, ha ő nyomtalanul eltűnik? Nem számított, hogy itt hal meg, vagy valamiképp sikerül elmenekülnie, ők már nem érhatték el. De hát nem azt mondta Josiki, hogy nem indulna a keresésére? Volt ebben a gondolatban valami, ami szinte megnyugtatóan hatott rá, mert azt jelezte, milyen messzire jutott máris.

Miután kellőképpen kivilág osodott, Szatake odalépett hozzá.

- Azokat az ebédeket valami effélén csomagolták? - kérdezte, és láthatólag tetszett neki a saját kis tréfája.

Maszako úgy feküdt a vasvázon, mint a futószalagon hamarosan végiggördülő élelmiszer, és leplezni próbálta félelmét. Igazat adott a férfinak: ki hitte volna, hogy maga is a szalagon fogja végezni? Josie, aki a szalag sebességét szabályozta, már talált kiutat, ő azonban nem.

– Milyen fölvágni egy holttestet? – hangzott a következő kérdés, és Szatake finoman végighúzta ujját a nyakán, majd a torkától az ágyékáig, mintha fölboncolná. Az asszony fölajdult, mert amúgy is érzékeny bőrének fáj az érintés. – Hogy jutott eszükbe föltrancsírozni a pasast? Hogy érezték magukat közben? – Maszako rádöbrent, hogy Szatake egyre inkább föl akarja szítani benne a gyűlöletet. – Maga éppen olyan, mint én – mondta. – Túl messzire ment, már nincs visszaút.

Ebben is igaza volt: nincs visszaút. Maszako szinte hallotta, hogy egyenként becsapódnak a háta mögött az ajtók. Az első aznap csukódott be, amikor földarabolták Kendzsit. De mi történt Szatakéval, ami miatt így gondolkodott? Megkérdezte tőle, de nem válaszolt. Maszako a szemébe nézett, az ott rejtőző ingoványba – vagy talán tátongó űr volt csupán?

Sikoltott, amikor a férfi a lába közé erőltette hideg ujját. Amikor azonban másodszor hatolt belé, melegségével meglepte a testét. Mintha sokkal erőteljesebb hőforrás örvendeztette volna meg, mint a sápadt napfény. A testébe hatolt meleg, kemény dolog mintha a hasától kiindulva fölolvasztotta volna. Kettejük e kapcsolata volt a legmelegebb tárgy ebben az üres barlangban; de Maszakót zavarta, hogy a teste majdhogynem ártatlan örömet lel ebben, és eltökélte magát, hogy Szatake nem tudhatja meg, hogy elfogadta őt. Újra lehunyta a szemét, és a férfi mintha elhitte volna, hogy elutasítja.

– Kinyomom – nehezedett hüvelykujjával a szemére.

Csak hadd vakítson meg, gondolta Maszako, ha ezáltal nem jön rá, hogy a hatása alá kerültem. Egész lényével gyűlölte, és elborzadt a gondolattól, hogy a tekintete nem ezt sugallaná, ha a férfi most a szemébe nézne. Szatake azt mondta neki, azért gyűlöli, mert nő. Akkor meg miért erőlteti továbbra is rá magát, miért nem végez már vele? Ismét megpofozta, hogy fölkorbácsolja a gyűlöletét, Maszako azonban valahogy mégis megsajnálta a férfit, akinek a másik fél megvetését kell éreznie ahhoz, hogy gyönyörűséget leljen. Szatake múltja kezdett kibontakozni a ködből.

– Valami nincs rendben magával – mondta a férfinak –, valami megpattant a lelkében.

– Hát persze – felelte Szatake. – Ahogy a magáéban is. Rögtön tudtam, ahogy megláttam.

A tudat, hogy eleve Maszako énjének sérült fele vonzotta hozzá a férfit, csak még inkább fokozta a Szatakéval szemben benne támadt gyűlöletet. A férfi az ajkára szorította az ajkát, és az asszony megértette, milyen elkeseredetten kívánja őt Szatake. Azután a férfi a késéért nyúlt, kirázta a tokjából, és az ő feje mellé tette. Maszako szeme ösztönösen lecsukódott a hideg penge félelmetes közelségétől, de Szatake föl húzta a szemhéját, és rámeredt. Az asszony visszabámult rá, tudta, hogy adandó alkalommal éppúgy használná Szatakéval szemben a kést, ahogyan a férfi belehatolt.

A gyár most már fényárban úszott, de a férfi szemében másfajta fény csillogott, első jeleként annak, hogy Maszako valósággá válik a számára, megindít benne valamit. Ez azonban nem olyan érzés volt, amely egyre gyarapodik vagy érik. Amiként Maszako valaha azt gondolta, nem bánna, ha Szatake kezétől halna meg, a férfi most maga is hasonló végre vágyott. Maszako hirtelen rádöbrent, hogy megéri a férfit.

Úgy érezte, kezd szertefoszlni az álom, amely csapdába ejtette a férfit, Szatake közelebb kerül a való világhoz. A testük eggyé vált, a tekintetük találkozott. Maszako nem látott a férfi szemében mást, csak saját tükörképét, és ettől a szintiszta kéj hulláma gerjedt föl benne. Meg tudott volna halni így. Ám a penge villanása a férfi szeme sarkában visszarántotta őt a földre.

Szatake addig verte, amíg az asszony el nem veszítette az eszméletét, de állának émelyítő fájdalomra rövidesen magához térítette. A férfi felbőszültén meredt rá. Maszako elrontotta az

élvezetét, amikor már közel jutott vágya kitűzött céljához.

Azt mondta Szatakénak, hogy ki kell mennie. Miután a férfi megengedte neki, Maszako fölült, és a földre tette a lábát. Mennyi ideig feküdt odakötözve? Érezte, hogy a vér visszatér a lábába, a zsibbadtság fájdalommal válik. Följajdult. Lenyúlt a dzsekijéért, a vállára kanyarította, és behunyta a szemét, hagyta, hogy elgyötört bőre hozzászokjon a hideg anyaghoz. Szatake némán figyelte.

Maszako az üzemcsarnok sarkában lévő vécékhez indult, de a lába elgémberedett, alig tudott járni. Valami éles megvágta a talpát, kiserkent a vére, de semmit sem érzett. A szutykos vécére guggolt, könnyített magán, nem törődött Szatake figyelő szemével. Az ujjaira csorgatta a vizeletét, s az elgémberedett, dermedt bőrhöz érő forró folyadéktól fájdalom nyilallt a kezébe. Elfojtott egy nyögést, fölállt, zsebre dugta a kezét, és visszaindult a férfihoz.

- Igyekezzen! - szólt rá Szatake.

Megbotlott egy olajoskannában, és elesett. Mivel nehezen bírt föltápászkodni, a férfi odarohant, és a nyakánál fogva rántotta föl, mint egy kismacskát, alig várta, hogy folytathassa a kínzását. Maszako továbbra is mélyen a zsebébe dugott keze kezdett fölmelegedni, ujjai megremegtek.

- Gyerünk már! - rivallt rá Szatake.

Az asszony megmarkolt valamit, és amikor a férfi fölemelte a kezét, hogy ismét megüsse, amiért lassan mozog, Maszako előrenyúlt, és a zsebében talált szikével megvágta Szatake arcát. A férfi egy pillanatra fölnézett, mint aki nem tudja, mi történt, majd az arcához nyúlt. Maszako lélegzetvisszafojtva figyelte, amint a férfi arcából kinyújtott kezére ömlik a vér. A szike mély vágást ejtett döbbszerűen szemé sarkától az álla hegyéig.

8

Szatake hátratántorodott, és ülő helyzetben a földhöz vágódott. Kezét az arcára tapasztotta, de a vér átzubogott az ujjai között. Maszako fölkiáltott elszörnyedésében. A váratlan, végérvényes veszteség érzése préselte ki belőle a rémült hangot.

- Kifogott rajtam - rebegte a férfi, vért köpködve, amellyel egykettőre megtelt a szája.

- Meg akart ölni - felelte az asszony. Szatake leeresztette a kezét, és véres tenyerére meredt.

- A torkára céloztam, de zsibbadt volt a kezem - magyarázta Maszako, az agyában egymást kergették a gondolatok, és a szája mintha önállósította volna magát.

Ráeszmélt, hogy még a szikét szorongatja, a földre dobta, ahol fémes zörgéssel pattogott odébb. Este, mielőtt eljött otthonról, parafa dugóba nyomva zsebre tette a pengét.

- Maga különleges - nyögte ki végre Szatake, bár a seben át a szájába tódult a levegő, és nehezen tudott beszélni. - Már előbb hagynom kellett volna, hogy megöljön... milyen jó lett volna!

- Meg akart ölni?

- Nem tudom... - rázta fejét a férfi, és fölnézett a mennyezetre. A fönti ablakokon át most már vakítóan tűzött a nap. Ragyogóan megvilágított poroszlopok kötötték össze az üveglapokat a betonpadlóval, akár a színházi reflektorfény. Maszako szeme követte a férfi tekintetét az ablakokhoz. Újra megrázkódott, de nem a hidegtől, hanem attól a tudattól, hogy a saját kezével metszette el ezt az életet. Az ablakokon túl haloványan kéklített az ég, csöndes téli nap kezdődött, mintha mi sem változott volna, mintha az elmúlt éjszaka borzalmi meg sem történtek volna. Szatake a padlón összegyűlő vértócsára meredt, mielőtt válaszolt. - Nem megölni akartam - mondta -, hanem nézni, ahogy meghal.

– Miért?

– Azt gondoltam, akkor lennék képes szeretni magát, amikor haldoklik.

– Csak akkor?

A férfi egy pillanatra Maszakóra nézett.

– Azt hiszem.

– Ne haljon meg! – mormolta az asszony.

Szatake szeme meglepetten csillant föl. Az arcából ömlő vér már vörösre festette a testét, és nyöszörögni kezdett fájdalmában.

– Megöltem Kunikót... – mondta. – És előtte egy másik nőt is, pont olyat, mint maga... Azt hiszem, egyszer már meghaltam, amikor őt megöltem. Azután megláttam magát, és úgy gondoltam, nem bánám, ha még egyszer meghalnék.

Maszako levette a dzsekijét, hogy jobban átölelhesse a férfit. Az arca felpuffedt, érzéketlenné vált a veréstől, s tudta, hogy ijesztően festhet.

– Én élek – mondta. – És magának sem kívánom a halálát.

– Pedig úgy látszik, meghalok – felelte Szatake majdhogynem megkönnyebbült hangon. Egész testében remegni kezdett. Maszako közel húzódott az arcához, és megvizsgálta a mély és tátongó sebet. Összefogta a bőrt, és úgy tartotta az ujjaival. – Hiába – vélte a férfi –, bizonyára ütőeret ért.

Az asszony azonban nem volt hajlandó föladni. Újra körülnézett a gyárban. Itt találkoztak, ebben a gigantikus koporsóban, itt értették meg, és most itt hagyják el egymást.

– Elszívnék egy cigarettát – motyogta a férfi.

Maszako fölemelkedett, megkereste Szatake levetett nadrágját, cigarettát vett ki a zsebéből, meggyújtotta, és a férfi ajka közé dugta. Néhány másodperc alatt átázta a vér, Szatakének mégis sikerült vékony füstkígyót kifújnia a szájából. Az asszony letérdelt elé, és a szemébe nézett.

– Hadd vigyem kórházba!

– Kórházba... – mormolta torz mosollyal Szatake. Maszake valószínűleg elvágott egy inat, így a mosoly csak annyit jelentett, hogy az arc nem vérben úszó oldala megereszkedett. – A nő, akit megöltem, ugyanezt mondta... Biztos a végzet... úgy halok meg, ahogy ő...

A cigaretta kiesett a szájából, sercegeve kialudt a körülötte képződött vértócsában. Úgy látszott, föladja, és behunyta a szemét.

– Akkor is el kéne mennünk.

– ...Mindketten börtönbe kerülünk.

Igaza volt, a törvények akkor is érvényben maradnak, ha ők most kijutnak a gyárból. Maszako közelebb vonta magához. Ahogy a fejük egymáshoz ért, ráeszmélt, hogy a férfi máris hidegebb. A vér tovább patakzott rájuk.

– Nem érdekel – mondta Maszako. – Azt akarom, hogy életben maradjon.

– Miért? – A férfi hangja már alig hallhatóvá gyöngült. – Azok után, amiket műveltem.

– Olyan lenne, mintha magam is meghalnék. Nem tudnám folytatni.

– Én folytattam – mondta Szatake, és újra behunyta a szemét. Maszako tébolyultan kapkodott, hogy összefogja a sebszéleket, lelassítsa a vérzést, de a férfi lassanként láthatólag eszméletlenségbe süllyedt. Ismét kinyitotta a szemét, immár csak résnyire, és ránézett. – Miért mentene meg?

– Mert most már értem magát. Látom, hogy egyformák vagyunk, és szeretném, hogy mindketten éljünk.

A férfi ajkát vér borította, amikor Maszako odahajolt, hogy megcsókolja, de a tekintete megbékéltnek tűnt.

Akadozva nyögte ki, mint akitől idegen a remény:

– Sosem... hittem volna... hogy megtörténhet... De ki tudja? Ötvenmillióval... talán kiszabadulhatnánk.

– Brazíliában nem rossz – mondta az asszony.

– Magával visz?

– Igen – felelte. – Vissza nem mehetek.

– Se vissza... se ugyanúgy tovább. – Igaza volt Szatakének. Az asszony saját vérfoltos kezére meredt. – Szabadok... leszünk – rebegte a férfi.

– Igen, szabadok. – Szatake kinyújtotta a kezét, és megsimította az asszony arcát, de az ujjai már egészen hidegnek érződtek. – Már majdnem elállt a vérzés – mondta Maszako, de a férfi csak bólintott, talán tudta, hogy hazugság.

9

Maszako a sindzsukui állomás egyik folyosóján lépkedett, bár alig tudta, mit csinál. Gépiesen mozgott, egyik lábát a másik elé rakta. Sodortatta magát a tömeggel, és végül azt vette észre, hogy kifelé tart az állomásról. Miután áthaladt a jegyellenőrző kapun, a föld alatti passzázsba indult. Egy cipőbolt kirakatában megpillantotta a tükörképét. A napszemüveg javarészt eltakarta a duzzanatot, de Maszako figyelte, ahogy a tükörben látható nő szorosán összehúzza magán a dzsekit, igyekszik elrejteni belső fájdalmát. Néhány másodpercre megállt, levette a szemüveget, és megnézte az arcát. Szatake pofonjainak helye már valamelyest lelohadt, de a szeme dagadt volt a sírástól. Újra fölvette a szemüveget, fölnézett, és látta, hogy a fenti vásárlószintekre vivő felvonó előtt áll. A következő pillanatban megnyomta a legfelső emelet gombját, és már suhant is fölfelé. Nem volt hová mennie, sehol sem várták.

Miután szétnyílt az ajtó, éttermek sorával találta szemben magát. Nem kívánt mást, csak a kíváncsi tekintetektől távol pihenni egy kicsit. Az ablak melletti egyik padra ült, és a térde közé tette a fekete nejlonszatyrot, benne Szatake ötvenmilliójával meg hattal a sajátjából. A szeme könnyben ázott a napszemüveg mögött. A szürke acél hamutartóba dobta a cigarettáját. A csikk sercegett, ahogy a vízbe ért, akárcsak a férfi cigarettája a vértócsában.

Hirtelen mehetnékje támadt, fölállt, kezébe vette a szatyrot. A széles ablakokon át egész Sindzsuku látszott. A Jaszukuni sugárúton túl Kabukicsó terült el. Az ablakhoz tapasztotta a tenyerét, és bámulta a kivilágítatlan neonfeliratokat meg a tarkabarka, de már megkopott óriásplakátokat, amelyek még tovább halványultak a délutáni erőtlen napfényben. Az utcák hallgattak, akár egy alvó fenevad, amely csak éjszaka indul vadászni, így festett Szatake zűrzavaros, visszataszítóan élvhajász városa. Az ajtó, amelyet Maszako az éjszakai műszakkal nyitott meg, erre az addig nem ismert tájakra vezetett, Szatake környékére.

Úgy döntött, egy pillantást vet az épületre, ahol azelőtt a férfi kaszinója működött, de elhatározása ismét felszínre hozta a többi érzelmet. Az elmúlt két napban elnyomorodottan és kiüresedetten feküdt egy hotelszoba ágyán. Most rátörtek azok az érzések, és velük együtt a férfi testi közelségének emléke. Halkan felnyögött – nem bírta megállni –, szerette volna még egyszer látni Szatakét. El akart menni Kabukicsóba, beszívni a levegőt, amelyet korábban Szatake szívott be, látni mindazt, amit ő látott. Esetleg talál egy másik olyan férfit, mint Szatake, s amannak az álmát váltja valóra? Az elveszített remény ismét csírázni kezdett benne.

Elfordult a panorámától, és sietős léptekkel elindult, de edzőcipőjének talpa erősen

nyiszorgott a csiszolt kőlapokon, visszhangot vert a folyosón. Néhány lépés után a zajtól meghökkenve megállt, és visszatért az ablakhoz. A kinti világ egy pillanatra megtelt az elhagyott gyár sötétjével.

Nem, mégsem megy oda. Nem élheti az életét valakinek a foglyaként, ahogyan a férfi élte a magáét, egy múltbeli álomba rekedve, se előre, se hátra nem haladva, egyre mélyebben önmagába merülésre kényszerülten.

De idáig eljött: most merre mehet? A körmére meredt, amelyet az elmúlt két évben az üzem miatt mindig rövidre vágott. A keze kicserepesedett az örökös fertőtlenítőben áztatástól. A takarékszövetkezetnél eltöltött húsz évére gondolt, arra, hogy világra hozott egy fiút, és otthont teremtett a családjának. Mit jelentett mindez? Végeredményben ő maga nem volt se több, se kevesebb az évek valóságánál, az általa az egyéniségén hagyott nyomoknál. És Szatakéval ellentétben mindig szembenézett azzal, amit a valóság hozott elébe. Ők ketten más-más elképzelést alkottak a szabadságról.

Megnyomta a felvonó gombját. Elhatározta, hogy elmegy repülőjegyet venni. A saját szabadságát kereste, nem Szatakéét, Jajoiét, Josiéét, és biztosan tudta, hogy valahol vár rá. Ha még egy ajtó bezárult mögötte, nincs más választása, mint újabb kinyithatót keresni. A felvonó szélzúgásra emlékeztető neszsel jött érte.

Tartalom

ÉJSZAKAI MŰSZAK

1

2

3

4

5

6

7

A FÜRDŐSZOBA

1

2

3

4

5

6

7

8

VARJAK

1

2

3

4

5

SÖTÉT ÁLMOK

1

2

3

4

5

6

7

8

DARABBÉR

1

2

3

4

5

6

7

312-ES LAKÁS

1

2

3

4

5

6

7

8

KIJÁRAT

1

2

3

4

5

6

7

8

9